

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A Nocturne

EVA WINNERS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

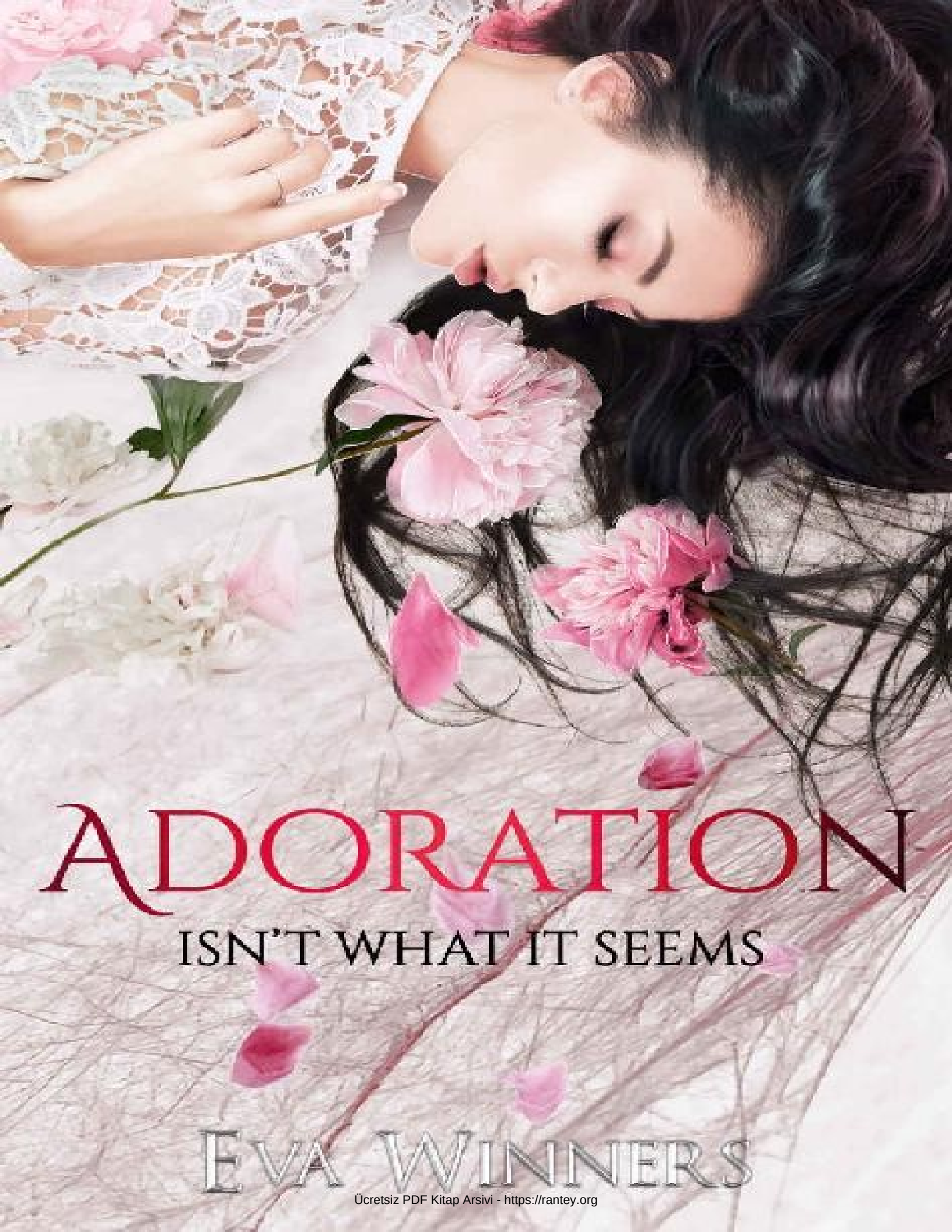
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ADORATION

ISN'T WHAT IT SEEMS

EVA WINNERS

ADORASYON

OceanofPDF.com

EVA KAZANANLARI

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2021 Eva Winners tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan kişiler, yerler ve durumlar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hiçbir şekilde gerçek veya doğru olayları yansıtmamaktadır.

OceanofPDF.com

FOLLOW EVA HERE:

En son haberleri ilk öğrenen olmak ister misiniz?

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve bültenime abone olun.

Beni sosyal medyada TAKİP EDİN.

FB grubu: <https://www.facebook.com/groups/581607146052327/?ref=share>

FB sayfası: <https://www.facebook.com/Eva-Winners-252208619061200/>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners>

Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners>

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

Önsöz Bölüm 1

Bölüm 2 Bölüm

3 Bölüm 4

Bölüm 5 Bölüm

6 Bölüm 7

Bölüm 8 Bölüm

9 Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

<u>Bölüm</u>	<u>36</u>
<u>Bölüm</u>	<u>37</u>
<u>Bölüm</u>	<u>38</u>
<u>Bölüm</u>	<u>39</u>
<u>Bölüm</u>	<u>40</u>
<u>Bölüm</u>	<u>41</u>
<u>Bölüm</u>	<u>42</u>
<u>Bölüm</u>	<u>43</u>
<u>Bölüm</u>	<u>44</u>
<u>Bölüm</u>	<u>45</u>
<u>Bölüm</u>	<u>46</u>
<u>Bölüm</u>	<u>47</u>
<u>Bölüm</u>	<u>48</u>
<u>Bölüm</u>	<u>49</u>
<u>Bölüm</u>	<u>50</u>
<u>Bölüm</u>	<u>51</u>
<u>Bölüm</u>	<u>52</u>
<u>Bölüm</u>	<u>53</u>
<u>Bölüm</u>	<u>54</u>
<u>Bölüm</u>	<u>55</u>
<u>Bölüm</u>	<u>56</u>
<u>Bölüm</u>	<u>57</u>
<u>Bölüm</u>	<u>58</u>
<u>Sonsöz</u>	
<u>Teşekkür</u>	

OceanofPDF.com

AUTHOR'S NOTE

Sevgili okuyucu,

Aşk Göründüğü Gibi Değildir serisinin 2. kitabı olan Adoration'ı satın aldığınız için teşekkür ederim. Umarım beğenirsiniz.

Bu ateşli okumayı bitirdiyseniz ve daha fazlası için sabırsızlanıyorsanız, şu anda yayınlanmış veya yakında yayınlanacak eserlerimin listesi aşağıdadır.

Aşk Göründüğü Gibi Değildir Serisi

Adanmışlık www.amzn.to/2FubBWH

Hayranlık www.amzn.to/38bCt8k

Vahiy www.amzn.to/3nIFC5m Sevgi

www.amzn.to/2LzMyEM **Aşkta Şans**

Serisi

Aşkta İkinci Şans www.amzn.to/3hZc29m Aşkta Son

Şans www.amzn.to/3oOKyXz **Rus Günahkarlar**

İşaretli www.amzn.to/2KhpuKm

Yaralı www.amzn.to/3bDEwpc Rezil

www.amzn.to/3bKiUY3 Eva

Kazananlar

OceanofPDF.com

PROLOJE

"L Ivy, çok güzel görünüyorsun." Lena, Brandon'a sarıldığı gibi bana da sarıldı. Güzel pembe çiçek buketini ezmemeye dikkat ederek ben de ona sarıldım.

Her zaman benim takma adımı kullanırdı. Çocukken adımı telaffuz edemezdim ve kendimi sürekli Livy olarak tanıttırdım. Bu yüzden O kadar ki annem bile bana Livy demeye başladı. Başım derde girdiği zamanlar hariç, o zaman Liberty Rain Smith derdi.

"Bu elbise mükemmel bir seçimdi. İpek, sanki senin bir parçanmış gibi vücudunu sarıyor. Büyüleyici görünüyorsun," diye iltifat etti Lena.

Aynadaki yansımama baktım. Hazırdım, sadece kuaförümün gelip duvak için bana yardım etmesini bekliyordum. Callen İskoç geleneksel düğünlerinde duvak kullanılmadığını ima edip duruyordu ama bu gerçekten de geleneksel bir düğün değildi. Gelinliğim son derece moderndi. Yarı işlemeli kumaşa sahip zarif elbise ince belimi vurguluyor ve kalçalarımı sarıyor, ardından cömert bir kloşla vücudumdan aşağı düşüyordu. Düşündüm de, Callen'la ilişkimizdeki hiçbir şey geleneksel değildi. Evlendikten sonra planımız yaşadığımız gibi yaşamaya devam etmekte. Ben Londra ve Edinburgh arasında gidip gelecektim, o ise Edinburgh'da kalacaktı.

Brandon, Lena'nın küçük oğlu, elbiseyi almak için uzandı ve göğsümde anında sıcak bir his filizlendi.

"Çok güzel," diye mırıldandım alnına yaslanarak, sonra başımı kaldırıp evlatlık kardeşime baktım. "Beni onun vaftiz annesi yaptığın için teşekkür ederim." Annemin ölümünden bu yana ailemizin başına gelebilecek en iyi şeydi. Bunu atlatmak hem benim hem de Lena için zor oldu.

Vaftiz çocuğumun alınına nazık bir öpücük kondururken kıkırdayarak, "Tüm çocuklarımın vaftiz annesi olmaya hak kazanacak tek kişi sensin," diye cevap verdi. "Düğün gününde neden bundan bahsediyoruz? Aman Tanrım!

Tanrım, bugün senin düğün günün. Senin adına çok mutluyum." Kollarını tekrar bana doladı.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. *Mutluydum, değil mi?*

Bir şeyler ters gidiyordu. Bunu hissedebiliyordum. Son birkaç hafta çok zor geçti ve neyin yanlış olduğunu tam olarak kestiremiyordum. Tüm ay boyunca kendimi sınırdan hissettim ve geçeceğini umarak kendimi işe gömdüm. Bu his daha da güçlenmeye devam etti. Callen'ı neredeyse hiç görmüyordum ve ondan haber alamıyordum. daha da kötü hissettirdi. Onun sesini ve kollarının bana verebileceği rahatlığı özlemiştim. Onun güvencesine ihtiyacım vardı ve son zamanlarda bunu alamıyordum.

"Sorun nedir?" diye sordu bana, gözlerindeki o her zamanki bilmiş bakışla. "Bir şey yok."

Ağzını açtı ve ondan ne bekleyeceğimi biliyordum. Beni neyin rahatsız ettiğini söyleyene kadar beni zorlayacaktı. Sorun şuydu ki tam olarak anlayamadım. Önemli bir şeyi kaçırdığıma dair aptalca bir his vardı içimde ve bunu bir türlü üzerimden atamıyordum.

Kapı açıldı ve beni daha fazla açıklama yapmaktan kurtardı.

"İşte hayatımdaki en güzel iki kadın ve oğlum." Larry'nin sesi Lena'nın gözlerimin önünde eriyip gitmesine neden olurken Lena arkasını dönüp kocasına baktı. Larry'nin gözleri karısına ve oğluna bakarken sevgi doluydu.

Callen bana asla böyle bakmaz, bu düşünce beni beklenmedik bir şekilde etkiledi.

Lena ve Larry'nin küçük oğullarını öve öve bitirememelerini izledim. Bu sırada zihnim duymak istemediğim şeyler fısıldamaya devam ediyordu. Boğazım kapanıyor, nefes almam zorlaşıyor, göğsüm sıkışıyor, gözyaşlarım ortaya çıkmakla tehdit ediyordu.

Neyim vardı benim? O benim düğün günümdü!

Son zamanlarda kendimi dağılıyormuş gibi hissediyordum. Herkesin bahsettiği düğün gerginliği idi. *Öyle olmalı.*

Hayatımın çok önemli bir parçası olan üç kişiye odaklandım. Onları çevreleyen sevgiyi hissedebiliyordunuz. Herkesin hayalini kurduğu ve umut ettiği türden bir sevgiydi bu. *Benim* de küçüklüğümde beri hayalini kurduğum türden bir sevgiydi.

Larry'nin gözleri kalktı ve benimkilerle buluştu. "Livy, çok güzel

görünüyorsun." Sesi yumuşaktı ve içinde bir parça endişe vardı. "Eğer seni bir daha ağlatırsa onu dövmek zorundayım. Ne kadar iyi bir adam olursa olsun."

O anki duygusal durumuma rağmen gülümsemek zorundaydım.

"Teşekkür ederim, Larry."

Çok garip bir nedenden ötürü bugün kendimi çok yalnız hissettim; oysa bu sabah gözlerimi açtığımdan beri neredeyse hiç yalnız kalmadım. Annemi özledim. Onun güvencesine, bana doğru şeyi yaptığımı söyleyen sesine ihtiyacım vardı. Bir keresinde bana hayatın ancak tüm duygularını ve tüm tutkunu tüketen bir insanla yaşamaya değer olduğunu söylemişti. Son zamanlarda sadece endişe tarafından tüketildiğimi hissediyordum.

"Livy, seni rahatsız eden bir şey mi var?" Lena'nın sesi beni şimdiki zamana geri getirdi. Gözleri beni delip geçti. "Düğün gününde mutluluktan havalara uçman gerekirken gözlerinde gördüğüm tek şey endişe."

Çabucak gülümsemeye zorladım. "Oh, hayır. Her şey yolunda."

O anda Layla kapıdan içeri daldı ve kendimi yeniden kurtulmuş hissettim... en azından o an için.

"Hey, seni muhteşem, seksi kadın," diye bağırdı yüksek sesle. "Ben yapamam

Gruptaki son bekarın ben olduğuma inanıyorum. Lena gibi hamile kalmasan iyi edersin. O zaman gerçekten çok kızarım."

Ona gözlerimi devirdim. Bazı günler hala üniversitedeymişiz gibi davranıyordu, sadece dönemi geçmek ve sıkı bir parti yapmakla ilgilenen bekar kızlar.

Kapı çalındı ve hepimiz başımızı kapıya doğru çevirdik.

Callen'ın sarı saçları ortaya çıktı. "Liberty," diye seslendi, sesi endişe doluydu.

"Ne yapıyorsun sen?" Layla bağırarak onu dışarı itti. "Törenden önce gelini göremezsin. Bu çok kötü şans getirir, seni moron."

"Özgürlük," diye tekrarladı daha güçlü bir sesle. Göğsüm sıkıştı ve midem düğümlendi. "Liberty, seninle konuşmam gerek."

"Şimdi mi?"

"Evet, şimdi. Konuşmamız gerek. Dışarı çık." Sesi neredeyse çaresiz gibiydi. Korku ve ağır adımlarla kapıya doğru yürüdüm. Her adımda bir endişe ve kıyamet hissi yoğunlaşıyordu.

"Gerçekten seni görmesine izin mi vereceksin?" Layla çığlık atarak sinirlerimi daha da bozdu. Hayatı buna bağlıymış gibi kapıyı koruyordu.

"Bırak geçeyim, Layla."

Tüm vücudum ne olduğunu bilmediğim bir beklentiyle titrerken sesimin bu kadar sakin çıktığına inanamıyordum. Bana kocaman gözlerle baktı. Yüzümde bir şey görmüş olmalıydı çünkü bir dakika sonra başka bir şey söylemeden kapıyı ardına kadar açtı.

Callen önümde duruyordu. Düğün için giyinmemişti, bir kot pantolon ve beyaz düğmeli bir gömlek giymişti. Sarı saçları dağınıktı, sanki bütün gün endişeyle toplamış gibiydi. Onunla ilk tanıştığım da beni sersemleten ve içimi ısıtan o güzel gözleriyle göz göze geldim. Dolgun ağzı sert bir çizgi halinde sıkıca kapanmıştı. Üzgün olduğumda o ağzının beni rahatlattığı tüm o zamanları düşündüm. Beni nazik öpücüklere boğan o güzel ağzı. Şimdi, o güzel dudaklarında gülümsemenin izi bile yoktu.

Orada, yüz yüze duruyorduk, ben beyaz bir gelinlik içindeydim ve pembe çiçekler sıkı tutuşumdan acı çekiyordu. Ve o, omuzlarında göremediğim bir yük.

"Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldandı usulca. O karşımda perişan görünürken gülümseyemedim bile. "Tanrım, çok üzgünüm." Sesi kırıldı Sonunda.

Boğazım o kadar sıkıydı ki nefes almakta zorlanıyordum. Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Gözlerimi onun yüzünden ayıramıyordum, umutsuzca durumu yanlış anladığımı umuyordum.

"Özgürlük." Sesi bir fısıltı gibiydi. "Evlenemeyiz. Ben tanıştım Başka biriyle... Başka bir kadınla yattım. O benim çocuğumu taşıyor."

Halı altımdan çekilmişti; zihnimde karanlık bir delikten aşağı düşüyordum. Ona baktım, bedenim ve zihnim yavaştı, sözlerini işleyemiyordum. Bir adım öne çıktı ve tanıdık parfümü ciğerlerime doldu.

Zar zor nefes alırken onu nasıl koklayabilirim?

"Bir şey söyle," diye yalvardı.

"Dürüstlük sözü vermiştin." Sesim çatallaştı.

"Ben bir piçim, bir korkağım." Elleri yüzümü kavradı. "Vereceğin her şeyi hak ediyorum. Lütfen bana vur, çılgılık at, bağır... ne istersen." Yüzünün her yerinde keder vardı. "Lütfen Livy. Benden nefret et, beni tekmele... Her şeyi yap, yeter ki susma."

Nefes alamıyordum, boğulma hissi çok ağır basıyordu. Gözlerimi kapattım ve bu korkunç sahneden kaçmak istedim. Herkesin gözü üzerimdeymiş gibi hissediyordum, oysa kilisenin papaz odasında ikimizden başka kimse yoktu. Uzaktan misafirlerimizin seslerini duyabiliyordum.

"Lütfen ağlama Livy." Sesi neredeyse benim hissettiğim kadar kırık çıkmıştı.

Ama artık çok geçti. Bunu bana o yaptı. Ona güvenmiştim. Hiçbir hareketinden ya da sözünden şüphe etmedim. Ve o beni hayal kırıklığına uğrattı. "Nasıl oldu da Şimdi mi? Neden?"

Bu durumdan nasıl kurtulabilirim?

Annem öldükten sonra o benim kurtarıcım, ışığım olmuştu. Ve şimdi, kalbimi kanattı ve beni küçük düşürdü.

"Ne oluyor lan burada?" Lena'nın sesi öfkeliydi ama başımı Callen'ın gözlerinden çevirecek enerjiyi kendimde bulamıyordum. Hâlâ yüzümü ellerinin arasında tutuyordu ama artık dokunuşunu hissetmiyordum. Ne kadar yakın olursa olsun aramıza bir duvar örülmüştü. Artık onun sıcaklığında huzur bulmuyordum. "Neden ağlıyor?"

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

Özrü, annem öldüğünden beri inşa ettiğim duvara bir tuğla daha koydu. Kalan son gücümle onu ittim ve arkamı döndüm. Larry, Lena'nın yanındaydı ve Layla da hemen arkalarındaydı.

"Düğün olmayacak." Kendimi söylerken duydum. Kendi sesim tuhaf, fazla sakin geliyordu. "Buradan çıkmam gerek."

Ve bir anda Lena ve Layla emir yağdırmaya başladılar. Sis in içinden Lena'nın Callen'a doğru yürüdüğünü ve yüzüne bir tokat attığını gördüm. Larry karısının yanında dururken Callen hiç kıpırdamadı, gözleri pişmanlık ve kederle parlıyordu.

Layla bir şeyler haykırdı, yüzü öfkeyle çarpılmıştı ama beynimi dinleyecek kadar odaklayamadım.

Larry, Lena ve Layla dışarı çıkarken kilisede oturan tüm konukların beni görmesini engellemeye çalıştılar. Kiliseden dışarı adım attığımızda güneş etrafımızdaki güzel manzarayı aydınlattı ve bacaklarım sonunda pes ederken dudaklarımdan bir inilti döküldü. Yere diz çöktüm, boştaki elimle ağzımı kapatırken diğer elimle çiçekleri tutmaya devam ettim.

Bedenim çaresizce tutmaya çalıştığım hıçkırıklarla sarsıldı.

"Anlamıyorum." Sesim titriyordu, kelimelerim kararsızdı. "Nasıl bu kadar kör olabildim?"

Gözyaşları kaçtı, ıslak damlacıklar kucağımda oturan güzel pembe çiçeklerin üzerine düştü, açık allığı koyu pembeye dönüştürdü.

"Şşşt," Lena küçük oğlunu taşıırken beni tutmak için çok uğraştı. "Nefes al Livy. Nefes al."

"İyi misin?" Tanımadığım bir ses başımı kaldırmamı sağladı. Kıvırcık, alev alev yanan kızıl saçları olan bir kadın, fırtınalı Adriyatik Denizi'nin renklerini taşıyan güzel gözleriyle beni izliyordu. Muhteşemdi.

"Ainslee," Callen'ın sesi arkamdan ulaştı. "Burada ne yapıyorsun?" Sesi endişe, şefkat ve sevgi doluydu.

Bu o kadındı. Güzel yabancı ve ben birbirimizin anlamına aynı anda ulaşmış olmalıyız.

Sormama bile gerek yoktu. Ellerim titriyor, aşağılanma ve acı hızla yayılıyor, kendimi toparlamamı zorlaştırıyordu.

"Vaftiz töreni için Peder Michael'ı görmeye geldim," diye cevap verdi, derin bir kederle dolu gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. Bu beni sadece daha kötü hissettirdi.

"Burada görecektir bir şey yok, sürtük," diye tükürdü Layla Ainslee'ye ve onun irkilmesine neden oldu. Bu sözler gereksiz yere kabaydı ve kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı. Şimdi ikimiz de kendimizi bok gibi hissediyorduk.

"Hey, onunla bu şekilde konuşamazsın." Callen'ın sesi öfkeliydi. Arkamı dönüp değer verdiğim o yüzü görmeye dayanamadım. Onun yerine sevdiği yüzü izledim ve bu kadar aptal olduğum için kendimi cezalandırdım.

Her şeyini tüketmedikçe Livy, uğruna savaşmaya değmez. Neden annemin sözleri kafamın içinde yankılanmaya devam ediyordu? Şimdi, her zaman.

"Seninle istediğim gibi konuşurum, erkek fahişesi." Layla savaşa devam ediyordu, sözleri gözyaşlarımın akmasına neden oldu, hıçkırıklarımı susturmak için elimi ağzıma bastırmaya çalışırken yüzüm ıslandı. "Seni bok parçası! Umarım sikin düşer."

"Kes şunu," diye mırıldandım. "Kes şunu. Buradan çıkmam gerek."

Larry kollarını küçük bir çocukmuşum gibi bana doladı ve beni zahmetsizce kaldırdı; çiçek buketim ellerimden düştü. Kırılan çiçek yaprakları soğuk zemine serilmiş, içimde hissettiklerimi yansıtıyordu. Yüzümü onun göğsüne gömdüm ve gözlerimi kapattım. Hıçkırıklarımı daha fazla tutamıyor, gözyaşlarıma karşı verdiğim savaşı kaybediyordum.

"Çok üzgünüm." Callen'ın sesi yakındı ama onu duymaya ya da görmeye dayanamıyordum.

"Kendine sakla, Callen." Larry'nin sesi arkadaşına karşı öfkeliydi. "Onu buradan çıkaralım, Lena." Kalbimdeki acı beni boğarken duymazdan gelmeyi tercih ettiğim birkaç küfür savurdu.

Layla'nın evine nasıl gittiğimizden emin değildim. Pencereden dışarı baktım ama gün batımının yarattığı parlak renkleri göremedim. Onun yerine annemin sözleri zihnimde tekrar tekrar yankılanırken, yanağım gözyaşlarıyla ıslanmış yastığa dayanıyordu.

*Acı sadece kalbini, bedenini ve ruhunu tüketirse buna değer Livy.
Bu gerçekleştiğinde, hiç kimsenin ve hiçbir şeyin önemi kalmayacaktır.*

OceanofPDF.com

CHAPTER ONE

OceanofPDF.com

ÜÇ YIL SONRA

Londra'nın merkezi iş bölgesinde, Kensington caddesinde, pahalı, özel dikim takım elbiseler giymiş onca insanın arasında bir başparmak gibi görünerek koşturdum. Ben değildim onlar kadar süslü giyinmişim. Düz beyaz bir eteğim ve açık mavi bir elbisem vardı.

beyaz puantiyeli bir bluz giymişim. Eylül başında hava hâlâ sıcaktı ve Lena dahil hiç kimse için sıcak ve rahatsız olmayı reddediyordum. Fark ettim ki Muhtemelen kaybolmuş bir aptal olduğumu düşünerek bana doğru atılan bakışlar.

Hayır, kaybolmadım. Sadece geç kaldım, korkunç geç kaldım ve hazırlıksızım.

Kendime çok kızmıştım. Sabahın geç saatlerine kadar Layla ile kaldıktan sonra uyuyakalmıştım. Berbat durumdaydı ve görünüşe göre başka bir kadına aşık olan Lachlan'ın ardından ağlıyordu.

Bu haberi verdiğinde tarih tekerrür ediyor gibiydi. Oybirliğiyle karar verdik, İskoçlar pislikti. Tamamen seksi, yakışıklı pislikler.

Sonra bir şişe şarap açtık ve işler ağlamaktan Lachlan'a ve dünyadaki tüm erkeklere küfretmek için kalp ağrısı. Layla benim en iyi arkadaşımdı ve en zor zamanlarımda yanımda olmuştu. Bana ihtiyacı olduğunda onun yanında olmak istedim.

Daha da kötüsü, bir yazar için hayalet yazarlık yapıyordum ve ikimiz de seks sahnesini birlikte aradan çıkarabileceğimizi düşündük. Fazladan para kazanmanın bir yoluydu ama bazen çektiğim acıya değip değmeyeceğini merak ediyordum. Yayıncılıkta çalışmak ve el yazmalarını tasnif etmek yazmaktan daha çok hoşuma gidiyordu. Annem her zaman yetenekli yazarlardan anladığımı düşünürdü ama Callen'la yaşadıklarımın sonra bu işi yapmak istemedim.

tekrar girmeye cesaret edemedim. Böylece, hayalet yazarlık dünyasında

kayıp bir ruh olarak dolaştım.

nereye ait olduğumu ya da kariyerimin nereye gitmesi gerektiğini tam olarak anlayamadım.

Layla ve benim tükettiğimiz şarap ve ortaya attığımız seks sahneleri arasında, dün gece işler oldukça kontrolden çıktı. Lachlan'ı birkaç kez aradı ve sonra kapattı. Neredeyse lise yıllarımdaki gibi hissettim. Bu Lena ve benim aşık olduğumuz erkeklere yaptığımız bir şeydi. Görünüşe göre, Layla da öyle.

Sürekli Lachlan'ın sahip olduklarından ve ne kadar başarılı olduğundan bahsediyordu, bu da beni Lachlan'ın kendisinden çok zenginliğine aşık olduğuna inandırdı. Tabii ki bunu ona söylemeyecektim. Dün gece işleri çok daha iyi idare ettiğim söylenemezdi. Sonunda birkaç incitici mesaj gönderdim.

Callen'a mesajlar. Ve sonra pek de iyi olmayan birkaç cinsel içerikli mesaj. Üç yıl sonra hâlâ ona asılı olmam korkunçtu. Eski bir kız arkadaşın üzücü durumundan bahsediyorum!

Tanrı biliyordu, Layla'nın da benim de ciddi sorunlarımız vardı. Alkolle başa çıkma ve erkek seçme konusunda gerçekten daha iyi olmalıydık.

Önümde parıldayan bir gökdelen yükseldi ve adımlarım duraksadı. Çelik ve camdan oluşan etkileyici bir binaydı, para ve zenginliği haykırıyordu. Caldwell Enterprise'ı gösteren büyük bir tabela çevredeki diğer tüm binaların üzerinde yükseliyordu. Bu cılalı ve derli toplu yerin karşısındaki dağınık görüntümle kendimi daha da davetsiz misafir gibi hissediyordum. Yersiz yurtsuz.

Bu sabah planladığım gibi başlamadı. Başlamadı. Hiç. Hiç.

Binaya girdiğimde resepsiyon görevlisine yol sordum ve Bay Alexander Caldwell ile saat dokuzda randevum olduğunu belirttim. Bana şüpheyle baktı, kimliğimi sordu ve ardından bilgisayar ekranına göz attı. Sanki bu beni daha gösterişli yapacakmış gibi parmaklarımı hızla kalın, siyah saçlarımın arasından geçirdim.

Evet, doğru! O gemi uzun zaman önce kalktı.

Resepsiyon görevlisi sistemdeki eşleşmeden memnun kalmış olmalı ki bana gülümsedi ve lobinin diğer tarafındaki Bay için ayrılmış asansörü işaret ederek beni yoluma gönderdi. Caldwell'in katı.

Ona hızlıca teşekkür ettikten sonra, söylediği yöne doğru koştum. İki adamın asansöre girdiğini gördüğümde adımlarımı hızlandırdım ve "Kapıyı tutun lütfen" diye bağırdım. Geç kalmayı göze alamazdım, Lena çılgına dönerdi.

Bir adamın eli uzanıp onu tuttu ve ben de sessiz bir teşekkür duası ettim.

Asansöre vardığımda adımlarım duraksadı. Sanki tüm hava beni terk etmiş ve beynimin çalışması durmuştu.

Yüce Tanrım!

Gözlerim şimdiye kadar gördüğüm en güzel ama en soğuk gözleri yakaladı. O maviler zihnimi uyuşturan bir şekilde içime işliyordu, sanki tüm dikkatimi tüketti. Bakışlarım muhteşem mavi gözlerden onun tıraşlı çene hattına doğru kayarken nefes almak için kendimi zorladım. Uzun boylu ve yapılıydı, güzel yüz hatlarını çerçeveleyen siyah saçlarıyla tehlikeli görünüyordu. Düz burnundan dolgun dudaklarına kadar her şeyi mükemmellik çılgınlıkları atıyordu. Tahmin etmem gerekirse uzun boylu, iri yarı, altı-dört yaşlarındaydı.

Ona baktım, zihnim bomboştu. Biri bana neden orada olduğumu sorsaydı, o anda bunu ona söyleyemezdim.

"Geliyor musun?" diye sordu. Sesi yumuşak ama güçlüydü, vücudumu ürpertiordu.

Zihinsel olarak kendimi tokatladım.

Hiçbir erkeğe aval aval bakmaya ihtiyacım yok, diye kendimi azarladım. *Belaya ya da erkeklerin beraberinde getirdiği kalp ağrısına ihtiyacım yoktu.*

Elbette ara sıra birileriyle çıktım ama sadece güvenli olan ve ihanetleriyle parçalanma tehlikesi yaşamadığım erkekleri seçtim. Görünen erkekler bu adam bu dünyada dolaşmamalı!

Ondan diğer adama baktım ve benzer bir takım elbise giymiş olmasına rağmen üzerimdeki izlenim hiçbir yerde benzer değildi. Yakışıklıydı ama onu izlerken kalbim durmadı. Kesinlikle daha güvende hissediyordu.

Gözlerim ilk adama dönerken kendi kendime bir *sonraki asansörü beklemeliyim* diye düşündüm. Bu adama yakın olmak istemiyordum, ondan hoşlanmıyordum.

Üzerimdeki ani etkisi, özellikle de bakışları altında zihnim uyuştğu için.

"Eee?" sesi neredeyse tedirgin geliyordu.

Zihinsel olarak kendimi azarlayarak derin bir nefes aldım ve onlarla aramda mümkün olduğunca mesafe bırakarak aceleyle içeri girdim.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve onlara arkamı döndüm.

Lena'nın bana hangi kata gitmemi söylediğini hatırlamaya çalışarak çantamdan telefonumu çıkardım. Sonunda bulduğumda, çoktan basılmış olduğunu gördüm.

Tam telefonumu kaldıracakken telefonum çaldı ve arayanın Lena

olduğunu gördüm.

"Merhaba," diye cevap verdim.

"Merhaba sevgilim," diye cıvıldadı Lena hatta. "Sadece iyi olduğundan ve bir şeye ihtiyacın olmadığından emin olmak istedim." Lena bir cankurtarandı, herkesin sahip olmayı dilediği bir aileydi. Hayatımın bir parçası olduğu için ona çok minnettardım.

"Evet, iyiyim." Sesimi alçak tutmaya çalıştım. Acı verici bir şekilde farkındaydım

Arkamdaki adam, yüksek gövdesiyle bu on kişilik asansörü çok küçük hissettiriyor.

"Bu çok iyi olacak," dedi mutlulukla. "Tamamen farklı bir şeyin tadını bile çıkarabilirsiniz."

Bundan şüpheliydim ama hayallerini yıkmak istemedim. Lena, annemin küçük yayıncılık şirketindeki idari işlerde anneme çok yardımcı olduktan sonra, hepimiz onun iş için bir niş olduğunu fark ettik. Bu yüzden sonunda sekreterlik şirketini açmaya karar verdiğinde onu tüm kalbimle destekledim. Her ne kadar beni kendi yayıncılık şirketimi kurmaya ikna etmeye çalışsa da, şimdilik ona işinde yardımcı olmak istedim.

"Peki ilk adım nasıl gitti?" diye sordu bana.

"Ne demek istiyorsun?" Telefona doğru mırıldandım. "Daha yeni geldim."

"Ne?" diye bağırdı telefona ve ben de telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım yoksa duyma yetimi kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacaktım.

"Saat dokuz demiştin, Lena."

"İlk adım ve evrak işleri için sekiz buçukta orada olmanız gerektiğini ve Bay Caldwell ile görüşmenin saat dokuzda olduğunu söyledim."

"Tamam, şimdi buradayım. Saat neredeyse dokuz." Nefes verdim. Lena'ya işinde yardım etmek istiyordum ama keşke bana perde arkasında yapabileceğim bir şey verebilseydi. "Bu konuda bir şey bilmiyorum. Bunu neden yapıyorum, Her neyse?"

Lena bana "Bu küçük bir değişiklik, böylece yeni bir şey deneyebilirsin" dedi. "Benim için dene."

Gözlerimi devirdim ama sessiz kaldım. Son üç yıldır, hayalet yazarlık yaparak ve burada burada ufak tefek işler yaparak para kazanıyordum. Lena'ya yardım etmekle birlikte. Kız kardeşim, beni Callen ile aynı çevrelere sokabilecek herhangi bir şirkette çalışmaktan kaçındığımı biliyordu.

Yayıncılıkta çalışmak benim hayatım olmuştu. Annemin bir yayıncılık şirketi vardı ve orada geçirdiğim zamanı severek hep peşinden giderdim.

Callen'ın yayıncılık şirketi için çalışmaya başladığımda iflasın eşiğindeydi ama kurtarılmasına yardımcı oldum. Tüm enerjimi ve alın terimi bu işe verdim. Eğer ben

yayıncılık dünyasına tekrar girecek olsaydım, onunla karşılaşacağımdan emindim. Ve o zamandan beri onu hatırlatan her şeyden kaçındım...
Düşünce zincirimi kesmek zorunda kaldım.

"Liberty, bu konuda çok fazla düşünme," diye tekrar başladı. "Bu Caldwell'lerin birkaç yayıncılık şirketi var ve Alexander Caldwell eninde sonunda ailesinin yayıncılığını devralacak. Bu konuda yardımcı olabilirsiniz."

"Bu istediğim ya da ihtiyacım olan son şey," diye mırıldandım telefonda. "Geçen sefer olanlardan sonra, uzaktan biriyle hiçbir şey yapmak istemiyorum.
bu tür işlere dokunur."

"Hadi ama," diye sinirlenmeye başladı. "Ufkunu genişletmek için buna ihtiyacın var. Ve sevdiğin şeyi yapmaya geri dönmelisin."

Orada olabilir. Ama Callen'ı bir daha görmekten korkuyordum. Olanları düşünmek hâlâ canımı yakıyordu. Onu ve o aşağılanmayı düşündükçe boğazım düğümleniyordu. Acımı hafifletmek için soğuk elimi boynuma koydum.

rahatsız edici bir duygu. Sonunda kendimi toparlamam ve yoluma devam etmem çok uzun sürdü.

Sevdiğiniz adam tarafından mihrapta terk edilmek ve ardından onun muhteşem bir kıvılcıkla yattığını öğrenmek kolay değildi. Üstüne üstlük, beni terk ettikten bir hafta sonra iflastan kurtardığım yayıncılık şirketinin elimden alındığını öğrendim. Beni ortak yapacağını ima etti ve sonra dönüp William'ı ortağı yaptı.

Hayır, herhangi bir yayınevinin etrafında olmama gerek yoktu. Bu zor kazanılmış huzuru bozacak hiç kimsenin etrafında olmak istemiyordum. Sanki içgüdülerim beni ele geçirmiş gibi bir adım daha atarak arkamdaki adamlarla arama biraz daha mesafe koydum. Bir adım daha atsam asansörün kapısına yapışacaktım. Gözlerini üzerimde hissediyordum, sanki sırtımda bir delik açıyorlardı. Sırtım kaskatı kesilmişken arkama bakma isteğimle savaşmak zorunda kaldım. O mavi gözlere tekrar bakmak istedim, sanki beni çağırıyorlardı, ama bu

İhtiyacım olan son şeydi. Onun yerine yere baktım. "Lanet olsun!" Kendi kendime mırıldandım.

"Ne?" diye sordu telaşla.

"Ayakkabılarımı
unutmuşum."

"Ne?" diye tekrar çığlık attı. "Yalınayak mısın?"

"Lena," diye dişlerimi sıktım. "Çığlık atmayı kesmelisin. İşitme duyuma mal olacaksın. Hayır, yalınayak değilim. Ayakkabımı giyiyorum.

chucks."

"Oh, sorun değil." Sonra sordu, "Neden geç kaldın ki? Sen hiç geç kalmazsın ki."

Bu sefer omzumun üzerinden baktım ve Fransızca konuşmaya geçtim. "Arkamdaki iki adam tam bir pislik," diye Fransızca yorum yaptım ve tepkilerini bekledim ama hiçbirinde tepki yoktu.

Lena ve ben lisede bu işe girdik ve daha egzotik görünebilmek için Fransızca dersleri aldık. Sesimiz daha egzotik çıkmıyordu ama başkaları bizi anlamadan konuşmak istediğimizde işimize yarıyordu. Layla ile tanıştığımızda, o da Fransızca konuştuğu için hemen uyum sağladı.

"Neden göt herifler?" Lena da otomatik olarak Fransızcaya geçerek sordu.

"Şerefsiz olup olmadıklarını bilmiyorum," diye Fransızca devam ettim, "sadece anlayıp anlamadıklarını kontrol etmek istedim. Her neyse, geç kaldım çünkü Layla dün gece geldi, Lachlan için ağlıyordu ve üzgündü. Bu yüzden bir bir kadeh şarap, belki birazdan da fazla, ve bir yazı üzerinde çalışıyordum. Ve işler biraz kontrolden çıktı. Bana bazı fikirlerde yardımcı oldu ve sahneyi bulduk. Bilirsiniz... sahneyi."

"Neden beni aramadın?" Sesi aynı anda hem heyecanlanmış hem de hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Okuyabilir miyim? İşlerin çıkırından çıkmasıyla ne demek istiyorsun? el?"

"Hayır, okuyamazsın," dedim ona. "Korkunç bir şey."

"İşlerin kontrolden çıkmasıyla ne demek istiyorsun?" diye tekrarladı, beni ve konulardan kaçma çabalarımı çok iyi biliyordu.

"Lachlan'ı üç ya da dört kez aradı," diye mırıldandım. "Belki en fazla beş."

"Ugh," diye inledi. "Ya sen?"

Ona söylemek istemedim. Zaten benim için çok fazla endişeleniyordu. Ona söyleyebileceğim en iyi şeyin ne olduğunu düşünürken, o tekrarladı.

"Olamaz Livy," diye mırıldandı telefonda. "Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey."

"O zaman neden cevap vermekten kaçınıyorsun?"

"Larry'den Callen'ın telefonuna girmesini ve sarhoşken ona gönderdiğim mesajları silmesini isteyebilir misin?"

"W... ne? Neden ona mesaj attın?"

"Bana ne oldu bilmiyorum," diye alçak sesle telefona konuştum ve arkama hızlıca bir göz attım. İki adamın da yüzünde hâlâ boş ifadeler vardı. "Sadece aptalca bir zayıflık ve alkol anıydı."

"Seni içmeye ve yazmaya iten şey neydi?" diye sordu. "Ve Layla ile! İkiniz birlikte en kötü kombinasyonsunuz."

Lena'nın haklı olduğunu biliyordum. Üçümüz arasında en iyi olan oydu. Ben en huysuz, Layla ise en acımasız olanımızdı. Her zaman birbirimizi iyi dengelediğimizi düşünürdük.

"Layla bunun harika bir fikir olduğunu düşündü." Layla'yı suçladığım için kendimi biraz kötü hissettim. Fikir ikimizin de aklına gelmişti ve ikimiz de istekli ve yetişkin katılımcıydık. "Bir şişe şarap içtik, en fazla iki şişe olabilir, sonra Lachlan'dan bahsetti. Sanırım bir parti vermişti ve Callen'ın da orada olduğundan bahsetti. Alkol kanımıza girince dayanamayıp telefon açtık." Layla'nın durumunun bir sonucu olarak annem ve Callen'la ilgili anıların zihnimde canlandığını ona söylemedim. Endişem beni her açıdan vuruyordu. "Onunla ilgili tüm o konuşmalar... bir şey diğerine yol açtı."

"Oh, Livy." Sadece bu basit nefes verişte onun tüm endişesini duydum.

"Lütfen bunu benim için yap," diye yalvardım ona. "Bunu senin için yapıyorum. Sekreter olmayı kabul ettiğime bile inanamıyorum. Layla'dan bunu yapmasını istemeliydin."

"Evet, biliyorum," diye kabul etti. "Ama Lachlan'ın peşindeydi ve ona güvenemezdik."

"Dün gece gerçekten çok üzgündü," dedim ona. En azından onu mihrapta terk etmediği için şanslı olmasına rağmen, onun acısını anlayabiliyordum. "Ama yine de sekreterliğin bana göre olmadığını biliyorsun. Bu işte iyi olurdu ve sürekli takıntılardan uzaklaşmak için dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı var."

"Sen de öyle," diye karşılık verdi kuru bir sesle. "Callen'a duyduğun bu hayranlığı öldürmen gerekiyor."

"Ona tapmıyorum," diye karşılık verdim, sesim bir çocuk gibi çıkıyordu. Haklı olduğunu biliyordum ama üç yıl sonra Callen'la ilişkimizin bitmesine hâlâ üzüldüğümü itiraf edecek değildim.

"Caldwell'ler büyük bir isim," diye akıl yürütmeye çalıştı. "Bu işi iyi yaparsak iyi bir referans alırız."

"Bunu sadece seni sevdiğim için yaptığımı biliyorsun. Lütfen Larry'den benim için hack yapmasını iste." Bir kez daha denedim.

Cevap vermeyince ben de ısrar ettim. "Eğer onu hacklerse, sahnenin bir kısmını okuyabilirsin. Çünkü ona gönderdim... küçük bir yan mesajla birlikte."

"Aman Tanrım, Livy. Ona ne söyledin?"

"Bunu düşünmemeyi tercih ederim. Larry hacklesin ve sen de öğren," dedim ona. "Bunu benim hatalar listeme ekleyebiliriz."

"Tamam," diye kabul etti sonunda. "Ben yaparım. Bu sekreterlik işini mahvetme."

Callen hakkındaki tüm bu konuşmalar acı bir galibiyet gibi hissettirse de rahatlayarak iç çektim. "Bunu mahvetmeyeceğim. Ama beğenmezsem yerine yenisini bulmaya çalışacağına söz ver." Beğenmeyeceğimi biliyordum. "Zamanımı zengin, kibirli bir pislik için çalışarak harcamak istemiyorum. Böyle insanlara katlanamıyorum. Görevin sonunda, içimdekileri tutmaya çalışırken dudağım patlayacak."

Asansör hedef katın sinyalinı verdi. "Tamam, hacklediğinde ve sildiğinde bana mesaj at. Buradaki acım bittikten sonra seni arayacağım. Küçük adamıma benden bir öpücük ver."

Kapatma düğmesine bastım ve asansörden çıktım. Resepsiyon görevlisi sanki bir süperstar görmüş gibi geniş geniş gülümsüyordu.

"Merhaba," diye zoraki bir gülümsemeyle selamladım onu. Burada olmaktan o kadar da mutlu olmadığım için onunki gibi coşkulu bir gülümsemeyi pek beceremiyordum.

"Merhaba, Bay Caldwell." Resepsiyon görevlisi gülümsedi ve ben de onun bakışlarını takip ettim.

Oh, lanet olsun!

Arkamdaki adamlardan biri sekreterlik yapmak için burada olmamın sebebiydi. Kendime Fransızca konuştuğumu hatırlattım. Bu konuşmadan tek bir kelime bile anlamadılar. Yine de yüzümün kızarmasına engel olamadım. Ne kadar aptalım!

Şimdi gidersem Lena'nın ne kadar kızacağını merak ediyordum. İkisi de dikkatle beni izliyordu, biri gözlerindeki pırıltıyla, diğeri soğuk gözlerindeki ürpertiyle çıkışımı engelliyordu.

Nefesimi kesen adam Fransızca konuştu, sesi sakın ve yumuşaktı.

"Sen benim yeni sekreterim olmalısın. İçeri gel de bu zengin pislik bazı temel kurallar koysun."

Lena çok kızacaktı!

OceanofPDF.com

CHAPTER TWO

OceanofPDF.com

I Onu hemen tanıdım. Onu son gördüğümde, üniversiteden yeni mezun olmuş genç bir kadındı, arkadaşlarıyla birlikte annesinin ofisinden çıkarken gülüyor ve

Kaygısız.

Bugün karşımda saf, katıksız bir şehvetin damarlarımda ateş gibi akmasına neden olan güzel bir kadın duruyordu. Bakışlarım vücudunda gezindi.

Bana bir zamanlar gördüğüm bir Afrodite tablosunu hatırlattı. Saçları koyu ve gürdü, dalgalar halinde omuzlarından aşağı dökülüyordu, dolgun dudakları yiyip bitirmek ve günah işlemek için yaratılmıştı. Ve o gözler! Ela gözleri en alışılmadık renkteydi ve onlara baktıkça ton değiştirdiklerine yemin edebilirdim. Teni saf ipek gibi pürüzsüz görünüyordu.

Gözlerim onunkilerle buluştuğu andan itibaren beynim çalışmayı durdurdu.

O ela gözlerin içinde o kadar çok duygu vardı ki... hüznün, ihtiyat, meydan okuma ve biraz da yaramazlık bana bakıyordu.

Onu kendime çekmek ve yakınımdaya tutmak için garip bir dürtü duydum. Bu kadınla yapmam gereken şeyin tam tersiydi bu. Caldwell ailesinin ihtiyacı olan son şey, başka bir kadının adlarını lekelemesine izin vermektir.

Gözleri kardeşime kaydı, onu incelerken gözlerinin rengi değişti ve Maxim'e doğru bir çekim hissedip hissetmediğini merak ettim. Onun neşeli Caldwell ailesi için biriktirdiğim tutum ve servet, kadınların ona akın etmesini sağladı. İkimize de. Ama neşeli tavırları onu daha sempatik yapıyordu. Gözleri tekrar bana döndü ve içimi bir sahiplenme duygusu kapladı. O gözlerin sadece benim üzerimde olmasını istediğimi fark ettim.

"Bu yolu takip edin," diyerek ofisimi işaret ettim, bu kadına karşı bir çekim hissettiğim için kendime kızılıyordum.

Derin bir nefes aldı, olabildiğince mesafeyi koruyarak beni takip etti. Ofisimin kapısında durdum ve bilerek bekledim. Bana yaklaştığı her adımda, kanım ona duyduğum arzuyla çalkalanıyordu.

Benden önce ofisime girmesi için elimle işaret ettim. "Teşekkürler." Sesi yumuşaktı.

Yanımdan geçip gitti, vücudu birkaç santim uzağımdaydı ve onu ofisime kadar takip ederken zarif sırtına hayran olmaktan kendimi alamadım. O olmalı

Gözlerimin farkındaydı, çünkü misafir koltuğuna doğru yürürken sırtı kaskatı kesilmişti. Ellerimi beline dolamak ve yüzünü bana çevirmek istedim. O gözleri ve o dudakları görmek istedim.

Oturup oturmamakta kararsızmış gibi öylece durdu, gözleri benimle Maxim arasında gidip geliyordu. Masamın arkasına oturduğumda arkama yaslandım ve onu izledim.

"Bay Caldwell, lütfen özür dilememe izin verin," diye başladı ve ben onun pürüzsüz, yumuşak sesinin tadını çıkardım, inlerken kulağıma nasıl geldiğini hayal ettim. Dudaklarından çıkan her yumuşak kelimedede sikimin seğirdiğini hissettim.

Ondan kurtulmalıyım, ihtiyacım olmayan bir dikkat dağıtıcı olacaktı. Ama aynı zamanda ona ve binamda ne yaptığına karşı da temkinliydim. Yedi yıl önce annesiyle yaptığım konuşma pek iyi gitmemişti. Belki de intikam için buradaydı? Annesi, evimde bir leke olmasının sebebiydi. son otuz yıldır ailemizin adını lekeledi. Babamın çöküşünün sebebi oydu. Yedi yıl önce, annesi her şeyi yeniden başlatacaktı. Ailemizin adını lekelemesine izin veremezdim. Ben de karşı koydum. Önce onunla konuşmayı denedim. Reddettiğinde, şirketinin tüm borçlarını satın aldım, yatırımcılarına rüşvet verdim ve sonra onu tekrar ziyaret ettim. Onu şirketi satmaya ya da her şeyi kaybetmeye zorladım.

Şimdi kızı önümde oturuyordu. Liberty Smith ve niyetleri hakkında her şeyi öğrenmeye niyetliydim.

Onu yakından takip etmeliyim.

Asansörde Fransızca konuşmasını utanmadan dinlediğimde, bu kadının iyi örülmüş duvarlarının arkasına saklandığını hissettim. Gözleri beni izlerken güçlüydü ama aynı zamanda savunmasızdı.

Asansöre adım attığı andan itibaren yeni sekreterim olduğunu anlamam tam on saniye sürdü ve bu kadının bana yakın olmasından duyduğum memnuniyete engel olamadım.

Kendisine ait olanı almak için mi burada olduğunu merak ettim.

OceanofPDF.com

CHAPTER THREE

OceanofPDF.com

"S "Bay Caldwell buz mavisi gözlerini bana dikerek emretti, Bayan Smith.

Caldwell'in ofisindeki sandalyenin kenarına oturdum.
Yapabilirdim

kendimi gömdüm. Son kez birinin söylediklerimi anlamadığımı varsayacağıma yemin etmiştim. Ama ikisi de ifadeleri tamamen boştu. Her kelimeyi anladıklarını nereden bilebilirdim ki?

"Bay Caldwell," diye tekrar hitap ettim ona, masanın arkasında oturmuş, delici gözleri üzerimdeydi. Diğer adam rahatça kapıya yaslanmıştı. Müdürün odasında kendimi okullu bir kız gibi hissediyordum.

"Lütfen sekreterlik sözleşmesini iptal etmeyin," diye mırıldandım. O soğuk mavi gözler. "Bu Lena ve şirketi için yıkıcı olur."

Kafamda *yeni başladığını* da ekledim.

Daha iyi biliyordum. Bu benim açımdan çok aptalca ve sorumsuzca bir hareketti.

İkisi de açıklamamla özellikle ilgilenmiş görünmüyordu. Diğer adam bir an kıkırdadı ve "Ayrıca arkadaşın Callen'ın telefonunu senin için hacklemeyebilir" dedi.

Bu korkunç bir şeydi. "Belki," diye başladım iki adam arasında bakışmaya. "Sizi aradığım için gerçekten özür dilerim... yani asansörde profesyonel davranmadığım için. Size hemen yeni bir sekreter bulabiliriz. Sadece lütfen sözleşmeyi iptal etmeyin."

Adamlar birbirlerine baktılar ve masanın arkasında oturan yakışıklı yönetici masası, tüm bunlar can sıkıcıymış gibi omuzlarını silkti ve

devam etmeye hazırdı. Sadece benim istediğim yönde olmasını umuyordum.

Ofisine geldiğimizden beri ilk kez "Bir şartla," diye konuştu. Oturmam için verdiği emri saymazsak. "Burada herhangi bir drama yaratılmasına izin vermeyeceğim. Ayrıca iş arkadaşlarımızın flört etmemesi konusunda net bir politikamız var."

Bu tuhaf yorum karşısında kaşlarımı çattım. Belki de onu asansörde ilk gördüğümde şaşkın şaşkın ona baktığımı fark etmişti. *Ne kibirli bir pislik!*

Sanki onun gibi birine aşık olacaktım ya da onunla çıkacaktım gibi. Bir kere olması yeterliydi. Bunu bir daha asla tekrarlamayacaktım. Sadece böylesine ateşli bir manzara için hazırlıksızdım, hepsi bu.

"Elbette," diye cevap verdim ona kuru bir sesle. Bugün kesinlikle benim günüm değildi. Yatakta kalmalıyım.

"Tamam," diye atladı diğer adam ve genişçe sırtarak elini yüzünü dostça bir yüze çevirdi. "Ben Maxim, bu arada. Tüm bunları unutmayı ve sana bir şans daha vermeyi kabul etmemizin tek yolu Callen'a ne gönderdiğini bize söylemen."

"Ne?" Şok içinde sordum, yanaklarım alev alev yanıyordu. Paniğimi çabucak kontrol altına aldım. "Bu durumda bunun hiçbir önemi yok."

Omuz silkti.

"Alexander," diye başladı ve ben kaşlarımı kaldırdım.

Alexander da kim?

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, yönetici masasının arkasında duran ve muhteşem soğuk gözleriyle beni izleyen adamı işaret etti. "O benim kardeşim. Her neyse, Alexander sana kendi şartını söyledi, ben de kendi şartımı söylüyorum. Benimki de Callen'a ne gönderdiğini söylemek. Yani ben, çünkü Alexander'ın umurunda bile değil."

Elim gergin bir şekilde eteğimde var olmayan kırıksıklıkları düzeltirken boğazımı temizledim.

"Yatakta kalmalıyım," diye mırıldandım sefilce, aniden korkunç bir baş ağrısıyla karşılaştım.

Maxim kıkırdadı. "Ama sen yapmadın. Ve kesinlikle günümü daha eğlenceli hale getirdin."

"Böyle bir şey söz konusu olamaz," dedim ona kararlı bir şekilde. Zaten yeterince kötüydüm.

Ona ne gönderdiğimi biliyordu, bir yabancının da bilmesine ihtiyacım yoktu. Layla ve Lena beni yargılamazdı. Birlikte çok şey atlattık ve Callen'la olan son olayda yüzde yüz arkamda olacaktı.

"Hadi ama," diye şaka yaptı Maxim. "O kadar da kötü olamaz."

"Öyle olup olmaması önemli değil," dedim ona. Layla'nın öfkesi dün gece beni sinirlendirdi. Bu kadar çok insanın terk edilmesine tanık olduğunu bilmek canımı acıtıyordu. Onun teşvikiyle ve zil zurna sarhoşken ona bir mesaj gönderdim ve en büyük hatayı yaptığını söyleyerek aynı aşağılanmayı yaşayacak. Bir başka mesajda yazarım için yazdığımız bir oral seks sahnesi anlatılıyor ve ona cinsel eğitim konusunda bazı dersler almayı düşünmesi gerektiği söyleniyordu.

"Benim şartım bu," diye kesin bir şekilde cevap verdi.

Derin bir nefes alarak telefonumu tekrar elime aldım ve gönderilen mesajlar klasörüme gittim. Tanrı'ya şükür, çoğunu silmişim ve sadece sonuncusu hâlâ oradaydı. Oral seks sahnesini tarif eden ve yatak odasındaki becerilerini geliştirmek için biraz seks eğitimi almasını tavsiye eden mesaj.

"Sana söylemeyeceğim, ama burada. Sözleşmeyi iptal etmemeniz için gereken şey buysa okuyabilirsiniz."

Telefonu ona uzattım ve o da aldı. Gözleri telefonumun ekranında gezinirken birkaç dakika sessizlik oldu.

"Vay canına, senden asla böyle bir şey beklemezdim." "Bunu hak etti," diye kendimi haklı çıkarmaya çalıştım; her ne kadar bunun bir Kötü bir bahane.

Soğuk elimi alnıma koydum. Çok utanmışım, yanaklarım yanıyordu ve bu noktada tüm vücudumun alev aldığından emindim. Burası çalışmak için iyi bir yer olmayacaktı, bunu şimdiden söyleyebilirdim. Maxim telefonunu kardeşine uzatmaya gitti ama o ilgisiz bir şekilde telefonu elinin tersiyle itti.

"Tanrıya şükür," diye mırıldandım, bunu yüksek sesle söylediğimi çok geç fark ettim. Telefonumu aldım ve çantama geri koydum.

"Yani bir hafta, en fazla iki, ve sana iyi bir sekreter bulacağımdan emin ol." İki adam arasında bakışıp söz verdim. Lena'nın hemen birini bulmasını sağlamalıyım. Bulamazsa, Layla'ya yerime geçmesi için yalvaracaktım. Kibirli herifleri ve zengin erkekleri severdi.

"Senden hoşlandım sayılır." Maxim kıkırdadı ve ben de onun gözlerine baktım. Bana göz kırptı ve başparmağıyla onayladıktan sonra ekledi: "Başka bir sekretere ihtiyacımız olacağını sanmıyorum. Bugün seninle tanıştıktan sonra kulağa sıkıcı geliyor."

Gözlerimi devirdim. "Eski sevgilime her gün mesaj atmıyorum, biliyorsun. Fazla umutlanmasan daha iyi olur."

Alexander, Maxim'in bana cevap vermesini engellemek için elini kaldırdı, hareketinde hafif bir kızgınlık vardı ve konuştu.

"Git Janet'ı kontrol et," diye emretti bana. Sakin sesi beni çok tedirgin ediyordu. "Janet, ofis yöneticimiz, senden yapmanı istediğim listeyi tut."

Onu selamlamamak için kendimi zor tuttum. Bunun yerine, sadece başımı salladım ve o ofisten ve o durumdan yeterince hızlı çıkamadım.

Emredildiği gibi Janet'i aramaya gittim ve halletmem gereken işlerin listesini aldım. Aslında çok nazikti ve aşına olmadığım işlerde bana yardımcı oldu.

Gerçekten kötü görevler değillerdi, ama monotonluğuna dayanamıyordum.

Beynim resmen yanıyordu. Dokuzdan beşe çalışan bir kız olmadığımı hep biliyordum. Odaklanamıyordum ve bunun düşüncesi bile beni dehşete düşürüyordu. Sürekli böyle bir işte çalışmayı düşünmek bile hayatımı emdi. Kendimi bunu yaparken hayal edemiyordum.

Ama kendimle gurur duyuyordum. Günün geri kalanında profesyonelliğimi korudum, Alexander Caldwell'in görüş alanından uzak durdum, ondan vebadan kaçır gibi kaçtım.

Öte yandan Maxim'le konuşmak kolay ve çekiciydi.

Öğle yemeği molam sırasında, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için Lena ile hızlıca temasa geçtim. Ayrıca Larry'nin bilgisayar korsanlığı işini de kontrol etmek istedim. Callen ve yeni aşkıyla sorun yaşamak istemiyordum. Onları bir daha hiç görmeseydim, çok mutlu olurum. Neyse ki Larry ne yaptığını biliyordu ve Callen'in telefonundaki mesajlarımı sildi.

Callen'ı düşünmek beni savunmasız hissettiriyordu ve bundan nefret ediyordum. Kilisede geçirdiğim o günü, kötü bir filmin tekrarı gibi defalarca kafamdan geçirdim. Geriye dönüp net bir şekilde düşünebilmem ve düğün günümüze kadar kaçırdığım pek çok uyarı işareti olduğunu fark etmem bir yıldan uzun sürdü. Belki de başıma geleni hak etmişim.

Düğünümüze davet edilen tüm insanlardan kaçtım. Onların gözlerinde acıma görmekten nefret ediyordum. Keşke bana düğün gününden önce söyleseydi, belki de yutması bu kadar acı bir hap olmazdı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER FOUR

OceanofPDF.com

Baat beş olduğunda, Alexander Caldwell'e patlamamak için dudağımı çiğniyordum. Adam bir buz kütesiydi, bana emirler yağdıran bir makine. Alışkın değildim emir alıyordum. Temelde annemin şirketinde büyüdüm ve bana söylenmeden ne yapılması gerektiğini biliyordum. Londra'ya taşındığımda Callen'ın yayıncılık şirketinde işe girdim ve iş hakkında ondan daha çok şey biliyordum. Yani şirketi ben yönetiyor ve emirleri ben veriyordum. Bunun muhatabı olmak, hem de bu kadar terbiyesiz bir adam tarafından, beni öldürücü hissettiriyordu. Bütün gün ondan umutsuzca kaçtım ama beni ofisine çağırdığında görmezden gelemedim.

Bayan Smith, not alın. Bayan Smith, notları yazın. Bayan Smith, bu e-postayı gönderin.

Bir kez daha Bayan Smith dediğini duyarsam çılgın atacaktım. Bana ihtiyacı olup olmadığını bile kontrol etmeden hızla kapıdan çıktım. Seksi olabilirdi, ama vahşi biriydi. Maxim öğle yemeğinden kısa bir süre sonra eğlenen bir gülümsemeyle ayrıldı. Kardeşinden hoşlanmadığımı anladığından şüpheleniyordum. Bu ikisi birbirinin zıttıydı. Maxim benimle dalga geçen bir iki şaka yapardı ve bir şeye ihtiyacı olduğunda sipariş vermek yerine isterdi.

Daha rahat bir şeyler giymek için eve koştum. İmzalı kot pantolon, pembe bluz ve uyumlu renkte ayakkabılar. Lena, Larry ve dört yaşındaki oğulları ve benim vaftiz oğlum Brandon ile birlikte büyük bir müşteri kazanmamızı kutlamak için en sevdiğimiz Tayland restoranında akşam yemeği yiyecektik. Lena'ya olanları anlatıp anlatmamayı düşündüm ve anlatmamaya karar verdim. Orada onu endişelendirmenin bir anlamı yoktu, en azından düzelttiğimi umuyordum.

Patara Thai Restaurant'a girdiğimde saat akşam yediyi biraz geçiyordu. Onları hemen fark ettim ve geniş bir gülümsemeyle onlarla tanışmak için restoranın diğer ucuna doğru yürümeye başladım. Brandon bir çığlık atarak sandalyesinden kalktı ve bana doğru koştu.

"Liberty," diye bağırdı, kendini kollarıma atarken herkesi ve her şeyi tamamen görmezden geldi.

"Selam dostum," diyerek onu kucakladım ve yere çömeldim. "Seni özledim."

"Seni daha çok özledim." Kocaman gülümsedi. "Yemekten sonra seninle eve gelebilir miyim?"

Kıkırdadım. Evime gelip yatıya kalmaya bayılırdı. "Bunu çok isterdim," dedim sarı saçlarını karıştırırken. "Ama ben yarın çalışmak zorundayım. Bunu bu hafta sonuna saklayalım." Başka bir ses araya girdiğinde hızla başını salladı.

"Bayan Smith." Bu sesin sahibiyile tanışmak için başımı kaldırdım. Alexander'ın sesi ve bakışları üzerimden bir buz kovanı gibi geçti.

"Merhaba Liberty," diye selamladı Maxim beni, kardeşi ve başka bir yaşlı beyefendiyle birlikte dururken, gözleri eğlenceyle parlıyordu. Gözlerim Maxim'den, soğuk bakışlarıyla beni delip geçen kardeşine ve onları çevreleyen kırıksıklıkları olan bir başka sıcak göz setine gitti. Üçünün akraba olduğu kesinlikle söylenebilirdi.

"Merhaba," diye cevap verdim ve anında Brandon'ın elimi çektiğini hissettim. "Livy, kim o?" Brandon meraklı küçük bir şeydi.

Ayağa kalktım ve onun küçük elini kendi elime aldım. Ben cevap vermeye fırsat bulamadan yaşlı beyefendi cevap verdi.

"Ben Charles Caldwell," diye kendini tanıttı. "Alexander ve Maxim'in büyükbabası."

Yaşlı adam gözlerini Brandon'dan bana çevirdi ve elimi sıkmak için elini uzattı; sanki terbiyemin devreye girmesini bekliyormuş gibi beni izledi.

"Merhaba," diye cevap verdim sonunda, elimi onun elinin içine koyarak. "Liberty Smith, bu da vaftiz oğlum ve yeğenim Brandon. Tanıştığımıza memnun oldum. "

Bu zengin milyarderler, şehirdeki onca restoran arasından kendilerini en sevdiğimiz yerde bulmuş olmalılar.

"Nasıl oluyor da yaşlılar ve bir büyükbabaları var Livy?" Brandon yüksek sesle merak etti.

Alexander ve Maxim Caldwell'e yaşlı demesi tüylerimi diken diken etti.

Maxim kıkırdayarak, "Onun senin oğlun olmadığına emin misin?" diye karşılık verdi.

Ona gözlerimi devirdim. Mesai saati dışındaydım ve Caldwell'lere karşı profesyonel bir tavır takınmak zorunda değildim.

"Burası senin de en sevdiğin yer mi?" Brandon içimde sürmekte olan savaştan habersiz, masumca sordu.

Onlardan uzaklaşmak istedim. Alexander Caldwell'in bakışları hayatım boyunca bana yetecek kadar vardı. Buz gibi soğuk tavrından mı yoksa hissetmek istemediğim arzudan mı kaynaklandığından emin olmasam da bakışları vücudumu ürpertmeye yetiyordu.

"Liberty, Tayland yemeklerini seviyor musun?" Maxim alaycı bir şekilde sordu. "Ben seni daha çok Amerikan yemeklerini seviyor sanıyordum."

Maxim'in büyükbabası Brandon'a, "Evet, burası benim en sevdiğim restoran," diye cevap verdi. "Şehre geldiğimde torunlarım beni hep buraya getirir."

Brandon, "Livy, İngiltere'de havasız olmayan tek yerin burası olduğunu söylüyor," diye sırrını onlara açtı.

"Tamam, bu kadar yeter," diye aceleyle sözünü kestim. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Mr. Caldwell."

"Sen de canım. Umarım yakında tekrar görüşürüz."

Mümkün değil.

Ona sıkı bir gülümseme verdim ve torunlarına baktım, başımı hafifçe eğerek vedalaştım ve Brandon'ı nazikçe çekerken o da onlara coşkuyla el salladı. Sonra oturduğumuzda yabancılar unutuldu ve Brandon tüm dikkatini boyama kitabına verdi.

"Kim bu adamlar?" Lena sordu.

Ona hiç kimse olmadıklarını söylemek dilimin ucundaydı ama fikrimi değiştirdim. "Caldwell'ler," diye mırıldandım ve hem Larry hem de Lena haykırdı.

"Ciddi misin?" Larry onlara bakarak sordu. "Ve burada mı yiyorlar?"

Brandon'ın boya kalemlerinden birini alıp boyamasına yardım ederken omuzlarımı silktim.

Lena ayağa kalkarak, "Gidip merhaba demeliyim," diye önerdi.

Başımı kaldırdım ve elimi ona doğru uzattım.

"Hayır." Elim onu durdurmak için çok hızlı uzandı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Lütfen, yapma," diye ekledim.

Caldwell'lerin oturduğu masaya baktı ve ben de onu takip ederek Alexander Caldwell'in bizi izlediğini fark ettim. Lena'nın gözleri tekrar bana

döndü ve yavaşça yerine oturdu.

"Bana söylemediğin şey ne Livy?" diye sordu sessizce.

Yardım umuduyla Larry'ye baktım ama onun yerine nazik bir şekilde cesaretlendirici bir şekilde gülümsedi. Yemin ederim, Larry ve Lena ideal bir çift ve gelmiş geçmiş en iyi insanlardı.

"Bugün o kadar da harika değildi," diye mırıldandım.

"Sözleşmeyi iptal ettiler mi?" diye sordu, sesinde sadece bir annenin çıkarabileceği keskin bir ton vardı ve birden Brandon'ın yaşını hissettim. Brandon da annesinin sesini duymuş olmalıydı, çünkü annesine bakarak başının dertte olanın kendisi olmadığından emin oldu.

Hayır, dostum. Bu sefer başı dertte olan benim, diye içimden inledim.

"Hayır," diye hızla başımı salladım. "Sadece Alexander Caldwell'in bana biraz kızmasına neden oldum. Ama şimdi her şey yolunda."

"Ne oldu?" diye sordu.

"Asansörde seninle Fransızca konuşurken," diye sefilce açıkladım. "İçindeydiler ama kim olduklarını bilmiyordum."

Hafif bir duraklama oldu ve sonra gülmeye başladı, gerçekten gülüyordu. Gözlerim onunla yüzünde geniş bir gülümseme olan Larry arasında gidip geldi.

"Ne?" Tedirgin bir şekilde sordum. Belki de sonunda canına tak etmişti. "Bu kadar komik olan ne?"

O kadar çok gülüyordu ki gözlerindeki yaşları sildi ve tekrar Caldwell'lerin masasına doğru baktı, ben de aynısını yaptım. Neyse ki onlar menülerine odaklanmışlardı.

"Lena, bu kadar komik olan ne?" Soruyu tekrarladım, elimdeki boya kalemi neredeyse parçalanıyordu. "Yemin ederim, sadece bir talihsizlikti." Gözlerini tekrar sildi ve başını salladı.

"Biliyorum," dedi gülümseyerek. "Eminim bu sana bir ders vermiştir." "Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandım. Arkama bakmaya devam etmek istedim

Alexander Caldwell'in masasına bakmak için omzumu kaldırdım ama kendimi bu dürtüyü görmezden gelmeye zorladım.

Akşam yemeğimiz ve şarap kadehlerimiz geldi.

"Pekâlâ hanımlar," diye başladı Larry ve cebinden iki kutu çıkarırken oğluna göz kırptı. "Ne kadar sıkı çalıştığınızı biliyoruz, bu yüzden ikiniz için küçük bir hediyemiz var."

Brandon sevinç içinde ciyakladı ve babasından bir kutu kaptı. Larry kendi kutusunu karısına uzatırken, Brandon da kendi kutusunu bana verdi.

yüzüme bir gülümseme yayıldı. Lena ve ben hızlıca baktık ve hevesle kutuları açtık.

Güzel ahşap, el yapımı kaleme baktım, üzerinde baş harflerim ve ardından bir P harfi vardı.

Brandon'a uzandım ve onu kollarımın arasına aldım. "Bayıldım," diye fısıldadım ona usulca, parlak mavi gözleri mutlulukla parlıyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu hevesle, sesi gururluydu. "Ben seninkini seçtim, babam da anneninkini."

"Evet, gerçekten," dedim ona. "Sonsuza dek en sevdiğim kalemim olacak."

Küçük bedenine tekrar sarıldım, benimkinden farklı bir tahtadan yapılmış olsa da benzer bir tahta kalemi olan Lena'ya baktım.

"Nasıl bu kadar şanslı olabildik?" Alaycı bir şekilde söyledim. "Sen en iyi kocaya sahipsın ve ben de en iyi vaftiz oğluna sahibim."

Kıkırdadı, gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Şanslıyız," diye onayladı ve tek elini masanın üzerinden uzatıp benimkinin üzerine koydu. "Sen ve annen beni yanınıza aldığınız günden beri şanslıyım."

"Hayır, şanslıydık," diye mırıldandım usulca. "Çünkü sonunda bir kız kardeşim oldu."

"Brandon ve ben şanslıyız," diye şaka yollu araya girdi Larry, ortamı yumuşatmaya çalışarak, "çünkü dünyanın en güzel iki kadınına sahibiz."

Hepimiz kahkahalara boğulduk, birlikte olduğumuz için mutluyduk. Kalemime tekrar baktım ve P'nin ne anlama geldiğini düşündüm. Bilmem gerektiğini hissediyordum ama tam olarak çözemiyordum.

Hepimiz yemeğimizi yerken "Tamam," diye pes ettim. "Pes ediyorum. Kalemdeki P'nin ne anlama geldiğini anlayamıyorum. Bir şey mi unuttum?"

Larry kıkırdadı. "Yayıncılık için. Liberty Smith Yayıncılık."

Çatalım havada durdu ve hem Lena'ya hem de Larry'ye baktım.

Ben daha nasıl cevap vereceğimi düşünmeden Lena devam etti.

"Yapabilirsin Livy. Yapabileceğini biliyorum."

Ona hemen cevap vermek yerine ağızma yemek koydum ve yavaşça çiğnedim. Annemle ilgili anılar aklıma geldi ve küçük yayıncılık şirketini ne kadar çok sevdiğini hatırladım. Yayıncılık hakkında bildiğim her şeyi ondan öğrenmiştim. Bu konuda çok tutkuluydu, her zaman mazlumlara yardım etmek ve onların hikâyelerini duyurmak istiyordu. Gelecek için çok fazla planı vardı ve bunu aile işimiz haline getirmek için heyecanlıydı; benim devralmam için sabırsızlanıyordu. Ve sonra, hiç haber bile vermeden sattı.

kelime. Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. Bildiğim tek şey ya satmak ya da kaybetmek zorunda olduğuydu. Ne olduğunu asla anlayamayacaktım.

Yeni bir yayıncılık şirketi kurabilir ve bunu yürütebilir miyim? Evet, başarabilirdim. Yapabileceğimden hiç şüphem yoktu. Ne de olsa Callen'a batmakta olan yayıncılık şirketi için yardım etmiştim. Callen'la ilgili düşünceler kalbime acı veriyordu. Birbirimiz için mükemmel olduğumuzu düşünüyordum; her ne kadar Lena'ya göre sadece kağıt üzerinde mükemmel bir birliktelikti. Aynı şeylerden hoşlanıyor, aynı tür kitaplar okuyor, benzer kişiliklere sahiptik ve ikimiz de yayıncılık dünyasını seviyorduk. Ainslee'ye aşık olması ve onu hamile bırakması birdenbire oldu. Evet, mesafeli davrandığını hissediyordum ama bir ilişkisi olduğunu hiç düşünmemiştim. Bana böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim.

Böyle şeylerin olacağını hiç tahmin edemezdim, diye düşündüm kendi kendime. Burada ortak bir tema var gibi görünüyor.

"Livy," Lena hafıza şeridindeki yolculuğumu durdurdu. Bilen bakışlarıyla buluşmak için gözlerimi kaldırdım. Her şey boyunca yanımdaydı. Bunu düşünmemem için beni cesaretlendirmek istercesine başını hafifçe salladı.

"Yapabilirim," diye cevap verdim gayri ihtiyari.

Callen'ın yayıncılık şirketine kendimden çok şey kattım. Sevgili olmadan önce bile birlikte iyi çalışıyorduk ama sonra her şey ters gitti. Beni mihrapta bıraktıktan sonra ortağı olarak William'ı seçti. Bu hayal kırıklığı ve kelimelerin ötesinde inciticiydi. Beni ortak olarak seçerse Ainslee'nin onunla bir daha asla konuşmayacağından endişeleniyordu. En azından Larry aracılığıyla bana söylediği bahane buydu.

Sahte bir coşku ve gülümsemeyle, "Hadi yemeğimizin tadını çıkaralım," dedim. Callen'ı düşünmek önceki mutluluğu öldürmüştü ve ben onu geri getirmeye kararlıyım.

"Evet," diye işaret etti Larry. "Hadi şimdi tadını çıkaralım ve gelecek sonra." Neyse ki sohbet sona ermişti ve biz de yemeğimize gömülmüştük.

Brandon ve ben tatlı seçeneklerini tartışırken kıkırdadık. Paramızın yettiği en büyük ve en tatlı tatlıyı almak istiyorduk.

Bir saat sonra, yüzlerimizde geniş gülümsemelerle masamızdan ayrıldık ve kapıya doğru yöneldik. Ve Caldwell'lere tekrar rastladım.

"Tekrar merhaba," diye selamladı Bay Caldwell Senior Brandon ve beni. "Merhaba yabancı," diye gülümseyerek Maxim de bizi selamladı.

Alexander Caldwell kesinlikle hiçbir şey söylemedi ama soğuk gözleri yine garip bir yoğunlukla üzerimdeydi. Vücudumun kızardığını hissettiğime yemin edebilirim.

bakışları. Onu görmezden gelmeye çalıştım ve Maxim ile büyükbabasına gülümsedim. "Merhaba."

"Livy ve ben en büyük tatlıyı yedik," diye övündü Brandon geniş bir gülümsemeyle, eli benim elimdeydi.

"Merhaba Bay Caldwell," diye seslendi Lena arkamdan, Larry'nin eli onu sarmış, yakınında tutuyordu. "Kontratı bize verdiğiniz için tekrar teşekkürler."

"Rica ederim," diye cevap verdi Alexander, sesi soğuktu. "En nitelikli kişi sendin." Gözleri bana döndü ve artık buna inanmadığını düşündüğünü hissettim.

Bir şey söylememek için dudağımı sertçe ısırdım.

Ne göt herif ama!

Dudaklarıma ve yukarıya baktı, gözlerini benimkilerle kilitledi. O beni kızdırdığını biliyordu. Acaba bir tepki mi bekliyordu? Sanki bir tepki *istiyordu*. Alexander Caldwell'den uzaklaşmam gerekiyordu. Bunu Lena için yapmıyor olsaydım, beni böyle aşağılamasına asla izin vermezdim. İyi bir nedeni olsun ya da olmasın. Onun kibirli kışına söylemek istediğim o kadar çok yaratıcı kelime vardı ki. Anormal derecede ateşli vücuduna ve onu her gördüğümde beni yalayan alevine rağmen ondan gerçekten hoşlanmıyordum.

"Hepinizi görmek güzeldi," diye mırıldandım zoraki bir gülümsemeyle. Ses tonum sözlerimle çelişiyordu.

Tam arkamı dönecektim ki Bay Caldwell Senior'un sözleri beni olduğum yerde durdurdu. "Tıpkı annene benziyorsun. O da çok güzeldi."

Başım Alexander'ın büyükbabasına doğru döndü, neredeyse kırbaç geçirecektim.

"Annem mi?" Sesim şoku resmediyordu. "Annemi tanıyor muydun?" "Evet." Biraz üzgün olsa da gülümsemesi samimiydi.

Etrafımdaki herkes unutulmuştu, tüm odağım yaşlı adamdaydı. "Onu nereden tanıyorsun?" diye sordum. "Başka birini tanıyor muydun?"

Belki babamı ya da büyükannemle büyükbabamı tanıyordu, annemin geçmişi hakkında bir şeyler biliyordu. Bekledim, annem hakkında bilgi edinmeye açtım. Onun geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Lena hayatımıza girdiğinde sadece ikimiz ve Lena vardı. Lena ailesini bir trafik kazasında kaybetmiş ve annem onu evlat edinmişti.

Babam hakkında bir şeyler bilmeliydim... herhangi bir şey. Adını, nerede olduğunu, nelerden hoşlandığını, beni sevip sevmediğini... ama ondan hiç bahsetmedi.

Geçmişinden hiç bahsetmedi.

"Livy, elim," diye inleyen Brandon'ın sesi beni şaşkınlığımdan kurtardı. Elini sıktığımı bile fark etmemiştim ve hemen elimi gevşettim.

"Özür dilerim bebeğim," diye yumuşak bir sesle özür diledim ve iyi olduğundan emin olmak için ona baktım.

"Annen nerede Livy?" Masum sorusu boğazımın düğümlenmesine neden oldu.

Benim yerime cevap verirken Lena'nın elini sırtımda hissettim.

"Büyükanнем öldü. Livy'nin annesi senin büyükanne."

Başımı salladım ve onun masum yüzünden uzaklaşıp Bay Caldwell'e döndüm. "Onu nereden tanıyordunuz?" Soruyu alçak bir sesle tekrarladım,

Yüzündeki her türlü işareti izliyordum.

"Lily, Glasgow ailesinin tek kızıydı. Onu çok küçük yaşlardan beri tanırdım, sık sık bizim bahçemizde oynardı. Ailesinin arazisi bizimkiyle sınırdışı." Cevabı beklediğim gibi değildi. "Glasgow ailesi oldukça varlıklı ve nüfuzludur."

Kaşlarımı çattım ve midem bulandı. Başımı salladım, yorumu hiç mantıklı gelmiyordu. "Beni karıştırmış olmalısın. Soyadımız Smith."

Glasgow isminde birini tanıımıyordum ya da hiç duymamıştım. Bana verdiği tek ipucu buydu. Her şey Smith soyadıyla başladı.

Cevap vermedi ama kendinden çok emin görünüyordu. Bakışlarımı ondan Alexander ve Maxim'e çevirirken, Lena'nın eli bana sıkıca sarıldı. Alexander'ın bakışları temkinliydi ve nedeninden emin olmasam da alarm zillerim çalmaya başlamıştı.

"Denemeye değer." Lena'nın sesi alçaktı.

"Hayır," diye kararlı bir şekilde cevap verdim ve doğrudan Charles Caldwell'in gözlerinin içine baktım. "Annem bize asla yalan söylemedi. Smith'in ailesinin soyadı olduğunu söyledi. Yanılıyor olmalısınız."

Brandon'ı hızla yanıma çektim ve hepsine arkamı döndüm. Kaba olduğunu biliyordum ama Lena'nın onlara iyi davranmasına izin verecektim. Onun yorumu annemin geçmişine, asla sahip olamayacağım bir parçasına dair içimde büyük bir umut yaratmıştı ama bu bir hataydı. Ve şimdi ağzımda kalan tek şey acı bir tattı.

CHAPTER FIVE

OceanofPDF.com

I Bay Alexander Caldwell'in gerçek bir kodamandı. Birkaç yayınevi de dahil olmak üzere dünyanın dört bir yanında devasa gayrimenkulleri ve işletmeleri vardı.

şirketler. Ofisteki kadınlar ona bayılıyor, erkekler ya ona imreniyor ve saygı duyuyor ya da ondan korkuyorlardı. Bu kim olduklarına bağlıydı.

Onun etrafında olmaya tahammül edemeyeceğimi anlamam da aynı süreyi aldı. Otoriter ve kibirliydi ve en kötüsü de vücudum ona her zaman tepki veriyordu. Daha Çarşamba günüydü ve umutsuzca hafta sonu için dua ediyordum. Bu adamdan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Mavi bakışları ve talepkâr ses tonu beni yerimden sıçratıp onu boğmak istememe neden oldu. Tüm ateşli bakışları, konu ben olduğumda onun görgü eksikliğini telafi edemezdi.

"Bayan Smith," diye dişlerini sıktı, masamın üzerinde yükseliyordu, gözleri buzul gibi soğuktu. "Ben Monako için inşaat durum raporu istedim, Hırvatistan için değil."

Monako'da bir inşaat raporu istediğini nereden bilebilirdim ki? Hangi ülke olduğunu hiç söylemedi. Sadece en son inşaat projesini söyledi. Hangisinin en eski ya da en yeni olduğunu bilmek benim işim değildi.

Dudaklarımı birbirine bastırarak ağızımdan uygunsuz bir şey çıkmamasını sağlamaya çalıştım. Sonra derin bir nefes aldım ve bir volkan gibi patlamaya hazır öfkemi kontrol ettim.

Onu tatlılıkla öldüreceğim. Eğer onun kibirli kıcına karşı tatlı olmayı başarabilirsem, diye düşündüm kendi kendime.

"Monako demedin," diye cevap verdim tatlı bir şekilde, sahte bir gülümseme takınarak.

"En son proje dedim ve Monako en son projemiz," diye tersledi, bana soğuk soğuk bakarak.

Maxim o anda içeri girdi, rahatlamış bir şekilde gülümsüyordu.

"Savaş mı var?" diye sordu, kardeşiyle göz göze gelerek.

Ben.

"Belki," diye cevap verdim, gülümsemem sahte olmaktan çıkıp gerçek bir mutluluğa dönüştü.

Maxim'i görmek. "Bay Caldwell inşaatın son durum raporunu istedi."

"Kahretsin, hangisi bu?" Maxim kıkırdayarak cevap verdi.

Alexander Cladwell'e dikkatle baktım ve sesimdeki zafer ve memnuniyeti gizleyemedim. "Tam olarak demek istediğim bu!"

"Ona şimdi ihtiyacım var!" diye bağırarak ofisine doğru hışımla yürüdü. Öfkeyle ayağa kalktım, Lena olsun ya da olmasın ona haddini bildirmeye hazırdım. Birinin bu ahmağa dersini vermesi gerekiyordu.

Yapacağım son şey olsa bile o adama bir ders verirdim. Maxim'in yanından geçerken elimi tuttu ve beni durdurdu.

"Yapma Livy." Gözleri birden ciddileşti. "Sadece kötü bir gün geçirdi."

"Umurumda değil," diye karşılık verdim. "Bu ona seninle konuşma hakkını vermez."

Ben ya da bir başkası, böyle. Birisi bunu öğretmeli... bunu..." Ona tamamen başka bir şey demeden nasıl hitap edeceğimi bulmaya çalıştım.

kardeşine uygunsuz davrandığını söyledi. Sonunda ona söyleyecek daha iyi bir kelime bulamayınca devam ettim: "O adam, insanlarla böyle konuşman doğru değil."

"İşte, raporu bana ver," diye uzlaşmaya çalıştı. "Ben ona götürürüm, sen de eve gidersin. Zaten neredeyse günün sonuna geldik."

Saate baktım, dördü çeyrek geçiyordu.

"Hadi," diye cesaretlendirdi gülümseyerek. "Onunla başa çıkabilirim."

"Onunla da başa çıkabilirim," diye karşılık verdim kuru bir sesle.

"Sadece ona yaptığım şeyden hoşlanmayacaktır."

Maxim usulca kıkırdadı. "Bundan pek emin değilim Livy."

Raporu ona uzattım. "Al, iyi şanslar Maxim. Eğer sözleşmeyi iptal ettirirsen, o adamı öldürürüm."

Caldwell'leri arkamda bırakarak aceleyle oradan çıktım. Çünkü Alexander'ın yüzünü görürsem, ne kadar yakışıklı olursa olsun, pişman olabileceğim pek çok şey söyleyebilirdim.

Bana katlanamadığı belliydi. Hislerimiz karşılıklıydı. Vücudum ondan hoşlanıyordu ama beynim daha önemliydi.

Bu gece yerime birini bulması için Lena'nın başının etini yemeye karar verdim. Bu adam akıl sağlığım için iyi değildi.

OceanofPDF.com

CHAPTER SIX

OceanofPDF.com

I Yarım haftadan kısa bir süre içinde Liberty Rain Smith takıntı haline getirdiğim kadın oldu. Zekiydi, mücadeleciydi, etkiliydi ve çabalamadan seksiydi. Onda bir hata, bir kusur bulmak istiyordum.

ama gördüğüm her şey hoşuma gitti. Benim için bir gizem olan bu kadınla ilgili her türlü bilgiyi almak için bağlantıma ulaşmıştım. Kadınlar etrafımda olmak için can atardı. Bu kadın benim etrafımda olmaya dayanamıyordu. Aslında, benden kaçtığına emindim.

Masamın üzerinde duran ve onunla ilgili her şeyi içeren dosyaya göz attım. Mutlu ve kaygısız bir çocukluk geçirmişti. Büyüdükçe annesine sahip olduğu yayıncılık şirketinde yardım etmiş ama sonra annesi ölmüş. Kız kardeşiyle birlikte okyanusu aşır İngiltere'ye taşınmışlar. Artık kız kardeşi evliydi, bir oğlu vardı ve kendi sekreterlik şirketi vardı.

Callen McLeod ile olan hayatıyla ilgili bir bölüm de vardı. Onu başka bir adamla her düşündüğümde içimi yoğun bir kıskançlık kaplıyordu. Sonrasında Liberty'nin yanında duran kız kardeşi ve kocasıydı. O ikisi kan kardeşi olmamalarına rağmen çok yakındılar.

Restoranda hepsinin ne kadar mutlu olduğunu hatırladım, birbirlerine yakın ve rahat oldukları anlaşılıyordu. Birlikte gülerken, sanki sadece ailelerinin önemli olduğu kendi küçük dünyalarındaydılar. Liberty'nin küçük çocuğu ne kadar çok sevdiğini görebiliyordum.

Dosyası basit ve beklendiği gibiydi... neredeyse evlenecek olması dışında.

Callen McLeod ile nişanlıydı. Liberty'nin etrafına duvar örmesinin sebebinin Callen olduğuna emindim. Onu neredeyse mihrapta terk etmişti,

Düğün günü, törenden hemen önce kilisede sadakatsizliğini itiraf etti.

Yine de itiraf etmeliyim ki evli bir kadın olmamasına sevinmişim. Evlilikte sadakatsizlikten nefret ederdim. Kendi babam sayesinde bunun aileme verdiği zararı ilk elden görmüştüm. Babamı düşünmek bile beni öfkeyle yumruklarımı sıkmaya itiyordu. Pisliği temizlemek ve Smith Yayıncılık şirketini satın almak zorunda kalmamın nedeni oydu.

Liberty, etrafında dolaşan ve kendisinin bile farkında olmadığı sırlarla dolu açık bir kitap gibiydi.

"Senin derdin ne Alexander?" Maxim kapıyı çalma zahmetine girmeden ofisime girdi. Monako raporlarını masama koydu ve oturdu.

"Ne istiyorsun, Maxim?"

"Liberty'ye eşeklik ediyorsun," diye suçladı. "O senin havlamanı hak etmiyor."

"Onun şövalyesi olman ne hoş," diye tükürdüm. Ona karşı gereksiz yere sert davrandığımı biliyordum. Maxim'le olan kolay ilişkisi de beklenmedik bir öfkeye yol açmıştı. Onu ailemizi çevreleyen skandalların çoğundan korumaya çalıştım ama bazıları örtbas edilemeyecek kadar büyüktü. Acaba Maxim'i benden kim koruyacaktı? Ya da Liberty'den, çünkü her geçen gün ona çok fazla odaklanıyordum.

"Senin derdin ne? Neden ondan hoşlanmıyorsun?" Sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi beni izledi. "Yoksa sorun ondan hoşlanıyor olman mı?"

Evet, ondan hoşlanmışım. Onu ofisime sürüklemek ve masamın üzerine yatırmak istiyordum. Benim için gözlerindeki şehveti görmek istedim, onu üzerimde doruğa çıkarırken gözlerinin hangi tonda olacağını görmek istedim.

"Kendi hayatın için endişelen Maxim," dedim ona sertçe ve hemen raporuma dönerek onu kovdum. "Ve onunla arana mesafe koy."

"Neden?"

"Çünkü yedi yıl önce, annesinin yayıncılık şirketinden zorla çıkarmıştık."

"Ah, lanet olsun." Maxim'in ifadesi perişan haldeydi. Bu işin sonunun iyi bitmeyeceğini biliyordu.

"Evet, lanet olsun."

Caldwell'in annesini yayınevini satmaya zorlaması da işin tuzu biberi oldu.

Düzgün bir adam olsaydım, Liberty ile kendimi daha fazla baştan çıkarmak yerine, kız kardeşinin derhal başka bir sekreter göndermesini sağlardım.

OceanofPDF.com

CHAPTERSEVEN

OceanofPDF.com

W

arşamba akşamı Lena, Larry ve Brandon ile her zamanki gibi bir araya geldiğimiz akşam yemeğini yiyorduk. Larry, Brandon'a banyo yaptırmanın tam ortasıdaydı.

Yalnız
olmamız.

"Lütfen, Lena. Bunu denedim ve nefret ediyorum." Lena'ya, Layla'dan benim yerime geçmesini istemesi için yalvardım.

"Kalmalı ve bu işi sonuna kadar götürmelisin," dedi Lena. "Onun hakkında içimde iyi bir his var."

Şok içinde onu izledim. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Alexander Caldwell gibi soğuk ve otoriter bir insan hakkında nasıl iyi hisler besleyebildiğine akıl sır erdiremiyordum. Sürekli gidip geliyorduk. Yarın geri dönüp o adama bakmaya dayanamazdım.

"Livy, dün Alexander Caldwell ile konuştum," Lena'nın sesi tereddüt doluydu. "Görevlerini yerine getirmen için seni altı ay boyunca orada tutamazsak sözleşmeyi iptal edeceklerini söyledi."

"İyi hislerine ne oldu?" Acıyla sordum.

"Onun hakkında hala iyi hislerim var. İçgüdülerim bana onun önemli biri olacağını söylüyor." İfadesindeki kararlılığını korudu. "Bundan hoşlanmadığımı biliyorum. Seni okumak için dahi olmaya gerek yok Livy," diye açıkladı. "Ben de bu yüzden Mr.

Caldwell dün başka birini önerdi. Hayır dedi. Seni tutmak istiyor."

"Piç," diye tükürdüm. "Ne göt herif ama! Bu ne cüret?"

Lena, "Sanırım senin işlerini seviyor," diye onu savundu.

"Hayır, istemiyor," diye karşı çıktım, içim öfkeyle doluydu. "Bana katlanamıyor. Sadece sözleşmeyi iptal etmek için bir bahane istiyor."

"Neden?" Lena sordu, belli ki mantığımı anlamamıştı.

"Muhtemelen asansördeki o ilk gün için hâlâ kızgındır," diye mırıldandım sinirli bir şekilde. "Hayatının geri kalanında lanet bir kin besleyen adamlardan biri olabilir."

Orada sessizce oturup birbirimize baktık. Bu sözleşmeyi kaybetmek istemediğini biliyordum. Bu onun ve şirketi için çok şey ifade ediyordu. Ve ben de kesinlikle onun için çalışmak istemiyordum. Ama Lena'yı tanıdığım kadarıyla, benden

altı ay boyunca orada kaldı. Her zaman herkesi mutlu etmek için elinden geleni yapar, asla kendisi için bir şey istemezdi.

Bu onun arkadaşlığını kaybetmek anlamına gelse bile. İç çektim.

Bunu ona yapamazdım. "Peki," dedim, kendimi ikna etmeye çalışırken bir yandan da

onu. "Altı ay boyunca orada kalacağım. O ahmağa bunu yapabileceğimizi göstereceğim ve sonra bunu yapması için başka birini bulacağız."

Ben daha konuşmamı bitirmeden Lena sıçrayıp bana sarılmak için yanıma geldi ve "Livy, teşekkür ederim, teşekkür ederim!" diye haykırdı.

"Evet, evet," diye mırıldandım. Bunu atlatabilirdim. Çok daha kötülerini atlatmışım.

Alexander Caldwell sadece bir adamdı. Ona bir iki ders verirdim.

Tarafından

Onunla işim bittiğinde, ellerimden yemek yiyor ve bana saygıyla bakıyor olacaktı. Bunu düşünürken bile, buna inanmadım. Alexander Caldwell gibi bir adam, bırakın saygıyı, kimseye sıcaklıkla bile bakmazdı. Beni kahvaltı niyetine yiyecekti.

"Bana çok şey borçlusun," diye ekledim, önümüzdeki altı ay boyunca bu zalime katlanmak zorunda kalacağım için zaten mutsuzdum.

"İstiyorum," diye kabul etti. "Bu Cumartesi dışarı çıkmaya ne dersin, tıpkı eski günlerdeki gibi?"

Omzumu silktim. "Tabii, neden olmasın?" Bana tekrar sarıldı ve yanağıma gürültülü bir öpücük kondurdu.

"Seni seviyorum," diye mutlulukla haykırdı. "Bir insanın sahip olabileceği en iyi kız kardeş, kanlı ya da kansız."

"Alexander Caldwell'i öldürürsem bunu söylemeyeceksin," diye mırıldandım gülümseyerek. "Gelip kefaletimi ödesen iyi olur."

"Tamamdır," diye söz verdi gülümseyerek. Birden ciddileşti ve devam etti: "Günlerdir sana bir şey sormak istiyordum ama ortalığı karıştırmak istemedim."

Ona kaşımını kaldırdım. Lena bana ne düşündüğünü söylemekten ya da bir şey sormaktan asla çekinmezdi.

"Evet?"

"Düşünüyordum da..." Beni dikkatle izledi, sesi tereddütlüydü. "Bay Caldwell'in annemden ve Glasgow ailesinden nasıl bahsettiğini hatırlıyor musun?" Bunun nereye varacağını biliyordum ve onu durduramadan devam etti. "Denemeye değer. Neden araştırmıyorsun? Aradığın cevapları bulabilirsin."

"Hayır, annem asla yalan söylemez. Bunu biliyorsun," dedim ona. "Bize her şeyin başladığı soyadının Smith olduğunu söyledi."

"Biliyorum," diye kabul etti. "Ama araştırmaktan zarar gelir mi?"

"Evet," diye alçak sesle konuştum. "Potansiyel müşterileri hayal kırıklığına uğratmaktan yoruldum. Ve artık bunun bir önemi olduğundan bile emin değilim. Bilmek istiyorum ama bak annemle nasıl bitti. Bazen," diye yutkundum annemi düşününce, "bazen, acaba babamla ilgili tüm sorularım ve kafa yormalarım onun için daha kötü." Ağır bir iç çekişle devam ettim, "Her neyse... Sen, Brandon ve Larry varsınız. İhtiyacım olan tek aile sizsiniz."

"Biz her zaman yanında olacağız," diye söz verdi, sesi biraz titriyordu. Ailesinden bahsederken hep duygusallaşırdı. "Sen ve annen beni koruyucu aileden ve sistemden kurtardınız. Beni yanınıza aldığınız için çok şanslıydım."

Tıpkı çocukluğumuzdaki gibi onu kollarımla sıkıca sardım. "Biz şanslı olanlardık. Üçümüz de."

CHAPTER EIGHT

OceanofPDF.com

Liberty Rain Smith benden nefret ediyordu. Gözleri bana dikildiğinde, kızgınlık, meydan okuma ve öfkeyle parlıyordu, ama orada başka bir şey daha vardı. Bunu fark edip etmediğinden bile emin değildim.

kendisi. Birbirimizin yanında olduğumuz her an hava, dile getirilmeyen bir çekimle cızırdıyordu. Sürekli sertleşmemin nedeni oydu, bu da beni daha da tedirgin ediyordu.

Annesinin yayıncılık şirketinin Caldwell'inkiyle olan bağlantısını gündeme getirmesini ve bombanın patlamasını bekleyip durdum. Ancak geçen her gün Liberty'nin annesinin yayıncılık şirketini kimin aldığını bilmediğine daha da ikna oldum. Annesinin geçmişi hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmiyordu. Restorandaki küçük karşılaşmamız, annesinin ailesinin soyadı olan Glasgow'u tanımadığında bunu doğruladı.

Son yirmi yıldır gözüm Lily Smith'in üzerindeydi. Onu bulmak için çok fazla kazı ve arama yapmak gerekti. Ama sonunda onun yerini ortaya çıkaran babam oldu, onun haberi olmadan. Yılda bir kez Amerika'ya seyahat eder, Batı Maryland'de önemsiz bir kasabada kalırdı.

Bu bir şeylerin ters gittiğinin ilk işaretiydi. Orada babam için hiçbir şey yoktu... Lily Smith dışında. Kasabanın nüfusu o kadar azdı ki, sakinlerini gözden geçirmek hiç zamanımı almadı. Bu isme sahip tek kişi oydu, ancak kızlık soyadı Glasgow ya da evlilik soyadı Cambridge yerine Smith soyadıyla birleşmişti. Ama dedektifime Lily Smith'in fotoğrafını çektiğim an, arama sona ermişti. O zamandan beri onu takip ediyorum.

Lily Smith'in kızlarını sık sık işe götürdüğünü biliyordum. İçine kapanık olduğunu biliyordum. Kızları ve yayıncılık şirketi

onun tüm dünyasıydı. Annesi Middletown'daki yaşamı boyunca hiçbir erkekle çıkmamıştı ama kızları oldukça popülerdi ve herkes tarafından seviliyordu.

Ailemiz sürekli olarak soyadımızla ilgili söylentiler ve iftiralarla mücadele ederken

Babam sayesinde Lily Smith ve kızları sade, lekesiz bir hayat yaşadılar.

Liberty'nin dönüştüğü kadını düşününce, neden memleketinden taşındığını merak ettim. Belki de küçük evi kanatlarını açması için yeterli değildi.

Verimli ve zeki biriydi. Sekreterlik işinden nefret etmesine rağmen, teslim ettiği her şey titiz ve isabetliydi. İsimler hariç; isimleri hatırlama konusunda hiç iyi değildi. Verimliliği sayesinde onunla neredeyse hiç konuşmak zorunda kalmazdım. Bu ikimiz için de daha iyi olurdu. Ama ben onu etrafımda daha çok görmek istiyordum, kokusunu, güzel dudaklarını çiğneyip kelimeleri tutmaya çalışırken bana bakan gözlerini.

Beynimle düşünmek yerine, aletimin hareketlerimi belirlemesine izin verdim. Çalışmalarını tekmeliyor, her küçük kelimesini eleştiriyor, ihtiyacım olan şey konusunda fikrimi değiştiriyordum. Sesini daha çok duymak, kıvrımlı vücudunu bana yakın görmek istiyordum. Acaba kollarımda, kıvrımlı poposunu bana yasladığında da bu kadar iyi hissedecek miydi? Şimdiden görebiliyordum, onu sertçe becerirken ve sikimin üzerine boşalmasını sağlarken o gür dudaklarıyla bana gülümseyecekti.

"Siktir," diye bir küfür dudaklarımdan döküldü.

Ben her zaman soğuk ve hesapçı bir piç olarak bilinirdim, benim için çok genç olan bir kadının peşinden koşan bir adam olarak değil. Maxim için daha uygundu. Ondan hoşlanıyor, ona gülümsüyor ve onunla şakalaşıyordu.

Ondan uzak durmalıydım! Ama bu düşünce kafamda dolaşırken bile, kardeşimin onu almasına asla izin vermeyeceğimi biliyordum. Liberty Rain Smith benimdi ve o bunu henüz bilmiyordu bile.

CHAPTER NINE

OceanofPDF.com

I Cuma günüydü, öğle vaktiydi ve pazartesten beri Alexander the Brute ile çalışıyordum. Bir hafta ve bir ömür gibi geldi. O zamandan beri önümüzdeki altı ay boyunca onun kötü karakterine katlanmak zorundayım.

Ona bir lakap takabileceğimi düşündüm.

Bir kez bile lütfen ya da teşekkür ederim dememişti. Ve ben onu takip ediyordum. Tek bir kez bile.

Hiç duygu göstermediğine yemin edebilirim. Onu ilk duyduğumda, Alexander'ın Callen gibi olacağından, eski anıları ortaya çıkaracağından endişelenmişim, ancak tam tersi oldular, bu bir rahatlama olmalıydı, ama ne yazık ki, karakterler arasındaki bariz fark bana Callen'ı düşündürdü. Her zaman sıcak, her zaman gülümseyen biriydi.

Alexander bana her Bayan Smith dediğinde, Callen'ın birlikte çalışırken bana nasıl "güzel kız" dediğini hatırladım. Alexander'ın her soğuk bakışı Callen'ın sıcak gülümsemesini hatırlamama neden oldu.

Callen'la birlikte çalışmaya başladığımız ilk günleri düşündüm, son üç yıl boyunca unutmaya çalıştığım görüntüler aklıma geldi.

"Yemek yedin mi güzel kız?" Sesi her zaman çok neşeliydi.

Gözlerim onun sıcak gülümsemesiyle buluştu ve annem öldüğünden beri hissettiğim üzüntü geçici olarak göğsümden kalktı.

"Önce bu senaryoyu bitirmeye çalışıyorum."

"Sesin kadife gibi yumuşak. Bunu sana daha önce söyleyen oldu mu?" Ses tonu baştan çıkarıcı değildi, sözleri basit bir ifade gibi geliyordu.

"Şimdi, genç kız, o senaryo bekleyebilir. Hadi gidip yemek yiyelim."

Elimi tuttu ve beni nazikçe yukarı çekti. Dokunuşu rahatlatıcıydı, kıvılcımlar uçuşmuyordu ama iyi hissettiriyordu.

Kokusunu hâlâ hatırlıyorum, hapşırmama neden olan tuhaf kolonyasını. Ona yakın olmamı istediğini söyleyerek benim için değiştirmişti.

Callen günün her saniyesinde büyüleyiciydi ve onunla çalışmak iyi hissettiriyordu; onun için çalıştığım günler daha parlaktı. İşimin bana getirdiği o sıcaklığı ve heyecanı özlemiştim. Yine de Alexander'ın Callen'dan gelen sıcaklık sadece kalp kırıklığıyla sonuçlandığı için soğukluk muhtemelen daha iyi bir seçimdi.

"Bayan Smith, toplantı notlarının iki dakika içinde bana e-posta ile gönderilmesini bekliyorum." Alexander'ın sesi beni düşüncelerimden uyandırdı ve gözlerim onunkilerle buluştu. Gözlerimi birkaç kez kırpma zorunda kaldım, gözlerim yanıyor, anılarım acıyordu. İçimdeki acının kabarmasını engellemek için dudağımı sertçe ısırdım ve dudaklarımdaki acıya odaklandım. Bakışları üzerimdeyken beni gözlemledi ve çok fazla şey gördüğüne dair bir his vardı içimde.

Tanrım, onun etrafında olmaktan ne kadar da hoşlanmıyordum. Şimdilik onun sekreteri olduğumu düşünürsek bu bir sorundu. Onu her gördüğümde ya da düşündüğümde vücudum beklentiyle karıncalanıyordu. En nefret ettiğim şey, vücudumun onun yanında tepki vermesiydi. Belki de tansiyonum yüzünden. Her geçen gün vücudumun onun yakınlığına ya da soğuk bakışlarına daha az yoğun tepki vermesini umuyordum ama ne yazık ki yanlış yönde ilerliyordu.

"Evet, şimdi e-posta ile göndereceğim."

Sesimin yumuşak ve zayıf çıkmasından nefret ediyordum. Onu azarlamak istedim.

Bunun yerine Callen'ı düşünmek üzüntü veriyordu. Tanrı aşkına, hayatıma devam etmem gerekiyordu. Onun anıları beni üzmemeliydi. Hatta en başta o anıları hiç düşünmemeliydim.

Arkasını döndü ve ofisine geri döndü. Onun gözden kayboluşunu izlerken rahat bir nefes aldım. Alexander Caldwell çok fazlaydı.

Bir saat sonra Maxim gülümseyerek masama geldi. "Bugün nasıl gidiyor Livy?" diye sordu.

Restoranda karşılaştığımızdan ve Brandon'ın bana Livy dediğini duyduğundan beri bana takma adıyla hitap etmekte ısrar ediyordu. Ona defalarca bunun benim adım olmadığını söyledim ama beni görmezden geldi ve devam etti. Aslında Maxim'i onun kabalığından çok daha fazla sevdiğim için buna pek aldırmadım. vahşi bir kardeş.

Maxim'e karşı tam olarak nerede durduğumu biliyordum. Bunu daha çok seviyor ve daha rahat buluyordum. Sık sık işe gelmiyordu ve ben de bencilce

nedenini merak ettim. Alexander'la konuşurken onun yanımda olmasını tercih ederdim; durumu kelimenin tam anlamıyla daha az gergin hale getiriyordu.

"Gidiyor," diye yanıtladım onu, Alexander'ın ofisine doğru bakarak. "Günün sonu yeterince hızlı gelemes."

"Kötü bir gün, ha?" diye kıkırdadı.

Onun için söylemesi kolay, kardeşiyle uğraşmak istemediği zaman buradan çıkıp gidebilirdi. İş günüm bitene kadar, lanet olası altı ay boyunca onunla sıkışıp kaldım. Dün Maxim bana ağabeyinin işimi takdir ettiğini söyledi. Sanırım Alexander'dan gelince gururum okşanmalıydı ama okşanmadı. Yine de çok şaşırdım.

"Onunla her gün kötü değil mi?" Daha çok kendi kendime mırıldandım ve bunu yüksek sesle söylediğimi fark ettim. "Ben... ben... ben demek istemedim," diye kekeleydim, kendimi durumdan kurtarmaya çalışıyordum.

Maxim yüksek sesle güldü ve ben Alexander'ın ofisine doğru baktım. "Merak etme Livy," diye sesini alçalttı, sesinde hâlâ mizah vardı. "Sözlerini tekrar etmeyeceğim."

"Bayan Smith," diye bağırdı kardeşi ofisinden ve ben yumruklarımı sıktım. Bu lanet adamın nesi vardı? "Hemen buraya gel!"

"Ona katlanamıyorum," diye dişlerimi sıktım sessizce. Beni duyup duymaması umurumda değildi. "Kardeşine hiç lütfen demeyi öğretmediler mi?"

Maxim alçak sesle, "Genelde çok daha hoş birisidir," dedi.

"Sana inanmıyorum," dedim ona kuşkuyla. Alexander Caldwell ve hoş kelimesi bir araya gelemezdi.

Kıkırdadı. "Yemin ederim öyle," dedi gülümseyerek. "Onu başka hiç kimseyle böyle görmedim."

"Oh, harika." Bu, Alexander Caldwell'in benden hiç hoşlanmadığına dair şüphelerimi doğruladı. "Demek sadece ben varım. Bu beni çok daha iyi hissettiriyor."

"Bayan Smith," Alexander elleri ceplerinde, kapının pervazına yaslanmıştı.

Sanırım ofisine gitmemi bekleyemedi.

Duruşu aldatıcı bir şekilde rahattı ama gözleriyle karşılaştığımda İçlerinde öfke ve buz vardı. Hem kardeşine hem de bana ters ters bakıyordu. "Sana buraya gelmeni söyledim. Yoksa Fransızca tekrar etmemi mi istersiniz, çünkü o dilde daha etkileyici görünüyorsunuz?"

Bingo, asansör olayı yüzünden hâlâ kızgın olduğunu biliyordum. Bu sefer kendimi rahatlamaya ve gülümsemeye zorladım.

"Bay Caldwell," diye başladım tatlı tatlı. Bu adamın saçmalıklarına daha fazla katlanamayacaktım. "Fransızca konuşmayı deneyebilirsiniz ama bunun size bir faydası olmaz."

Maxim kahkahalara boğuldu. Alexander'ın gözlerinin daha soğuk olabileceğini düşünmemiştim ama kutup mavisine dönüştüler. Bakışları vücudumun üzerinde gezindi, sanki beni değerlendiriyormuş gibi tembelce üzerimde dolaştı. Sonra gözleri benimkilere döndü. Keşke ne düşündüğünü bilseydim. Bu adamı okumak imkânsızdı. Fakat Bana bakışında, sanki tüm vücudu bana odaklanmış gibi hissettim ve vücudum buna karşılık olarak ısındı. Bu lanet vücudum!

"Peki bana ne yardım edecek Bayan Smith?" diye sordu sesinde garip bir tonla.

OceanofPDF.com

CHAPTER TEN

OceanofPDF.com

I Maxim'e gülümsemesini, hafifçe konuşmasını, şakalaşmasını izledim ve hayatımda ilk kez yoğun bir kıskançlık hissettim. Ben Kendi kardeşimi kıskandım. Dolgun dudakları onun için ışıldıyordu ve

Onunla konuşurken tüm vücudum rahattı. Ona hızlı bir bakış atmak ya da onu düşünmek bile doğrudan sikime ani bir uyarılma etkisi yarattı.

Bu kadında kanımı ateşe çeviren şey neydi? Kadınlar genelde önümde diz çökerdi. Ama bu kadın bana bakmaya dayanamıyordu, bana attığı her bakış meydan okuyucuydu. Babam onun annesine takıntılıydı ve bu süreçte ailemizi yok etti. Liberty Smith'e bakarak bile ne yapıyordum? Bu beni babamdan daha iyi biri yapmıyordu.

Liberty hızla saplantım haline geliyordu. Hatta şimdiden takıntım olabilirdi. Annesini yayıncılık şirketini satmaya zorladığım düşünülürse, onun ve o baştan çıkarıcı vücudunun hayalini kurmaya hiç hakkım yoktu. Bunu kendime söylerken bile, onun altımdaki görüntüsü zihnimde parladı.

Siktir!

Gözlerinde kaybolmuş bir bakışla orada otururken birkaç saat öncesini düşündüm. O ela gözlerinde o kadar çok hüznün ve keder vardı ki buna neyin sebep olduğunu merak ettim. İçinde ateş yanan bir kadının bu kadar üzülmeye ne sebep olmuştu? Eski nişanlısı mıydı? Başka bir erkek mi? Gerçi onun geçmişine baktığımda kimseyle çıktığını görmedim.

Akıl sağlığım ve mantığım bu kadının etrafında kayboluyordu. Kız kardeşine Liberty'nin önümüzdeki altı ay boyunca benim için çalışmaya devam etmesi konusunda ısrar etmemeliydim. Onun etrafımda olması tatlı bir işkenceydi ama yine de işkenceydi.

Ben. Onunla geçirdiğim her saat, onu daha çok istiyordum. Üzerimdeki etkisi çok büyüktü.

"Size ne yardımcı olabilir Bay Caldwell?" diye devam ederek beni tekrar o ana döndürdü. Ela gözleri parlayarak bana karşılık verdiğini görünce rahatladım. "...herhangi bir dilde lütfen ve teşekkür ederim demeyi öğrenmektir.

Ama İngilizce ile başlayabilirsiniz."

Maxim'in kahkahalarını duydum ama hiçbir şeyin önemi yoktu. Bu kadına baktığımda bakışlarımı ayırmak imkânsızdı. Bana meydan okumasını seviyordum; neye sahip olduğum ya da kim olduğum umurunda değildi. Gözleri bana meydan okuyan bir parıltıyla bakıyordu ama yanakları kızarmış, nefesi hafifçe kesilmişti.

Onu ofisime sürüklemek ve masama yaymak istedim. Yüzümü bacaklarının arasına gömmek ve merhamet dileyene kadar dilimle ona işkence etmek istiyordum. Dilimin her yerine boşalana kadar durmayacaktım ve sonra tamamen teslim olana kadar onu sertçe becerecektim. Sadece beni düşünebilirdi.

Lanet olsun! İhtiyacım olan son şey, ilk aşkımdan sonra ergen bir çocuk gibi onu arzulamaktı. Benden on beş yaş küçüktü. küçük kardeşim için uygun.

Bu kadına olan hayranlığımı kontrol altına almam gerekiyordu. Annesine ne yaptığımı öğrenir öğrenmez benden sonsuza dek nefret edecekti zaten. Annesini şirketini satmaya zorlamam etik değildi. Şirketinin peşinden gittiğimde, kendime sonucun araçları haklı çıkardığını söyledim. Şimdi karşımdaki kadına baktığımda, bu araçlardan hafif bir pişmanlık duydum.

"Bayan Smith, lütfen bana Hırvatistan'la ilgili ilerleme raporunu getirir misiniz?"

Liberty bana baktı, ağzı hafifçe açıldı, ela gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu. Aklımda onun tatlı ağzının sikimin etrafındaki görüntüsü parladı, gözlerini bana dikti ve sikim anında bir kaya gibi sertleşti... yine.

CHAPTER ELEVEN

OceanofPDF.com

"M Smith, lütfen bana Hırvatistan'la ilgili ilerleme raporunu getirir misiniz?" Sesi pürüzsüzdü, o mavi gözler benden hiç ayrılmıyordu.

Bu tür bir tepkiye tamamen hazırlıksızdım, gözlerimi bu adamdan ayıramıyordum.

Az önce lütfen mi dedi? Bu kelimenin onun sözlüğünde olmadığına gerçekten inanıyordum.

Maxim beni dürttü. Çabucak toparlandım, istediği raporu aldım ve Alexander'a doğru yürüdüm. Raporu ona uzatırken parmaklarımız birbirine değdi ve vücudumda bir elektrik çarpması oldu.

Bu da ne?

Yavaşça ellerimden aldı, gözleri benimkilerle kilitlendi. "Teşekkür ederim," diye yumuşak bir sesle konuştu ve vücudumda bir sıcaklık hissettim.

Neyim vardı benim? Lütfen ve teşekkür ederim demesi onu daha çekici yapmıyordu. Yapmamalıydı. Yine de kalbim heyecanla çarpıyordu.

Yavaşça arkasını döndü ve ofisine geri döndü.

Kaşımı kaldırarak Maxim'e baktım ve ona doğru yürüdüm. "Bu da neydi şimdi?" Fısıltıyla sordum. Alexander'ın duymasını istemiyordum.

Beni duydun.

Maxim bana göz kırptı ve "Sanırım daha nazik olmaya çalışıyor" diye fısıldadı.

"Buna inanmıyorum," diye mırıldandım. "Muhtemelen bir şeylerin peşindedir."

"Onun hakkında neden bu kadar paranoyaksın?" Maxim'in sesi dürüst bir merakla doluydu.

"Değilim." Sesim onursuz ve savunmacı çıkmıştı. "Sadece ona güvenmiyorum."

"O mu yoksa genel olarak insanlar mı? Birçok kişiye güvenmediğin hissine kapılıyorum.

İnsanlar," diye yorumladı Maxim alçak sesle. "İlk gün asansörde bahsettiğin Callen yüzünden mi?"

Basit bir soruydu, sadece dürüst bir meraklı, ama pek çok duyguyu harekete geçirdi.

Başımı yana eğerek düşünceli bir şekilde Maxim'e baktım. Birçok insana güvenmediğim konusunda haklıydı. Nasıl güvenebilirdim ki?

Ciddi terk edilme sorunlarım vardı. Babamın kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, beni istememiş olmalıydı. Annemin bana kim olduğunu söylemeyi reddetmesinin aklıma gelen tek açıklaması buydu. Beni acıdan kurtarmak için. Sonra annemle olan her şey ve Callen'la ilişkimizin sona ermesi anlaşılmayı mühürledi. Hepsi canımı yaktı. Callen'la mükemmel bir çift olduğumuzu düşünmüştüm, çok fazla ortak noktamız vardı. Ona güvenmişim ama o burnumun dibinde başka bir kadını hamile bıraktı. Aşkım ve güvenim gözümü kör etmişti. Bunu bir daha asla tekrarlayamazdım.

Saçlarımı kulağımın arkasına ittim, ellerimin titremesi görünüyordu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım ve masaya oturup dikkatimi bilgisayarıma verdim. "Bunu bitirmeliyim ki buradan çıkabileyim."

Birkaç saniye orada durduktan sonra sessizce uzaklaştı ve beni düşüncelerim ve geçmişimle baş başa bıraktı.

Hafıza şeridindeki yolculuğum geçmişten bir patlamayı davet ediyormuş gibi, telefonum bir metin mesajını işaret eden bip sesi çıkardı. Telefonu çevirdim ve donup kaldım. Mesaj Callen'dan geliyordu. Telefonuma bakarak neden bana mesaj attığını merak ettim. Mesajı açmak için parmağımı yavaşça üzerine kaydurdum.

****Merhaba, genç bayan. Umarım beni affetmiş ve benden çok daha iyi birini bulmuşsundur. Bunu hak ediyorsun. Tavsiyeye ihtiyacım var. Eve Bailey'i araştırdım. Sence iyi bir işaret olur mu?***

Callen'dan üç yılı aşkın süredir haber almadım. O hafta başında gönderdiğim mesajdan hiç bahsetmedi. Kalbimi kırdığı ya da beni terk ettiği için özür dilemedi.

Sunak.

Anılar gelmeye devam etti.

"Liberty, sana karşı her zaman dürüst olacağım." Callen'ın elleri bana sarılmıştı ve onun kollarında olmak iyi hissettiriyordu. Annemi özlemiştim. Ölümünün üzerinden tam bir yıl geçmişti ve ben pişmanlık içinde

boğuluyordum.

Üzüntü. İşaretleri görmeliydim ama kendimi o kadar kaptırmıştım ki, babamın kim olduğunu bulma ihtiyacı beni kör etmişti. Onu hayal kırıklığına uğrattım.

"Bana güvenebilirsin," sesi kulağıma fısıltı gibi geliyordu. Ona ne olduğunu anlatmadım. Onun önünde yıkılmamak ve ağlamaya başlamamak için kendime güvenemiyordum.

Her zaman bana karşı dürüst olacağını söylerdi. Ona güvenebileceğimi. Ve bu sözünü olabilecek en kötü şekilde bozdu. Ve benden tavsiye istemeden önce bir özür bile dilemedi.

Parmaklarım klavyenin üzerinde oyalandı. Ona siktir olup gitmesini ve bunu kendi başına çözmesini söylemek istedim. Neden değerli ortağından Eve Bailey ile anlaşmak için tavsiye mi? Ya da hamile bıraktığı kadınla?

Yazmaya başladım ama sonra durdum ve kelimelerimi sildim. Layla biliyordu ki

Eve Bailey'nin kız kardeşi, birlikte ders almışlar. Yaklaşık on ay öncesini düşündüm. Eve Bailey kocasını ve oğlunu kaybetmişti. Layla onların cenazesine katılmıştı. Cenazenin kasvetli, yürek parçalayıcı sahnesini anlatışını hatırladım.

Cenaze töreninde çektiği acıyı düşününce tüylerim diken diken oldu. Eve Bailey o zamandan beri hiçbir şey yazmamış ve önceki yayın şirketiyle tüm bağlarını koparmıştı. Hayatına son vermeye çalıştığına dair söylentiler vardı ve onun için üzülmekten kendimi alamadım. Kimse böyle bir acı yaşamamalı. Belki de bu, anneme onu yüzüstü bıraktığı için borcumu ödemenin küçük bir yolu olabilirdi.

Layla'nın Lachlan hakkındaki atıp tutmalarını dinlerken onun Eve Bailey'e aşık olduğunu biliyordum. Belki Callen onu yayıncılığına alırsa yazmaya geri dönebilir ve bir çeşit mutluluk bulabilirdi. O gerçekten iyi bir yazardı.

Evet, o çok iyi. İyi bir işaret olur.

Alexander'ın sesi irkilttiğinde parmağım gönder düğmesinin üzerindeydi

Be
n. "Bugünlük işiniz bitti Bayan Smith. Hafta sonunuzun keyfini çıkarın."
Bakışlarını karşılamak için gözlerimi kaldırdım, o mavi gözler
Callen'inkilere ya da
başka kimsede görmedim.

Birbirimize temkinli bir şekilde bakarken sessizlik birkaç saniye sürdü. Sanırım o benim onu azarlamamı bekliyordu, ben ise yardım edemiyordum ama

onun soğuk tavrını Callen'in canlı ve sıcak tavrıyla karşılaştırdım. Aslında, sahip olduğum her erkek arkadaşım komik ve uysaldı. Karşımdaki adam ise

her şeydi ama uysal değildi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak bana bakarken sonra tekrar gözlerime baktı. Sesi gerçekten de endişeli geliyordu. "Evet," diye yanıtladım ve gönder düğmesine sertçe bastım. Ayağa kalkarken çantamı topladım ve telefonumu içine yerleştirdim. "Ben gideyim o zaman. İyi günler

hafta sonu."

Tanrıya şükür Cuma günüydü ve tüm hafta sonu boyunca onu görmek zorunda kalmayacaktım. Bu, içimde uyandırmayı başardığı öfkeli hormonlara yardımcı olabilirdi.

OceanofPDF.com

CHAPTER TWELVE

OceanofPDF.com

S Perşembe öğleden sonra, Lena'nın beni dansa götürerek borcunu ödemesine izin verdiğim için pişman oldum. Sadece koltuğuma kıvrılıp kitap okumak ya da aptalca bir kadın filmi izlemek istiyordum. Bu kadar acı çektikten sonra

Alexander'ın sekreteri, sakın bir gece çok daha iyi bir ödeme olabilirdi, ancak Lena'nın başka fikirleri vardı. Kendimi bitkin hissediyordum ve kesinlikle parti havasında değildim. Layla da geliyordu ve nereye gitse çılgın bir parti oluyordu.

her zaman takip edeceğimden eminim.

Duştan çıktığımda telefonum çaldı. Hızla ona doğru yürüdüm ve kabul et tuşuna bastım.

"Bu gece partiye gidiyoruz bebeğim," diye bağırdı Layla. "Herkesi unutacağız, Lachlan'ı ve hayatının aşkını ve Callen'ı değerli opera sanatçısı. Sadece biz olacağız, eski güzel günlerdeki gibi eğleneceğiz."

Eski güzel günlerin üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Üniversite yılları kaygısızdı. Dünyanın bizim olduğunu düşünecek kadar aptaldık. Elimizde bir

hızlı bir gerçeklik kontrolü. Annem öldüğünde Amerika'dan İngiltere'ye taşındık. Annemin ailesi ve annemin geçmişi hakkında bazı cevaplar bulmayı, bir aidiyet hissi yaşamayı umuyordum. Ama tek bulduğum Callen'dı ve sonra da kalp ağrısı.

Derin bir nefes aldım. Layla bu gece çıldıracaktı, buna hiç şüphe yoktu. Onu ne zaman böyle bir ruh haline girdiğini anlayacak kadar uzun süredir tanıyorum. Genellikle o zaman aptalca bir şey yapar ve başımızı belaya sokardık. Son seferinde o kadar sarhoş olmuştu ki bir polis arabasının üzerine yayılarak kaputun üzerinde kayabildiğini göstermeye çalışmıştı.

Daha partiye bile gitmemiştik ve ben çoktan yorulmuştum.

Yatağa oturdum.

"Neyin var senin?" diye sordu, tiz sesi hafif bir baş ağrısı yapıyordu.

"Bilmiyorum," dedim ona. "Sadece yorgunum sanırım."

Nefes verdi ve cevap verdi, "Bir shot espresso al. Bunu bu gece yapıyoruz!"

Layla kötü bir ruh halinden sıyrılabilen bir insan olabilir ama aynı zamanda büyük bir baş belasıdır.

"Evet, evet," diye kabul ettim.

"Sarhoş olup bütün gece dans edeceğiz. Ateşliyiz, genciz ve güzeliz. Herkes bizim gibi olmak istiyor."

Kendime rağmen gülmek zorunda kaldım. Belki daha iyi bir tanımlama çılgınca ve aptalcaydı, ama onun şenliğine yağmur yağdırmamaya karar verdim.

"Akıllı olmayı unutma," diye ekledim kıkırdayarak. "Lanet olsun, akşamdan kalmalığın tadını şimdiden alabiliyorum." Layla istediği zaman karşı konulmaz olabiliyordu.

"Tamam, akıllı olan sen olabilirsin," diyerek yorumumu reddetti. "Seksi bir şeyler giy. Aksi takdirde, Lena'yla beni almaya geldiğinizde benim kıyafetlerimden birini giydirim."

"Tamam, seni zorba." İkimiz de kıkırdadık. "Dokuz gibi uğrayıp seni alırız."

Vedalaştık ve telefonu kapattık. Bornozumunu giyerek yataktan fırladım ve hafif bir akşam yemeği arayışına girdim. Zihnimde ne giyeceğime dair olası seçenekleri gözden geçirdim. Layla'nın akşam yemeği için ısrar edeceğinden hiç şüphem yoktu.

Yeterince seksi görünmüyorsak Lena ya da ben başka bir şey giyeriz.

Lena'ya hızlıca bir mesaj atarak onu sıcak giyinmesi konusunda uyardım, aksi takdirde Layla bize kendi kıyafetlerini giydirecekti.

İki saat sonra Lena süslenmiş bir şekilde kapımdaydı.

"Harika görünüyorsun," diye haykırdım, çizgili siyah ve beyaz elbisesi içinde ona bakarken.

beyaz mini elbisesi, küt kesilmiş kısa sarı saçları ve beş santimlik topuklu ayakkabılarıyla. Lena'nın içi dışı güzeldi ve ruhu gözlerinden parlıyordu.

"Ve sen de muhteşem görünüyorsun," diye haykırarak kollarını bana doladı. "Bu çok mu fazla?" Ona tereddütle sordum. "Ben sadece sıkışıp kalmak istemedim"

Layla'nın kıyafetlerini giyiyor. Ne kadar çılgın olabileceğini biliyorsun. Kot giymeyi tercih ederim."

İkimiz de Layla'nın bir kot pantolonla ölüme yakalanmayacağını çok iyi bildiğimiz için güldük.

"Hayır, sen çok güzelsin," diye cevap verdi, gülümsemesi yumuşaktı. Eskiden olduğumuzdan daha yakın olabileceğimizi hiç düşünmemiştim ama annem öldüğünden beri daha da yakınlaşmıştık. Annem ve benim büyürken Lena'nın tek ailesi olmamız ve şimdi Brandon, Larry ve onun sahip olduğum tek şey olması biraz ironikti. "Anneme çok benziyorsun."

Birbirimizi sessizce izledik, nasıl hissettiğimizi ifade etmek için kelimelere asla ihtiyaç duymadık.

"Seninle çok gurur duyardı." Sesi ancak fısıltı halindeydi. "Mücadele etti ama her zaman yanımdaydı." Başımı salladım ve zorlukla yutkundum.

Ama bana ihtiyacı olduğunda yanında değildim.

"Livy, umarım bunun olacağını asla tahmin edemeyeceğimizi biliyorsundur. Suçlanacak kişi sen değilsin. Kendini suçladığını görse kalbi kırılırdı."

Ağlamak istedim, eski yaralarım yavaş yavaş yeniden sızlamaya başladı. Hepsini kapattığımı sanıyordum ama kanama devam ediyordu. Nasıl hala ham olabilirlerdi?

Aynadaki yansıma bir kez daha baktım. Görünüşümün nasıl hissettiğimi yansıtmaması iyi bir şeydi. Aksi takdirde hiçbir kulüp ya da bar beni içeri almazdı.

Gözlerim ekstra dumanlıydı, bu da onları doğal ela renginden daha koyu gösteriyordu. Elmacık kemiklerime hafif bir allık ve doğal rengimden biraz daha koyu bir ruj sürdüm. Saçlarım yüksek bir at kuyruğu şeklindeydi ve arkada tenimi açıkta bırakıyordu. Yüksek halter yakalı, sırtı açık, siyah, fit saten mini bir elbise giymiştim ve üç inçlik Jimmy Choos'larla eşleştirmiştim. Onları daha önce hiç giymemiştim ve asla karşılayabilecek durumdaydı. Callen'dan bir hediye idi.

Tüm olanlardan sonra onları neden sakladığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de cezalandırılmaya aç biriydim. Sanırım bu gece nasıl uyacaklarını göreceğiz.

Lena sessizce, "Ayakkabıları giyiyorsun," diye yorum yaptı. Geçmişini biliyordu.

Omzumu silktim. "Bu geceden sonra hoşuma gitmezse, onlardan kurtulurum." Sanki sadede gelmemi bekliyormuş gibi beni izlemeye devam etti. "Dün bana mesaj attı."

Keskin nefesi yeterli bir cevaptı. "Ona yazdığın mesajla mı ilgiliydi? Ne istiyormuş?"

"Hayır, bundan hiç bahsetmedi. Eve Bailey'nin yayınevi için iyi olup olmayacağını öğrenmek istedi," dedim. Sesimi sakın tuttuğum için kendimle gurur duyuyordum. Duygusal olarak yenilmiş, hayal kırıklığına uğramış hissediyordum.

Üzerimdeki dikkatli gözlerinin farkında olarak sıkıca gülümsedim. "Ben iyiyim."

Beni kucakladı. "Bazen çılgılık atmanı, küfretmeni ve içindekileri dökmeni istiyorum."

"Mesajla yeterince küfür etmedim mi?" Espri yapmaya çalışarak sordum. "Hayır, kendini tutun. O seni hak etmiyordu" diye mırıldandı. Başını. "O asla senin için doğru kişi olmadı Livy." Yüzünü görmek için ondan uzaklaştım. "O gün yaptığı şey çok boktandı ve onu kendi ellerimle öldürebilirdim. Ve sonra, sen işi geri aldığında o yayınevine başka birini ortak yapmaya devam etti. Her şey berbattı.

Ama senin için işe yaramazdı. Siz Edinburgh'da olmak istemediniz, o da Edinburgh'dan ayrılmak istemedi. Evlendikten sonra bile ayrı yaşayacağınız konusunda anlaştınız. Bu yeni evliler için iyi bir başlangıç değil."

Belki de haklıydı. Ama neden bu kadar acı veriyordu ve neden yutması bu kadar zordu?

"Varlığınızın her zerresini tüketen ve hayatının geri kalanında her gün sizi isteyen birine ihtiyacınız var. Ve sen de aynısını istemelisin."

Sesi anneme çok benziyordu. Bu konuşmanın sona ermesini umarak başımı salladım. Bu hafta geçmişten gelen hayaletlerle doluydu ve ben bundan hoşlanmıyordum.

"Her neyse," diyerek konuyu değiştirdim. "Gidip Layla'yı alalım ve tüm bu saçmalıkları unutalım."

Layla'yı aldık, Plaza'ya vardık ve sırada beklemek zorunda kalmadan içeri girdik. Layla bazen en iyi bağlantılara sahipti, ancak bir gece kulübüne girmek pek de kullanışlı bir şey değildi.

Odaya girdiğimizde hareketli bir müzik çalıyordu ama dans pisti tamamen boştu. Dans pistinin etrafını çevreleyen masalar vardı. Masaların çoğu doluydu ve her yer zengin, züppe insanlarla doluydu. İçimden gülümsedim ve eğer Layla çıldırırsa buranın hiç şansı olmayacağını düşündüm.

Kalan birkaç masadan birini kaptık ve daha oturmaya fırsat bulamadan, "İlk turu ben alacağım. Lena hepsini alacak Gerisini ben hallederim." Bara doğru yürürken ona göz kırptım.

Barmen bana baktı ve buraya ait olup olmadığıma karar vermeye çalıştığını hissettim.

Sadece bir yudum şampanya içeceğimizi bilerek Lena ve kendim için bir şişe şampanya ve bira sipariş ettim. Sadece kutlamak içindi ve

Layla'nın şişeyi bitirmesi için.

"Bir şey mi kutluyorsunuz?" diye sordu barmen, gözleri yavaşça vücudumda gezinirken.

"Evet," diye cevap verdim ve ona kartımı uzattım. Flört edecek havada değildim. Parayı öder ödemez içkilerimizi getireceğine söz verdi.

Masamıza geri döndüm ve barmen sözüne sadık kalarak gümüş bir kova içinde soğuyan şampanya şişemizi, kadehlerimizi getirdi.

şampanya ve iki bira. Lena'nın gözleri biraya takıldı ve ben de ona göz kırptım. Layla süslü içkilerin tadını çıkarıyordu. Lena ve ben daha rahattık.

Layla tek başına mantarı büyük bir gürültüyle çıkararak gözlerin üzerimize çevrilmesine neden oldu. İlgi odağı olmayı seviyordu.

"Vay canına," diye bağırdı ve hepimizin kadehlerini doldurdu. "Neye kadeh kaldırıyoruz?" diye sordu.

"Livy'nin yayıncılık şirketi," diye hızlıca konuştu Lena, gözleri benim üzerimdeydi. "Ateşli, zengin erkekler," diye haykırdı Layla aynı anda muzip bir sırıtışla. Üçümüz de kahkahalara boğulduk. "Lena'nın şirketine ve Layla'nın seksiliğine, Zengin adamlar," dedim.

Lena'nın gözleri parladı ve kendinden emin bir gülümsemeyle ekledi: "Livy'nin yayıncılık şirketine." Hepimiz kadehlerimizi tokuşturduk, onun ve Layla'nın yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

Köpükler boğazımızdan aşağı inerken, üçümüz de tıpkı hayatın çok daha basit görüldüğü üniversite yıllarımızda olduğu gibi kıkırdadık. Layla şampanya üzerinde çalışmaya devam ederken Lena ve ben kadehlerimizi indirdikten sonra biraya geçtik.

Gece şaşırtıcı derecede iyi geçti. Üniversite yıllarımızı, annemin ölümünden ve erkeklerle ilişkiye girmeden önceki zamanları yad ettik. Annemin ölümünden sonra bir hevesle Birleşik Krallık'a taşınmaya karar verdim. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışıyordum. nereden geldiğini sordum. Bana Birleşik Krallık'ta doğduğunu söyledi ve çok fazla bir şey söylemese de taşındığım yer orasıydı. Lena da onu takip etti ve bunu birlikte yapacağımızı kabul etti. Birleşik Krallık'tan olduğu için Layla'ya da uygun gelmişti. Callen'ı tanıyordu ve ben daha uçaktan inmeden bana bir iş bulmuştu. Lena hayatının aşkını buldu ve bu onun için harika oldu.

İçkiler gelmeye devam etti ve biz onları boğmaya devam ettik.

"Kimse bunu elimden alamaz," diye bağırdı Layla sarhoş bir halde. Lena ve ben de çok geride değildik. "Sizi seviyorum kızlar."

Dua Lipa'nın "Break My Heart" şarkısı çaldı ve üçümüz de birbirimize baktık, hafif çakırkeyif gülümsemelerle başımızı salladık.

Aynı anda zıpladık ve boş dans pistine koştuk, böylece tüm pist bize kaldı, tıpkı eski günlerdeki gibi gülüyor ve dans ediyorduk. Dans pistinde herkesin gözlerine aldırmadan dans ediyorduk.

Gülüşerek içkilerimizi yudumlamaya devam ettik ve kendimizi masadan çok dans pistinde tuttuk. Dans pistinde kimse bize katılmadı ama bu hiç de umurumuzda değildi. Alkol bizi daha cesur ve gözü pek yapıyordu, geçmiş acılar vızıltıyla köreliyordu.

Yeni bir şarkı açıldı ve birbirimize inanmayan gözlerle baktık.

"Bu bir işaret mi yoksa ne?" Jason Aldean'ın "You Make it Easy" şarkısı hoparlörlerden akarken Layla çığlık attı.

Sertçe güldüm. "İmkânı yok," diye ikisini de durdurdum. "İngiltere'deyiz. Burada country şarkıları çalmazlar."

"Artık var," diye gülümsedi Lena ve üçümüz de avazımız çıktığı kadar bağırarak şarkıya eşlik ettik.

"Öpücükler çalışıyorum, bebeğim. Sen benim güneş ışığımsın," diye sarhoş bir şekilde şarkı söyledik.

Lena beni döndürdü, tıpkı dans etmeyi öğrenirken yaptığı gibi. Annem ikimize de en sevdiği country şarkısında dans etmeyi öğretmişti. Bir dönüş, iki dönüş, üç dönüş... ve durmam ya da dengemi kaybetme riskini almam gerekiyordu. Lena arkamdan gülüyordu ve ben gözlerimi kapatmak zorunda kaldım, baş dönmesinin geçmesini bekliyordum. Yavaşça gözlerimi açtım ve gülümsemem sekteye uğradı.

Alexander Caldwell önümdeki masada oturmuş, delici mavi gözleriyle beni izliyordu. Vücudum ısındı ve tıpkı onu ilk gördüğüm günkü gibi kalbim hızla çarpmaya başladı. Düşüncelerim dağılmıştı, alkol tepki vermeme ya da düşünmemi zorlaştırıyordu.

"Kesinlikle sarhoşum," diye mırıldandı Layla arkamdan.

"Livy, nereye gidiyorsun?" Layla ve Lena beni çağırıyorlardı ama ben kendimi onun masasının önünde bulana kadar yürümeye devam ettim.

"Burada ne yapıyorsun?" sesim titrek çıkıyordu.

"Merhaba, Bayan Smith." Sesi vücuduma sıcaklık yaydı. Gözlerimiz kilitlendi, o soğuk gözlerin arzuyla yandığını hayal etmeye çalıştım, o büyük Ellerini kalçalarımaya koymuş, içime girerken beni yerinde tutuyordu. Yüzüm kızarmıştı ve bunun alkolden mi yoksa zihnimi renklendiren görüntülerden mi kaynaklandığından emin değildim.

"Merhaba," kadının sesi o anı böldü ve bakışlarımı yavaşça ona çevirdim. Uzun sarı saçları ve züppeliğiyle çok güzeldi. Mavi gözlü.

"Sana katlanamıyorum," diye tükürdüm, kadını görmezden gelerek bakışlarımı Alexander'a çevirdim, ayaklarımın üzerinde hafifçe sallanıyordum. "Gecemi mahvedeceksin. Gitmen gerekiyor. Pazartesi'den Cuma'ya kadar seninle olmak yeterince kötü."

"Özür dilerim," diye haykırdı sevgilisi, onursuzca.

Kıkırdadım. "Özür dilerim," diye alay ettim onunla. "Çok tiki. İkiniz mükemmel bir eşleşmesiniz," diye kıkırdadım ve sonra tekrar Alexander'a baktım. "Eğlenceli bir buz geçidi gibisiniz."

Verdiği tek yanıt kaşlarını kaldırması ve muhtemelen dudağını bükmesiydi. Emin olmasam da kaşlarını çatmış da olabilirdi. Etki altındayken bunu yorumlamak zordu.

"Hayır, hayır, hayır," diye geveledi Layla, kontrolsüzce kıkırdıyordu. Yanıma geldi ve parmağını salladı. "Erkek yok," diye bağırdı ve neredeyse geriye doğru düşüyordu.

Bileğini kavradım ve onu dik tuttum, kendi ayaklarımın üzerinde de sallanıyordum. "Hey," diye başladı Lena eşit derecede bulanık bir sesle. "Sanırım seni tanıyoruz."

"Buz adam bu," dedim hafifçe sallanarak.

Üçümüz de kıkırdama krizlerine girdik ve aslında o kadar da komik olmayan şakama güldük.

"Siktiğimin buz adamı," diye geveledi Layla ve sonra gereksiz bir açıklama yaptı. "Livy senden hoşlanmıyor."

Başımı yana eğip geniş omuzlarını, güçlü kollarını izledim. Çıplak nasıl görüldüğünü merak ettim. Muhtemelen aynı tiki gibi. Ama vücudum onun çıplak görüntülerini seviyordu. Hiç de benim tipim değildi. Rahat erkeklerden hoşlanıyordum. Soğuk mavi gözlü, gergin, sert erkekleri değil. Yine de vücudum ondan hoşlanıyordu. Bunu inkar edemezdim.

"Senden gerçekten hoşlanmıyorum," dedim ve bir kıkırdama krizine girdim ve kıkırdamaya devam ettim, gözlerim yaşardı.

"Sorun nedir?" Lena sordu, kelimeleri birbiri üzerine yuvarlanıyordu.

Başımı salladım, gülmeden duramadım. Kafamda sürekli "sert adam, sert adam, sert adam" cümlesi tekrarlanıyordu.

Elimi tuttu ve hafifçe sıktı.

"Livy. Konuş." Lena bir şeyler yapmaya çalıştı ama içinde bulunduğumuz durumda hepimiz neredeyse tükenmiştik.

Bir parmağımla Alexander Caldwell'i işaret ettim ve kelimelerimi geveleyerek söyledim.

"Kaskatı bir adamla altı ay geçirmek istemiyorum." Sözlerim iniltili çıktı.

"Bu bir ceza. Ben iyi davrandım. Neden sürekli

Cezalandırılmış mı? Önce annem, sonra Callen ve şimdi de bu.

Ben ne yaptım?" Dudaklarından dökülen tek şey "Oh," oldu.

"Onunla yatıyor musun?" Layla küçük bir kıkırdamayla sordu, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Pfft," diye tükürdüm, ama onun çıplak bedeninin görüntüsünü kafamdan atmak zordu. "Sanki."

"İstiyor musun?"

Layla'nın soruları başımı ağrıtiyordu.

"Eve gitmek istiyorum," diye cevap verdim, kelimelerim zar zor çıkıyordu. Lena cevap verirken sallanıyordu. "Ben kullanayım mı?"

Aramıza bakarken kaşlarımı çattım, düşüncelerim onun sözlerini ve benim yanıtlımı ağır çekimde işliyordu.

Ona taksiye binmemiz gerektiğini söylemek için ağzımı açacaktım ki Alexander beni durdurdu.

"Hiçbiriniz araba kullanacak durumda değilsiniz. Hepinizi eve götüreceğim."

"Ohhh," diye ağzından kaçırdı Layla. "Livy, eğer onu istemiyorsan, ben alabilir miyim?"

Elini tuttum ve hareketlerimi kontrol etmekte zorlanarak hafifçe salladım. "Hayır, Layla," diye kızgınca mırıldandım. "O çok ateşli."

"Yani ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu, sarhoş haliyle yine kafası karışmıştı. "Hayır," diye mırıldandım, gözlerimi kapatarak. Dünya tersine dönüyordu.

Kontrol. "Daha fazla Callen yok, daha fazla buz adam yok. Normal bir adama ihtiyacım var." Düşüncelerimi anlamlandırmaya çalışırken kelimelerim hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Alexander yanımdaydı ve beni yavaşça dürtüyordu. "Pekâlâ hanımlar. Hadi gidelim."

Üçümüzün de başımızı sallayıp başka bir şikâyetle bulunmadan peşinden gitmemiz çok sarhoş olduğumuzun kanıtıydı. Aklımın en uzak köşesinden, sevgilisinin kızgın görüldüğünü fark ettim, ama umursayacak kadar sarhoş olma aşamasını çoktan geçmiştim.

Yola çıkarken aniden durdum. "Olamaz," diye mırıldandım.

"Ne?" diye sordular hep bir ağızdan.

"Şarkımız bitti," dedim üzüntüyle, sonra Alexander'a dönüp kravatından tutarak ona yaklaştım ve yüzümü onunkine doğru eğdim. "Sen yaptın

Şarkımızın yarısını kaçırdım. Bir dahaki sefere," diye yavaşça konuşmaya başladım. "...bir dahaki sefere bana burada olduğunu söyle." Parfümü duyularımı istila etti ve bana derin bir ormanı ve fırtınalı denizleri hatırlattı. Garip bir şekilde sakinleştiriciydi. Sonra sarhoşça gülümseyerek uzandım ve onu yanağından öptüm. Sarhoş halimle onun sert vücudunu kendime karşı hissediyordum ve bu hoşuma gidiyordu. "Seninle dans bile edebilirim."

"Ne?" Layla çığlık attı ve gözlerim ona döndü, elim hâlâ kravatını tutuyordu. "Bu şarkıyı birine ve özel bir şeye sakladığını söylemişsin. O şarkıda Callen'la dans bile etmedin."

"Oh," diye kıkırdadı Lena. "Livy'nin başı dertte."

Gözlerimi ona ve tekrar onlara çevirdim, sanki orada değilmiş gibi bulamaç gibi cevap verdim. "Hayatıma devam etmeliyim. Değil mi, Lena? Başlamak zorundayım.

Bir yerlerde ve çok seksi. Belki de onunla yatmalıyım? Oradan başlayayım mı?"

Layla başını evet anlamında sallıyor, Lena ise hayır anlamında sallıyordu. "O zaman ne olacak? Nasıl?" diye sordum.

Alexander'ın flörtünün ağzından bir şeyler çıktı, ancak ne dediğini anlayamadım.

"Fransızca mı konuşuyor?" Geri döndüm ve Alexander'a sordum. "Fransızca'da oldukça iyiyimdir."

"Evet, biliyorum. Hadi," diye beni ileri doğru itti. "Hadi seni eve götürelim."

CHAPTER THIRTEEN

OceanofPDF.com

W Liberty'yi dans pistinde yakalamak tam bir işkenceydi. Her yaştan erkek aç gözlerle ona bakıyordu ama o kendi dünyasında kaybolmuştu; şarkıya, arkadaşlarına ve Dans ediyordu. Neredeyse kaygısız görünüyordu.

Kahretsin, benim için çok gençti!

Daha önce hiç duymadığım bir country şarkısı eşliğinde yerde dönüyordu ama hoşuna gitmiş gibiydi. Birkaç kez daha döndükten sonra durdu.

gözlerine odaklandı ve ela gözleri benimkilerle buluştuğu anda gözlerinde şaşkınlık parladı. Sonra sanki aramızdaki çekimi hissetmiş gibi, arkadaşlarını unutarak bana doğru yürümeye devam etti.

Gardını almadan, ela gözlerindeki arzuyu görebiliyordum. Karşı koyuyordu, istemiyordu ama oradaydı. Onu bu gece görmeyi beklemiyordum ama

olayların gidişatından çok daha mutluydu. Elizabeth'i aramak bir hataydı. Onu aldığım andan itibaren doğruca işe koyuldu.

Beni baştan çıkardı. Benim için hiçbir şey yapmıyordu; önümde çıırılçiplak dolaşsa bile onun yanında hiçbir şey hissetmezdim. Ama öte yandan Liberty Rain Smith, onu gördüğüm andan itibaren bana her türlü şeyi hissettirdi ve diğer kadınlarla ilgili düşüncelerim kayboldu.

Üçü de sarhoşluğu çoktan geçmişti ve Liberty'yi nazikçe kulüpten dışarı ittim. Beni takip etmesi için çok sarhoş olması gerekiyordu, sonra şarkısını kaçırdığını fark ederek aniden durdu.

Vücudu benimkine yaslandığında, küçük kıvrımları bana mükemmel bir şekilde oturdu. Kıpırdamadan durmak zorundaydım yoksa soğukkanlılığımı kaybedebilirdim. Dudaklarına yapışmak, ağzını benimkine bastırıldığını hissetmek istiyordum. Vücuduna dokunmak ve tüm kıvrımlarını hissetmek istiyordum. Yanağıma bir öpücük kondururken dudakları yumuşacıktı.

Temiz bahar yağmuru ve çiçek kokuyordu, sıcak tatlılığı onu içime çekme dürtüsü yarattı, ama hareketsiz kaldım. Kalmak zorundaydım.

"Seninle dans bile edebilirim." Sesi ipek gibiydi, ona yerine getirmesini sağlayacağım bir söz.

"Ne?" Arkadaşı şoktaydı ve arkadaşlarına dönerken Liberty'nin bakışları benden ayrıldı. "Bu şarkıyı biri ve özel bir şey için sakladığını söylemiştin. O şarkıda Callen'la dans bile etmedin."

Güzel, diye düşündüm memnuniyetle. Bir daha asla Callen'la dans etmemesini sağlayacağım.

Bu kadın beni kıskanç bir adam yapıyordu.

"Oh," diye kıkırdadı kız kardeşi sarhoşça. "Livy'nin başı dertte."

Gözlerini bana ve sonra tekrar onlara çevirdi. "Hayatıma devam etmeliyim. Değil mi, Lena? Bir yerden başlamalıyım ve o çok seksi. Belki de onunla yatmalıyım? Oradan mı başlamalıyım?"

Teklif karşısında sikiim sertleşti. Eğer bu kadar sarhoş olmasaydı, bana bilerek işkence ettiğini düşünürdüm. Yumuşak teni, kokusu, vücudunun benimkine değmesi... onu eve yalnız götürmek ve benden önce ve benden sonra kimseyi hatırlamayana kadar ırzına geçmek istememe neden oldu.

O bilmiyordu ama benimle başlayıp benimle bitecekti. Çünkü artık onun da aynı arzuyu hissettiğini biliyordum, onun için başka kimse olmayacaktı.

Elizabeth yanımda öfkeleniyor, taksiye binmelerini öneriyordu. Bu durumdayken taksiye binmesine asla izin vermezdim.

Bir plan yapmamın zamanı gelmişti. Aramızda cızırdayan bu arzuyu keşfetmek istiyordum. Onun buna karşı koymasını nasıl engelleyebilirdim? Onunla savaşmaktan bıkmıştım. Görünüşe göre ben de babamın kadını için olduğu kadar ümitsiz bir vakaydım. Yine de Liberty, annesinin yayıncılık şirketinin satın alınmasındaki rolümü öğrendiği anda aramızdaki her şeyin sonunun geldiğini biliyordum.

Şimdilik bu kadın benimdi ve bundan sonra sadece benimle flört edecekti.

CHAPTERFOURTEEN

OceanofPDF.com

Alexander'ın onu limuzinle bekleyen bir şoförü vardı ve patronunun kulüpten dört kadınla çıktığını görünce biraz şaşırılmış görünüyor. Limuzine bindiğimizde, Alexander kendini

yanımda, vücudu benimkine dokunuyor, sıcaklığı bedenimi sarıyordu.

"Daha önce hiç yabancı biriyle eve gitmemiştik," diye ağzından kaçırdı Lena.

"Evet. Ama o bir yabancı değil," diye düşündü Layla sarhoş bir halde. "Livy onunla yatıyor."

"Değilim," diye haykırdım. "Söyle onlara," destek için Alexander'a baktım ama tek yaptığı kaşlarını çatmak oldu. O yakışıklı yüz karşısında sarhoş kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"O zaman neden ona sahip olamıyorum?" diye sordu Layla, sesi asıktı, Alexander'ın kolunu tutmaya çalıştı ama sarhoş haliyle ıskaladı.

Tekrar elini tutmaya çalışmasını diye elini tuttum ve ondan uzaklaştırdım. "Hayır, Layla," dedim ona, Alexander'ın sevgilisi bize deli gibi küfrediyordu.

"Layla," diye ikimizi de ikna etmeye çalıştı Lena. Sanırım ikimiz kadar sarhoş değildi. "Zengin erkeklere kafayı takmayı bırakmalısın. Livy onunla yatmıyor. Callen'ı unutmaya çalışıyor."

"Ben onu aştım," derken gözlerim ikisine kaydı.

"O zaman Callen'dan beri neden biriyle çıkmıyorsun?" diye geveledi Layla ve ben de ona dilimi çıkardım.

Alexander'ın sevgilisi öfkeyle, "Siz üçünüz delisiniz," dedi ve üçümüz birden hep bir ağızdan cevap verdik.

"Teşekkür ederim," dedi ve ben hâlâ Alexander'ın elini tutarken yeniden kıkırdamaya başladık.

"Oldukça yaşlısınız, değil mi?" Alexander ve sevgilisine sordum.
"İkiniz aynı yaşta mısınız?"

"Bu ne cüret?" diye bağırmaya başlayınca başım ağrımaya başladı.

"Ugh," diye mırıldandım nefesimin altında. "Başımı ağrıtıyorsun. Sessiz ol."

Layla ve Lena kahkahalara boğuldular ve ben de hemen onları takip ettim.

Limuzin durdu ve Alexander üçümüze de sert bir bakış fırlattı.

"Burada kal ve kımıldama," diye emretti.

"Evet efendim," diye kıkırdayarak cevap verdim. "Sizden dayak yemek istemiyorum."

Başını salladı ve üçümüz de benim kötü şakam karşısında bir kez daha kıkırdama krizine girdik.

"Güle güle kadın," diye aptalca el salladım bize hançer fırlatan kadına. Arabanın kapısı kapanmadan önce anons ettim. "Bizden hoşlandığını sanmıyorum."

"Kimin umurunda?" Layla bulamaç tükürdü. "O bir sürtük."

Her zaman nazik olan Lena, hafifçe eğilerek yorum yaptı. "Muhtemelen randevularını mahvettik."

Layla kapıyı iterek açtı ve "Hadi dans edelim," diyerek arabadan çıktı.

Lena ve ben birbirimize baktık, omuz silktik ve eğlenceye devam ettik.

Lena ve ben sarhoş kıçlarımızı arabadan dışarı sürüklediğimizde, Layla Alexander'ın şoförünü arabadan indirmiş, anahtarlarını çalmış ve arabanın hoparlörlerini sonuna kadar açmıştı bile. Mahalledeki pahalı apartman kompleksinin sessizliği hoparlörlerden gelen bangır bangır müzik sesiyle bozuldu. İş bitince arabadan indi. Zavallı şoför, Onun gibi bir deliyle nasıl başa çıkacağını bilemeyince peşinden gitmiş ama o kaçmaya devam etmiş ve sonunda anahtarları gölete atmış.

Kızgın görünüyordu, bize doğru öldürücü bakışlar fırlatıyordu.

Layla gülerek ve dans ederek bize doğru gelirken Lena ve ben birbirimize baktık.

"Müziğimiz var," diye gereksiz bir şekilde duyurdu.

"Keşke bunu yapmasaydın," diye mırıldandı Lena, ikimizin de yüzünde hafif aptalca bir gülümseme olmasına rağmen.

"Başımızı hep belaya sokuyorsun, Layla," dedim ona. "Hepimizin başı belaya girene kadar bu iyi bir fikir gibi görünüyor."

"Hadi, bu çok eğlenceli," diye bağırdı. "Hadi dans edelim."

Lena başını salladı, çakırkeyif olsa bile her zaman sağduyulu davranırdı. Ben ise Jimmy Choos ayakkabılarımı ayağımdan çıkarıp olabildiğince uzağa fırlatırken hiç mantıklı değildim.

Maroon 5'in "Cold" şarkısı çalmaya başlayınca Layla ve ben arabaya tırmanmanın iyi bir fikir olduğunu düşündük.

"Hayır, hayır," diye bağıırıyordu Lena bize. "Hapse atılacağız. Larry bebek bakıcılığı yapıyor ve bizi kurtarmaya gelmeyecek."

İkimiz de onu görmezden geldik, çok sarhoştuk ve en tepeye çıkmaya çok kararlıydık.

arabaya. Neyse ki artık topuklu ayakkabı giymediğim için tırmanmak benim için daha kolaydı, Layla ise arabanın kaputunda yüzüstü yatıyordu.

Arabanın üstünde, müziğin melodileri eşliğinde sallanıyordum. Gözlerimi kapatarak tenimdeki serin, temiz hava ve müziğin ritmi dışında her şeyi ve herkesi engelledim.

"Livy, aşağı in," diye yalvarıyordu Lena. "Bütün mahalleyi uyandırdık." Kızmaya başlamıştı, ses tonundan bunu hissedebiliyordum. Layla'ya anaç bir bakış fırlattı. "Layla, git ayakkabılarını getir. Hemen!"

"Ne yapıyorsunuz lan siz?" Alexander'ın sesiyle üçümüz de yüzümüzü ona döndük.

"Partiyi devam ettirmek istiyoruz," diye geveledim. "Siz de parti yapmak ister misiniz?"

"Çok özür dilerim," dedi Lena bol bol özür dileyerek. "Layla, git Livy'nin ayakkabılarını getir." "Onları istemiyorum," dedim ona, şımarıkça. "Livy'den hiçbir şey istemiyorum. onu!"

Layla onları almak için eğilip iki eliyle havada sallarken, "Onlar bende kalacak," diye açıkladı. "Aynı boydayız."

Alexander arabanın yanındaydı ve bacağımı tutmak için elini uzatırken sesi gergin geliyordu. Eli çıplak bacağıma dokunduğu anda tenim yandı. "Yere yat, yoksa seni aşağı çeker ve diz."

Sesi ciddi gibi geliyordu ama ben fark edemeyecek kadar sarhoştum çünkü kıkırdadım.

"Eminim hoşuna giderdi. Soğuk ve tiki Alexander Caldwell masum bir kıza şaplak atıyor," dedim ona, bacağımı geri çekmeye çalışarak.

"Sen bir kız değilsin." Sesi aldatıcı bir şekilde sakindi ve bacağımdaki eli görünüşte rahatlamıştı. "Ve kesinlikle masum değilsin."

Layla yüksek sesle, "Sana söylüyorum, muhtemelen bu gece sevişmesini engellediğimiz için kızgındır," dedi. "Livy seninle yatacak."

"Beni zorlamayı bırak," dedim ona öfkeyle. "Ve o benim tipim değil."

"Ama sen onunla yatmak istiyorsun," diye kesin bir ifadeyle açıkladı Layla. "İkiniz de kesin şunu," diye azarladı Lena bizi.

Tam Alexander'dan kurtulduğumu düşünürken, beni çekiştirdi ve kenara çekti. Arabasının tavanından düşerken beni kolayca yakaladı. Kollarında, tutunmak için ellerimi boynuna doladım ve vücudumu ona yasladım.

onunkine yakındı. Soğuk bir piç olabilirdi ama vücudu sıcaktı.

Şoförü yaklaşıyordu ve Alexander ona baktı, pantolonu dizlerine kadar ıslanmıştı.

"Ne halt ediyordun sen?" diye bağırdı ona, beni kollarının arasına alarak.

"Şu sarışın olan anahtarları gölete attı," diye hırladı Layla'ya.

"Daha iyi yakalamalısın," diye karşılık verdi umursamazca ve bana döndü. "Livy, erkeklerle yatma konusunda kendinle tartışmayı bırakmalısın. Her zaman her şeyi fazla düşünüyorsun. Callen'ı bu yüzden kaybettin. Aslında korkuyorsun; insanların seni terk etmesinden o kadar korkuyorsun ki onları uzak tutuyorsun. Sonra da gidiyorlar."

Alexander'ın kollarında donup kaldım ve bakışlarımı yavaşça ona çevirdim. Onun mavi

Gözleri bana meydan okuyordu. Bu boktandı... hatta zalimceydi. Ve bunu duymak canımı yaktı. İçimde onun haklı olduğunu söyleyen bir düşünce vardı ama bu çok canımı yakıyordu. Layla bazen tam bir sürtük olabiliyordu. Kişisel algılamamaya çalıştım ama bu yorumu yutmak zordu.

"Bu adil değil," diye hemen benim tarafımı tuttu Lena. "Zengin olduğu sürece her erkekle yattığını yüzüne vurmuyor."

Şimdi Layla'nın beti benzi attı. Sanırım ikimizin de sorunları vardı ama bunları farklı şekillerde ele almıştık. Layla'nın mavi gözleri benimkilerle kilitlendi ve birbirimize baktık. Layla'nın böyle davranmak için kendine göre nedenleri vardı. I

Sanırım ikimizin de farklı şekilde ele aldığımız baba sorunları vardı. Babasının ailesi ondan ve annesinden nefret ediyordu. Annesi de onda babasını çok fazla görüyordu. Bu yüzden Layla'ya hamileyken onu terk ettiği için babasına duyduğu nefretle ona davrandı.

"Hadi gidelim," dedi Lena'nın sesi yorgun geliyordu. Beni hâlâ kollarında tutan Alexander'a döndü. "Gecenizi mahvettiğimiz için özür dileriz," diyerek ondan usulca özür diledi. "Kontrolden çıktık."

"Arkadaşını al ve polis ekibi gelmeden buradan gidelim," dedi ve ben kollarından kurtulmak için hareket ettim. "Oh, hayır, yapamazsın. Daha fazla sorun çıkarmayacaksın," diye mırıldandı sertçe.

"Her neyse," dedim ona, birden kendimi kötü hissettim. Layla haklıydı ve ben de insanların beni terk etmesinden korkuyordum. Babam beni istememiş olmalıydı. Annemi hayal kırıklığına uğrattım ve şimdi o da yoktu. Callen ve onun rahat ve sevecen tavrıyla bunu aşmaya başlamıştım. Sonra o da beni terk etti.

Hepimiz arabaya bindik, çılgın ve mutlu ruh halimiz birden kasvetli bir hal aldı. Pencereden dışarı baktım, düşüncelerim dağınıktı.

Neden herkes beni terk etti? İnsanlar terk edildiklerinde nasıl iyileşiyorlardı?

Benim babam. Callen. Annem bile.

Cesedini kendi kanıyla dolu bir havuzda bulduğum anılar. Cansız gözleri karanlık hiçliğe bakıyordu. Harika bir anneydi, ihtiyacımız olduğunda hep yanımızdaydı. Ama beni terk etti... ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım.

O günden sonra aklıma pek çok soru takıldı. İşaretlerin hiçbirini nasıl görmedim? Hepsini nasıl kaçırdım? Onu uçuruma ben mi ittim? Sürekli Babamı soruyordum, kim olduğunu, neden hayatımızda olmadığını öğrenmek istiyordum.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, bu konuyu her açtığımda gözlerindeki hüznü hatırlayabiliyorum. O zaman neden görememiştim?

Onu son gördüğümde üzgündü, gözleri dökülmemiş yaşlarla doluydu.

Annem hiç ağlamazdı.

İşaretleri asla kaçırmamalıydım. Bana ihtiyacı vardı ve ben bunu göremeyecek kadar bencildim, babamın kim olduğunu bulmaya odaklanmıştım. Onu bir daha gördüğümde ölmüştü. Hatırladıkça ürperiyordum.

Araba durdu ve Layla kapıya doğru uzandı.

"Özür dilerim Livy," diye mırıldandı şoför kapıyı açıp onu dışarı çıkarırken. "Berbat bir davranıştı. Seni yarın arayabilir miyim?" Bana baktı ve ben sadece başımı salladım. Bu sözlerin onu çok etkilemesini istemediğini biliyordum.

Şoföre adresini verdikten sonra limuzin Lena'nın evine doğru ilerledi. Başım ağırlaşmıştı ve kendimi sürekli Alexander'a yaslanırken buluyordum. Yorgun hissediyordum ve onun sıcaklığı garip bir şekilde rahatlatıcı geliyordu. Yine de başımın onun omzunda olduğunu her fark ettiğimde hızla uzaklaştım.

Araba durduğunda Lena bana baktı.

"İyi misin?" diye sordu, sesinde belirgin bir endişe vardı.

"Evet," dedim başımı sallayarak ve hafifçe başımın dönmesine neden oldum. "Alkol bu gece kötü bir fikirdi."

Bana sarılmak için yaklaştığında usulca kıkırdadı. "Artık aynı hoşgörüyü sahip değiliz."

Sarılmaya karşılık verdim. Vedalaşırken hep sarılırdık. Bu annemin bize aşılacağı bir şeydi. Birini en son ne zaman göreceğimizi asla bilemeyeceğimizi söylerdi. Bu yüzden her zaman sarılmalı ya da veda öpücüğü vermeliydik. Lena'ya daha sıkı sarılırken kalbime küçük bir bıçak saplandığını hissettim. Annemi son gördüğümde, ona kızgın bir şekilde, sarılmadan ya da öpmeden kapıdan çıkıp gitmiştim. telafi etme şansım oldu. Onu son kez canlı gördüm.

Sanki Lena ne düşündüğümü biliyormuş gibi yanağıma bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum Livy."

"Ben de seni seviyorum."

"Ve teşekkür ederim, Bay Caldwell. Bizi sağ salim eve getirdiğiniz için."

Alexander arabadan inerken başıyla onayladı ve evine güvenli bir şekilde girene kadar bekledik. Pencereden iki siluet görebiliyordum. Gülümsedim, Larry uyanık kalıp onu beklemişti. Larry onun başına gelen en iyi şeydi ve o da bu mutluluğun her zerresini hak ediyordu.

Koltuk minderlerine yaslandım ve Alexander Caldwell'e baktım. Bu gece hiç de harika değildi. Arabayla yola çıktığımızda ve ikimiz arabada yalnız kaldığımızda garip bir şekilde gergin hissettim. Onun yakınlığı ve kokusu beni

yapmamam gereken şeyler. Keşke Lena'ya geceyi onun evinde geçirmeyi teklif etseydim diye düşündüm. "Bizi eve bıraktığın için teşekkürler," diye mırıldandım sessizce. "Şoförünüz adresimi ister misin?"

"Hayır, o aldı." Buz gibi soğuk gözleri olan bu adamın ne düşündüğünü anlayamıyordum. Muhtemelen bu kıyafetle gülünç göründüğümü ayağımdaki ayakkabılar.

Keşke ona rastlamamış olsaydık, keşke sarhoş olmasaydık ve keşke vücudumdan bu adama doğru akan cazibe ile hafifçe sarhoş hissetmeseydim. Layla'nın sözlerini duymuş olmasından nefret ediyordum ve bu beni onun karşısında savunmasız hissettiriyordu.

Uzaklara baktım ve sokakların bulanık bir şekilde geçip gitmesini izledim. On beş dakika

Arabada onunla yalnız kalmak on beş saat gibi geldi. Kendimi çok yakın hissediyordum, bedenim onunla uyum içindeydi. Araba benim sokağıma döndüğünde derin bir nefes verdim. Arabadan yeterince hızlı inemedim.

Teşekkür etmek için arkama baktığımda onun da arabadan indiğini ve beni kapıya kadar takip ettiğini fark ettim.

"Benimle kapıya kadar yürümene gerek yok," dedim ona çabucak.

"Alkolün etkisi geçti. İdare edebilirim."

"Eve girdiğinden ve kapıyı kilitlediğinden emin olmak istiyorum," diye sertçe cevap verdi.

Bunun onun için neden önemli olduğunu merak ederek, çenemi kapalı tutmamın daha iyi olacağına karar verdim. Aptalca bir şey yapma ya da söyleme olasılığım azalacaktı. Bu gece zaten çok şey yapmıştım.

"İyi geceler," diyerek ona baktım, kapının kilidini açarken sesim alçak çıkıyordu. Beni sessizce izledi ve bakışları hiç dalgalanmadı.

"İyi geceler Livy," dedi sonunda, bana ilk kez takma adıyla hitap ederek. "Kapıyı kilitle."

Başımı salladım ve kapıyı kapattım, tuttuğumu fark etmediğim nefes dudaklarımdan çıkarken onu dışarıda bıraktım.

OceanofPDF.com

CHAPTERFIFTEEN

OceanofPDF.com

M Bugün sabah ofise gidip Alexander Caldwell'i görmektense anestezi almadan ameliyat olmayı tercih ederdim. Yaşadığım tüm utanç verici anlar

Cumartesi gecesi aklımdan çıkmıyordu. Layla da kendisiyle pek gurur duymuyordu. En azından ofise gelip utancıyla yüzleşmek zorunda kalmamıştı.

Ama işte buradaydım, hafta sonu tam bir aptal gibi davrandıktan sonra bir yetişkin gibi davranıyordum. Alkolü tamamen bırakmalıydım. Erkekler ve alkol artık dokunulmayacaklar listesindeydi.

Çantamı masanın üzerine koydum ve elimi taşın altına koymaya karar verdim.

Alexander Caldwell'in beni çağırmasını beklemek yerine bugün ilk iş olarak bununla yüzleşmem daha iyi olur.

Cam bölmedeki yansımamı gördüm. Siyah bir etek, siyah bir babet ve ela gözlerimi olduğundan daha açık gösteren yeşil bir bluz giymiştim. Koyu renk saçlarım dalgalar halinde sırtımdan aşağıya dökülüyordu ve tutam tutam saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırmıştım. Cumartesi günü kendimi tam bir aptal durumuna düşürdüğüm için neden uğraştığımdan emin olmasam da profesyonel görünmek istiyordum.

Ofisinin kapısına doğru yürüdüm, derin bir nefes aldım ve kapıyı çaldım. "İçeri gel," dedi Alexander'ın sesi bana ulaşarak.

Kapıyı açtım, yalnız olmasını umarak başımı içeri uzattım ama öyle bir şansım yoktu. Maxim de oradaydı.

"Ah, özür dilerim," diye mırıldandım çabucak. "Geri geleceğim."

"Sorun değil," dedi Alexander'ın gözleri beni izlerken. "İçeri gelin Bayan Smith."

Bir şey mi istemiştiniz?"

Bana Livy demediği için küçük bir pişmanlık hissettim.

Kahretsin, Liberty! Topla kendini.

Hızla başımı salladım. "Hayır, hayır, hiç de değil," diye hızlıca konuştum. "Ben... Ben sadece..."

Ne diyebilirdim ki? Arabanın üstünde dans ettiğim için özür dilerim. Cumartesi günü aptallar gibi davrandığımız için özür dilerim. Her ayrıntıyı hatırlayamıyorum ama çok şey söyledik ve yaptık.

"Hadi Livy," diye takıldı Maxim. "O kadar da kötü olamaz. Daha önce kelimelerin üzerinde böyle tökezlediğini hiç görmemiştim. Buraya gel ve otur."

Alexander'ın yönetici masasının karşısında, yanındaki boş sandalyeyi okşadı.

Ona sinirli bir bakış attım. Muhtemelen ne olduğunu biliyordu ve bu konuda bana zor anlar yaşatmak için sabırsızlanıyordu.

Kapıyı arkamdan kapattım, yürüdüm ve boş koltuğun kenarına oturdum.

Boğazımı temizledim, bir, iki kez, başlamak için en iyi yolu bulmaya çalıştım. Zayıf muhakeme yeteneğime lanet ederek iki kardeşin arasına baktım.

"Ee, ne var ne yok?" Maxim sordu.

Gözlerimi kardeşine çevirdim ve boğazımı bir kez daha temizledim.

"Ben... Cumartesi için özür dilemek istiyorum," diye başladım, gergin bir şekilde kıpırdanarak Bluzumun kolundaki düğmeyle. "Çizgiyi çok aştık."

"Cumartesi günü ne oldu?" Maxim aramızda bakışarak merakla sordu. "Peki *biz kimiz?*"

Alexander'a şaşkın bir bakış attım. Kardeşine söylememiş miydi? İki kardeşe bakarak alt dudağımı kemirdim.

"Hiçbir şey olmadı," diye yanıtladı Alexander.

"Oh, bir şey oldu," diye kıkırdadı Maxim, beni dikkatle izleyerek. "Livy bu kadar uysal davranıyorsa büyük bir şey. Ne oldu?"

Ona sinirli bir şekilde baktım ve omzumu silktim. Eğer kardeşi konuşmayacaksa, ben de konuşmayacaktım.

"Bana anlatabilirsin Livy," diye bastırdı Maxim.

"Hayır ve ben de uysal davranmıyorum," diye tersledim, sinirlerim tepemdeydi.

Maxim güldü. "Tamam, siz ikiniz. Sırlarınızı saklayın. Daha iyi şartlara geldiğinizi gördüğüme sevindim."

Onu görmezden gelerek, hızlıca sordum. "Bugün ne üzerinde çalışmamı istiyorsunuz?"

Alexander bana bir görev verdi ve ben de iki kardeşi yaptıkları işle baş başa bırakarak hemen görevi aldım.

Bütün hafta boyunca Maxim ne olduğunu öğrenmeye çalıştı. Dudaklarımı kapalı tuttum ve kardeşi de öyle yaptı. Alexander Caldwell sadece bu küçük jestiyle bile ondan biraz olsun hoşlanmamı sağlamıştı. Yine de her gün sabrımı sınıyordu. Kanım kaynadığında ona borçlu olduğumu hatırlamaya çalışıyordum ama bazı günler onu öldürmeye hazırdım. Özellikle de bana Livy demesinin ne kadar harika bir his olduğunu gösterdikten sonra bana Bayan Smith demeye devam ettiğinden beri. Ve cinsel hayal kırıklığım daha hızlı sinirlenmeme neden oluyordu.

Maxim'in sürekli sataşmaları ve Alexander'ın bana emirler yağdırmasıyla her gün akıl sağlığım için dua ediyordum. Ne yazık ki, Alexander Caldwell'in vücudunu sarhoşluk sersemliğim sırasında yakınımnda deneyimlemek cinsel gerilimlerimin bir kısmını da yükseltti. Yepyeni seviyelere! Ne de olsa uzun zamandır bir erkekle yakınlaşmamıştım. Tek gecelik bir ilişki yaşayamazdım. Altı aydan önce hiç kimseyle seks yapmamıştım. Hayatıma giren her erkeğe altı aylık bir deneme süresi tanırdım ve işler yolunda giderse bir sonraki adımı atabilirdim.

Callen'la yaşadıklarımı düşününce, ilişkiler hakkında verdiğim bu kararın beni bir yere götüreceğinden emin değildim. Zihnimde bir anı canlandı, onu hatırladım.

"Liberty," diye seslendi Callen bana. Saat akşamın dokuzunu geçiyordu ve ben hâlâ dirseğimi el yazmalarına batırmış, hepsini ayıklamaya çalışıyordum. Başımı kaldırdığımda onu ofisimin kapısına dayanmış, kaygısızca gülümserken buldum. Bazen dünyada hiç endişesi olmadığına yemin ederdim, sanki şirketi batmıyormuş ve acilen kurtarılması gerekmiyormuş gibi.

"Evet Callen," diye cevap verdim sonunda, kendimi yorgun hissediyordum. "Neden bu kadar geç saate kadar çalışıyorsun?"

"Yapılacak tonlarca iş var." Bu nasıl bir soruydu böyle? "Bugünün ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu bana, gözlerindeki o küçük pırıltıyla.

Gözlerime baktı ve gülümsemekten kendimi alamadım.

"Perşembe mi?" Ne demek istediğini merak ederek cevap verdim. "Hayır."

Kaşlarımı çattım. "Bugün Perşembe değil mi?"

Kıkırdadı. "Evet, bugün Perşembe. Ama bugünün önemli kısmı bu değil." Gözlerimi devirdim. "Tamam, pes ediyorum. Bugün günlerden ne?"

Dudaklarında muzip bir gülümsemeyle beni izledi. "Bu kadar kolay mı pes ediyorsun?"

Ne ile geleceğini tahmin etmek zordu. Callen her zaman sürprizlerle doluydu. Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm, o da kollarını bana doladı.

"Ben buna pes etmek demezdim," diye mırıldandım göğsüne karşı.

"Bu hafta seni özledim," sesi saçlarıma karşı nazikti. Bütün hafta ondan kaçtım. Hem Lena hem de benim için zor bir hafta oldu. Annem bir yıl önce bu hafta hayatını kaybetti; bunu kabullenmek çok zordu. I

Lena ile ya da yalnız vakit geçirmek istedim. Annemi çok özledim, onu arayamamak ve sesini duyamamak çok acı veriyordu. Bütün o küçük Kanıksadığım şeyleri artık yapamıyordum çünkü o artık yanımda değildi.

"Sen de mi beni özledin?" Callen hevesli bir sesle sordu.

"Evet." Kaşlarının arasında hafif bir çizgi gördüğümde yanlış söylediğimi anladım.

"Sorun ne Livy?"

"Hiçbir şey," diye dudaklarıma mutlu bir gülümseme yerleştirdim.

"Şimdi söyle bakalım, bugün günlerden ne?"

Tadı ve yumuşaklığı tanıdık gelen dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum. "Birbirimizi on aydır tanıyoruz," diye cevap verdi sırtarak.

"Ve

tam altı aydır çıkıyoruz."

Şaşkınlıkla göz kırptım. O kadar uzun zaman oldu mu? Nasıl bu kadar hızlı geçti? Altı ayın önemini biliyordum. Ona altı ay dayanırsak, ilişkimizi bir sonraki seviyeye taşıyacağımı söyledim. Onunla yatacaktım. Şimdiye kadar ilişkimizi platonik tuttuk, öpüşmek ve dokunmaktan öteye gitmedik. O sadece benim

Üçüncü ciddi erkek arkadaşı.

Masa telefonum çaldı, beni anılarımdan uyandırdı ve hemen telefonu açtım.

"Merhaba," diye cevap verdim.

"Bayan Smith," Alexander Caldwell'in sesi kulaklıktan bana ulaştı. "Sizi ofisimde görmek istiyorum. Şimdi."

Sesindeki güçlü taleple, ateşimin anında tehlikeli bir dereceye yükseldiğine yemin edebilirim. Callen hiçbir zaman bende böyle tepkilere yol açmamıştı, aynı fikirde olmadığımız zamanlarda bile. Ayağa kalktım ve öfkeyle ofisine doğru yürüdüm.

Kapıyı çalmadan içeri daldım. Tam onun terbiyesizliğini yüzüne vuracaktım ki, en az altı adamın bana baktığını görünce hemen çenemi kapadım ve yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim.

Kendime söz verdim, *daha sonra ona* aklımdan geçenleri *anlatacağım*.

"Bayan Smith," Maxim'in neşeli sesi ve gözlerindeki parıltı beni karşıladı. Ne yapacağımı çok iyi biliyordu. "Sizi görmek ne güzel."

Kelimelerimi kendime saklamaya çalışarak dişlerimi sıktım.

"Oturun Bayan Smith," diye emretti Alexander. "Ve tartışmayı not alın."

Başımı salladım, ağzımı açarsam tüm küfürleri kusmaktan ve Lena'nın sekreterlik sözleşmesini geçersiz kılmaktan korkuyordum. Ne de olsa kızlar gecemizde olanları gündeme getirmeyerek bana büyük bir iyilik yapmıştı. Aslında, sanki hiç olmamış gibiydi.

İki saat boyunca iş adamlarının emlak hakkında konuşup pazarlık yapmasının ardından saçımı başımı yolmaya hazırdım. Toplantı nihayet sona erdi ve ben de odadan çıktım. Ne yazık ki, tüm erkekler gider gitmez telefonum tekrar çaldı. Duymamış gibi yapıp gitmek istedim ama sonunda telefona cevap verdim.

"Bayan Smith," yine Alexander Caldwell'di. "Geri gelin de toplantı notlarınızın üzerinden geçelim."

Ben daha evet ya da hayır diyemeden telefonu kapattı. Bağırarak ve ona kaba bir ahmak olduğunu söylemek istedim; bunun yerine derin bir nefes aldım ve sonra bir tane daha ve bir tane daha.

"İyi misin canım?" Janet'in sesi bana ulaştı ve endişeli bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırdım. Janet hemen hemen Caldwell Enterprise'in tüm idari işlerini yürütüyordu ve uzun süredir şirkette çalışıyordu. İlk günümde bana yardım ettikten sonra birkaç gün izin almış ama bu hafta geri dönmüştü.

"O adam," diye tısladım, "beni uçuruma sürükleyecek ve pişman olacağım bir şey yapmama neden olacak."

Güldü. "Yemin ederim Liberty," dedi sesinde mizahla. "Ona karşı bu tepkiyi veren tek kişi sensin. Bu çok ferahlatıcı."

Gözlerimi kapadım, telefonum tekrar çaldığında sahip olduğum tüm sabrı toplamaya çalışıyordum. Açtım, "Ne?"

"Bekliyoruz." Sesi sabırsız geliyordu ve telefonu hemen kapattı. Janet'a öldürücü bir bakış attım.

"Onu öldürmek istiyorum," diye mırıldandım, beni duyup duymadığını umursamadan. Duydu ve daha da çok güldü.

Sinirle ofisine girdim ve aptalca bir şey söylemeden önce dudağımı ısırdım. Sertçe ısırdım, dudaklarımda kan tadı vardı. Kısa bir an için gözleri dudağıma kilitlendi ve sonra tekrar gözlerime baktı.

"Otur," diye emretti.

Dudağımı daha da sert ısırdım, kendimi sandalyeye sertçe bırakırken neredeyse gözlerim yaşaracaktı, sırtım dikti.

"Alexander," diye takıldı Maxim. "Daha nazik ol. Liberty'nin güzel dudaklarını çiğnetiyorsun."

Ona ters ters baktım. İkisini de öldürmeliydim.

"Tamam, tamam," diye teslimiyetle ellerini kaldırdı Maxim. "Artık seninle dalga geçmeyeceğim."

"Neye ihtiyacın var?" Sıkılmış dişlerimin arasından Alexander'a sordum. Soğuk mavi bakışları bana bir bakış bile atmadı.

"Toplantı notlarını özetleyin," diye emretti.

"Biliyor musun," diye başladım kendimi tutamayarak. "Söylüyorum lütfen kimseyi öldürmeyin. Ve tartışılan her küçük ayrıntıyı biliyorsanız, neden özetlememe ihtiyaç duyuyorsunuz?"

Yavaşça arkasını döndü ve kısa bir an için gözlerinde bir şeyin parladığını gördüm. Güzel, belki ben de onu kızdırıyordum. İntikam çok tatlıydı!

"Her küçük ayrıntıyı bildiğimi nereden çıkardın?" diye sordu o sakın ses tonuyla.

"Çünkü sen biliyorsun," dedim ona. "Bir şeyin senden çok benim gözümünden kaçmış olması daha muhtemel. Tanrı aşkına, hayatım buna bağlı olsaydı, yine de tüm ayrıntıları senin gibi hatırlamazdım. Neden bir sekretere ihtiyacın olduğundan bile emin değilim."

"Sekreterlik ajansı ile olan sözleşmeyi iptal etmem gerektiğini mi söylüyorsun?" diye sordu sakın bir şekilde, sanki düşünüyormuş gibi.

"Tabii ki hayır!" Neredeyse üzerine atlayacaktım. "Söylediğim hiç de bu değil!"

Kelimeleri ağzıma tıkmayı bırak."

Maxim'in kahkahası ofiste yankılandı.

"Liberty," kahkahaları arasında konuşmaya çalışıyordu. "Yemin ederim, Alexander'a karşı konuşmaktan korkmayan tek kişi sensin."

İkisini de dikkatle izledim. "Bunu bir iltifat olarak kabul edip etmemem gerektiğinden emin değilim."

Maxim ağzını açmak üzereydi ki elimi kaldırarak onu durdurdum.
"Lütfen, bilmek istemiyorum." Ona söyledim ve Alexander'a döndüm.
"Notları özetlememi istiyorsunuz, tamam. İşte özet."
Tüm notlarımı ve toplantıdan hatırladıklarımı gözden geçirdim.
Sonunda kuru bir ses tonuyla ekledim: "Hayatımda katıldığım en sıkıcı toplantıydı ama umarım özetimden memnun kalmışsınızdır."
Meydan okurcasına ona baktım. Bu gece Lena'yı arayacak ve artık bunu yapamayacağımı söyleyecektim. Bu işe başlayalı neredeyse iki hafta olmuştu ve bir hafta daha devam edersem onu öldürecektim. Onun soğuk tavrı ve benim cinsel hayal kırıklığının birleşimi soğukkanlılığımı korumamı giderek zorlaştırıyordu. Etkilenmemiş görünüyordu.
"Hepsi bu kadar mı?" Toparlayabildiğim en tatlı ses tonuyla sordum. "Evet," diye cevap verdi, yine o tedirgin, sakın ve soğuk sesiyle.
Ona gözlerimi devirmemek için kendimi kontrol etmek zorunda kaldım. İkisine de şöyle bir baktım, kardeş olduklarına inanamıyordum. Fiziksel olarak birbirlerine benzeseler de karakter olarak birbirlerinin tam zıttıydılar.
Ayağa kalktım, oradan çıkmaya hazırdım.
"İyi geceler, Maxim." Alexander'ı görmezden geldim ve ofisini yeterince hızlı terk edemedim. Ondan öfkeyle uzaklaşırken bile kalçalarımın arasında zonklayan bir ağrının farkındaydım.
Aynı anda hem tahrik olup hem de nasıl sinirlenebilirim? Bu hiç iyi değildi. Aptalca bir şey yapmadan önce Alexander Caldwell'den uzaklaşmalıydım.

CHAPTER SIXTEEN

OceanofPDF.com

A Eve gider gitmez Lena'yı aradım.
"Lena, bunu daha fazla yapamam. Onu başka bir sekreteri olmasının daha iyi olacağına ikna etmelisin." Bu benim onu selamlamamdı.
"Onu öldüreceğim. Ona öldüğümü söyle. Ona her şeyi söyle, sadece senden başka birini bulması için onu ikna et."
Ona adamı öldürmekle, içime sertçe girerken onun sert, çıplak vücudunu hayal etmek arasında kaldığımı söylememeyi tercih ettim. Akıl sağlığını korumayı umarak soğuk elimi alnıma koydum.
"Sana da merhaba," diye selamladı beni.
"Bunu kimse yapamaz," diye yakındım mızımız bir ses tonuyla. "Eve gittiğimde hayalet yazarlık projelerim üzerinde bile çalışamıyorum. O adamla uğraşmaktan ilhamım tükendi. Beni delirtiyor. Delirtiyor diyorum size."
"Bu garip," diye cevap verdi ve şimdi sakinliği beni rahatsız etmeye başlamıştı.
sinirleri de. "Bugün işlerin nasıl gittiğini kontrol etmek için aradım ve senin işini beğendiğini ve sekreteri olarak çalışmaya devam etmeni istediğini söyledi."
"Ne?" Kulaklarıma inanamadım. Ortada kesinlikle bir yanlış anlaşılma vardı. "Öyle bir şey olamaz. Sana söylüyorum, beni ya da işimi sevmiyor ve bilerek beni rahatsız ediyor."
"Sence de biraz aşırı tepki vermiyor musun?" diye sordu kıkırdayarak.
"Hayır, abartmıyorum. Aşırı tepki verme aşamasını geçtim."
"Hmmm," diye cevap verdi. "Bence aslında senden çok hoşlanıyor. Özellikle de gece kulübü olayımızdan sonra."
"Kardeşiyle konuşmadığına emin misin, Maxim?" Gece kulübü yorumunu görmezden gelerek sordum.

"Evet, eminim," diye yanıtladı. "Tamam, gitmem gerek. Larry ve ben akşam yemeği için dışarı çıkıyoruz. Bu yılki ilk randevumuz."

Çok mutluydu. Görünüşe göre aramak için iyi bir zaman seçmemişim. Onu.

"İyi eğlenceler," dedim ona. "Brandon'a kim bakıyor? Şaşırdım. bana sormadı. Onunla vakit geçirmeyi seviyorum."

"Biliyorum," diye yumuşak bir sesle konuştu telefonda. "İş programı yüzünden gelip stres yapmanı istemedim. Komşunun on altı yaşındaki kızı ona bakıyor. Ve geç kalmayacağız."

"Tamam, gitmene izin vereceğim," dedim ona. "İyi eğlenceler."

"Liberty?" diye seslendi.

"Evet?"

"Teşekkür ederim," diye yumuşak bir sesle konuştu. "Her şey için."

"Her zaman" ve bunda ciddiymdim. Onun, Larry ve Brandon için her şeyi yapardım. "Seni seviyorum. Bye."

Ve telefonu kapattık.

Alexander Caldwell'e bir süre daha katlanmak zorunda kalacaktım.

Ona tahammül edebileceğime ama onun bana tahammül edemeyeceğine karar verdim. O adam beni kızdırmaya devam ederse nasıl bir güç olabileceğimi öğrenecekti. Ama içimde kaynayan bu cinsel hayal kırıklığı konusunda ne yapabilirdim? Bu adamın yanında cinselliğim steroidler üzerindeydi.

Vücudunun Alexander Caldwell'e verdiği tepkiyi görmezden gel. Vibratöre sadık kal.

Hızlı ve soğuk bir duş aldım, bir şeyler atıştırdım ve dizüstü bilgisayarımın karşısına geçip ekranımdaki boşluğa baktım. Lena'ya söylediklerimde ciddiymdim.

Bu sekreterlik işine başladığımdan beri hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Okuduğum kitabın ilk sayfasını bile geçemiyordum. Tekrar tekrar okuyordum ve ne okuduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

Bu işe başladığımdan beri hayalet yazarlık projelerim bir kenara itildi. Son üç yıldır ana gelir kaynağım buydu. Artık bir sayfa bile yazamıyordum. Oturup saatlerce dizüstü bilgisayarına bakıyordum, hiçbir şey gelmiyordu. Lena'nın önerdiği gibi bir yayıncılık şirketi kurma girişimim de aynı şekilde. Fikir yok, kelime yok, sadece Alexander Caldwell'e sinirleniyor ve onun şehvetli dudaklarını vücudumda hayal ediyordum ve parmaklarım onun siyah saçlarını kavrarken...

O lanet şeytanı düşünme!

Bir saat boyunca bir şeyler bulmaya çalıştıktan sonra pes edip televizyonu açtım ve eski bir filmde karar kıldım. Hiçbir şey olmuyorsa boş bir dizüstü bilgisayarın önünde kendime işkence etmenin bir anlamı yoktu.

Bu eski filmlerdeki ana erkek karakterler bana Alexander Caldwell'i hatırlatıyordu. Stoacı, sıkıcı, erkek şovenist domuzlardı ve hiç de eğlenceli değillerdi. Evet, bu iyi bir tanımlamaydı.

Telefonum çaldığında saat gece onu çoktan geçmişti ve yerimden sıçramama neden oldu. Bu kadar geç saatte kimin arayacağını tahmin edemiyordum. Telefonu açtım.

"Bayan Smith?" diye seslendi yabancı bir ses. "Bayan Liberty Smith?"

"Evet?" Umarım bu bir satış görüşmesi değildir.

"Ben Memur James," diye başladı. "Bir kaza oldu."

Kaşlarımı çattım ve hangi kazayla bağlantılı olabileceğimi anlamaya çalıştım. İngiltere'de o kadar çok insan tanııyordum.

Ben sormadan devam etti. "Bay ve Bayan Dank bir kaza geçirdi." Kalbim durdu. "Hemen polis karakoluna gelmeniz gerekiyor."

"Evet, elbette." Sesimi nasıl bulduğumdan bile emin değildim. "Nereye?"

Bana adresi verdi ve ben de eski Volkswagen'imle kasabanın diğer ucuna doğru hızla gitmeye başladım. Küçük bir kaza olması için tekrar tekrar dua ettim ve telefonda hiçbir ayrıntı sormadığım için kendime kızdım. Panik beni yutmaya çalışıyordu ama ben onu ittim.

Oraya varmam için geçen süre tam bir işkenceydi ve annemin görüntüleri zihnimde tekrar tekrar canlanıyordu. Annem kanlar içindeydi ve sağlık görevlileri tarafından götürülüyordu. Polis karakolunun önüne geldiğimde, içeri doğru koşarken arabayı yasa dışı park ettiğimi fark etmedim.

"Bay ve Bayan Dank için geldim," diye hızlıca resepsiyon görevlisine seslendim. "Memur James aradı."

Uçurumun kenarında sallanıyordum ama o hiç etkilenmemiş görünüyordu. Muhtemelen her gün bununla uğraşmak zorunda kalıyordu. Ellerim titredi ve onları yumruk yaparak kendimi tutmaya çalıştım.

Birkaç dakika sonra Memur James beni karşıladı ve ofisine götürdü. Gri beyaz saçlı ve hafif kilolu yaşlı bir beyefendiydi. Neden onun nazik kahverengi gözlerini fark ettiğimden ve onlara bakmaya devam ettiğimden emin değildim.

konuştu. Sözlerine konsantre olmakta zorlandım, kalbim çok hızlı çarpıyordu.

"Bayan Smith?" endişeli sesi sonunda bana ulaştı.

"Nerede?" Sesim cılız bir fısıltıya dönüşmüştü, "Lena ve Larry nerede?" "Çok üzgünüm," diyerek boşa kürek çekmeye çalışıyordum. Bu onun yaptığı şey olamazdı.

Yani.

"Burada değiller mi?" Tekrar sordum, çaresizlik beni eziyordu. Geçen her saniyeyle birlikte içimdeki korku daha da arttı.

"Bayan Smith, çok üzgünüm. Kaza ölümcül oldu," diye kibarca konuştu, ama

Bunlar annemin ölümünden beri duyduğum en acımasız sözlerdi. "Başka bir araç kontrolünü kaybetti ve onlara kafa üstü çarptı..." Kulaklarım uğulduyordu ve ağzı hareket etmesine rağmen sözlerini takip edemiyordum. Kafamda çılgılık atan tek düşünce onları kaybetmiş olduğumdu.

Gittiler. Gittiler. Gittiler.

Yüzümden akan gözyaşlarının farkında bile değildim. Sadece ona bakıyor, bunun nasıl olduğunu anlamaya çalışıyordum. İçimde dayanılmaz bir acı kabarıyordu; nefes almak çok zordu. Hayat nasıl bu kadar acımasız olabilir ve elimde kalan son aile parçasını da alabilirdi? Neden?

"Anlamıyorum." Belki de tüm bunlar bir yanlış anlaşılımdı. Bir umut ışığı arıyordum. "Onunla daha birkaç saat önce konuştum. Bir randevuya çıkacaklardı."

Başını salladı. "Özür dilerim."

Beynim bunu işlemiyordu. Bir şeyler bekleyip durdum. Az önce bana söylediklerini anlamama yardımcı olacak birkaç kelime daha. Zihnim hiçbir şeyi takip edemiyordu.

Her şey çok gerçeküstü görünüyordu. Göz açıp kapayınca kadar kız kardeşimi, en iyi arkadaşımı ve ailemi kaybettim. Lena ve ben her şeyi birlikte atlatmıştık,

ergenlik hormonları, ilk aşk, annemizi kaybetmek, erkek arkadaşlar, üniversite yılları, Callen. Ben İngiltere'ye taşınmaya karar verdiğimde, o da bunu birlikte yapmaya karar verdi. Üç silahşörler, Lena, Layla ve Liberty.

"Aman Tanrım!" Ayağa fırladım. "Brandon! Brandon nerede?" Bu sefer kaşlarını çatı.

"Oğulları," diye açıkladım. "Bir komşunun kızı ona bakıyordu." "Evin önünden geçtik ama kimse yoktu," dedi.

"Belki de komşunun evine gitmişlerdir?" Ben sordum. "Onu bulmak zorundayız."

Sonraki birkaç saat bulanık geçti. Ne olduklarından emin olmasam da evrakları imzalıyordum. Başımı sallayıp duruyordum ama tek kelime bile anlamıyordum. Hiçbirine inanamıyordum, bunun bir eşek şakası olduğunu

umuyordum. Bir şaka

Zevksiz ama yine de pratik bir şakaydı. Lena'nın ortaya çıkıp gülmeye başlamasını bekleyip durdum.

Lena'nın avukatı geldi ve ne dediğini anlayacak kadar odaklanamam da memurla evrakları tartışıyordu. Bundan çıkardığım tek şey Brandon'ın benimle birlikte olacağıydı.

"Senin için sorun olur mu?" diye sordu. Birkaç kez tekrarlamasına rağmen adının ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

"Evet," diye cevap verdim. "Brandon'la ben ilgilenirim."

"Şimdi, bir deneme süremiz olacak ve bu süreyi kaldırabileceğinizi göstermemiz gerekecek.

Onunla mahkemede ilgileneceğim. Ama oraya da geleceğiz. Şimdilik, sizi en iyi o tanıdığı için yanınızda olduğundan emin olalım."

Memur James ve ben komşunun kapısına vardığımızda saat sabahın üçünü geçiyordu. Bu çaldığımız üçüncü kapıydı ve paniklemeye başlamıştım. Bana hangi komşu olduğunu söylememişti ve şimdi Brandon'ı bulamıyorduk.

Kapıyı başında kasketiyle yaşlı bir kadın açtı. Çok tuhaf bir nedenden dolayı, ona bakmaktan kendimi alamadım. İnsanlar hâlâ uyumak için şapka kullanıyordu.

ile?
"Merhaba," diye başladı memur. "Bu kadar geç bir saatte geldiğim için özür dilerim. Dört yaşında bir çocuk olan Brandon Dank'e bakıcılık mı yapıyorsunuz?"

Nefesimi tuttum. *Lütfen evet de, lütfen evet de.*

"Evet, kızım öyle" diye cevap verdi ve Memur James beni geri çektiğinde kapıyı itmeye başladım.

"Neler oluyor?" Kadın beni deliymişim gibi izledi.

"Bir kaza oldu," diye açıkladı sakın sesiyle. Sanırım sakın olması iyiydi. Aksi takdirde verdiğim tepkiler yüzünden ortalık karışacaktı. "Bay ve Bayan Dank ölümcül bir trafik kazası geçirdi. Bayan Smith onun vasisi."

Kadının yüzünden hüznün geçti ve gözyaşları tekrar akmaya başladı, kalp ağrım dayanılmazdı. Onları öfkeyle sildim.

"Onu şimdi almak istiyorum," derken sesimi emin ve kararlı çıkarmak istemiştim ama sonunda sesim titrek ve huysuz çıktı.

"Elbette canım," diyerek bizi içeri almak için kapıyı daha geniş açtı. "Sen Livy olmalısın." Başımı salladım. "Senin hakkında çok konuştu."

Gözlerimi bantlasam bile gözyaşlarımı durduramazdım. Hepsini tutmaya çalışmaktan vazgeçtim. Beni kollarının arasına aldı ve ben de ona sarıldım.

Bu bir manzara olmalı. Gece şapkalı yabancı bir kadın bana sarılıyordu ve ben de ona izin veriyordum. Lena kahkahalarla gülerdi.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı bana. Nasıl olacağından emin olmasam da başımı salladım.

Brandon'ın huzur içinde uyuduğu odaya kadar onu sessizce takip ettim. Sarı saçları dağınıktı ve o bebek yüzü melek gibi görünüyordu. Kalbim titredi. Ona nasıl söyleyecektim? Gittiklerini kendime zar zor itiraf edebildim.

Üzerine eğildim ve onu kollarıma aldım. Bir an kıpırdandı ve o iri mavi gözlerini açtı.

"Şşşt," diye onu yatıştırdım. "Sadece benim."

Tombul kollarını boynuma doladı ve tekrar gözlerini kapattı. Tam o anda, onu güvende tutmak için her şeyi ve her şeyi yapmaya karar verdim. Şimdi onun hayatı benim her şeyi yoluna koymama bağlıydı.

OceanofPDF.com

CHAPTERSEVENTEN

OceanofPDF.com

Iyabancı bir evde, yabancı bir yatakta uyandım. Dün gecenin Olaylar hızla gelişti ve kalbim göğsümde sıkışmaya başladı. Lena ve Larry'nin evinde, onların misafir odasındaydım. Şöyle bir baktım.

saate baktım ve sabah sekizi geçtiğini fark ettim. Gözlerimi kapattım, acıyı atlatabilmek için zihnimi kapatmak istiyordum. Kaç tane Hayat yumruk atabilir mi?

Gözlerimi zorla açtım ve bacaklarımı yatağın üzerinde salladım. Brandon'ın iyi olup olmadığına bakmak için acele ettim. Kapısından baktığımda hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Komşudan döndüğümüzde, ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı. kapının kilidini nasıl açacağımı. Neyse ki Memur James beni takip etti ve ayrılmadan önce eve girip kilitlendiğimden emin oldu. Lena her zaman kaplumbağa heykelinin altında yedek bir anahtar bulundururdu. Brandon kucağımdayken manevra yapmak zordu. Tüm bu koşuşturmalar onu uyandırdı ve tekrar uyumak ikimizin de uzun zamanını aldı.

Sadece birkaç saatlik uykunun ardından kahve yapmak için mutfığa gittim. Mutfığa girdiğimde Lena ve Larry'yi hatırlatan her şey gözümün önüne geldi. Ocağın ortasında duran en sevdiği çaydanlık, Larry'yle randevusundan sonra geri dönecekmiş gibi masanın üzerine bıraktığı açık defteri.

Midem acı içinde kıvrandı. Titreyen ellerimle deftere uzandım, sayfanın her yerinde Lena'nın düzgün el yazısı vardı ve dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı. Kalbim göğsümde çarpıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. Brandon'ın beni duymasını ya da bu halde görmesini istemiyordum. Dudaklarımdan çıkan sesleri durdurmak için bir elimi ağzıma bastırdım. Keşke elimi kalbime bastırabilseydim ve acıyı dindirebilseydim.

Nefes al, Livy. Nefes al. Lena'nın sesini neredeyse duyabiliyordum. Evet, sadece nefes almam gerekiyordu. Elimdeki göreve odaklanmalıydım. Kahve. Bugün kesinlikle ihtiyacım olacaktı. Bugün Alexander Caldwell gibi sade içmeliydim.

Dondum kaldım.

Kahretsin. İşe. İşe gitmedim.

Ne yapacağımı bilemeden öylece durdum. Açıkçası, işe gidemezdim. Brandon'ın bir bebek bakıcısına ihtiyacı vardı. Ama benim de bir işe ihtiyacım vardı. Brandon'a bakabilmem için bu işe her zamankinden daha fazla ihtiyacım vardı. Avukat gelirim, geçmişimi ve yaşam düzenimi doğrulamak zorunda kalacaklarını söyledi.

Belli ki hayalet yazarlıktan elde ettiğim gelir yetmeyecek. Bununla kendimi zar zor geçindiriyordum. Ve onlara bir yayıncılık şirketi kurarak kendimi geçindirmeyi planladığımı kesinlikle söyleyemezdim.

Alexander'ı aramak için telefonumu elime aldım. onun numarasını aldım. Panik beni sardı. Brandon'ı kaybedecektim ve o da koruyucu aileye verilecekti. Avukatın söylediği buydu. Mahkeme ona bakamayacağıma karar verirse, onu evlatlık vereceklerdi.

Derin bir nefes aldım. *Aşırı tepki vermeyi bırak.* Sakinleşmem gerekiyordu. Bilgileri arayıp numarasını almalıydım ve sonra ona ulaşacaktım.

Beş dakika sonra nihayet ulaşabildim ama Alexander Caldwell'e erişim reddedildi. Ben de Maxim'i istedim. O da kabul edilmedi. Tamam, Janet o zaman. Yalan söyledim ve onun kızı olduğumu söyledim.

"Alo," diye sesini duydum hattan.

"Janet," diye bağıracaktım neredeyse. "Lütfen, kapatma. Benim.

Liberty." "Canım benim." Şok olduğu sesinden belliydi. "Bana

benim olduğum söylendi.

kızım."

Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım. "Çok özür dilerim. Yalan söyledim. Ne Alexander'a ne de Maxim'e ulaşabildim."

"Ağlama," diye beni teselli etmeye başladı. "Sorun nedir?"

"İkisinden biriyle konuşabilir miyim?" Hıçkırıklar arasında sordum.

"Toplantıdalar," diye düşündü. "İtalyan mülk görüşmelerini hatırlıyor musunuz? Bugün için planlanmıştı."

Kaşlarımı çattım. Evet, bir İtalyan emlak şirketiyle görüşmesi vardı ve benden not almamı istiyordu.

Ağlamaya başladım. Kimi kandırıyordum? Hayatım darmadağın olmuştu. Brandon'ın iyi olduğundan nasıl emin olacaktım?

"Liberty," Janet'ın endişeli sesi telefonda bana ulaştı. "Neyin var?"

"Onlar öldü," diye fısıldadım. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Cenaze düzenlemelerini yapmam gerekiyor ve bunu nasıl yapacağımı bile bilmiyorum. Annem öldüğünde her şeyi Lena halletmişti." Saçmaladığımı biliyordum ama hıçkırıklarıma ve paniğime engel olamıyordum. "Her şeyle nasıl ilgileneceğim? Nerede yapacağım? Başlamak mı? Ne yaptığımı bilmiyorum," diye tekrarladım gözyaşlarımın arasından.

"Çok üzgünüm canım," diye beni teselli etti. "Her şey yoluna girecek. Bir dakika bekle."

Biriyle konuştuğumu duydum ama ne söylediğini ya da kiminle konuştuğunu anlayamadım. Umurumda bile değildi. Sadece Alexander'a ulaşmak ve beni kovmaması için yalvarmak istiyordum.

Brandon'ın sarı saçları mutfak kapısından içeri süzüldü ve ben hemen kendimi toparlamaya çalıştım.

"Günaydın sevgilim," dedim ona. Bana doğru koştu ve sarıldı. Ben de ona sıkıca sarıldım. Artık sadece birbirimize sahiptik.

"Liberty," Janet'ın sesi bana ulaştı. "Bay Caldwell sizinle konuşmak istiyor."

"Tamam," diye cevap verdim titrek bir sesle. Brandon'ın iyiliği için kendimi toparlamaya çalışıyordum. "Ne zaman?"

"Şimdi." Sesi telefon hattından geldi ve telefonu Brandon'ın kafasına çarparak düşürdüm.

"Çok üzgünüm bebeğim," diye mırıldandım Brandon'a, başını okşayarak.

"Ne?" Alexander'ın sesinde gerçekten de bir şok vardı. Bu, onunla tanıştığımdan beri adamdan duyduğum ilk duyguydu.

"Sen değil," diye hemen düzelttim kendimi. "Telefonumu birinin kafasına düşürdüm, o yüzden özür diliyordum."

Tek söylediği "Hmmm," oldu ve benim deli bir aptal olduğumu düşünüp düşünmediğini merak ettim. "Janet bana üzgün olduğunu ve ailede bir ölüm olduğunu söyledi."

Burnumu çektim. Başka bir şey söylersem hıçkırmaya başlayacaktım ve ne Brandon'ın ne de Alexander'ın önünde ağlamak istemiyordum. "Onun gibi bir şey." Sesim hafifçe titriyordu. Kendimi toparlamak için çok uğraştım.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi ve garip bir şekilde sakın sesi bu sefer bana yardımcı oldu.

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Garip bir nedenden ötürü, onunla tanıştığımdan beri birbirimizi kızdırmadan konuştuğumuz en fazla anın bu olduğunu fark ettim.

"Yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?" Aslında teklifi beni şaşırtmıştı. Her zaman tamamen tarafsız olduğu izlenimini verirdi, sorusunu algılamak zordu.

"Bugün gelemediğim için özür dilerim," diye mırıldandım.

"Haftanın geri kalanında izin al" dedi bana. "Pazartesi görüşecek miyiz?"

"Evet," diye güvence verdim. "Çok teşekkür ederim."

Şaşırmıştım. Tüm bunlarla ne yapacağımı ve nasıl bir yol izleyeceğimi bulmak için haftanın geri kalanını kullanacaktım.

"Bir şey değil Liberty," dedi bana. "Pazartesi görüşürüz."

Bir an bana Özgürlük dediğini fark ettim, dudaklarından dökülen ismimle göğsüm ısındı.

Telefonu bir kenara bıraktım ve küçük bedeni hâlâ kollarımda olan Brandon'a odaklandım.

Ne söyleyeceğim? Nasıl söyleyeceğim?

Dakikalarca mutfak zemininde öylece oturduk. Ne yapacağımı, ne yapmam gerektiğini şaşırmıştım. Annem öldüğünde Lena benim dayanağımdı. Şimdi kim bizim dayanağımız olacaktı? Kucağımdaki küçük çocuğa baktım. Lena'nın benim olduğu gibi onun da dayanağı olmalıydım.

"Livy," Brandon'ın sesi bana ulaştı. "Acıktım."

Ah, evet. Onu beslemeliyim.

"Ne yemek istersin?" Ona sordum. "Sen ne istersen, ben hazırlarım."
o."

Gözleri parladı. "Krep mi?" diye sordu umutla.

"Tamam," diye kıkırdadım. "Krep olsun o zaman. Üzerine özel bir şey ister misin?"
onları?"

"Çikolata parçaları?" İri mavi gözleri yalvarıyordu.

"Hmmm," diye merak ettim. "Bunun sağlıklı bir kahvaltı olduğundan emin değilim."

Hayal kırıklığına uğramış bakışı beni çok etkiledi. "Ama," diye ekledim, "krepler zaten sağlıklı değil. O yüzden çikolata parçacıklı krep olsun."

"Yaşasın," diye sevinçle ciyakladı ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Ama sağlıklı bir öğle ve akşam yemeği yememiz gerekecek. Anlaştık mı?"

Hevesle başını salladı. Çikolatalı kreplerini aldığı sürece her şeyi kabul edeceğine dair bir his vardı içimde.

Yirmi dakika sonra masada oturuyorduk; Brandon kreplerini yiyor, ben de üçüncü fincan kahvemi yudumluyordum. Hiç bu kadar kararsız hissetmemiştim.

Annemi kaybettiğimden beri. O zamanlar Lena ve Layla'ya güveniyordum. Tanrım, Layla'yı aramalıydım.

Telefonum bip sesi çıkararak bir mesaj geldiğini işaret etti.

Elime aldım ve numarayı tanıyamadığım için kaşlarımı çattım.

Kaydırdım

mesajı açtım ve avukattan geldiğini fark ettim. Bana e-posta yoluyla tüm cenaze düzenlemelerini ve sonraki adımları içeren bir e-posta gönderdiğini belirtti.

E-postamı telefondan kontrol ettim, bu da okumamı çok zorlaştırıyordu. Tüm belgeyi gözden geçirdim ve Lena ile Larry'nin her şeyi organize ettiklerini şaşkınlıkla fark ettim. Ama kim bilebilirdi ki çok erken gitti.

Etrafıma bakındım. Brandon ve benim burada kalmak ya da benim evimde yaşamak gibi bir seçeneğimiz vardı. Bu evi kiralamak benim için çok pahalı olacaktı. Çocuk bakım masraflarım da olacaktı. Lena ve Larry'nin küçük bir hayatı vardı.

Cenaze masraflarını karşılayacak ve biraz daha fazla bırakacak bir sigorta poliçesi. Ama ben bu fazlanın Brandon'a gitmesini istiyordum, bu evi kiralamak için harcanmasını değil.

Lena'nın bana bahsettiği kreşin adını hatırlamak için çok uğraştım ama hayatımı kurtaracak kadar hatırlayamadım.

Brandon'ın vasisi olarak beni seçerken ne düşünüyordu?

Merak ettim. Larry'nin bunu kabul etmesine şaşırmıştım, bana her zaman iki ayaklı bir kasırga derdi.

Kalbimde bir sızı hissettim, bana bir daha böyle seslendiğini duyamayacağımı fark ettim. "Brandon," diye sordum ve başını kaldırdı, yüzünün her tarafı çikolata olmuştu.

gülümsememe neden oldu. "Kreşinizin adı nedir?" "Üç

Tekerlek," diye yanıtladı.

"Teşekkür ederim." Unutmuşum, garip bir ismi vardı ama Lena Londra'daki en iyi kreş olduğuna yemin ediyordu. Onu orada tuttuğumdan emin olmalıydım. Caldwell's Enterprise'dan ne kadar uzakta olduğunu merak ettim.

Orada sürekli çalışmam için Alexander'a dizlerimin üzerinde yalvarmam gerekecekti. Vücudumdaki her kemik buna karşı çıkıyordu ama güvenilir bir işe ihtiyacım olacağını biliyordum. Asla dokuzdan beşe çalışmayacağıma yemin etmişim ama işte buradayım, bir iş için yalvarmaya hazırım.

Brandon'ın kahvaltısından sonra elimizi yüzümüzü yıkadık ve onu giydirdim. Bugün ne yapacağımdan bile emin değildim. Cenazeyle avukat

ilgileniyordu ve Layla'yı aramam gerekiyordu ama bunu Brandon'ın önünde yapmak istemiyordum. Brandon'a annemle babamın gelmeyeceğini söylemenin bir yolunu bulmalıydım.

ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Sürekli sormasını bekliyordum ama soru bir türlü gelmiyordu.

Çocuk parkına doğru yürüdük. Eylül sonu güneşi parlak olsa da gün kasvetli görünüyordu. O oynarken ben orada oturdum. Oyun alanında sadece biz vardık ve sanki dünyada sadece biz varmışız gibi hissediyordum.

tüm dünyayı. Kendimi yalnız hissediyordum. Şimdi telefonu elime alıp Lena'yı arayacağım zaman olacaktı ama artık böyle bir lüksüm yoktu.

Sadece onun sesini duymak istedim; beni sakinleştirmesi için sesine *ihtiyacım vardı*. Cep numarasını çevirdim. Aptalca olduğunu biliyordum ama kalbim her çalışında bir şekilde açmasını umuyordu. Bir, iki, üç, dört kez çaldı ve telesekretere düştü. Sesini duyunca gözlerim yaşardı. Daha yirmi dört saat bile olmamıştı ve şimdiden onunla konuşmaya ihtiyacım vardı. Brandon o anda başını kaldırdı ve bana Lena'yı hatırlatan kocaman, sıcak bir gülümseme verdi. Bu kalbimi ısıttı.

Ben ona el salladım, o da bana el salladı. Bir kez daha kaydırdan kayınca onu usulca yanına çağırdım.

"Selam tatlım," diye sarıldım ona.

"Neden üzgünsün Livy?" diye sordu o kocaman mavi gözlerini bana dikerek. Boğazımdaki yumruyu yuttum. Ona ailesinin öldüğünü nasıl söyleyebilirdim?

"Üzgünüm çünkü," kelimeleri bulmakta zorlandım. "Seni üzmem istemiyorum ama sana bir şey söylemem gerekiyor ve bu seni üzecek."

Ne dediğimi anlamış gibi ciddiyetle başını salladı. Belki de anlamıştır.

"Tatlım, annen ve baban seni çok seviyor." Tekrar başını salladı. "Ben de seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Livy." Sesi bir fısıltı gibiydi.

"Bir kaza oldu," dedim ona. Bunu söylemem mi gerekiyordu? "Annem ve babam cennetler ve onları bir daha göremeyeceğiz."

Beni sessizce izledi ve geçen her saniye, o güzel, büyük, bebek mavisi gözlerinde daha fazla gözyaşı parlıyordu.

Onun için güçlü kalmaya çalışırken sesim boğuklaştı. "Sana göz kulak olacağım ve söz veriyorum iyi olacağız. Senin için burada olacağım ve..."

Kendini üzerime attı, gözyaşları sonunda savaşı kazandı. Küçük bedeni her hıçkırıkta titriyordu.

"Çok üzgünüm bebeğim," diye fısıldadım, onu kendime sımsıkı sararak. Keşke onu bu acıdan kurtarabilseydim.

Ona sarıldığımda ağlamasına izin verdim, kendi gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Ya da belki o bana sarıldı. Artık bilemiyorum. Yerini asla dolduramayacağımız bir şeyin kaybının yasını tutarken gözyaşları ikimizin de yüzünden akıyordu.

Orada saatlerce oturduk, birbirimize sarıldık. Bizim için her şey değişecekti. Sadece Lena ve Larry'nin güvenini boşa çıkarmamak için dua ettim.

OceanofPDF.com

CHAPTER EIGHTEEN

OceanofPDF.com

B Randon elimi sertçe sıktı, gücüyle beni şaşırttı. Neredeyse acı veriyordu ama dayanabildim.

Tabutlar indirildi ve ben gözyaşlarımı elimle sildim. Diğer elim, parmaklarım gözle görülür şekilde titriyordu. Umutsuzca kendimi toparlamaya çalışıyordum. Brandon'ın hatırı için. Son iki gün boyunca çok ağladık, geceleri yanıma sokuldu ve annemle babamın cennette olduğunu fısıldadık. Küçük kalbinin ne kadar acıdığını anlayabiliyordum.

Şimdi. Annem öldüğünde çok daha büyüktüm ve bu yaşadığım en acı şeylerden biriydi. Anne ve babasını bir günde kaybetmişti.

Şimdi keşke onu cenazeye getirmeseydim diyorum. Ama onu geride bırakmak istemiyordum ve yapılacak doğru şeyin ne olduğundan emin değildim.

Layla da yanımızda duruyordu ve gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı. Yüzü solgundu ve gözleri yaşlarla parlıyordu. Ayın biter bitmez arkasını döndü ve tek kelime etmeden gitti. Burada olmak istemediğini biliyordum. Lena'yı kendi tarzında seviyordu ama cenazelere dayanamıyordu.

Misafirleri içeceklerle karşılamak için Lena ve Larry'nin çorak evine geri döndü. Brandon'ın giysileri, Brandon büyüdüğünde saklamak istediğim hatıra eşyaları ve ihtiyaç duyacağımız temel eşyalar başta olmak üzere eşyaları evime taşımaya başlamıştık bile. Lena'nın eşyalarını karıştırırken hem Layla hem de ben kasvetli bir ruh hali içindeydik ve yıkılmamak için çok çalışıyorduk. Tüm eşyalarıyla çevrili olmak sanki hala bizimleymişler gibi hissettiriyordu ve kaybın acı verici bir hatırlatıcısıydı.

İnsanların yavaş yavaş ayrılmaya başladığını fark ettim ve Brandon'ı buradan götürmem gerektiğini biliyordum. Ama hareket edecek gücü kendimde bulamıyordum, o da bulamıyordu. Vücudumdaki her sinir Brandon'a odaklanmıştı ve

Soluk pembe ve beyaz şakayıkların rengarenk bir kucaklamayla sarmaladığı tabutlar. Aynı çiçekler annemin tabutunun üzerinde de vardı. Şakayıklardan gerçekten nefret etmeye başlamıştım. Onları severdim, çünkü annem çok severdi. Her yerde onlardan vardı. Pembe olanlar en sevdiğiydi. Bana soluk pembe olanların "üzgünüm" demek olduğunu söylerdi ama ona göre bunlar annemin sonsuz sevgisinin sembolüydü. Annem öldükten sonra, onları görmek bile beni üzüyordu. Ve işte yine buradaydılar.

Mezarlık boş görünüyordu, sessizlik etrafımızı sarmıştı. Seslerini tekrar duymak istedim. Gülüşlerini tekrar duymak istedim. Lena'nın beni azarlamasını, kendimi toparlamamı söylemesini istiyordum. Kalbim kanıyordu, titreyen her nefes acı veriyordu. Batıyormuşum ve bu sefer beni kurtaracak kimse yokmuş gibi hissediyordum.

"Livy," Brandon'ın sesi beni irkiltti. Diz çöktüm, eli hâlâ benim elimdeydi.

"Evet?"

Dalginlıkla yağmur yağmaya başladığını fark ettim. Küçük yağmur damlaları yüzümüze damlıyor, ikimizin de hissettiği üzüntüyü yansıtıyordu.

Tekrar mezara baktım. Tabutları kucaklayan çiçeklere baktım ve tüm bu çiçeklerin nereden geldiğini merak ettim. O kadar çok çiçek yoktu. İnsanlar katıldı. Larry bir yetimdi ve Lena da benim kadar uzun süredir İngiltere'deydi, dolayısıyla çok fazla insan tanımıyorduk. Tanrım, o çiçekler her şeyi çok neşeli gösteriyordu. Onları kaybetmekten duyduğum üzüntüyü yansıtmak için siyah olmalıydılar.

Lena ve Larry sonsuza dek birlikte kalacaklardı. Onlar tanıştıkları gecedan beri birbirlerinden ayrılmazlardı; çiçeklerin onları ölümlerinde de birbirine bağlaması neredeyse uygun geldi. Onları bir daha asla göremeyeceğimi bilerek veda etmenin bu kadar acı vermemesini diledim.

"Senin evine gitmek istiyorum," diye fısıldadı sessizce. "İnsanları görmek istemiyorum."

Ben de aynı şekilde hissediyordum. Şu anda sosyalleşmeyi midem kaldırmıyor.

Brandon'a sarıldım ve alçak, yumuşak bir sesle, "Ben de bunu istiyorum. Seni taşımamı ister misin?"

Başını salladı ve ben de onu kollarıma aldım. Tabuta bir kez daha bakarken göğsüm o kadar çok acıdı ki nefes almakta zorlandım.

Seni sonsuza dek özleyeceğim, diye düşündüm kendi kendime. O benim hayatımın çok büyük bir parçasıydı. Göz açıp kapayınca kadar gittiğini idrak etmek zordu. Neden sevdiğim insanları kaybetmeye devam

ediyordum?

Onları geride bırakmak istemedim; bu bana çok son gibi geldi. Veda etmeye hazır değildim. Anneme de veda etmeye hazır değildim ama Lena bunu atlatmama yardımcı oldu. Şimdi ikisi de gitmişti. Onlardan uzaklaşırken bir adımımı diğerinin önüne atmaya zorladım.

Zihnimi bundan sonra ne yapacağıma odaklamaya çalıştım. Basit adımlar, hayatta kalmamın tek yolu basit adımlara odaklanmamdı. Eve gitmek gibi. Layla'yla birlikte mezarlığa gitmiştik, bu yüzden eve taksiyle dönmek zorunda kaldım. Taksi çağırmak zorundaydım. Bunu yıkılmadan yapabilirdim, değil mi?

"Liberty," diye seslendi tanıdık bir ses ve başımı kaldırıp Callen'in gözleriyle karşılaştım.

"Callen?" Şok içinde ona baktım.

Onu kilisedeki o günden beri görmemiştim. Yüzü çok tanıdıktı ama aynı zamanda çok yabancıydı. Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. O gün

Bana sevgi ve hüznün getiren yüz, ama şu anda ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum. Lena ve Larry'yi kaybetmenin acısı Callen için hissettiklerimin önüne geçmişti.

Yüzünde fazladan birkaç endişe kırışıklığı dışında hâlâ aynı görünüyordu. Ondan birkaç adım ötede durdum, Brandon'ın elleri boynuma dolanmıştı. Orada durup birbirimizi izledik, bekledik.

"Çok üzgünüm Liberty." Sesi kederliydi, yakışıklı yüzünde hüznün vardı.

Callen, Larry, Lena ve ben birlikte oldukça fazla zaman geçirdik. çifte randevu. Kilise olayına kadar hepimiz çok iyi anlaşıyorduk. Lena ve Larry'ye değer verdiğini biliyordum.

Brandon başını hiç kaldırmadı, boynumun kıvrımına yasladı.

"Teşekkür ederim." Sesim ancak fısıltı halindeydi.

Boş mezarlıkta durup birbirimizi eski sevgililer değil de tamamen yabancılar olarak izlerken ölümlerini nasıl duyduğunu merak ettim.

"Olanları duyar duymaz geldim," diye açıkladı.

Başımı salladım ve yürümeye devam ettim, o da sessizce beni takip etti. Çok garip bir şeydi, onu gördüğüme ne sevinmiş ne de üzülmüştüm. Ona ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Artık hiçbir ortak noktamız yoktu. Belki de hiç olmamıştı. Lena'nın bana söylediği sözleri düşündüm, onun asla benim için doğru kişi olmadığını söylemişti.

Göz ucuyla baktığımda pahalı bir araç gördüm, şoförü tanıdık geliyordu. Selamlamak için başını eğdi ve ben de başımı salladım.

Callen ve ben yanından geçerken arabanın kapısı açıldı ve Alexander Caldwell dışarı ıktı.

Onu izledim, hem beynim hem de bedenim ne söyleyeceğimi düşünemeyecek kadar yorgun ve uyuşmuştu. Orada öylece durduk, gözlerimiz birbirimize kilitlenmişti. Gerçekten çok güzel gözleri vardı, onların içinde boğulabilirdim. Bende ise çok garip Ona gitme ve kollarını bana sarması için yalvarma dürtüsü. Bir an için bile olsa beni bir arada tutacak birine ihtiyaım vardı.

"Merhaba Liberty." Sesi sakın bir deniz gibi üzerimden akıp geçti. Onu izlemeye devam ettim, sakinliğini sanki iebileceğim son su damlasıymış gibi içime çektim.

"Merhaba," diye fısıldadım.

"Kaybınız için zgnm," diye yumuşak bir sesle konuştu. "Umarım sakıncası yoktur, sizi bekledim. Brandon'la biraz yalnız kalmanıza izin vermek istedim."

Başımı salladım, gözyaşlarımı tutmaktan burnum yine tıkanmaya başlamıştı. Brandon ona bakmak için başını omzumdan kaldırdı.

"Merhaba," diye selamladı Brandon onu. "Seni daha önce görmüştüm."

Alexander onunla yumuşak bir sesle konuştu. "Merhaba Brandon.

Ben Alexander." Brandon birkaç saniye onu izledi. "Livy'nin arkadaşı mısın?" şaşırmıştım, Alexander başını salladı.

Birden Callen'ın yanımda durduğunu hatırlayarak onu tanıştırdım. "Bu Callen McLeod," dedim Alexander'a. "Callen, bu Alexander Caldwell, patronum."

El sıkıştılar ve Callen Alexander'ı izlemeye devam ederken, Alexander'ın gözleri bana döndü.

"Seni eve bırakabilir miyim?" Teklifi cmerteydi ama Brandon'ın da benim de eşlik edecek havada olduğumuzu sanmıyordum.

"İçecek almak için geri dönmeyeceğiz," diye mırıldandım. "Benim evime geri dönüyoruz."

"Bu durumda," dedi, "seni evine bırakmayı teklif edebilirim." Brandon

"Tamam," diye cevap verdi ve beni şaşırtarak

kollarını açtı ve yere kayarak Alexander'ın yanına gitti. Küçük eliyle Alexander'ın büyük elini tuttu ve onun yanında bu kadar rahat olmasını sağlayan şeyin ne olduğunu merak ettim. Günlerdir Layla da dahil olmak üzere herkesten kaıyor ve sadece bana yapışıyordu. Callen'ı görmezden geldi ama Alexander'a karşılık verdi.

Callen'a tereddütle baktım. Kaba olmak istemiyordum, ama geçmişle bir patlama yaşamak da istemiyordum. Bununla başa çıkamayacak kadar yorgundum.

"Sizi bekletmek istemiyorum," dedi Callen hızla konuşarak ve bir adım attı

Bana doğru geldi, kollarını bana doladı. Kucaklaması aynı anda hem tanıdık hem de yabancı geldi. "Bana ihtiyacın olursa, lütfen beni ara. Yardım etmek için her şeyi yaparım."

Başımı salladım ama bir şey söyleyecek gücü kendimde bulamadım.

"Livy," diye başladı Callen ve ben onu izledim, bekliyordum. Elini kaldırdı ve parmağını yanağımda gezdirdi. "Biraz dinlen."

Hoşça kal dedi ve çekip gitti. Onu asla yardım için aramayacağımı kesinlikle biliyordum. Onun uzaklaşmasını izledim ve Lena'nın sözleri tekrar aklıma geldi.

Rüzgârda taşınan sesini duyabildiğime yemin edebilirdim: *Seni tüketecek birine ihtiyacın var Livy.*

Keşke burada olsaydı da ona haklı olduğunu söyleyebilseydim. Keşke burada olsaydı da Brandon ve benimle kalması için ona yalvarabilseydim.

Yorgun bir ifadeyle Alexander'a döndüm, Brandon onun elini tutmuş, süslü arabasına odaklanmış bir halde beni izliyordu.

Alexander pahalı arabasının kapısını açıp içeri girmemi işaret ederken, "Bizi eve bıraktığınız için teşekkür ederiz," diye mırıldandım.

Ben içeri kayarken Brandon da peşimden geldi ve kucağıma oturdu. Yumuşak derinin içine gömülürken bir an için gözlerimi kapattım.

Alexander yanıma oturdu, bacağı bacağıma sürtündü. İçimden bir elektrik akımı geçti ve bedenim bu küçük temasla biraz rahatladı. Bacaklarımızın birbirine değdiği noktaya baktım, onun bacağı pahalı bir takım elbise içindeydi ve benim bacağım dizlerime kadar gelen siyah elbisem dışında çıplaktı. Bedenimi ona doğru bastırmak ve ihtiyacım olan rahatlığı ondan istemek istedim.

Başımı salladım ve Brandon'ın saçlarını okşadım.

Brandon kolumu çekti. "Livy, kimdi o adam?"

"Eski dostum, bebeğim," dedim ona, pencereden dışarı bakarak. Callen bu noktada sadece uzaktaki bir gölgeydi. Birden fark ettim ki o hiçbir zaman benim olmamıştı ve ben de onun olmamıştım.

Oh, Lena, sensiz nasıl yapacağız? Kendi kendime düşündüm. Hayat neden bu kadar acımasız olmaya devam ediyor?

"Livy, yapabilir miyim?" Brandon tekrar kolumu

çekti. "Hmmm?" Ona sordum. "Ne yapabilir misin?"

"Pencere kenarına oturabilir miyim?"

diye sordu. "Elbette."

Kucağımdan indi ve istemeden de olsa elbisemi kalçamdan yukarı sıyırdı. Alexander'ın fark etmemesini umarak aceleyle aşağı çektim. Fark ettiyse bile belli etmedi, ifadesi tamamen boştu.

Alexander'a "Bizi eve bıraktığın için tekrar teşekkürler," dedim. "Yorgun görünüyorsun," dedi usulca.

Pahalı koltuğuna yaslandım ve gözlerimi kapattım.

"Günlerce uyuyabilirmişim gibi hissediyorum," diye mırıldandım alçak sesle. "Ama bir yandan da uykuyu tam olarak bulamıyorum."

Gözlerimi açtım ve onun mavi gözlerini üzerimde yakaladım. Bir an için gözlerinin arzuyla parladığını düşündüm. Gözlerimi kırptım ve hiçbir şey yoktu, sadece aynı sakinlik ve hafif ilgisizlik vardı.

"Livy," Brandon tekrar dikkatimi çekti.

"Evet bebeğim," diye cevap verdim otomatik olarak.

"Bu arabayı sevdim," diyerek günlerdir ilk kez gülümsedi ve ben de gülümsedim. "Sen de böyle bir araba alacak mısın?"

Her şeye rağmen kıkırdadım. "Hayır, böyle değil. Daha çok antika tarafında."

Kaşlarını çattı ve bu konuda çok düşündü. Antika kelimesini daha önce hiç duymamıştı. Saçını karıştırdım.

"Eski araba," diye açıkladım.

"Oh," sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Neden böyle bir tane alamıyoruz?" "Bilmiyorum," dedim ona. "Bir şikayette bulunacağım."

Tekrar kaşlarını çattı, şikayet kelimesini tekrarlamaya ve anlamaya çalıştı o.

Bunun yerine ona "Arabayı incele," dedim. "Bizimkini aramaya gittiğimizde

Antika," kelimeyi gülümseyerek vurguladım, "bana aynı olan her şeyi ve farklı olan her şeyi söyleyebilirsin. Hepsini tutturursan dondurma yeriz."

Ve bir anda yeni görevine ve dondurmayı almaya odaklandı.

Bizi dikkatle izleyen Alexander'a dönüp baktım. "Arabanıza ne oldu?" diye sordu.

Omzumu silktim. "Çekip götürdüler. O gece karakolun önüne yasadışı bir şekilde park etmiştim... Her neyse, onu çıkarmak başka bir tane almaktan daha pahalıya mal oluyor."

Muhtemelen bu tür mücadeleler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Aracını yasadışı bir şekilde park ettiğini gördüm ve park devriyesi yanından geçip gitti.

Araba durdu ve artık evdeydik. Yani Brandon ve ben. "Bizimle gelmek ister misin?" Brandon masumca sordu ve ben içten içe yüzünü buruşturdu.

Lütfen hayır de, lütfen hayır de, lütfen hayır de.

"Çok isterim," diye yanıtladı Alexander. "Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim." Brandon ciddiyetle başını salladı.

Şoför kapıyı açtı ve Alexander önce inerek bana yardım etmek için elini uzattı. Elimi onun elinin içine koydum ve yine içimde bir elektrik çarpması hissettim. Aceleyle arabadan çıktım ve elimi onunkinden çekip elbiseme sürterken diğer elimle Brandon'a uzandım.

Brandon arabadan iner inmez, sıra evimizin küçük merdivenlerini koşarak çıktı ve kapının yanında sabırsızlıkla bekledi.

İçeri girdiğimizde Alexander'ı "Ev darmadağınık," diye uyardım ve eli sırtımdaydı. "Evler arasında eşya taşımanın ve Brandon için bir yatak odası yapmanın ortasındayız."

"Seninle mi yaşayacak?" Başımı salladığımda şaşırılmış görünüyordu ama konuyla ilgili başka bir şey söylemedi.

Çantamı koridordaki bankın üzerine koydum. Alexander arkamdayken koridor çok daha küçük geliyordu.

"Muhtemelen mutfakta ya da oturma odasında takılmalıyız, Diğer her yer kutularla dolu." Meraklı bakışlarının her şeyi içine çekmesini ve etrafı süzmesini izledim. Burayı nasıl gördüğünü merak ettim. Her yerde kitap rafları, orada burada açık kitaplar vardı. Annemin ve Lena'nın resimleri de rafları süslüyor, hayatımız boyunca birlikte yaşadığımız anıları yansıtıyordu. Onun yaşadığı yerle kıyaslandığında buranın bir baraka gibi görüldüğünden hiç şüphem yoktu ama ben küçük kulübemi seviyordum. Rahat ve huzurluydu.

"Layla'ya hızlı bir mesaj göndereceğim, böylece bizi beklememesi gerektiğini bilecek ve ben de hemen yanınızda olacağım."

Başını salladı ve etrafı izlemeye devam etti. Brandon koşarak merdivenlerden indi ve doğruca Alexander'ın yanına geldi.

"Livy'nin benim için hazırladığı odayı görmek ister misin?"

diye sordu. Alexander'ın Brandon'a gülümseyip başını salladığını görmek beni biraz eritti,

ondan hoşlanmadığımı tekrar düşündüm. Onda beni sürekli kızdıran şey neydi? Gerçi bugün durum öyle görünmüyordu. Muhtemelen tek başına ruh halim hakkında çok şey söyledi.

Layla'ya mesajı gönderir göndermez mutfağa gidip Alexander için kahve, Brandon için sıcak çikolata ve kendim için de çay yaptım.

Alexander'ı mutfakta hissettim ve arkama dönmeden hemen arkamda olduğunu anladım. Onu hissedebiliyordum, sıcaklığını.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu ve yakınlığı karşısında sırtımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Arkamdan ona baktım ve gülümsedim.

"Hayır, hepsini aldım." Sesim biraz hırıltılı çıkmıştı ama kendimi rahat bırakmaya karar verdim. Zor bir hafta geçirmiştim. "Otur ve rahatla."

Oturdu ve her şeyi bir araya getirip masaya getirmemi izledi. Kapıdan baktım ve Brandon'ın oturma odasında oyuncaklarıyla oynadığını gördüm.

"Kim sıcak çikolata ister?" diye sordum ve kafasını çevirdi. "Ben istiyorum, ben istiyorum," diye elini kaldırdı.

"Hadi o zaman," diye yumuşak bir sesle onu teşvik ettim. "Soğuk çikolata olmadan önce." Alexander'ın karşısına oturdum ama hâlâ çok yakındı.

Üçümüz de sessizce oturduk, ellerimizin arasında birer kupa tutuyorduk ve fark ettim ki hepimiz kupalarımızı aynı şekilde tutuyorduk. Alexander'ın gözlerini yakaladım ve gülümsedim. Gülümsemeyi, konuşmayı, bir şeyler yapmayı nasıl becerdiğimi bile bilmiyordum. Brandon muhtemelen bir arada kalmamın sebebiydi. Muhtemelen annemin Lena ve benim için bir arada tuttuğu gibi.

"Livy?" Brandon'ın sesiyle gözlerimi ona çevirdim. "Evet, bebeğim."

"Arkadaşın geri gelecek mi?" diye sordu.

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Ne arkadaşı?"

"Sana sarılan adam," diye cevap verdi, gözleri endişeyle doluydu.

"Callen?" Dudağı hafifçe titreyerek beni izlemeye devam etti. "Hayır, hiç sanmıyorum. Sorun nedir?" Kafam tamamen karışmıştı, onu kucaklamak için uzandım.

"Beni bırakma Livy," diye mırıldandı içime doğru, sesi boğuklaşmıştı.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Küçük yüzünü ellerimin arasına aldım ve ona baktım.

Mavi gözleri her an dökülmek üzere olan yaşlarla parlıyordu. "Söz veriyorum, seni asla terk etmeyeceğim," diye mırıldandım. Duygularım hamdı. "Neden böyle düşünüyorsun bebeğim?"

Aklından neler geçtiğini anlayamıyordum. Lena, Brandon'ın tüm küçük endişelerine ve düşüncelerine uyum sağlamıştı. Ben sadece onunla nasıl eğlenceli şeyler yapacağımı biliyordum. Ben bunu nasıl çözeceğimi

düşünürken Brandon bir damla gözyaşını sildi.

ve kalbim ağrıyordu. Bununla nasıl başa çıkacaktım? Onun küçük kafasından neler geçtiğini nasıl anlayacağımı bile bilmiyordum.

"Brandon," Alexander'ın sesi yumuşaktı ve ikimizin de başı ona doğru döndü. "Livy'nin arkadaşından hoşlanıyor musun?" diye sordu ve gözlerim tüm odağı Brandon'da olmasına rağmen.

Brandon başını salladı.

"Neden?" diye sordu usulca.

"Annem Livy'ye zarar verdiğini söyledi," diye cevap verdi, dudağı titreyerek. "Onu bizden uzaklaştırabilirdi."

"Ne?" Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Brandon bana baktı. "Annemin babama Callen'la evlenirsen bizden uzaklaşacağını söylediğini duydum."

Bir şeyleri yanlış anlamış olmalı. Callen ve ben ilişkimizi evlenmemiz gereken gün bitirdik ve Brandon henüz bir yaşında bir bebektir.

"Tatlım, ben hiçbir yere gitmiyorum," diye yumuşak bir sesle konuştum onunla. "Sanırım Callen çoktan evlenmiş olabilir. Senden biraz daha küçük bir oğlu var."

Sanki ona doğruyu söylediğimden emin olmak istercesine yüzümü inceledi.

Sonunda başını salladı.

"Tamam, sıcak çikolatayı bitir yoksa hepsini içeceğim," diye takıldım ona, kalbim ağırlaşsa da.

Hızla içkisini aldı ve kafamın içinde devam eden mücadeleden habersiz içmeye başladı. Geçen her saniye içimde ezici bir boğulma ve panik hissi yükseldi. O ana odaklanmaya çalıştım ama korku ve panikten kurtulamadım.

"İşim bitti," diye açıkladı Brandon ve ben içimdeki huzursuzluğa rağmen gülümsedim.

"Buraya gel," dedim ve geniş bir gülümsemeyle yanıma geldi. Yüzündeki çikolatayı bir peçeteye sildim. "Ne kadar yediğine dikkat etmeliyiz.

çikolata tüketiyoruz, bebeğim."

Başını salladı ve bana kocaman sarıldı.

"Alexander, oyuncaklarımı görmek ister misin?" diye sordu ona. "Onlar-

Sözünü kesti, yüzünü hüznün kaplamıştı ve boğazımda bir yumru hissettim. Kendim parçalanırken onu nasıl teselli edebilirdim? Tüm ailemiz gitmişti ve biz sadece birbirimize sahiptik. Brandon benden daha fazlasını hak ediyordu. Yanağımın içini sertçe ısırarak hıçkırıkların dudaklarımdan çıkmasını engelledim.

"Oyuncaklarını görmeyi çok isterim," diye konuştu Alexander. "Bana gösterir misin?"

Brandon'ın yüzü aydınlandı ve Alexander'ı arkasına çekerek oyuncaklarını göstermek üzere oturma odasına doğru hışımla giderken onu elinden tutup çekti.

Boğazımdaki yumru beni boğuyordu, sanki biri ellerini boğazıma dolamıştı ve gözyaşlarım her an dökülme tehdidi altındaydı. Beni böyle görmelerini istemiyordum. Kilere koştum, kapıyı usulca arkamdan çektim. Gözyaşlarımı daha fazla tutamadım ve duvara yaslanıp yere doğru kayarken yüzümden aşağı döküldüler, kalbim parçalanıyordu. I

Boğuluyordum ve tutunacak kimsem kalmamıştı. Sessiz hıçkırıklarla annem, Lena ve Larry için ağladım, Brandon için endişelendim. Yüzümü kapattım, her zerrem titriyordu. Korkmuştum, kalbim kırılmıştı. Bunu nasıl yapacaktım?

"Livy," Alexander'ın sesi beni irkiltti. Kilerin kapısının açıldığını bile duymamıştım. Yanımda diz çökerken o büyüleyici mavi gözlere baktım.

Yüzümü onun sert göğsüne bastırarak daha sert ağlamaya başladım. Beni bu kadar savunmasız, bu kadar zayıf görmesini istemiyordum. Ama duramadım. Canım yanıyordu ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

"Şşşt." Büyük kolları beni sardı, elleri sırtımı ovuyor, beni yatıştırıyordu.

Hayat tuhaftı. Daha birkaç hafta önce buz adam dediğim adam şimdi beni teselli ediyordu ve şu anda yanımda başka kimseyi istemiyordum. Lena ya da annem olmadığı sürece. Kaybın ve korkunun verdiği fiziksel acıyla kalbim ağrıyordu.

"Korkuyorum," diye dudaklarımdan titrek kelimeler döküldü.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı saçlarıma, ben göğsüne doğru hıçkırarak ağlamaya devam ederken, pahalı gömleği sıırıslıklam olmuştu.

Başımı göğsüne doğru salladım. "Herkes ölüyor." Sesim göğsünde boğuklaştı. "Hepsi gidiyor."

"Biz buradayız." Sesi güçlü ve sıcaktı. "Brandon burada."

Canım çok yanıyordu ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Kollarımı beline doladım ve onun tüm gücünü içime çektim. Şu anda buna ihtiyacım vardı. Çok kaybolmuş ve güçsüzdüm.

"Ne yapacağımı ya da nasıl yapacağımı bilmiyorum." "Bir yolunu bulacağız." Sakin sesi beni yatıştırdı.

Berbat durumdaydım, hayatım berbattı. Brandon'a iyi bakıldığından emin olmak için ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Lena ve benim birlikte yaşlanmamız gerekiyordu.

Birlikte çocuklarımız olacak ve onların büyüdüğünü görecektik. Bu kadar genç ölmemesi gerekiyordu. Larry'nin ölmemesi gerekiyordu.

Alexander çenemi parmaklarının arasına aldı ve yüzümü kendisine doğru kaldırdı.

Islak yüzümü parmaklarıyla silerken "Her şey yoluna girecek," diye söz verdi. Buna pek inanmasam da başımı salladım.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, şimdi böyle yıkıldığım için utanıyordum.

Kollarımın onu sardığını fark ederek bıraktım ve anında değerli bir şeyimi daha kaybettiğimi hissettim.

"Olma." Bir mendil çıkardı ve yüzüme hafifçe vurarak kuruladı. "Hadi, biraz çay iç. Yardımcı olur."

Benim için koltuğu çekti ve oturdum, burnumu çekerek sakinleşmeye çalıştım. Birkaç dakika sürdü, yüzüm hala ıslaktı.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," dedi sakince, sanki az önce kendimi kaybedip ona bağırمامışım gibi.

Sessizce ona baktım. Tüm bu olanlardan sonra neye ihtiyacım olduğunu soran ilk kişi o olmuştu. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama nedense burada olduğu için minnettardım. Kirpiklerimin altından onu izlemeye devam ettim ve sonunda gururumu bir kenara bırakıp hayallerimi durdurmam ve kendime gelmem gerektiğine karar verdim. Brandon'ın bana ihtiyacı vardı. Brandon'ın icabına baktıktan sonra neye ihtiyacım olduğunu bulacaktım. Bundan daha iyi bir an olamazdı.

"Bay Caldwell," diye başladım.

"Alexander," diye düzeltti beni. "Bana Alexander de."

"Senin için çalışmak istemediğimi söylediğimi biliyorum," dedim ve son iki haftamıza hayıflandım. Keşke her şeyin nasıl sona ereceğini o zaman bilseydim. Tanıştım gözleri. "İşler değişti ve beni işe alıp almayacağınızı sormak istedim. Tam zamanlı olarak."

Parmaklarım titreyerek saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. Sesim hiç inandırıcı gelmiyordu ve kendimi satma konusunda kötü bir iş çıkarıyordum.

"Olmayacağım," diye dudağımı çiğnedim, bunu nazikçe söylemenin en iyi yoluna karar vermeye çalışıyordum. "Huysuz olmayacağım."

Zihinsel olarak yüzümü buruşturdum. *Huysuz, gerçekten huysuz mu dedim?*

"Tamam," diye cevap verdi ve gözlerim onunkilere dikildi.

"Ciddi misin?" Bu kadar kolay olduğuna inanmaya cesaret edemeyerek sordum. Aynen böyle. Onun bu basit teklifi karşısında kendimi o kadar

savunmasız hissettim ki gözlerimden yine yaşlar boşandı.

Sakin sesiyle, "Şaka yapmaya pek meyilli değilimdir," dedi. Bu konuda haklıydı; hiç de şakacı bir tip değildi. "Tek istediğin bu mu?"

Hayır, ama sorun şu ki, neye ihtiyacım olduğunu anlayacak kadar düşüncelerimi toparlayamıyordum. O kadar bilgisizdim ki şu anda neye ihtiyacım olduğunu bile bilmiyordum.

Ben de sadece başımı salladım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve titrememi gizlemek için parmaklarımı çay bardağıma doladım.

Belki de her şey yoluna girecekti.

"İyi olacak mısınız?" Sorusu gözlerimi onun mavi bakışlarına dikmeme neden oldu.

"Evet, çok teşekkür ederim." Sesim tıkalı bir burnun içinden yumuşak bir fısıltı gibiydi. "Bu hafta bir şok oldu ama iyi olacağız."

Birbirimizi izledik ve nedense onun dikkatli bakışları altında kendimi çıplak hissettim. Sanki tüm yaralarımı, güvensizliklerimi ve endişelerimi görebiliyordu. Ona Lena ve Larry'nin beni Brandon'ın vasisi olarak atarken ne düşündükleri hakkında hiçbir fikrim olmadığını, ölümüne korktuğumu, hayatımın içinde çocuk olmayan bir karmaşaydı, ama bunun yerine hiçbir şey söylemedim. Gözlerinin mavi havuzunda boğuluyordum.

Birden ayağa kalktı ve ben de hareketini takip ettim.

"Ben gideyim de siz biraz dinlenin," dedi, sanki bir şey arıyormuş da ben ona nasıl vereceğimi bilemiyormuşum gibi beni izliyordu. "Cep telefonunuzu alabilir miyim lütfen?" diye sordu.

Tamamen kendimde değildim, elimi uzattım ve nedenini bile sorgulamadan ona uzattım. İçine bir şeyler yazdı.

"Cep numaramı rehberine ekledim," dedi bana. "Kendime bir mesaj gönderdim, böylece sen olduğunu bileceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at ya da beni ara."

Başımı salladım, o sakın gözlerin büyüüne kapılmışıtm. Bana Akdeniz'i hatırlatıyorlardı. Lena ve ben bir yaz Akdeniz ülkelerine seyahat etmiştik. Planlanmamış bir hafta sonunu bir adada geçirmiştik. Bir sabah pencereden denize baktığımı ve adanın etrafındaki denizin yüzeyinin cam gibi görüldüğünü hatırlıyorum. Alexander Caldwell ile göz göze geldiğim andan itibaren yaşanan tüm fırtına dalgaları, denizin o cam gibi, sakinleştirici yüzeyine dönüşmüştü.

"Zor bir hafta geçirdin," dedi elini yüzüme doğru uzatarak.

Bana dokunduğunda düşüncelerim durdu, parmakları kirpiğimden yanağıma düşen bir damla gözyaşını hafifçe sildi. "Bu hafta sonu biraz dinlen, Liberty."

Başımı salladım ve Brandon'la vedalaşmasını izledim, ön kapımızdan çıkmadan önce sevimli küçük yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi.

OceanofPDF.com

CHAPTER NINETEEN

OceanofPDF.com

Liberty'yi bu kadar üzgün görmek beni öldürdü. Kalbinin bu kadar kırıldığını görmektense meydan okumasını, öfkelenmesini tercih ederdim. Vücudu kollarımda titrerken, onun için her şeyi daha iyi hale getirmesini, tüm acılarını dindirmesini istedim.

ve endişe yok olur. Ailemi her zaman korudum ama onların duygularıyla hiç ilgilenmedim. Bu benim için yeni bir bölgeydi. Özgürlük yeni bir bölgeydi.

Kolları beni sardı ve hiçbir şey bu kadının kollarımda olması, benden teselli beklemesi kadar doğru gelmedi. Mezarlığı düşündüm. O ve Brandon kederli bir şekilde, tabutlara bakıyorlardı.

Üzerlerine şakayıklar serpiştirilmişti. Çiçekçimize onları kestirip cenaze için teslim etmesini söyledim. Tüm mezarlık boşalmıştı ve o orada duruyordu, yüzünde yağmur ve gözyaşları birbirine karışıyordu. Brandon'ı kucağına alıp mezardan uzaklaşırken çok kayıp ve zayıf görünüyordu ama aynı zamanda içinde hayran olduğum bir güç vardı.

Callen McLeod'u Liberty'ye yaklaştığı anda tanıdım. Adamın ortaya çıkarak onun acısını artırdığına inanamıyordum. Kıskançlık içimi yaktı. Birbirlerine çok yaklaşıyorlardı, kız koyu renk saçlarıyla, adam da açık renk saçlarıyla. Mükemmel görünen bir aile olmuşlardı ve Brandon'ın onların oğlu olduğunu düşünebilirdiniz.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Onları yakından izlerken içimi kaplayan öfke beni şaşırttı ama buna karşı koymanın bir anlamı olmadığını biliyordum. Callen'in onun hayatına tekrar girmesine izin vermeyecektim. Şansı vardı ve bunu mahvetti. O artık benimdi.

Brandon'a veda ettim, ne kadar cesur olduğundan etkilenmiştim. Hem onun hem de Liberty'nin içinde bir hüznün vardı ama ikisiyle de ilgilenmeyi planlıyordum.

Bir kez daha Liberty'nin karşısına geçip yüzüne dokunmadan edemedim. Ela gözleri beni izlerken tuttuğu yaşlarla parlıyordu ve kirpiklerinde kalan bir tanesini hafifçe fırçaladım.

"Bu hafta sonu biraz dinlen, Liberty." *Çünkü seni benim yapmanın, sana ve Brandon'a bakmanın bir yolunu bulacağım.*

Belki de düşündüğümden daha çok piç babama benziyordum. Liberty Rain Smith'e olan takıntım kesinlikle babamın annesine olan takıntısına benziyordu.

Uğruna öldürdüğü kadın.

OceanofPDF.com

CHAPTERTWENTY

OceanofPDF.com

B Yeni bir vasi olduğum için çoğu zaman ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Akşam yemeğini ya da kahvaltayı unutuyordum ve sadece ben varken bu büyük bir sorun değildi ama artık bir sorundu

çünkü Brandon'ı etkiledi. Umutsuzca işe yarayacak ve beni daha iyi bir bakıcı yapacak bir tür rutin ve program oluşturmaya çalıştım.

Ve benim küçük adamım inanılmazdı. İyi bir şey yaptığımda beni gerçekten övdü.

Her zaman birlikte olmak ve bir şey yapmayı unuttuğumuzda birbirimize hatırlatmak için bir anlaşma yaptık. Çamaşır yıkamak ve son dakikada ona giyecek temiz bir şeyler bulmak için çabalamak gibi.

Uykuya daldığı geceler çok zordu. Zihnim milyonlarca düşünceyle doluydu. Lena'nın ölümünden bu yana, annemin ölümünden bu yana görmezden geldiğim tüm geçmiş geri gelmeye başladı ve beni çok uzun zamandır sorunları görmezden geldiğim konusunda uyardı.

Tavana bakardım, geçmişten gelen resimler ve anılar göğsümü sıkıştıran bir suçluluk duygusu yaratırdı.

Bunu görmeliydim.

Gözlerimi kapattım, acıya ve ona neden olan anılara odaklanmaya çalıştım.

Çiçek kokusu, annemin en sevdiği şakayıklar her yerdeydi. Tatlı, pembe koku evin kokusu haline geldi. Günün hangi saatinde olursa olsun Annem ve ev her zaman şakayık gibi kokardı.

Ela gözleri, genç gözlerimde göremediğim bir hüznle beni izliyordu.

"Anne, ben artık bir yetişkinim." Tedirgindim, her şeyi şimdi istiyordum.

I

Yirmi iki yaşına yeni girmiştin ve her şeyi bildiğini sanıyordun. "Bir keresinde bana

yetişkin olsaydım, bana babamdan bahsederdin." Sorunun ne olduğunu anlayamadım.

"Livy." Annemin eli hafifçe titredi. "Henüz hazır değilim." "Neye hazır değilsin?"

"Lütfen, bebeğim. Bırak gitsin." Sesinde çaresizlik vardı.

"Hayır," diye öfkeyle karşılık verdim. "Neden her zaman peşini bırakmak zorundayım? Onun hakkında bir şeyler öğrenebilmeliyim. Bir parçam eksik çünkü ne onun hakkında ne de mirasım hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben nereden geldim? O nereden geldi? Neden bizi görmeye gelmiyor?"

Annem saç tellerini solgun yüzünden uzaklaştırırken elleri gözle görülür şekilde titriyordu, ela gözlerinin altındaki koyu halkalar onları morarmış gibi gösteriyordu. Ben neden görmedim?

Lena araya girdi. "Hepimiz derin bir nefes alalım."

"Ailenin kim olduğunu biliyorsun, Lena. Babamın adını soran bir başvuru formunu her doldurduğumda N/A yazmak berbat bir şey."

"Livy," diye yalvardı annem. "Özür dilerim. Şu anda bunu yapamam."

Gözlerimiz kilitlendi, benimkiler öfke ve hayal kırıklığıyla doluydu, onunkiler ise keder ve tam olarak okuyamadığım başka bir şeyle. Gözleri benden uzaklaştı, pencereden dışarı baktı, gözlerinde perili bir bakış vardı.

Birkaç hafta sonra, rahibin yanında durmuş, boş gözlerle önüme bakıyor ve görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarımı umutsuzca kırptıyordum. Lena elimi sıktı, ikimiz de hala şoktaydık. Bir an buradaydı ve bir an sonra gitmişti.

Annemin cesedinin bulunduğu tabut önümde duruyordu. Üzerine beyaz ve açık pembe şakayıkların bolluğu yayıldı. Etrafımda şakayıkların tatlı ve pembe kokusu vardı. Tabutu yavaşça toprağa indirilirken ciğerlerime annemin, evin ve ölümün kokusu karıştı; annem sonsuza dek gitti.

Ertesi sabah kendimi yataktan dışarı sürükleyerek kalktım. Aynadaki görüntü, gözlerinin altında koyu gölgeler olan ve bana bakan yorgun bir hayalete benziyordu. Koyu renk saçlarım beni daha da solgun gösteriyordu ve yanaklarımı çimdikleyerek onlara biraz renk katmaya çalıştım. Tek başardığım kendime fiziksel acı çektirmek oldu.

Lena'nın cenazesinden bu yana iki hafta geçti ve Brandon'ı fena halde hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyordum. Okuldan aradılar, öğle yemeğini ve kıyafetlerini değiştirmeyi unutmuşum... yine. Ben de Alexander'ın öğle yemeği sırasında en yakın mağazaya koştum.

Toplantı. Eve kadar koşmaktan daha hızlıydı. Böyle giderse tüm maaşımı Brandon'a yeni kıyafetler almak için harcayacaktım.

Ona ögle yemeği ve kıyafetlerini aldım ve onları bırakmak için kreşe koştum. Unuttuğum için tekrar tekrar özür dilerken ve konuşması sırasında sözünü kesip geç kaldığımı ve işe geri dönmem gerektiğini söylerken Bay Jackson'ın kaşlarını çatarak beni yargıladığını hissettim.

Bütün gün kendimi toparlamaya çalışıyordum ama zihnim bana bağırıp duruyordu. Böyle küçük şeyleri unutursam ona nasıl bakabilirdim? Bütün gün ağlayacak gibi hissettim. Bunun yerine her şeyi görmezden geldim, robot gibi hareketlerle tüm görevleri tamamlamaya ve zihnimi kapatmaya odaklandım.

Saat ögleden sonra beşi geçiyordu ve Alexander'ın ofiste olup olmadığından bile emin değildim. Cep telefonum çaldığında çıkmadan önce işimi bitirmeye çalıştım.

"Merhaba," diye cevap verdim.

"Liberty," Layla'nın sesi telefondan bana ulaştı. "Son birkaç gündür seni aramaya çalışıyordum!"

"Özür dilerim," diye özür diledim. "Meşguldüm."

Bir çocuğa nasıl bakıcı olunacağını anlamaya çalışmakla meşguldüm. Her zaman yanlış zamanda ya da ben uyurken arardı. Sanki bir sorumluluğum olduğunu anlayamıyormuş gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu endişeli bir sesle. "Sen ve Brandon nasılsınız?"

"İyi gidiyoruz," diye yalan söyledim. Bunu neden sorsun ki? Cenazeden iki hafta sonra, nasıl olduğumuzu düşünüyordu?

"Merak ediyordum da," diye başladı ve ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden olan hafif bir tereddüt yaşadı. "Bir gezintiye çıkmak ister misin?"

Bu Cuma çifte randevu mu?"

"Çifte randevu mu?" Kendimi aptal gibi hissederek sordum.

"Evet," diye cevap verdi. "Sen ve sevgilin, ben de benimkiyle birlikte."

Elimi saçlarımanın arasından geçirdim. "Çifte randevunun ne anlama geldiğini biliyorum," dedim ona tedirgin bir şekilde.

"Yani bunu yapmak istiyorsun?" Sesi umutlu geliyordu.

Sinirlerimin gerildiğini hissediyordum ama sakın kalmaya çalışıyordum. Belki de Alexander'ın kitabından bir sayfa alıyordum.

İçimden ağlamak ve çığlık atmak gelmesine rağmen sakince, "Ne bakıcım var ne de randevum," diye cevap verdim. Yorgun ve huysuzdum.

"Sorun değil," diye güvence verdi. "Sana birini ayarlayabilirim."

"Teşekkür ederim ama hayır," dedim ona sinirlenerek. Bazen Layla sadece

Her şeyden habersiz.

"Dışarı çıkman senin için iyi olacak," diye beni ikna etmeye çalıştı. "Ve o gerçekten iyi bir adam. Kafanı bazı şeylerden uzaklaştırmaya ihtiyacın var."

"Kr bir çiftte randevu istemiyorum," diye neredeyse bağıırıyordum telefona, başım elimde. "Benim için iyi olmaz. Ayrıca bebek bakıcım da yok. Ciddiyim, Layla!"

"zr dilerim," diye inledi ve hemen özür diledi, bu da kendimi daha da kötü hissetmemeye neden oldu. Layla genellikle zrle değil öfkeyle karşılık verirdi.

"Ah, kahretsin," diye mırıldandım, burnumu çekerek eklerken duygularım sonunda beni alt etti. "Ben de zgnm, Layla. Zor bir iki hafta geçirdim. Böyle ıldırmmamalıydım."

Diğer hatta burnunu çekti ve hepimizin Lena'yı kaybetmenin zorluğunu yaşıadığımızı fark etmemi sağladı.

"Layla, lütfen ağlama. Ben... Şu anda bir randevu için enerjim yok," diye açıklamaya ve davranışımı haklı çıkarmaya çalıştım ama gerçekten Ona karşı böyle davranmak için geçerli bir neden. "Brandon'la bir çeşit rutin oluşturmaya çalışıyorum. Ama o adamdan hoşlanıyorsan randevuya gitmelisin. Sonra bana her şeyi anlatabilirsin."

Burnunu ekti. "Onları zlyorum." Sesi yumuşak bir fısıltı gibiydi. Layla duygusal olmaktan nefret ederdi ve sadece bu ifade bile ne kadar önemsediğini gösteriyordu.

"Biliyorum," diye mırıldandım burnumu çekerken. "Ben de onları zlyorum. Tekrar zr dilerim. O randevuya git ve ertesı gün beni arayıp her şeyi anlat. Tamam mı?"

"Tamam."

"Gitmek zorundayım," dedim ona. "Ayrılmadan önce bir işi bitirmem ve Brandon'ı zamanında almam gerekiyor. Seninle sonra konuşuruz."

Başımı ellerimin arasına alıp hareketsiz kaldım, saniyeler dakikaları kovaladı. Eski ben neredeydi? İki haftadır kendimi kaybolmuş, tükenmiş ve bitkin hissediyordum. Başımı masaya koyup gözlerimi kapatabilirdim. Bencilce, eve yalnız gitmek ve akşam yemeğini hazırlama ya da Brandon'a banyo yaptıırma konusunda endişelenmemek istiyordum. Zihinsel ve fiziksel olarak çok yorgundum. Hiçbir şey yapmak istemiyordum. Sadece oturmak ve sessizliğin tadını çıkarmak istiyordum.

CHAPTERTWENTY-ONE

OceanofPDF.com

Liberty telefonla konuşuyordu ve kapıda durduğumu fark etmedi. Benim hatamdı ama ikili bir randevudan bahsettiğini duyduğumda kıpırdamadan durdum. Cenazeden beri mesafemi korudum.

Kaybını kabullenmesi için ona yeterli zaman ver.

Gözlerindeki meydan okuma ve kıvılcım yerini üzüntü ve yorgunluğa bırakmıştı. Maxim yanındayken bile artık nadiren gülümsüyordu. Onunla ilgilenmek, her şeyi onun için daha iyi hale getirmek istedim ama bunu kabul etmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden onu yardımımı kabul etmeye zorlamak için planlar yaptım. Liberty'nin bedenine, kalbine ve ruhuna duyduğum bu tüketen ihtiyacın üstesinden gelme şansım yoktu. Onunla savaşmayı bıraktım. Annesini şirketini satmaya zorlayanın ben olduğumu öğrendikten sonra, bırakın talih kuşu konsun. Ama bu olmadan önce, ona iyi bakıldığından emin olmak istedim.

Adamlarımdan kız kardeşinin vasiyetinin bir kopyasını, mal varlığını ve Brandon'ın velayetiyle ilgili tüm bilgileri ve durumu toplamalarını istedim. Mal varlığı açısından konuşulacak pek bir şey yoktu. Sekreterlik şirketi onun ve kocasının ölümüyle dağılmış. Hayat sigortası poliçesi cenaze masraflarını ancak karşılıyordu. Kız kardeşi Liberty'yi vasi olarak atamış olsa da Brandon'ın velayeti mahkemede değerlendirilecekti.

Ben de en iyi adamlarımı ve avukatlarımı işe koydum. Kız kardeşinin çocuğunu elinde tutması için ona güvenli bir fırsat sunarak onu sonsuza dek kendime bağlayacaktım. Davayı tanıdığım ve bana iyilik borcu olan bir yargıca naklettirmek için rüşvet vermem gerekse bile bunu yapardım. Liberty'yi bana bağlamak, onun ve yeğeninin bakımını sağlamak konusunda kararlıydım.

Yine de öncelikli kaygımın Liberty'nin iyiliği mi yoksa ona olan takıntımı beslemek mi olduğundan emin değildim.

Sonunda babamı ve Lily Smith'e olan takıntısını anlamaya başlamıştım. Liberty'ye sahip olmak için her şeyi yapmaya hazırdım. *Sonuç, araçları haklı çıkarır, değil mi?*

Avukatlarım Liberty'nin Brandon'ın tek ve daimi vasisi olmasını sağlayacak şartları araştırdılar. Liberty'nin İngiliz vatandaşlığına bile sahip olmadığı düşünüldüğünde, bu ihtimalin zayıf olduğunu düşünüyorlardı.

Mahkeme tarihinden önce bir İngiliz vatandaşıyla evlenmesi dışında Avukatım bana *onun daimi vasisi olma şansının çok yüksek olduğunu* söyledi ve kararımı verdim.

Liberty'yi sonsuza kadar bana bağlamak için bir bahane miydi yoksa gerçekten ona yardım etmek mi istiyordum, tartışmaya açıldı.

Liberty bir çocuğun ani sorumluluğuyla mücadele ederken, ben de planlarımı harekete geçirdim. Onun yeğenine sahip çıkma kararlılığını, onu karım yapmak için kullanacaktım. Liberty ve ben birbirimize uyuyorduk. Babam ve annesinin başlattığı tüm yolculuk bizimle sona erdi ve bu

Aramızdaki çekim. Yerçekimi gibiydik ve farkında olmasak da o doğduğu andan itibaren dünya, ebeveynlerimizin başlattığı şeyi tekrar bir araya getirmek için değişti.

Onunla ilgili her şeyi sevdim... değer verdiği insanlara olan bağlılığını ve başarma azmini.

Omuzlarına ve sırtına dökülen siyah saçlarıyla çok güzeldi. Parmakları sanki akıl sağlığını korumaya çalışıyormuş gibi birkaç parçayı tutuyordu.

O parmakların saçlarımda olmasını, ellerinin boynuma dolanmasını ve ben onu kendime bağlarken onun da bana sımsıkı sarılmasını istiyordum. Bu kadında ne vardı ki

sikimi her zaman sertleştirdi mi? Süt gibi teninin arzuyla kızarmasını istiyordum, koyu renk saçlarıyla büyük bir tezat oluşturan o solgun teni.

Yüzümü buruşturdum. Gerçekten de piçin tekiydim. Kadın yas tutuyordu ve onu altımda çıplak hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Elini tekrar saçlarının arasından geçirdi. Bunu yaptığının farkında olup olmadığını merak ettim. Bu onun gergin, kıpır kıpır alışkanlığı gibi görünüyordu. Kız kardeşi öldüğünden beri bunu daha da çok yapıyordu.

"Çifte randevunun ne demek olduğunu biliyorum." Telefonda konuşan kişiye cevap verirken sesi tedirgindi.

Bir sessizlik oldu ve gidip gitmeyeceğini merak ettim. Doğrusu, ayaklarına kapanan erkekler olmadığına inanamıyordum. Onda

İçinde bir tür güzellik parlıyordu ve fiziksel görünümü de buna uyuyordu.

Yemyeşil dudakları zihnimde ayakta durmamı zorlaştıran görüntülere davetiye çıkarıyordu. Ve o ela gözler hızla saplantım haline geldi. Altımda doruğa ulaşırken onları tutkunun sıcaklığında görmek istiyordum. Sadece düşüncesi bile beni genç bir çocuk gibi dakikalar içinde boşaltmaya yetiyordu. Duygularını yansıtan gözlerinin renk değiştirdiğinin farkında bile değildi. Kızdığında gözleri daha koyu, en derin bir ormanın gölgesi gibi oluyordu. Üzgün olduğunda yeşilin daha açık bir tonuna dönüşüyor, güldüğünde parlıyor ve ışıldıyorlardı.

Onun başka bir erkekle çıktığını düşünmek bile bende duvara yumruk atma isteği uyandırıyorlardı ki bu çok saçmaydı. Onun için çok yaşlı olduğumu biliyordum, ondan on beş yaş büyüktüm ve Callen'a sırılsıklam aşıktı. Ama içimdeki piçin umurunda değildi. Eski nişanlısına duyduğu hayranlığın bana da geçmesini ve hayatının sonuna kadar bende kalmasını istiyordum. Entrikalar çevirerek, yalan söyleyerek ve aldatarak bile.

Birinin kafama sopayla vurmasına gerçekten ihtiyacım vardı. Belki akıl sağlığım yerine gelirdi. Liberty Rain Smith'i düşünerek çok fazla zaman geçiriyordum. Ve eğer annesini işini satmaya nasıl zorladığımı öğrenirse, bana olan nefretini nefrete dönüştürecek. Hayır, öğrendiğinde... çünkü eninde sonunda öğreneceğini biliyordum.

"Ne bir bakıcım ne de bir randevum var." Cevabı sakindi ama içinde bir hüznün ve öfke vardı. Diğer uçtaki arkadaşının da bunu hissedip hissetmediğini merak ettim.

"Teşekkür ederim ama hayır," derken sesinde kızgınlık vardı. Her yönüyle çok etkileyiciydi, benim tam tersimdi.

"Kör bir çiftte randevu istemiyorum." Görünüşe göre arkadaşı onun duygularını hissedememişti çünkü Liberty telaşlı bir şekilde telefonuna bağıyordu. "Bu benim için iyi olmaz. Ayrıca bebek bakıcım da yok. Ciddiyim, Layla!"

Ah, Layla'ydı. Bu üçü garip bir takımdı. Onun, Lena'nın ve Layla'nın iyi anlaştıklarına ve en iyi arkadaş olduklarına inanamıyordum. Üçü de birbirine çok zıttı. Layla tam bir servet avcısıydı, Lena nazik olandı ve Livy de her şeyin en doğrusuydu. Hafifçe irkildim, artık sadece ikisi vardı.

"Ah, kahretsin." Sesi üzgün geliyordu. "Ben de üzgünüm, Layla. Zor bir iki hafta geçirdim. Böyle çıldırmamalıydım." Livy tutkuluydu,

Patlamaya hazır, bağımsız ve sevdiği insanlara karşı korumacı.
Düşündüğünden daha fazla ortak noktamız vardı.

Zor zamanlar geçiren aslında kendisi olduğu halde sürekli özür diliyordu. Bir gecede çocuk sahibi olmak zor olmalı. Son zamanlarda bitkin görünüyordu ama her şey düşünüldüğünde iyi gidiyordu.

Mahkeme tarihi yakında belirlenecekti. Ona biraz zaman vermek istedim. Yeğeniyle birlikte kederini atlatmak için zamanı vardı ama ben onun vaftiz çocuğunu kaybetme riskini almak istemedim. Ona ne kadar değer verdiğini, onu ne kadar sevdiğini görebiliyordum.

Hayatındaki tüm karmaşayı düzeltmek, her şeyi onun için daha iyi hale getirmek istedim. Hayatımda ilk kez bir kadının ihtiyaçlarını karşılamak, ona ihtiyacı olan her şeyi vermek istiyordum. Onu mutlu ve el üstünde görmek istedim. Geceleri ona sarılmak, üzüntüsü yerine arzusunu ve tutkusunu hissetmek istedim.

Onu izledim, tam bir röntgenci gibi hissediyordum, o şeyi almak istiyordum.

ve onu masanın üzerine yatırdım. Üzerimdeki etkisinin her geçen gün azalacağını sanıyordum ama daha da güçleniyordu. Onun altımda, çıplak ve bana odaklanmış olmasını istiyordum. O gür ağzının sikimle dolmasını istiyordum. O gözlerin bana tapmasını, bana hayranlık duymasını, bizden önceki herkesi unutmasını istiyordum. Sesini duymaya, gülümsemesini görmeye ihtiyacım vardı.

O yanımda değilken bu küçük şeyleri. Beni azarladığı anları bile özlüyordum. Liberty Rain Smith'in her şeyine ihtiyacım vardı... kalbine, bedenine ve ruhuna. Aşağı inmek için tehlikeli bir yoldu.

Parmakları tekrar saçlarının etrafında sıkılaştı. Kendimi ona uzanmaktan alıkoymak için yumruklarımı sıktım. Ellerimi saçlarında gezdirmek, yumuşaklığını hissetmek ve onu saçlarından tutup öpmek istiyordum. Kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Liberty," diye seslendim ona. Başını kaldırdı ve o muhteşem ela gözleri benimle buluştu.

"Ne zamandır orada dikiliyorsun?" Sesi yumuşak bir fısıltıydı ve bunun farkında olup olmadığını merak ettim.

CHAPTERTWENTY-TWO

OceanofPDF.com

HÖnümde duruyordu, tamamen bir araya getirilmişti. Pahalı siyah bir takım elbise giymişti ve aklım onunla tanıştığım ilk güne gitti. Onu asansörde gördüğüm andan itibaren

Sanki hayatındaki her şey mükemmelmiş gibi tamamen kontrollü görünüyordu. O benim tam tersimdi.

"İyi misin?" diye sordu ve ben de gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

"Tabii, neden?" Belki de hayatımın darmadağın olduğunu ya da hiçbir şeyi bir arada tutamadığımı görebiliyordu.

"Saçlarını yoluyormuşsun gibi görünüyor," diye yorum yaptı ve ben de hemen ellerimi saçlarımdan çektim.

"Değildim," dedim hemen. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Cevap vermek için ağzını açtı ama daha tek bir kelime bile çıkmadan bir kadın sesi bize ulaştı. "Alexander, sevgilim."

Ona doğru döndüm ve güzel sarışın bir kadının bize doğru yürüdüğünü gördüm, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve gözleri sadece İskender'e odaklanmıştı. Bu

gece kulübündeki aynı kadındı. Sarı saçlarını ve açık tenini daha da belirginleştiren güzel bir kırmızı Chanel elbise giymişti.

Alexander'a dönüp baktım ve gözlerinin hâlâ bende olduğunu görünce şaşırdım. Soru sormak için kaşımı kaldırdım.

"Alexander," diye tekrar konuştu kadın. "İş için beni ekiyor musun?"

Buna akıllıca bir şey söylememek için dilimi ısırarak zorunda kaldım. Bu soruyla gerçekten kapıyı ardına kadar açtı.

"Merhaba Elizabeth," diye onu selamladı, gözleri benden ayrıldı ve içimde küçük bir kıskançlık ve üzüntü hissettim. Ne tuhaf bir kombinasyon.

Bugün benim için hiç de iyi bir gün değildi. Kendimi yorgun hissediyordum ve

Brandon ve benim için işleri nasıl daha iyi hale getireceğimden emin değildim. Artık kalıcı bir işim olduğu için minnettardım ama bunu yapmaktan nefret ediyordum. Her gece Brandon uyuduktan sonra bir saatimi hayalet yazarlık ve İngiltere'de bir yayıncılık şirketi kurmak için araştırma yapmaya harcıyordum. Lena'nın bana bunu yapmamı söyleyen sözleri sürekli geri geliyordu. Anılar peşimi bırakmıyor ve beni korkutuyordu. Hayatımdaki diğer her şeyi berbat ettiğim gibi Brandon'la da işleri berbat edeceğimden endişeleniyordum.

Geçmiş ve geleceği zihnimden uzaklaştırarak bugüne odaklandım. Merakla ikisinin arasına bakmaktan kendimi alamadım. İtiraf etmeliydim ki, mükemmel bir çift gibi görünüyorlardı. Kadının sarı saçları, mavi gözleri ve sarışınlığı adamın uzun boylu, esmer bedeniyle mükemmel bir tezat oluşturuyordu. Benim 1.80'lik boyumdan daha uzundu ama onun kadar uzun değildi.

Neden hala burada oturup o ikisine bakıyorum?

Aniden ayağa kalktım ve bu sefer soğuk bakışlarıyla beni nihayet kabul etti. Eğer bakışlar öldürebilseydi, ölü bir kadın olurum.

"Bugün sarhoş değil misin?" diye sordu.

Sahip olmadığım enerjiyi harcıyormuşum gibi hissetmeme rağmen ikisine de tatlı tatlı gülümsedim.

"Hayır, henüz değil," dedim toplayabildiğim en tatlı ses tonuyla.

"Bugünlük işim bitti. Küçük adamımı kreşten almam gerekiyor."

Bunu söylediğim anda Elizabeth'in gözleri elime kaydı. Sanırım evli olup olmadığımı kontrol etmek istiyordu. Telefonumu not defterimle birlikte çantama attım.

"Bekâr bir anne olmak zor olmalı," dedi, sesinde biraz zehir vardı.

Çantamı omzuma koyarken ona baktım, kötü mü yoksa sadece kıskanç mı olduğunu merak ediyordum. Cevap vermeye fırsat bulamadan Alexander söze girdi. "Liberty harika bir iş çıkarıyor."

Şaşkın bakışlarımı gizleyemedim. Bazen benimle alay edip etmediğini merak ediyordum ama ses tonunda ve gözlerinde dürüstlükten başka bir şey yoktu. Cenazeden sonra sanki aramızdaki şeyler değişmişti. Bana söylediği her kelimede öfkem alevlenmiyordu, gerçekten lütfen ve teşekkür ederim diyordu ve kendimi onu çok sık düşünürken buldum, hatta bazı geceler ellerinin tenimi dağlamasını hayal ediyordum. Sıcaktan kızardım, belki de bir randevuya çıkmanın bir yolunu bulmalıyım. Çok uzun zamandır bekârdım.

"Teşekkürler," diye gülümseyerek Alexander'ın iltifatına karşılık verdim. Nedense ondan duyduğum bu birkaç kelime bana çok şey ifade ediyordu. Çok iyi bir iş çıkardığımı düşünmüyordum, hatta iyi bile sayılmazdım, ama biraz destek işime yarayabilirdi.

"Neden seni bırakmıyoruz?" diye teklif etti ve ben hemen başımı salladım. Bu ikisiyle arabada sıkışıp kalmamın imkânı yoktu. Ayrıca Elizabeth bakışlarıyla bana kurşun yağdırıyordu.

"Hayır, ama teklifiniz için teşekkürler," diye cevap verdim hemen. Yanlarından uzaklaşırken ikisine de "İyi akşamlar," dedim. Onu o kadınla birlikte düşünmenin beni neden rahatsız ettiğini anlayamıyordum. Ve düşünmek de istemiyordum. şu anda bu duyguyu incelemek. Hem de hiç.

OceanofPDF.com

CHAPTER TWENTY-THREE

OceanofPDF.com

T Ertesi hafta Alexander'ın ofisine her gün farklı bir kadın geliyordu. Günün sonunda gece gezmesi için ofise geliyorlardı. Daha çok Ama kıskanmıyordum. Bu kadınların seksi patronumla çıkmasını ya da ben geceleri zar zor uyurken onların her zaman podyumdan yeni çıkmış gibi görünmesini kıskanmıyordum. Alexander'la dışarı çıkarken her biri bana üstünlük taslayarak gülümserdi.

Oh, bu beni ne kadar rahatsız etti!

Sonunda, daha fazla dayanamadım. Layla'ya kısa bir mesaj atarak Brandon'a bir gece bakıcılık yapıp yapamayacağını sordum. Layla Londra ve İskoçya arasında gidip geliyordu ve bazı günler nerede olduğunu anlamak zor oluyordu. Kabul ettiğini söyleyince bir arkadaşşıma birkaç mesaj attım, o da hemen beni görücü usulü bir randevuya ayarladı. Tanrı biliyordu, aylardır yalvarıyordum.

Pazartesi günüydü ve kimse beni durduramadan çantamı ve kahve fincanımı kaptım, çıkarken mutfığa götürmeyi planlıyordum Kapıya.

"Nereye gidiyorsun?" Janet hemen arkamdan takip ederek bana sordu. "Biraz erken çıkıyorum," dedim ona çabucak. "Bu akşam için planlarım var." Bilerek gülümsedi. "Randevu mu?"

Artık mutfaktaydık ve kupamı bulaşık makinesine koydum. Hafifçe kıkırdadım. Yeniden genç ve bekâr olduğumu hissettim. "Buna randevu diyebileceğimden emin değilim ama öyle bir şey."

"Bu çok hoş. İyi geceler."

"Teşekkürler," diye mutlu bir şekilde cevap verdim. "Yarın görüşürüz."

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle Brandon'ı kucağıma aldım ve o da kollarıma koştı. Gün ne kadar zor olursa olsun, bu benim günün en sevdiğim kısmıydı ve her şeye değmesini sağlıyordu. Onun için ateşin içinden bile geçerdim.

"Erkencisin," dedi mutlulukla.

"Biliyorum," diye yumuşak bir sesle konuştum. "Layla seni izlemeye gelmeden önce seninle biraz zaman geçirmek istedim. Sonra da bir randevum var."

"Ne tür bir randevu?" diye sordu, el ele yürürken o iri mavi gözleriyle beni izliyordu.

"Hmm," diye başladım. "İki kişinin birlikte yemeğe ya da sinemaya gittiği ve erkeğin ödediği türden. Bunun gibi bir şey."

Eve tam zamanında vardık ve Layla'nın arabasıyla geldiğini gördük. Hepimiz birbirimize sarıldık ve içeri girdik. Brandon ona yatak odasını göstereceği için heyecanlıydı.

"Çok büyümüşsün Brandon," diye hayretle baktı Layla ona. "Liberty seni iyi şeylerle besliyor olmalı."

"Öyle." Gülümsemesi çok bulaşıcıydı. "Bana sevdiğim her şeyi veriyor, pizza ve çikolata. Eğer yemek yaparsa ve yemeği yakarsa, akşam yemeğinde mısır gevreği de yiyoruz. Ve bana sadece iki günde bir sebze yediriyor."

Bana şaşkınlıkla baktı ve ben de omuz silktim. "Yemek pişirme becerilerim üzerinde çalışıyoruz."

"Evet," diye Brandon beni savunmaya geçti. "İyileşiyor."

"Tamam," dedim ve ikisini de yerleştirdim. "Ben hızlıca bir duş alıp hazırlanacağım."

İlk randevusuna çıkan bir kız gibi başım dönüyordu. Bu küçük lükse sahip olmanın ne kadar iyi hissettirdiği inanılmazdı, daha önce hafife aldığım bir şeydi. Ekstra uzun bir duş aldım, acele etmek zorunda kalmadan ya da Brandon gelecek diye endişelenmeden geçirdiğim zamanın tadını çıkardım.

Duştan çıktıktan sonra kurulandım, etrafıma bir havlu sardım ve kalın siyah saçlarımı taradım.

Saate baktım ve hala çok zamanım olduğunu gördüm, bu yüzden cep telefonumu hızlıca kontrol etmeye gittim. Okunmamış birkaç mesajım olduğunu görünce kaydardım ve Brian'dan bir mesaj gördüm, bu geceki görücü usulü buluşacağım adamdan.

Hızlı bir özürdü. Gelemedi.

Midem bulandı ve içimi bir eziklik duygusu kapladı. Onunla hiç tanışmamıştım bile ama nedense bu beni çok etkiledi ve üzdü. Bunu gerçekten dört gözle bekliyordum.

Callen'dan beri birkaç randevuya çıktım. İlk yılı yaralarımı sararak ve tüm keşkeler ve kayıp hayaller için yas tutarak geçirdim. Lena tekmeledi

ve beni bir randevuya çıkmaya zorladı. Erkekler iyiydi ama onlara hiç şans vermedim, duygularımı güvenli bir mesafede tuttum. Kendimi açmak benim için hiçbir zaman kolay olmamıştı ama Callen'dan sonra erkeklerin bana yaklaşmasına izin vermemek neredeyse içgüdüsel bir hal almıştı.

Oyalanmanın bir anlamı yoktu, hemen yoga pantolonumu ve rahat tişörtümü giydim ve Layla ile Brandon'a katılmak için aşağı indim.

Layla başını kaldırdı, ben içeri girdiğimde o ve Brandon oturma odasında yerde oturuyorlardı.

"Umarım bu şekilde dışarı çıkmıyorsundur?" diye sordu yoga pantolonuma dikkatle bakarak.

Başımı salladım. "Gelemez." Sesimi hafif tuttum. Bunu ciddiye almak için bir neden yoktu. "Kalıp sadece takılmak ister misin?"

Beni dikkatle izledi. Layla'nın bazen tüm gevşekliğine rağmen, en iyi gözlem becerilerine sahipti. Bu beni deli ederdi. Ama neyse ki bu sefer bana izin verdi.

"Tabii ki evet," diye yanıtladı neşeyle. "Hep birlikte takılabiliriz."

Ona minnetle gülümsedim. Brandon uyuduktan sonra yalnız kalmak istemiyordum.

"Hepimiz için güzel bir akşam yemeği hazırlayacağım," diye teklif etti. "Sonra da Brandon yattığında ikimiz birer kadeh şarap içeriz. Bu nasıl ses?"

Layla'yı yemek yaparken görmek beni hep şaşırtmıştır ve o harika bir iş çıkardı.

Yemekleri ölmek üzereydi. İnanılmaz bir aşçıydı.

"Seninle kalabilir miyim?" Brandon umutla sordu.

"Hayır," dedim ona nazikçe ama kararlı bir şekilde. "Yarın kreşin var ve hafta içi bir gece. Ve daha fazla ayakta kalamayacağız."

Layla yemeğe başlarken Brandon'ı hızlı bir banyoya götürdüm. Aşağıya indiğimizde masayı hazırlamış, Brandon'a elma suyu ve bizim için şarap bardakları hazırlamıştı.

Hepimiz otururken ona "Şaraba daha sonra başlayacağımızı sanıyordum," diye sordum. "Neyse," diye cevap verdi gülerek. "Bekleyemedim. Zaten bir tane cam."

Konuşurken, yemek yerken, bir şişe şarabın tamamını içerken ve yenisine başlarken Lena'yı içim sızlayarak özledim. Layla'nın da özleyip özlemediğini merak ettim. Tam o anda bana baktı, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu ve onun da kendisini düşündüğünü biliyordum. Hızlıca başını salladı ve ikimiz de kadehlerimizi kaldırıp birer yudum şarap aldık.

"İşime de patronuma da katlanamıyorum," diye mırıldandım birden. Layla'nın gözleri bana çevrildi. "Neden?"

"Denemeden bile randevu alıyor," diye yakındım. "Her gün farklı kadınlar akşam gezmesi için ofise geliyor. Bu hiç adil değil. Onu öldürmek istiyorum."

"O kötü biri mi?" Brandon masumca sordu, söylediğim tek kelimeyi bile anlamamıştı. "Seni bir randevuya götüremez mi?"

"Hayır, yapamaz. Hem de çok sinir bozucu biri," diye cevap verdim, alkolün vücudumda serbestçe dolaştığının ve beni fazlasıyla rahatlattığının farkındaydım. "Eskiden sinir bozucuydu. Şimdi iyi biri, ki bu daha da kötü."

"Bay Jackson gibi mi?" diye sordu. "Bay Jackson kim?" diye araya girdi Layla.

Layla'ya "Kreş müdürü ya da müdürü ya da onun gibi bir şey," diye açıklamaya çalıştım. Brandon o anda esnedi ve ben de onu yatırmak için ayağa kalktım.

"Hayır," diye ayağa kalktı Layla. "Livy, sen kal. Brandon'ı ben yatırırm. Bu senin izin gecen."

Küçük oğluma baktım ve o da ciddiyetle başını salladı. "Tamam," dedim ona. "Bana bir öpücük ver o zaman."

Yanıma geldi, bana sıkıca sarıldı ve yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu, ardından hepimiz kahkahalara boğulduk.

"İyi geceler," diye fısıldadım. "Rüyanda melekleri gör."

İkisi üst kata çıkmışken ve ben hâlâ masada bir kadeh şarapla yalnız otururken kendime acıyordum. Belki de sonsuza kadar bekâr ve yalnız kalacaktım? Belki de insanları nasıl içime alacağımı bilmiyordum? Alexander ve o lanet Elizabeth gibi insanlar her şeye sahipken, benim bir randevu bile ayarlayamamam hiç adil değildi.

Arkadaşarımla takılmayı, yazarlara kitapları için yardım etmeyi ve onları yayınlamayı seviyordum. Şimdi ise tek yaptığım Alexander Caldwell için çalışmak ve Brandon'a bakmaktı. Bu gece bir istisnaydı ama randevum beni ekti.

Layla'yı beklerken çamaşır odasına doğru yürüdüm, Brandon'ın yıkanmış giysilerini kurutucudan çıkardım ve yarın için yerleştirdim. Zihnim benimle alay ediyor, benimle dalga geçiyordu. Ben çamaşır yıkamak, evi temizlemek ve yemek yapmak zorundayken, Alexander Caldwell'in ya da sevgilisinin bunların hiçbirini yapmak zorunda kalmadığından emindim. Kendimi azarladım. Başka türlüünü istemezdim. Doğru.

Şimdi önemli olan tek şey Brandon'dı.

Brandon ve ben harika bir takımdık, sadece ilerleme aşamasındaydık. *Hayır*, kendimi düzelttim; ben devam eden bir çalışmaydım, o ise mükemmeldi. Unuttuğumda bana elbise ayakkabılarımı almamı hatırlatıyor, ihtiyacım olduğunda bana sarılıyor ve birbirimizi seviyorduk. İhtiyacımız olan tek şey buydu.

Sertçe yutkundum. Onun için iyi olduğumu umuyordum ve onu incitmekten ya da daha da kötüsü onu kaybetmekten ölesiye korkuyordum.

Aşağı inerken Layla'nın adımları merdivenlerde yankılandı. "Liberty," diye seslendi. "Neredesin?"

"Çamaşır odasındayım," diye cevap verdim. "Sarhoşken çamaşır katlıyorum." Çamaşır odamın kapısında belirdi. "Bu bir manzara." "Öyle değil mi?" Ona biraz da buruk bir şekilde söyledim. "Kimin aklına gelirdi ki

Sorumlu olan ben mi olacağım?"

"Hadi," diye elimden tutarak beni teşvik etti. "Hadi gidip şu şarap şişesi üzerinde çalışalım. İkimiz de biraz ara verebiliriz."

Mutfağa girdik, şarap kadehlerimizi ve şişemizi aldık ve oturma odasına yöneldik.

Kendimizi kanepeye attık ve televizyonu açma zahmetine bile girmedik. Sadece arka planda hafif bir müzik ve loş odada oturan biz. Hiç konuşmadan, boşluğa bakarak oturduk. Hayatın bu noktaya geleceğini hiç düşünmemiştim; annemi intiharda kaybetmekle boğuşmak, nikah masasında terk edilmek, kız kardeşimi ve yakın bir arkadaşımı kaybetmek, kariyersiz kalmak. Kendimi arafta kalmış, insanların hayat dediği bu şeyde başarısız olmuş gibi hissediyordum.

Hayat yumruklarla doludur, derdi Lena bana. *Sadece karşılık vermelisin.*

Lewis Capaldi'nin "Someone You Loved" şarkısı arka planda usulca çalıyordu, şarkının her kelimesi kalbime saplanan bir bıçak gibiydi.

"Onları çok özlüyorum," diye fısıldadım, ya Layla'ya ya da kendime, emin değildim. "Sadece ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ben de," diye ekledi. "Sadece onları düşünüyordum. Gittiklerine hala inanamıyorum."

"Bazı günler telefon çalıyor ve arayanın Lena olduğunu düşünüyorum," diye fısıldadım, onları düşündükçe yüreğim burkuluyordu. "Ya da kapı çalıyor ve bir an için onların içeri girdiğini görmeyi bekliyorum."

Sessiz kaldık, her birimiz düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk.

"İş nasıl gidiyor?" diye sordu. "Patronuna katlanamadığın gerçeği dışında."

"Bu yapmayı hayal ettiğim bir şey değil," dedim ona, sesimde hayal

kırıklığı vardı. "Yayıncılık işine geri dönmek istiyorum. Yardım etmeyi seviyordum

annemle birlikte. Callen bile, muhtemelen ilişkimizin en önemli noktasıydı... yayınevini yeniden ayağa kaldırmak. Lena bunu senin yerine benim yapmamı istediğini söyledi çünkü Alexander bir yayınevi satın almayı düşünüyordu. Ama onunla bir şey yaptığını görmedim. Geceleri bir şeyler yapmaya çalışıyorum ama bütün gün Alexander için çalıştıktan sonra bir türlü devam edemiyorum."

"Ona Alexander mı diyorsun?" diye sordu bana, şaşırarak.

"Sanırım kafamda, ama yüzüne karşı değil," dedim hızlıca.

Kaşlarını çattı. "Ona katlanamadığını sanıyordum."

"Yapamam," dedim ona. "Bu kadar yakışıklı olmasına dayanamıyorum. Ve lanet olası randevusunun gelmesiyle ilgili hiçbir sorunu yok. Onunla ilk tanıştığımda kibirli, kendini beğenmiş, her şeyi bilen biri olmasını şimdi iyi davranmaya çalışmasına tercih ederdim."

Sanki bir şeyler düşünmeye çalışıyormuş gibi dalgın dalgın beni izledi.

"Ondan hoşlanıyorsun." Bunu bir soru haline getirmeye bile zahmet etmedi. "O gece hepimiz sarhoşken ben de öyle düşünmüştüm ama sarhoşken muhakeme yeteneğimin ne kadar zayıf olduğunu bilirsin."

"Hayır, ondan hoşlanmıyorum," diye çok çabuk karşılık verdim. "Ve buna muhakeme bozukluğu deniyor."

"Oh, evet öyle," diye kıkırdadı. "Al, bir kadeh şarap daha iç."

İfadesi karşısında başımı salladım, ancak sözlerini düşünürken bardağımın yeniden doldurulmasını kabul ettim.

Ondan hoşlandım mı?

Yakışıklıydı, evet. Onu ilk gördüğüm andan itibaren beni etkilemişti ama kibirliydi ve istediğini elde etmeye alışkındı. Beni her aradığında ya da bir şey talep ettiğinde beklemekten nefret ederdi. Yine de son iki haftadır farklıydı. Cenazeden sonra beni rahatlatan sözlerinden ve kollarından sonra, kalbimin onun etrafında titrediğini hissettim. *Yorgunluktan ayaklarım yerden kesilmediği sürece tabii.*

"Callen cenazedeydi," dedim ona, konuyu değiştirerek.

Gözleri benimkilere kaydı. "Onu ben aramadım," diye savunmaya geçti.

"Nasıl duyduğunu merak ettim," diye mırıldandım. "Duyurduğumuz gibi o." değil

Callen'ı düşünmenin ya da ondan bahsetmenin o eski Tanıdık bir acı, aşağılanma ya da donuk bir hüznün. Şimdi sadece yorgun hissediyordum, belki biraz da hayal kırıklığına uğramıştım. Gerçi bence hayal kırıklığı daha çok

herkesten çok kendimi hedef aldım. Callen'a karşı hiçbir zaman yakıcı bir tutkum olmadı, o bir teselli, arkadaş ve yoldaşı. Annem öldükten hemen sonra tanıştık ve o anda ihtiyacım olan şey oydu. Lena Larry ile tanıştı ve birbirlerine sahip oldular... ilk görüşte aşk ve arzu yaşadılar, ama daha da önemlisi Larry onun tesellisi, kayasıydı. Belki de Lena haklıydı, bana her şeyini verecek birine ihtiyacım vardı, böylece ben de karşılığında her şeyimi verecektim. Alexander'ın mavi gözleri gözlerimin önünde parladı.

Layla, "Lütfen benden nefret etme," diye mırıldanarak düşüncelerimi durdurdu ve ona baktım. "Lachlan'ı onunla buluşması için aradım. Unutma, ben

Lena'nın kazası olduğunda Edinburgh'daydım. Ondan özür dilemek ve bu bölümü kapatmak istedim. Arkadaşıyla bir tartışmanın ortasındaydı. Karısı evinin önündeydi ve cenaze için son uçağı kaçırmamak için beni havaalanına götürmesi için onu acele ettirmek zorunda kaldım. Bana taksiye binmemi ve karısıyla işleri yoluna koymak için geri dönmek istediğini söyledi ama o noktada uçağı kaçıracaktım, bu yüzden ona Larry ve Lena'nın bir araba kazasında öldüğünü söyledim. Callen'a söylemiş olmalı."

"Neden seni kendi uçağıyla uçurmadı?" diye sordum.

"Muhtemelen bunu düşünmemiştir, ben de düşünmedim. O karısıyla meşguldü ve ben de Lena'nın öldüğünü duyduktan sonra şoka girmiştım."

"Sanırım Callen'ın veda etmesi iyi oldu," diye iddia ettim. "Garipti. Onu tekrar görmenin acı vereceğini düşünmüştüm ama hiçbir şey hissetmedim."

Layla ve ben sonraki iki saat boyunca anılarımızı yad ettik, ağladık ve güldük. Tüm anılar, Lena'yı, annemi özlemek ve onlarla konuşabilmeyi dilemek

göğsümde donuk bir ağrıya neden oldu. O kanepeye çökmeden önce iki şişe daha bitirdik ve ben kendimi yatağı sürükledim.

CHAPTERTWENTY-FOUR

OceanofPDF.com

LIBERTY

T Ertesi gün Brandon ve ben nihayet güne iyi bir başlangıç yaptık. Ona bakmaya başladığımdan beri ilk kez işler yolunda gidiyordu. Bu şaşırtıcıydı, çünkü ben Geç saatlere kadar ayakta kaldım ve hatta alkole bile bulaştım, ama belki de rahatlamak için ihtiyacım olan şey buydu.

Alexander Caldwell için çalışmaya başlayalı neredeyse beş hafta oldu. Günler bir rutine dönüştü. Artık ona zorluk çıkarmıyordum ve çoğu zaman o da beni sinirlendirmiyordu. Ayrıca ben ona Bay Caldwell'den başka bir şey demekten kaçınırken o bana Liberty diyordu, en azından yüzüne karşı. Lena ve Larry'nin cenazesine geldiği günden beri aramızda bir şeylerin değiştiğini hissederken işleri olabildiğince normal tutmanın bir yoluydu. Brandon'ı bir ya da iki kez işe bile getirdim.

Alexander ile aramızda sözlü olmayan bir anlaşma varmış gibi görünse de, bu Maxim için kesinlikle geçerli değildi. Beni kızdırmak için elinden geleni yapıyor ve bugün olduğu gibi uykumu alamadığım zamanlarda beni tedirgin ediyordu.

Şimdi olduğu gibi.

"Vay canına Liberty," diye alay etti Maxim. "Bugün bu kadar yorgun olduğuna göre dün gece iyi bir randevu geçirmiş olmalısın. Bu beşinci esneme gibiydi."

Ona sinirli bir şekilde baktım.

"Her neyse," Maxim'in son yorumunu görmezden gelerek tartışmamıza devam ettim. "Dediğim gibi, toplantı sırasında not alırken garip bir şey fark ettim. Adını hatırlayamadığım İtalyan beyefendi, mülk tapusunun kendisine ait olduğunu açıkça teyit etmedi."

"İyi yakaladın Liberty," diye övdü Alexander ve ben o kadar şaşırmıştım ki sandalyeden düşebilirdim.

"Evet, bunu ben de fark ettim," diye ekledi Maxim. "Bunu araştırmalıyız."

İkisine de gülümsedim. "Buldum," dedim onlara. "Ve görünüşe göre kardeşine ait. Yine adını hatırlayamıyorum ama notlarda yazıyor."

"Şu haline bak Liberty," diye alay etmeye başladı Maxim. "Ve büyük bir randevun olduğu için tüm bunları sadece birkaç saat uyuduktan sonra yapmayı başardın."

"Bugün senin lanet randevunla ne işin var?" Ona ters ters bakarak sinirli bir şekilde tükürdüm. Bu kadar uygunsuz olmasaydı ona dilimi çıkarırdım. Ama sonra, onun yorumu da öyle oldu.

"Sadece merak ettim," diye yanıtladı utangaç bir ifadeyle. "Dün mutfakta konuştuğunuzu duydum ve vaktinde çıkmanız gerektiğini çünkü bir işiniz olduğunu söylediniz. tarih."

Ağzım açık bir şekilde ona baktım.

"Sen... sen benim konuşmamı mı dinledin?" Şok içinde sordum.

"Hayır, hayır," diye savunmak için ellerini kaldırdı. "Ben mutfaktaydım ve sen

Janet'la konuşurken geldi. Nasıldı peki?"

"Yemin ederim, çok kötüsünüz," diyerek Alexander ve Maxim'in gözlerinden kaçındım. "Ama merak seni öldürüyorsa, o da sonunda kaçtı."

Maxim, saç diplerime kadar kızarmama neden olacak şekilde, "Tam bir ahmak," diye tükürdü. Yine de bu yorum beni biraz daha iyi hissettirdi.

Kapı açıldı ve araya girdiği için minnettar oldum. Janet yüzünde endişeli bir ifadeyle kapıdan içeri girerken hepimiz arkamıza baktık.

"Liberty," diye başladı. "Burada seni bekleyen biri var."

Kaşımı kaldırdım, onu doğru duyduğumdan emin değildim. Beni burada kimse ziyaret edemezdi. Ayağa kalktım ve tam kim olduğunu soracaktım ki Brandon koşarak yanından geçti ve kendini kollarıma attı.

"Brandon," diye sordum şok içinde, Janet'a bakarak. "Ne... buraya nasıl geldin?"

Dizlerimin üzerine çöktüm, küçük bedeni kollarımda titriyordu. "Ben kaçtım."

"Ne?" Onu kendime doğru sımsıkı tuttum, kafam karışmıştı, neler olduğunu anlamıyordum; hem erkekler hem de Janet unutulmuştu.

"Şşşt," diye teselli ettim onu. "O kadar da kötü olamaz."

Gözyaşları beyaz bluzumu ıslatıyordu ama umurumda değildi. Şu anda canı yanıyordu ve ben bunu iyileştirmek istiyordum.

"Bana ne olduğunu anlat," diye fısıldadım usulca, karıştırdığı sarı saçlarına doğru.

"Beni terk edeceğini söyledi," diye hıçkırıklar arasında konuştu. Sözcükler hemen aklında yer etmedi.

"Kim söyledi bunu?" Sırtını ovmaya devam ettim, tüm dikkatim ona odaklanmıştı.

"Bay Jackson," Brandon'ın küçük sesi kalbimi kırıyordu.

Parmağımı hafifçe çenesinin altına koydum. "Hey, bana bak," dedim ona usulca, kalbim ikimiz için de parçalanırken. Boğazımdaki yumruyla birlikte boğazımı temizlemeye çalıştım. "Bana bak, tatlım."

Kocaman bebek mavisi gözlerini bana dikti. "Seni asla terk etmeyeceğim.

Asla."

"Beni götüreceklerini söyledi."

"Hayır, alamayacaklar," dedim ona kararlılıkla. Ve ciddiydim, Brandon'ı almalarına asla izin vermeyecektim. "Eğer denerlerse, seni geri almak için her şeyi yaparım. Ama buna gerek kalmayacak çünkü seni alamayacaklar. Söz veriyorum, seni alamayacaklar."

Her şeyi çözmeye çalıştığını görebiliyordum.

"Bay Jackson bunu neden söylesin ki?" diye sordu küçük sesi.

Çünkü o bir ahmak.

"Bunun bir yanlış anlaşılma olduğuna eminim," dedim ona. "Bak, benim normal bir işim var. Birlikte kalacağımız bir yerimiz var, sen de yakında okula gideceksin. Her şey harika."

Biraz burnunu çekti. "Beni istemediğini söyledi."

Oh, o ölü bir adam, diye düşündüm öfkeyle.

"Tabii ki biliyorum. Yoksa neden sıkıcı bir işe gireyim ki?" Ona takılarak sordum.

Sanki onları ilk kez fark ediyormuş gibi herkese baktı. Herkesin bizi izlediğinin farkındaydım ve yapmam gereken tonlarca açıklama vardı. Ama şu anda Brandon'dan başka kimsenin önemi yoktu.

"Merhaba," diye selamladı hepsini. "Merhaba, Bay Alexander." "Merhaba Brandon." Alexander ona nazıkçe gülümsedi.

Brandon dalgın dalgın onu izliyordu, yüzü hala ıslaktı. "Livy onu kızdırdığını ve artık senden hoşlanmadığını söyledi," Brandon'ın yorumu neredeyse soluduğum havayı boğmama neden oluyordu.

Küçük gardiyanımın bakışlarını takip ettim ve bakışlar Alexander'ın üzerine düştü. Bundan sonra Brandon'ın önünde söylediklerime dikkat etmem gerekecekti.

Alexander'ın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Maxim ise kahkahalara boğulmamak için kendini zor tutuyordu.

"Ondan hoşlanmadığımdan değil," diye mırıldandım, kendimi bu rahatsız edici durumdan hızla kurtarmaya çalışarak. "Onunla her zaman aynı fikirde değilim."

"Ama Layla'ya onu öldüreceğini söylemişsin," diye tekrarladı. Dün geceki kelimeler. Maxim kendini daha fazla tutamadı ve bariton kahkahası ofiste yankılandı. "Çünkü onun bir randevusu var ve senin yok."

"Tamam dostum," diyerek derin bir nefes aldım ve Alexander'ın gözlerinden kaçındım. *Ne kadar rahatsız edici!* "Bu bir şakaydı, kötü bir şaka. Ama sanırım şimdi daha iyisin. Öyle mi?"

Başını salladı, gözleri hâlâ iki adamı inceliyordu.

"Tamam, biraz sıcak çikolataya ne dersin?" Ben sordum, o da hevesle başını salladı. "Benim masama oturup sıcak çikolatanın tadını çıkarabilirsin. İşim bitince gelirim, sonra da yemeğe gideriz. Sadece sen ve ben mi?"

"Randevu gibi mi?" Gülümsemesi bulaşıcıydı.

"Tıpkı bir randevu gibi," dedim ona. "Ama ben ödeyeceğim." Başını salladı. "Büyüdüğümde ben ödeyeceğim."

"Tamamdır dostum," dedim. "Sabırsızlanıyorum."

Ayağa kalktım ama tam ağzımı açmaya hazırlanırken Janet araya girdi. "Ona atıştırmalık makinesini gösterip sıcak çikolata yapabilir miyim? Sen hazır olana kadar onu masanda tutup göz kulak olacağımdan emin olabilir misin?"

Küçük oğluma baktım. "Bayan Janet ile gitmek ister misin? Yoksa seni benim götürmemi mi istersin?"

"Onunla gidersem işin daha çabuk biter mi?" Benim parlak küçük adamım. Başımı salladım ve o da gülümsedi. "Evet, onunla gideceğim."

Gitmeye gitti ve sonra koşarak bana geri döndü, bana kocaman sarıldı. "Seni seviyorum Livy."

Tanrım, beni boğacak ve Alexander ve Maxim ile kendimi bir arada tutamayacağım.

"Seni daha çok seviyorum," dedim ve kesilmesi gereken saçlarını karıştırdım. "Şimdi, git."

Her ikisi de ayrılırken, Brandon'ın geriye doğru bir bakışıyla kapı arkalarından kapandı.

Ah, kahretsin. Şimdi ne olacak?

Derin bir nefes aldım ve yavaşça iki adama doğru döndüm. İkisi de bana bakıyordu; Maxim gözlerinde parıldayan bir ışıltıyla, Alexander ise tam olarak anlayamadığım bir şeyle. Kızgın mıydı, eğleniyor muydu, yoksa sadece ilgisiz miydi... bir bilsem.

Bir nefes daha aldım. Ne söylemeliyim? Belki de özür dilemeliyim?

Özür dilemek için ağzımı açmıştım ki Maxim sözümü kesti. "Nasıl oldu da o çocukla birlikte oldun?"

Elimi siyah saçlarımın arasından geçirdim.

"Güven bana," diye mırıldandım. "Bazı geceler ben de bunu merak ediyorum." "Restoranda tanıştığımız kız kardeşinin oğlu değil mi o?"

Maxim'in

sorusu Alexander'ın kardeşiyle pek bir şey paylaşmadığını fark etmemi sağladı.

Alexander'ın cenazeden sonra Maxim'e bilgi verip vermediğini merak ederdim. Görünüşe göre vermemiş. İkisi de muhtemelen farklı nedenlerle beni izliyordu ve bir cevap beklediklerini biliyordum.

"Evet, restorandaki benim kız kardeşimdi. Kız kardeşim ve kocası bir araba kazasında öldüler," demeye çalıştım ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Onlar hakkında konuşmak çok zordu. Onları deli gibi özlüyordum. "Bilirsiniz, bazen size biraz para bırakılır, bazen bir ev, belki bir araba ya da bir kitap. Benim bir çocuğum var."

Omzumu silktim. Bunu hiçbir şeye değişmezdim ama kazadan sonraki son iki hafta çok zordu. Brandon ve ben ikimiz de yas tutuyorduk ama onun önceliği vardı ve çoğu zaman ne yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Ve hayır," başka bir şey söyleyecekken onu durdurdum. "Ne yaptığımı bilmiyorum. Lütfen saçma sapan bir şey söyleme çünkü patlarım. Yemin ederim yaparım."

Maxim savunma yapar gibi ellerini kaldırdı. "İyi bir iş çıkarıyor gibi göründüğünü söyleyecektim."

"Ah." Gözlerim onunkilerle buluştu, Alexander'ınkilere çok benziyorlardı ama aynı zamanda çok farklıydılar, şok içindeydim. "Teşekkür ederim."

Bakışlarımı Alexander'a çevirdim. "Öldürme yorumum için özür dilerim," diye mırıldandım patronuma mahcup bir şekilde. "Ben... Ben öyle demek istemedim."

Bana bakmaya devam etti ve beni daha da gerdi.

"Alkolün etkisiyle söyledim," diye itiraf ettim utanarak. "Tamam, söylerken ciddiydim ama sadece o zaman. Ve sen etrafta değildin, bu yüzden seni zaten öldürmezdim. Sadece o aptal adamın son anda iptal etmesi ve şarap, yanlış bir kombinasyondur."

"Tanrım, Liberty." Söze giren Maxim'di ve sesinde mizah vardı. "Saçmalıyorsun. Özür dilemeyi bırakmalısın."

Elimi alnıma koydum. Başım beni öldürüyordu, gerginlik vücudumun her gözenegine sızıyordu.

"Sadece beni kovmayın," diye yalvardım. "Henüz değil. Mahkeme bittikten sonra beni kovabilirsiniz."

"Mahkemeye gitmek zorunda mısınız?" Alexander sonunda konuştu. "Evet," diye mırıldandım. "İki hafta içinde. Ona bakabileceğimi kanıtlamak için."

Cep telefonumun çaldığını duyunca sıçradım ve hemen elime aldım. Arayanın okul olduğunu görür görmez öfkelen dim.

İki adama baktım. "Çok özür dilerim, bana iki dakika verin." Yalvardım, ikisi de aynı anda başını salladı. "İki dakika, sonra söz veriyorum, tamamen seninim."

İzin istemeden Alexander'ın banyosuna girerken telefona cevap verdim, eski öfkem geri gelmişti. Sanırım son birkaç haftadır biraz omurga gösteremeyecek kadar yorgundum.

Sıkılmış dişlerimin arasından "Bay Jackson," diye bağırdım. "Bayan Smith," diye başladı ve sesinin gergin olduğunu duyabiliyordum. "Bugün beni iş yerinde kimin ziyaret ettiğini biliyor musunuz?" Ben başladım. "Bu on blok ötede!" Kekeledi.

"Evet, Brandon'dı." Sonra kendimi kaybettim. "Onu alıp götürebilirlerdi, farkında mısınız? On blok ötede!"

Cevap vermesine izin vermedim. "Ve ona benden alınacağını ve onu istemediğimi söylemen saçmalığı da nedir? Bir çocuğa böyle bir şeyi nasıl söylersin? Daha yeni ailesini kaybetti. Çocuklarla ilgilenmeniz gerekirdi, onları böyle kötü yorumlarla travmatize etmeniz değil."

Zar zor nefes alabiliyordum ve kanım kaynıyordu.

"Ben... Ben ona öyle bir şey söylemedim," Bay Jackson neredeyse gözyaşlarının eşiğindeydi. "Bunu bir çocuğa asla söylemem."

"Sen mi söyledin?" Ben sordum.

"Bir meslektaşım la konuşuyordum," diye mırıldandı sefilce. Gözlüklerinin yüzünde yamuk durduğunu, saçlarının darmadağın olduğunu hayal edebiliyordum.

"Bunu nasıl söylersin?" Sesim çaresizdi, kalbim kırılmıştı. Brandon'ın bu sözleri duyması ve on blok boyunca yalnız kalması düşüncesi beni etkiledi.

"Özür dilerim," dedi. "Gerçekten özür dilerim. Demek istediğim, siz genelde gördüğümüz tipik bir bakıcı değilsiniz."

"O yorumları bunun için mi yaptın?" İnanamayarak sordum. "Ne yaptığımı bildiğimi söylemiyorum. Yani, Tanrı aşkına, bana bir çocuk miras kaldı. Ama deniyorum. Dokuzdan beşe bir işim var. Ve asla dokuzdan beşe bir işim olmayacağına yemin ettim. Onu her gün kreşe götürüyorum."

ve her öğleden sonra onu zamanında alırım. Ona banyo yaptırıyorum, masal okuyorum, giydiriyorum. Onunla futbol oynuyorum ve spordan nefret ederim. Birkaç kuralı karıştırmış olabilirim ama bana bir şans ver. Çok kafa karıştırıcılar. Başka ne yapmam gerekiyor?"

Hattaki sessizlik uzayıp gidiyordu ve ben saçlarımı yolmak istiyordum.

"Durumunu kontrol etmeye gelen bir sosyal hizmet görevlisi vardı," diye yavaşça başladı ve içimi bir korku kapladı.

"Onlara ne söyledin?" Sesim bir fısıltı gibiydi.

"Ona elinden gelenin en iyisini yaptığını söyledim," derken aslında üzgün görünüyordu. "Ama bu işin içine atılmışsın ve mücadele ediyorsun. Brandon'ın bakımına yardımcı olacak bir eşe ya da aileye gerçekten ihtiyacın var."

"Ne?" Çığlık attım. Brandon'ı götürmelerine izin veremezdim.

"Özür dilerim," dedi ve sesi gerçekten üzgün geliyordu ama ben kırmızı görüyordum. "Çocuklar çok fazla iş ve sen bekarsın ve tüm bu sorumluluğa alışık değilsin."

"Çok üzgünsün," diye bağırdım telefona. "Bütün bunlar bekâr olduğum için mi? Bekâr olmamdan çok, bir çocuğun haber vermeden binanızı terk etmiş olmasıyla ilgilenmelisiniz. Bu bir davanın temeli olabilir!"

"Brandon öğretmenlerden birinden bir anahtar aldı," sesi hiç de endişeli çıkmıyordu. "İtiraf etmelisin ki boğuluyorsun," diye yumuşak bir şekilde devam etti. Evet, biraz boğuluyordum ama en azından bugün daha iyiye gidiyordu. "Tüm bunlara alışık değilsin ve bunlar sana çarparak geldi. bir gecede."

"Evet, zor oldu," diye bağırmaya devam ettim ama buna gerek yoktu. O gayet iyi duyabiliyordu. "Ama benim yanımda olması koruyucu aileye verilmesinden daha iyi. O kadını aramalısın. Hemen şimdi! Ona senin yanlışı."

"Bu tek başına senin için çok fazla," dedi bana.

"Ne demek istiyorsun?" Ne dediğini tam olarak anlayamamıştım. "Biz hallederiz. Ben hallederim!"

"Demek istediğim, bu yükü taşımana yardım edecek bir ortağa ihtiyacın var," diye devam etti, sesi tereddütsüzdü ve bunu kastettiğini biliyordum.

"Bu hayatımda duyduğum en cinsiyetçi şey," diye haykırdım. "Bunun peşini bırakacağımı sanıyorsan, aklını kaçırmışsın demektir. Bunu rapor edeceğimden emin olabilirsiniz.

bu olayı..." Kahretsin, hiçbir fikrim yoktu. "...birine. Ve eğer mecbur kalırsam

son dolarımı... um, poundumu... alın ve her ebeveynin bu çocuk ihmali olayını bildiğinden emin olun."

Sanki onu tehdit etmemişim gibi, "Bu olayı çoktan rapor ettim," diye cevap verdi. Sert görünme konusunda gerçekten bu kadar ezik miydim ve

Tehdit mi? "Bir erkek çocuğu yetiştirmek için yardıma ihtiyacın var," diye inatla karşılık verdi. "Bir erkek arkadaş bulacağım," dedim ona çaresizce. Nasıl oluyordu da

bir erkek arkadaş bulacak mısın? Uzun zamandır biriyle çıkmadım. Daha dün gece ekildim!

"Çocuk yetiştirmek için bir kocaya ihtiyacın var." Ağzım açık, şok olmuş bir şekilde orada durduğuma yemin edebilirim.

"Bir koca mı?" Bunun ne anlama geldiğinden emin değilmişim gibi sordum. "Evet, özür dilerim," diye tekrar özür diledi.

"İki haftadan kısa bir süre içinde nasıl koca bulacağım?" Sesimde çaresizlik, gözyaşlarımın eşiğinde ona sordum. "Gazeteye bir ilan ver Kağıt mı? Bu çok saçma, dışarıda tonlarca bekâr anne ve baba var."

"Ama siz bir anne değilsiniz, değil mi?" diye sordu. "Özür dilerim ama söylediklerimin arkasındayım. Onlara gerçekten çok çabaladığımı söyledim ve Brandon seni seviyor ama bu yolculukta sana yardım edecek bir kocaya ihtiyacın vardı. Brandon'ın güvende olmasına sevindim. Yarın görüşürüz. İyi günler."

Ve telefonu kapattı. Gün çok iyi başlamıştı ama şimdi bu oldu. Orada şok içinde durdum, dünyam bir aydan kısa bir süre içinde ikinci kez alt üst olmuştu. Her şey nasıl tersine dönmüştü?

CHAPTERTWENTY-FIVE

OceanofPDF.com

I Liberty'nin Brandon'ın kreşiiyle yaptığı tek taraflı konuşmayı dinledim ve planımı hayata geçirmek için mükemmel zamanın şimdi olduğunu anladım. Mükemmel fırsat kendini gösterdi. Birazcık

Geride bıraktığım standartlar bana bu fikri aklımdan çıkarmamı söylüyordu. Yeterince kalp ağrısı vardı, ama birlikte iyi olacağımızı biliyordum, tıpkı bir volkan ve lav gibi. Hastalıklı yanım bunu haklı çıkarmaya devam etti. Annesine borcumu ödemenin bir yolu olabilirdi.

Brandon bunun farkında bile değildi ama Liberty'nin bana olan çekimini istemeden de olsa doğrulamıştı. Bilinçaltında bununla savaştı, her zaman tetikteydi. Aramızdaki çekim çok güçlü ve hamdı. Ona sahip olmalıydım. Onu zorlamadığım sürece, bana asla isteyerek gelmeyecekti.

Bunu onun ve kendim için yapıyordum. Arzuladığı her şeyi ona veren kişi olmak istiyordum. Onun her parçasına, bedenine ve ruhuna sahip olmak istiyordum. Ve ona tüm benliğimi vermek istiyordum.

Maxim yanımda alçak sesle konuştuğunda kararımı vermiştim.

"Dostum, bu çok boktan. Belki Livy'ye yardım edebiliriz?"

Oh, yardım edecektim! Ve bu süreçte, onu sonsuza dek benim yapacaktım. Tek yapmam gereken annesinin ölümündeki rolümü asla öğrenmemesini sağlamaktı. Çocuk oyuncağı. Kimse Brandon'ı ondan alamayacaktı, o benim olacaktı ve ben de onu mutlu edecektim.

Babam her zaman "*Amaç, aracı haklı çıkarır*" derdi. O soğuk piçten nefret ederdim ama bu olayda onun yaklaşımını kullanacaktım.

Kardeşimi görmezden gelerek özel banyoma doğru yürüdüm, telefonunu kulağına götürürken ela yeşili gözleri yaşlarla parlıyordu. Zarif sırtı bana dönüktü, koyu renk gür saçları aşağıya dökülüyordu. Ben de

uzanıp elimi saçlarının arasından çekmemek için kendimi zor tuttum.

"Liberty," diye seslendim ona ve güzel ela yeşili gözleri benimkilerle buluştu.

Seni benim yapacağım, diye bir söz fısıldadı zihnim ama bunu ona söyleyemezdim. Kaçardı.

OceanofPDF.com

CHAPTERTWENTY-SIX

OceanofPDF.com

"L "Alexander'ın sesi bana ulaştı ve aynada onun bakışlarıyla karşılaştım.

Parçalanıyordum, çaresizlik ve ıstırap beni sarıyordu. Brandon'ı kaybedeceğim korkusuyla. Her zaman onun yanında olacağıma söz verdim. Gözyaşlarımın gözlerimi yaktığını hissettim.

Sertçe yutkundum ve yüzüne baktım. Gerçekten de çok güzeldi. Sakinliği beni yanlış yöne çekebilse de, şu anda sakinliği yardımcı oluyordu, tıpkı cenazede olduğu gibi.

Elimi tuttu ve ben de sersemlemiş bir halde onu takip ettim. Maxim de hâlâ oradaydı. Brandon'ı akşam yemeğine götürebilmek için iş gününü bu ikisiyle birlikte bitirmek, müktesebatla ilgili notlar almak zorundaydım. Ve tam o anda, aklımda küçük Brandon'ım varken, gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülmeye başladı.

"Özür dilerim," diye hıçkırdım, umutsuzca sakinleşmeye çalışıyordum. Maxim beni kucakladı.

"Sorum değil."

Sırtımı sıvazladı ve bu beni daha da çok ağlattı. Sonra onu ittim. Hıçkırıklar arasında ona "Kes şunu" dedim. "Durumu daha da kötüleştiriyorsun."

Önce şaşkınlıkla bana, sonra da Alexander'a baktı.

"Özgürlük." Alexander'ın sesi her zamanki gibi sakindi. Ona baktım ve yönetici koltuğuna oturmuş, arkasına yaslanmış, beni tamamen bağımsız bir şekilde izlediğini gördüm. "Sakin ol ve konuşalım."

Başımı salladım ve yanağımdaki yaşları sildim. Nedense onu sakin ve tarafsız görmek sakinleşmeme yardımcı oldu. Kimsenin beni böyle görmesine izin vermemeliydim. Ne yazık ki Alexander beni iki kez ağlarken gördü.

Maxim yanımdaki sandalyeye oturdu. Bana bir mendil uzattı ve ben de alıp burnumu sildim.

"Özür dilerim," diye mırıldandım usulca. "Satın alma evrak işlerini hızlıca halledebilir miyiz? Yemeğe gitmek istiyorum."

Brandon'ı elimde tutamayacaksam, bu işi istemiyordum. Bu işe bağlı kalmamın tek nedeni oydu.

"Özgürlük," diye başladı Maxim. "Her şey bitene kadar bitmiş sayılmaz."

Ona kaşlarımı çattım. "Şu anda senin bilmecelerini dinleyecek havada değilim Maxim. Eğer onu götürürlerse, artık bunu yapmayacağım."

"Özür dilerim," diye özür diledi. Bana sanki kafese kapatılmış, saldırmaya hazır bir hayvanmışım gibi bakıyordu. Ve bu beni kötü hissettirdi. Başından beri bana dostça davranmıştı ve o beni rahatlatmaya çalışsa da ben onu tersliyordum.

"Hayır," diye durdurdum onu. "Özür dilerim. Hıncımı senden çıkarmamalıydım."

Anlayışla başını salladı. "Konuşmanın bir kısmını duyduk, her neyse."

"Lütfen," şu anda bunu yapacak enerjim yoktu. "Şu evrak işlerini halledelim."

Alexander başını salladı ve Maxim de onu takip etti. On beş dakika içinde işimiz bitmişti ve Brandon'la yüzleşecek kadar sakinleştiğimi hissettim. Bir plan yapmak için bu gece biraz sessizliğe ihtiyacım vardı.

Gitmek için ayağa kalktım ve Maxim de gitmek için peşimden geldi.

"Liberty," diye konuştu Alexander, gözleri üzerimdeydi, vücudu rahatı ve yönetici koltuğuna rahatça yaslanmıştı. Tanrım, onun yerinde olmak, herkesin ayaklarının altında olması güzel olmalı. "Birkaç dakika daha kalabilir misin?"

Çoktan yola çıkmış olan Maxim'e baktım ve elimi kaldırdım kaş. Bana göz kırptı, gerçekten göz kırptı ve kapıyı arkasından kapattı. Alexander'a dönüp baktım.

"Neden göz kırptı?" Ona şüpheyle sordum.

"Kim bilir?" diye cevap verdi. "O her zaman bir şeylerin peşindedir."

Neyin peşinde olduğu umurumda bile değildi. Sandalyeme oturdum. Kendimi duygusal ve fiziksel olarak bitkin hissediyordum. O kadar çok çalışıyordum ve hâlâ Brandon'ı benden almak istiyorlardı.

"Bir planın var mı?" Alexander'ın sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Bu kadar beklenmedik bir şey için neden bir planım olsun ki? Onun hayatı mükemmeldi ve

Yakalayamadığım falsolu toplar bana doğru fırlatılıp duruyordu. Bana neden böyle bir şey sorduğunu sorgulayamayacak kadar yorgundum.

"Hayır, bunu bu gece düşüneneğim," diye mırıldandım. "Şu anda aklıma gelen tek şey gazeteye ilan vermek. Bu da kesinlikle kötü bir fikir."

Orada sessizce oturup beni inceliyor, kendimi kıpır kıpır ve rahatsız hissetmememe neden oluyordu. Sonunda sessizliğe daha fazla dayanamadım.

"Bir önerin var mı?"

"Evet," diye yanıtladı, başka bir şey eklemeyen. Bu hiç de yardımcı olmadı.

Hepsi.

"Lütfen, paylaşın," diye sordum. "Gerçekten oyun oynayacak havada değilim."

Umarım ciddisinizdir."

Dudaklarındaki küçük bir kıpırtı, güzel yüzünü bir anda muhteşem bir hale dönüştürmeye yetti. Bugünden önce bana bir kez bile gülümsediğini görmemiştim ve bir ayı aşkın süredir onun için çalışıyorum.

"Daha fazla gülümsemelisin," dedim ona sebepsiz yere. "Seni daha cana yakın yapar."

Kaşını kaldırdı ve gözlerinde şaşkınlık vardı. "Bunu dikkate alacağım."

Bir sessizlik daha uzadı. Zamanımı boşa harcadığı için onunla tartışacak enerjim yoktu. Lena ve Larry öldüğünden beri o enerjiye sahip değildim.

Orada öylece oturup onu izledim. Gerçekten yakışıklıydı. Muhtemelen beni onun hakkında tedirgin eden de buydu. Zengin, güzel ve kalbinin istediği her şeye sahipti. Bir ailesi, bir erkek kardeşi ve büyükbabası vardı. Kadınlar onun ayaklarına kapanırdı; hayatın karşısına çıkarmış olabileceği ters köşelerden etkilenmemiş gibi görünüyordu. Bense sevdiğim insanları kaybediyordum, var olmayan bir kariyerim vardı ve beş parasızdım. O, muhtemelen benim bir yıllık maaşımdan daha değerli bir takım elbise giyiyordu.

"Gördüklerini beğendin mi?" diye sordu ve gözlerim şaşkınlıkla onunkilerle buluştu.

"Hayır," dedim doğrudan gözlerinin içine bakarak. "Aslında sana baktıkça daha da sinirleniyorum. Hayat hiç adil değil."

Başını iki yana salladı. "O zaman önerim muhtemelen hoşuna gitmeyecek."

"Harika," dedim ona yorgunca. "O zaman duymak için sabırsızlanıyorum."

"Görünüşe göre bir kocaya ihtiyacın var," diye başladı. "Ve senin haberin olmadan, benim de bir eşe ihtiyacım var."

Gözlerim şok içinde ona kaydı. "Ne? Neden?"

"Büyükbabam hasta," diye başladı.

"Ah, özür dilerim." Bunun neyle ilgili olduğundan emin değildim ama yine de üzgündüm. Bu işteki ilk günümünden sonra onunla restoranda tanıştığımı hatırlıyordum. Nazik biriydi.

"İşini bana bırakmak istiyor," diye açıkladı sakın sesiyle. "Ama önce beni bir eşle birlikte görmek istiyor."

"Oh." Ne dememi bekliyordu ki? "Bu berbat."

"Birbirimize yardım edebiliriz," diye devam etti, sanki başka bir mülk edinmeyi tartışıyormuş gibi.

Düşündüğüm şeyi mi ima ediyor? Hayır, olamaz.

"Yani önerdiğim şey," diye devam etti derin ve soğuk sesiyle. Bu adamın yatak odası da dahil olmak üzere hiçbir yerde kontrolü kaybettiğini hayal bile edemiyordum. Gerçi fantezilerimde her şeyi doğru yapıyordu. "Evlenelim ve birbirimize yardım edelim."

Tam da benim düşündüğüm şeyi öneriyordu! Şok içinde ona baktım, ağzım hafifçe açılmıştı. Muhtemelen sözlerinin anlamını kavramakta zorlanan bir aptal gibi görünüyordum.

"Umm," sonunda kendimi transtan çıkardım. "Aklındaki eş tipinin ben olmadığıma eminim," dedim onu nazıkçe reddetmeye çalışarak. Bu aptalca bir fikirdi.

"Bence sen tam da onun aklındaki tip olabilirsin," diye cevap verdi. "Birbirimize yardımcı olabiliriz çünkü dediğiniz gibi gazeteye ilan vermesem hızlı bir eş bulmam mümkün değil."

Kaşlarımı çattım. "Geçen hafta boyunca randevuların vardı. Birkaç farklı adayla. Elizabeth senin seçeneğin olabilir."

O bir sürtüktü.

Onun flört hayatını önemsemediğimi düşünmesini hiç istemiyordum. "Eminim o role uyuyordur. Yine de tavsiyem, ister kabul et ister etme, evlilik sözleşmesi imzalat. Çünkü seni çırlıçıplak soyar."

Sözlerimin hemen ardından kızardım. Kahretsin, onun çıplak vücudu şu anda hayal etmem gereken şey değildi. Çünkü Alexander Caldwell tüm sinir bozucu özelliklerine rağmen çok seksiydi. Uzun boyluydu, yaklaşık 1.80 boyundaydı, vücudu sertti, özel dikim pahalı takım elbiselerinin altında tamamen kaslıydı ve kibirli kıcı olmasa gördüğüm azıcık teni bile ağzımı sulandırabilirdi. Onun için çalışmaya başladığımda, kibirli kıcının

hayal kurmak için tehlikeli. Elbette, son birkaç haftadır fantezilerimle tehlikeli bölgelere girdim.

"Hayır, o role uymayacak," diye devam etti, sanki az önce ondan çıplak olarak bahsetmemişim gibi. "Öte yandan sen uyacaksın. Ve beni çıırılçıplak soyman konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak." *Kahretsin, yine kızardı.* "Birbirimize yardım edebiliriz. Brandon'ın senden asla alınmamasını sağlayacağım."

O ciddiye. Ve eğer bunu söylerse Brandon'ın benden asla alınmamasını sağlayacağını biliyordum.

"Oldukça güçlüsün," diye başladım, kalbim hızla çarpıyor, kulaklarımda gümürdüyordu. Kaybedecek bir şeyim olmadığını düşündüm. "Neden evlilik olmadan onun benden asla alınmamasını sağlamıyorsun? Bunu gerçekleştirebilirsin."

Şimdi beni izliyordu, bakışları temkinliydi. Yine, bu adamı okuyabilmeyi diledim.

"Daha önce haberim olsaydı, yardım edebilirdim," dedi bana derin sesiyle. "Duruşma çoktan ayarlandı. Yargıca rüşvet vermek dışında ve kreşin tavsiyesi de kayıtlara geçmişken, ortalığı ayağa kaldırmadan her şeyi silmek çok zor olacak. Ayrıca, senin İngiliz vatandaşı olmaman ve Brandon'ın İngiliz vatandaşı olması da işe yaramayacak."

"İngiliz vatandaşı olmayı düşünmedim bile." Lena'nın avukatı neden bu konuyu açmadı? Belki de bu onun uzmanlık alanı değildi. "Bu berbat bir şey," diye mırıldandım, keşke daha önce bana yardım edebileceğini bilseydim. Ama yapmadım

Bugünden önce sistemin gözünde çok kötü bir şekilde başarısız olduğumu fark ettim. "Bu benim yılım değil, yemin ederim."

Dudakları tekrar kıvrıldı. "Belki bunu senin yılın yapabiliriz." Başımı salladım.

"Bu çılgınlık," dedim ona. "Teklifinizi düşünmem bile çok saçma. Birincisi, bir çocuğum var. Şimdi de ona sahip olabileceğimden emin olmak için evlenmeyi düşünüyorum ve sen de büyükbabanın iş."

Ben saçmalamaya devam ettim, o da bana izin verdi. Sonunda derin bir nefes aldım. "Zaten yeterince işin yok mu? Büyükbaban sana ne tür bir iş bırakıyor ki evliliği düşünecek kadar istiyorsun?"

"Daha duygusal," diye cevap verince kaşımı kaldırdım.

"Sen mi? Duygusal mı?" Neyse ki benim yorumumu duymazdan geldi. "Ve burası bir yayınevi," diye devam etti. Ve bu da benim ilgi.

"Ne tür bir yayınevi?"

"Kitap yayınlayan," diye cevap verdi sakince, sanki gezegendeki en büyük aptal benmişim gibi.

Evliliği bir iş anlaşması gibi tartıştığımıza inanamıyordum. "Tamam, her neyse. Yayınevini sır olarak sakla. Zaten umurumda değil." İçimde o kadar çok duygu vardı ki... umut, korku, şaşkınlık ve arzu. Tüm bunlarla hazırlıksız başa çıkmak zordu.

Onun nedenlerini daha iyi anlamak isterdim. Burada bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyordum. "Sırf büyükbabanın işini almak için bir yabancıyla evlenmek seni rahatsız etmiyor mu?" Bu adamı hiç anlayamıyordum. Brandon'ı güvende tutmak için adam öldürürdüm ama Alexander'ın sırf büyükbabasının şirketini almak için bunca acıya katlanmasını anlayamıyordum.

"İkimizin de bir sorunu var ve birbirimize yardım etme fırsatımız var. Neden bu fırsattan yararlanmayalım ki?"

"Çok basitmiş gibi konuşuyorsun," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Çok basit," diye yanıtladı kesin bir ifadeyle. Ben onun sözlerini düşünürken, birbirimizi izledik. Sonra devam etti: "Sen ve Callen McLeod," diye söze başladı ve ben anında dik oturdum.

"Dur, dur," diye sözünü kestim. "Neden Callen hakkında konuşuyoruz? Onun bunlarla hiçbir ilgisi yok."

Sanki ona doğruyu söyleyip söylemediğime karar vermeye çalışıyormuş gibi bana baktı.

"Caldwell'in işlerinden birinin rakibi," dedi sonunda ve ben de şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırmaktan kendimi alamadım. "Tabiri caizse düşmanla dostluk kurulmadığından emin olmak istiyorum."

"Callen'in sadece bir yayınevi var," dedim ona. "Ve ben dostluk kurmuyorum. Bu ne biçim bir şart böyle?"

"Şunun açıklığa kavuşmasını istiyorum, onunla ya da herhangi bir personeliyle herhangi bir iletişime müsamaha göstermeyeceğim," dedi kayıtsızca. Ses tonunda hiçbir duygu yoktu.

"Ne söylemeye çalıştığınız hakkında hiçbir fikrim yok," diye karşılık verdim kuru bir sesle. "Ama bu maskaralığı kabul ettiğimi varsayarsak, kiminle konuşup konuşamayacağım bana söylenmeyecek. Yani, sana bunu söylediğimi duymadın."

"Peki ne olacak?" diye sordu, yorumumu görmezden gelerek.

"Bunu düşünmem gerek," dedim ona. Böyle bir şeye o anda karar veremezdim. Bu büyük bir meseleydi. "Evlenmek oldukça büyük bir olay. En azından benim için. Dakikalar içinde karar verilecek bir şey değil."

"Tamam," diye kabul etti. "Düşün ve bu gece bana haber ver." "Kahretsin, ne kadar ısrarcısın," diye karşı çıktım.

"İkimizin de zamanı tükendi," diye cevap verdi. "Eğer bu işi yapacaksak, acele etmeli ve bitirmeliyiz."

"Romantizmi öldürmekten bahsediyorsun," diye mırıldandım, elimi saçlarımın arasından geçirirken. "Bu hiç adil değil."

"Hayat nadiren adildir, Liberty," diye cevap verdi sakince.

Hadi canım, Sherlock!

Ayağa kalktım ve kapıya yöneldim. "Tamam, bu gece sana haber veririm. Şimdi randevuma gidiyorum. Hoşça kal!"

Arkama bile bakmadan kapıyı kapattım. Bu adam çok fazlaydı. Zamanın yarısında onu boğazlamak isterken onunla nasıl evlenebilirdim? Geçen sefer olanlardan sonra evlenmeyi düşünürken nefes nefese kalmalıydim. Ama yapmadım, bu da beni daha da endişelendirdi. Belki de bu iyiydi... Bir iş anlaşması olduğu için işler daha kolaydı.

Aceleyle masama gittim ve Maxim'i Brandon'la sohbet ederken buldum.

"Liberty'nin bunu sana neden söylediğini bilmiyorum," diyordu Maxim, yüzünde şaşkın bir ifadeyle. "Ama Amerikan futbolunda kendini yerde bulmamak için koşarsın. Diğer oyuncuların sana çalım atmasını istemezsin."

Brandon önce beni gördü ve koşarak yanıma gelip bana kocaman sarıldı. Maxim'e baktım ve bana tekrar göz kırptı.

"Gözünde bir sorun mu var?" Ona sordum, ama şimdi neden göz kırptığını biliyordum.

"Hiç de değil," diye cevap verdi kocaman bir gülümsemeyle. "Ama Brandon'a yanlış öğrettiğin futbol kuralları hakkında konuşmamız gerekecek."

Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Çocuklar onu yakalamadan önce kendini yere atarsa o kadar kötü yaralanmaz diye düşündüm."

O da buna güldü. "Sanırım mantıklı, ama ona nasıl doğru oynayacağını öğretmemiz gerekecek."

"Bugün olmayacak," dedim ona. "Hadi ama Brandon. Bir randevumuz var."

"Yaşasın," diye tezahürat yaptı ve aceleyle oradan ayrıldık.

Maxim'i geride bıraktık ve Alexander'ı da orada bırakmaya çalıştım, ama o düşüncelerimde kaldı. Her olasılığı kafamda evirip çevirdim ama ne yöne gidersem gideyim, işe yarayabilecek tek teklif olarak onun teklifine geri dönüyordum.

Akşam yemeği için bir Çin restoranına gittik. Brandon'ın favorisiydi. Oturduk ve futboldan, Peter Pan'den ve banyo zamanından sonra hangi filmi izleyeceğimizden konuştuk. Onu kaybetme düşüncesi bile kalbimi sızlatıyordu ve daha yemeğimiz bitmeden kararımı vermişt看. Ama Alexander'a mesaj göndermeyi olabildiğince erteledim.

Eve döndüğümüzde Brandon banyo yaptı, film izledik ve yatmadan önce bir hikaye okuduk. Geçirdiği uzun günden sonra Brandon bitkin düşmüştü. Kreşten Caldwell'in Atılğan'ına kadar yürüdüğünü düşündüğümde, başına gelebilecek her şeyi hayal etmek bile beni öfkeliendiriyordu. Ona bir kez daha sarıldım ve yarı uykuya dalmış halde yanından ayrılırken gece lambasını yaktım.

Ancak o zaman kaçınılmaz olanı daha fazla ertelememeye karar verdim.

Cep telefonumu elime aldım ve ona baktım. Kararımı biliyordum, sadece tam olarak yazamıyordum.

Evliliği bir iş anlaşması haline getirmenin beni neden rahatsız ettiğinden emin değildim. Bu her şeyi basitleştirdi, bağlılık yok. Neredeyse Maxim'in evlenme teklif eden kişi olmasını dileyecektim. Onunla anlaşmak daha kolay olurdu, daha az gergin olurdu. Alexander söz konusu olduğunda, her seferinde kendimi koruma güdüm devreye giriyordu. Onu her gördüğümde.

Derin bir nefes alarak patronuma bir mesaj gönderdim.

***Eğer bunu yaparsak, Brandon'ın hayatında hiçbir değişiklik istemiyorum. Zaten çok fazla değişiklik yaşadı.**

Belki Brandon ve ben, bu adamla hiç evlenmemişim gibi davranabiliriz. Gerçekten, sadece bir kağıttı, daha fazlası değil.

Daha telefonumu kaldırmaya fırsat bulamadan cevabı geldi.

***Anlaştık. Bunu onun için olabildiğince kolaylaştıracamız.**

Biz derken ne demek istedi? Brandon benim sorumluluğumdaydı, bizim değil.

Onun üzerine atlamayı bırak, Liberty! Kız kardeşimin sesini neredeyse kafamın içinde duyabiliyordum. Sanırım sadece yardım etmeye çalışıyordu. Kız kardeşimi düşündükçe göğsümde tanıdık bir sızı hissediyordum. Onu çok özlemiştim.

*Kariyerim açısından ne istediğimi bulana kadar kafamdan ekledim. Bir gelire ihtiyacım vardı.

Cevabı anında geldi. ***Eğer istediğin buysa.***

Her şeye boyun eğiyordu. Büyükbabasının yayıncılık şirketini gerçekten çok istiyor olmalı. Peki neden hala tereddüt ediyordum?

Keşke köşeye sıkışmış ya da aceleye gelmiş gibi hissetmeseydim.

Lena'nın tavsiyesine ihtiyacım var.

Bunu mantıklı kız kardeşimle konuşmak istedim. Onu dinlemeyi özlemiştim.

Zor kararlarda bana rehberlik ederken sesi ve mantığı. Derin bir iç geçirdim; ne sesini ne de mantığını bir daha duyamayacaktım. Ses tahtam göz açıp kapayıncaya kadar gitmiş ve beni dünyada tek başına.

Yalnız değildim. Brandon yanımdaydı, o da benim yanımdaydı.

Her ne kadar kendime itiraf etmek istemesem de, içimde hala ayaklarımın yerden kesilmesini, aşık olmayı ve güzel bir evliliğe sahip olmayı isteyen bir hayalperest vardı.

Beni sevecek ve benim de onu seveceğim adamla romantik bir düğün. Callen bu hayali öldürmedi.

Yine de doğru olanı yapıyordum. Brandon bana bağlıydı ve roller tersine dönseydi Lena da benim için aynı şeyi yapardı. Brandon'ı seviyordum ve onun hayatımda olmamasına dayanamazdım.

Kahretsin, keşke başka bir yolu olsaydı!

İçgüdüsel olarak, Alexander'ın kendimi korumam için tehlikeli olabileceğini biliyordum. Zaten onun hakkında çok fazla hayal kurmuştum.

Telefonumu yere bıraktım ve biraz rahatlama umuduyla düş almaya gittim. Hayat şu anda çok karmaşıktı ve buna dayanamıyordum.

Duştan sonra kitabımla birlikte yatağa girdiğimde saate baktım. Saat gecenin onunu geçiyordu. Kararlılıkla cep telefonuma sarıldım. Bunu ertelemenin bir anlamı yoktu, başka bir mucize gerçekleşmiyordu. Kendini bir kurtarıcı olarak sunması bir mucizeydi. *Bunu Brandon için yapıyorum.*

***Öneriye evet. ***

Başka ne diyeceğimi bilemediğim için gönder tuşuna bastım ve kitabı elime aldım, en azından daha az karmaşık ve mutlu sonla biteceği garanti olan bir dünyada kaybolmak için can atıyordum. Çünkü içimden bir ses Alexander Caldwell'in kalbim ve ruhum için tehlikeli olduğunu söylüyordu.

CHAPTERTWENTY-SEVEN

OceanofPDF.com

T Ertesi sabah Brandon'la birlikte kalkıp her zamanki rutinimizi izledik ama kreşe gittiğimizde içeri girmeyi reddetti. Ne zaman ikna etmeye çalışsam dudağı titriyordu. oraya girmesi gerektiğini söyledim. Kocaman bebek mavisizi gözlerinin yaşlarla parladığını gördüğümde sonunda pes ettim. Onu zorlayacak cesareti kendimde bulamadım ve elini elime alarak Caldwell binasına doğru yürümeye başladık, bu arada ben de kreşi arayarak Brandon'ın bugün gelemeyeceğini bildirdim.

Brandon'a baktım ve kendi mutlu haline geri döndüğünü fark ettim. Artık üzgün olmaması beni daha iyi hissettiriyordu ama aynı zamanda onu bütün gün işte yanımda tutamayacağımı da fark ettim. Aklını kaçırarak kadar sıkılırdı ve o oradayken işimi yapabileceğimden emin değildim.

"Brandon," diye başladım yürümeye devam ederken. "Bütün gün çalışmak zorundayım."

Hemen başını salladı ve ben de devam ettim. "Layla'nın en azından yarım gün sana bakıp bakamayacağına bakmam gerekecek. Bugün yapacak çok işim var ve sıkılmanı istemiyorum. Tamam mı?"

Ciddi bir şekilde başını salladı ve "Söz veriyorum, evdeki sesimi koruyacağım" dedi.

Teşekkür etmek için elini nazikçe sıktım ve Layla'yı aradım. Telefon çalmaya devam etti ve telesekretere düştü. Bir kez daha denedim ve yine sesli mesaj kutusuna düştü.

Derin bir nefes alıp sinirlerimi yatıştırdıktan sonra yürümeye devam ettik. Alexander mesajıma cevap vermedi. Bunun ne anlama geldiği konusunda gergindim ve fikrini değiştirip değiştirmediğini sorguluyordum. Bunu nasıl başaracağımızı hayal bile edemiyordum. Bunu gerçekten yapabileceğimiz gerçeküstü görünüyordu. Kendi akıl sağlığımı ve Alexander'inkini sorguluyordum.

Caldwell'in binasına girdiğimizde birkaç meraklı bakışla karşılaştım ama neyse ki kimse tek kelime etmedi. Brandon'ı daha önce de burada görmüşlerdi ama yine de her seferinde dikkatleri üzerine çekiyor gibiydi. Garip bir nedenden ötürü, nedenini açıkladığımda Alexander'ın bugün Brandon'ı yanımda getirmeme itiraz etmeyeceğinden emindim.

Masama geldiğimizde fazladan bir sandalye çektim ve onu yanıma oturttum. Sözüne sadık kalarak, ben e-postalarımı göz atıp onları yanıtlamaya başlarken o da doğrudan boyama aktivitesine geçti.

İkimiz de kendi faaliyetlerimiz içinde kaybolmuştuk ki masamdaki telefon çaldı ve ikimiz de ani sesle sıçradık.

"Alo," arayanın Alexander olduğunu bilmeme rağmen telefonu hızla açtım. Beni arayan tek kişi oydu.

"Buraya gel," dedi ve ben daha cevap veremedi telefonunu kapattı. Onun bu talebi karşısında tansiyonum anında yükseldi. *Gerçekten bu kadar Lütfen isteklerinize eklemek zor mu?*

"Burada kal Brandon," dedim ona. "Ben Bay Alexander'ın ofisinde olacağım.

Tamam mı?"

Başını salladı ve boyamaya devam etti.

Layla'nın dönüş aramasını kaçırmak istemediğim için cep telefonumu aldım ve bana emirler yağdırmasına sinirlenerek Alexander'ın ofisine girdim.

Kapıyı açtım ve daha ağzımı açamadan benden önce davrandı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu talepkâr ses tonuyla.

"Ne demek istiyorsun? Ben burada çalışıyorum." Ben de karşılık verdim. "Ve seni bu lanetli evlilikten ve mahkeme duruşmamdan önce öldürmeden önce lütfen demeyi öğrensen iyi olur."

"Sakin ol Liberty," diye karşılık verdi. "Ve otur," diye itiraz etmek için ağzımı açtığımda, "...lütfen," diye ekledi.

Çenemi kapattım, beni dinlediği için biraz tatmin olmuşum.

Yerime oturduktan sonra derin bir nefes aldım ve ona baktım. Onun Pahalı ceketi ve yeleği sandalyesinin üzerinde dikkatsizce asılı duruyordu ve pahalı beyaz gömleğinin kolları sanki bir göreve dalmış gibi kıvrılmıştı. Kolları güçlüydü, teni güneşte çok zaman geçirmiş gibi hafif bronzdu. Kollarına ve ellerine bakarken, kollarını hareket ettirirken bir mürekkep parıltısı gördüğümü sandım. İmkânı yoktu, o kadar temiz bir adamdı ki. Ellerini üzerimde hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum.

Bu saçma fikir karşısında başımı salladım.

Bu adam hakkında hayal kurmayı bırak. O kesinlikle benim tipim değil, kendime yalan söyledim.

Vücudumu sürekli hiperaktif moda sokmasının nedeni Çünkü uzun zamandır seks yapmamıştım. Alexander Caldwell fiziksel olarak gülünç derecede ateşliydi ama kişiliği benimkiyle hiç uyuşmuyordu. Sağlıklı bir mizah dozu olan, özenli ve şefkatli erkekleri severdim. Bu adam zar zor gülümsüyordu bile.

Ama bunu yaptığında, aman Tanrım... kalbimi hızlandırdı ve külotumu ıslattı.

Başımı tekrar salladım. Gerçekten önemli değildi, bunu bir iş anlaşması olarak yapıyorduk. Birbirimizi sevmiyorduk. Belki de ikimiz de istediğimizi elde edene kadar birbirimize saygı duyabilirdik. Sadece bu düşünce bile tüm bu anlaşmayı çok üzücü kılıyordu. Yakınlık yok, sevgi yok... Neredeyse kendimi üzgün bir şekilde iç çekerken yakalayacaktım.

Bu kadar yeter, dedim kendime. Brandon'ı alabilecektim ve önemli olan tek şey buydu.

O güçlü kollardan uzaklaşıp tekrar yüzüne baktım. Bakışları üzerimdeydi ve normalde soğuk olan gözleri tam olarak ayırt edemediğim bir şeyle yanıyordu. Belki de kızgındı?

"Özür dilerim," diye mırıldandım, rahatsız olmuştum. "Düşüncelerimden saptım."

Gözlerindeki o bakış aynı anda kayboldu ve hayal edip etmediğimi sorguladım.

"Endişelenme," diye cevap verdi o güçlü kollarıyla kravatını gevşetmek için uzanıp üst düğmesini açarken. Hareketlerini takip eden sisin içinde onu ilk kez takım elbise ceketini ve yeleği olmadan gördüğümü fark ettim. Bu bende onu çıplak görme isteği uyandırdı. "Aklında çok şey var," diye ekledi.

Gözlerim ona kaydı. "Ne?" Düşüncelerimi mi okudu? Çünkü bu tamamen utanç verici olurdu.

"Brandon'la ilgili kafanda çok şey olmalı," diye açıkladı ve odaklanmaya çalışarak gözlerimi kırptım.

"Evet," diye kabul ettim ama şu anda zihnim sadece Alexander Caldwell'in vücuduna odaklanmış gibiydi.

Sekse ihtiyacım var. Belki de biriyle takılmayı denemeliyim? Ya da belki kısa süreli bir evlilik mi olacaktı? Zihinsel olarak homurdandım. Saçma sapan düşünmeyi bırak.

Bu adam buz gibi soğuktu ve muhtemelen yatakta da soğuktu, muhtemelen bana ilgi duymadığından bahsetmiyorum bile. Hayalini kurduğum her şey sadece hayaldi. Gerçek olmaktan çok uzaklardı.

Bu iş anlaşması sırasında seks yok, kendime söz verdim.

Belli ki o Elizabeth denen hatunla ve daha birçoklarıyla takılıyordu. Belki takılabileceğim birini bulabilirdim, böylece bu cinsel hayal kırıklığını aradan çıkarabilirdim. Daha önce hiç takılmamıştım ama her şeyin bir ilki vardı.

"Neden buradayım?" Ofisine neden geldiğimi bile tamamen unutarak sordum.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve ben tamamen büyülenmiştim.

Bana neler oluyordu?

"Ben de bunu bilmek istiyorum. Neden buradasınız diye sordum?" diyerek önceki sorusunu tekrarladı.

"Buna zaten cevap verdiğimi sanıyordum," diye mırıldandım. *Beynim nereye gitmişti?*

"Hazırlanıyor olmalısın," diye cevap verdi.

"Neye hazırsın?" Bu noktada tamamen kafam karışmış bir şekilde sordum. *Biz neden bahsediyorduk?*

"Cumartesi için," diye ekledi, sanki bu her şeyi daha iyi açıklıyormuş gibi.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim, neler olduğunu gerçekten anlamamıştım. "Bir şey mi kaçırdım?" Şaşkınlıkla sordum. "Cumartesi günü ne oluyor?"

"Evlenme önerisini kabul ettin," diye mantık yürüttü. "Böylece ikimiz de istediğimizi elde edebiliriz. O yüzden Cumartesi günü olacak."

"Ne?" Onu doğru anlamadığımdan ya da şaka yaptığından emin bir şekilde güldüm. "Bu cumartesi mi?"

"Evet," yanıtı gayet normalmiş gibi sakindi.

"Bu kadar çabuk mu?" Tekrar sordum, bu sefer sesimde ya da yüzümde kahkahadan eser yoktu.

"İki haftadan kısa bir süre içinde mahkemenizin olduğunu söylediniz. Herhangi bir sorunla karşılaşmamak için önceden evlenmemiz gerekiyor," dedi ve bunu çok mantıklıymış gibi ifade etti. "Balayına çıkacağız, demek ki bu iş başından beri planlıymış."

"Ama Brandon'ın okuluna bir erkek arkadaşım ya da potansiyel bir kocam olmadığını söyledim," diye hatırlattım. "Bize inanmalarının imkânı yok."

"Bana bırakın," diye cevap verdi en ufak bir şüphe duymadan.

"Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur." Sesim kuşkuluydu. "Aksi takdirde, tüm bunları boşuna yapıyoruz demektir. Sizi bilmem ama ben düğümü bu şekilde atmayı hayal etmemiştim."

"Ne yaptığımı biliyorum," diye onayladı. "Şimdi eve gitmeli ve Cumartesi için her şeyi hazırlamalısın."

Callen'in evlenme teklif ettiği zamanki evlilik hazırlıklarımı düşündüm. Her şeyi bir araya getirmek aylar sürmüştü ve basit bir düğündü. Lena usta bir organizatördü ve hemen hemen her şeyi organize etti... elbise, mekan, davetli listesi. Basit bir düğün olması gerekiyordu ama sonuçta ortaya çıkan şey tam bir karmaşaydı.

"Ne yapacağımı bile bilmiyorum," diye mutsuzca mırıldandım. "Sanırım giyecek bir şeyler bulmalıyım?"

"Kızlar hayatları boyunca düğün hayalleri kurmazlar mı?" diye sordu sesinde bir parça mizahla.

Ona şüpheyile baktım. Şaka yapmaya mı çalışıyordu?

"Birincisi, espri anlayışın olduğunu bilmiyordum," dedim ona. "İkincisi, evet kızlar düğünlerini hayal ederler. Ama bir anlaşma olarak ve anlaşmanın yapıldığı hafta gerçekleşecek şekilde değil."

O anda telefonum çaldı ve kim olduğunu görmek için telefona baktım. Arayanın Layla olduğunu fark edince başımı kaldırdım ve bana telefona bakmamı işaret etti.

Kısık bir sesle, "Hemen geliyorum," diye mırıldandım.

Telesekretere bastım ve daha telefonu kulağıma götürmeden Layla sohbet etmeye başlamıştı bile.

"Üzgünüm, daha önce cevap veremedim. Meşguldüm."

"Bu hafta çalışmıyorsun sanıyordum?" Ona sordum.

"Çalışmakla değil sevişmekle meşguldüm," diye cevap verdi sanki çok açık olması gerekiyormuş gibi. "Bazen sen de denemelisin."

"Bu paylaşamayacak kadar fazla bilgi," dedim Alexander'ın masanın diğer tarafından Layla'nın yüksek sesini duymamasını umarak. "Her neyse, boş ver. Şimdi anladım."

"Neye ihtiyacın vardı?" diye sordu merakla.

"Senden Brandon'a göz kulak olmanı isteyecektim ama şimdi iyiyim."

"Oh, ona bakması için kimi buldun? Ve başka bir randevun var mı?" sesi aslında umutluydu.

"Hiç kimse ve hayır," dedim ona sertçe. "Seni sonra ararım."

"Ne? Bekle, bekle," diye beni durdurdu. "Neler oluyor?"

"Haftanın geri kalanında izinliyim, ona ben bakarım," diye umutsuzca kısa kesmeye çalıştım. "Seni sonra ararım. Söz veriyorum."

"Ah," sonunda anladı. "Yalnız değilsin."

"Evet, sonra," dedim ve aramayı sonlandırdım. Sonra beni izleyen Alexander'a dönüp baktım. "Bunun için üzgünüm. Eğer bu Cumartesi evleniyorsak, önümüzdeki iki gün boyunca ne yapmam gerekiyor? Bugünün Çarşamba olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Liberty, bugünün ne olduğunun farkındayım ve bu Cumartesi evlendim." Bu beni neden bu kadar endişelendiriyordu? "Seni ve Brandon'ı Cuma günü öğlen bir arabayla aldıracağım. Eğer arkadaşlarının da gelmesini istiyorsan bana isimlerini ve adreslerini gönder. Sizin için bir uçak hazırlatacağım."

"Uçak mı?" Sürekli aptalca sorular soruyormuşum gibi hissediyordum ama kafam çok karıştı. "Nereye uçuyoruz?"

Cevap veremeden ofisinin kapısı açıldı ve ikimiz de kapıyı çalma zahmetine girmeden kimin geleceğini görmek için. Brandon'ın sarışın kafası içeri baktı.

"Livy," diye başladı kısık bir sesle. "Tuvalete gitmem gerekiyor. Çok uzun sürdü." Sonra sanki terbiyesini hatırlamış gibi hızla ekledi. "Merhaba, Bay Alexander."

"Tekrar merhaba Brandon."

"Çok özür dilerim," diyerek ayağa kalktım ve hızla ona doğru yürüdüm.

"Seni ben götüreceğim."

Alexander'a bakarak ekledim. "Sanırım eve gidip Cumartesi için bir şeyler düşüneceğim."

O da başıyla onayladı. "Evlilik cüzdanımız için senin hakkında bazı bilgilere ihtiyacım olabilir. O yüzden telefonunu yakınında tut."

İnançsızlıkla başımı salladım. Bunu yaptığımı inanamıyordum.

Bu çılgıncaydı, değil mi?

Brandon'ı tuvalete götürdüm. Binadan çıktıktan hemen sonra Layla'yı aradım ve neler olduğunu anlattım. Şok olmuştu; aslında Layla'yı tanıdığımdan beri ilk kez yorum yapacak bir şeyi yoktu.

"Bana deli olduğumu ve bunu yapmamam gerektiğini söyle," diye mırıldandım telefona. "Kulağa çılgınca geliyor, ama belki de bu yüzden bunu yapmak mantıklıdır." Onun cevap hiç mantıklı gelmedi. "Zaten kabul ettin. Bu yüzden kendini sorgulamayı bırak ve bu Cumartesi için her şeyi bir araya getirmeye odaklanalım."

Hiç mantıklı olmayan bir şeyi mantıklı hale getirmeyi Layla'ya bırakın. Hiç mantıklı değil. Eve varır varmaz, bir sürü mesaj geldi.

Alexander beni bekliyor, kıyafet bedenimi, doğum tarihim ve bu maskaralık için diğer saçmalıkları soruyor.

Sonraki iki gün boyunca düğün için yaptığım hazırlıklar, Layla'nın beni spa günü yaparak şımartması, saçlarımı ve tırnaklarımı yaptırması ve ona bunun sadece bir iş anlaşması olduğunu açıklamaya çalışmama rağmen ağda yaptırmak için ısrar etmesinden ibaretti. Sonunda pes ettim ve ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsa onu yaptım.

Tüm bunların geri tepmemesi için dua ettim. Annem her zaman biri yaralanana kadar her şeyin eğlence ve oyun olduğunu söylerdi. Asıl soru kimin incineceğiydi?

OceanofPDF.com

CHAPTERTWENTY-EIGHT

OceanofPDF.com

S *Nasıl oldu da bütün bunlar bu kadar hızlı oldu?*

Daha geçen Salı günü Brandon gözleri yaşlı bir şekilde ofisime geldi ve dört gün sonra evleniyordum. Görünüşe göre, en kısa sürede

Alexander Caldwell'in iş teklifini kabul ettiğimi bildirdikten sonra tüm planları harekete geçirdi. Cumartesi günü evleneceğimizi söylediğinde güldüm. Her şeyi bu kadar hızlı bir şekilde bir araya getirmenin mümkün olduğunu düşünmemiştim. Hiçbir organizasyon becerim yoktu, bunları kazanmaya da niyetim yoktu ve ne yapılması gerektiğini bile bilmiyordum. Neyse ki, belki de ne yazık ki, Alexander'ın inanılmaz organizasyon becerileri ve her şeyi gerçekleştiren personeli vardı.

Bunu nasıl başardığından hâlâ emin değildim.

Dün Brandon, ben ve Layla'yı özel jetiyle Londra'dan İskoçya'ya uçurdu. Maxim de bizimle geldi ve içimden bir ses bunun daha çok korkup kaçmamamı sağlamak için olduğunu söylüyordu. Ne zaman bu çılgınlığa bir son vermek istesem Brandon'a bakıyordum ve kararlılığım geri geliyordu.

Küçük bir düğün olacağını söylemişti ama onun küçük düğün tanımıyla benimkinin aynı olmadığını fark ettim. Burada durmuş, beyaz bir gelinlik giymiş aynadaki yansıma bakıyordum. Üç yıl önce aynadaki yansıma bakarken hayatımın aşkıyla evleneceğimi düşünüyordum. Bugün ise en büyük hatayı yapmadığımı umuyordum. hayatımın hatası.

Alexander'ın takmamı istediği elmas tacı desteklemesi için siyah saçlarım profesyonelce topuz yapılmıştı. Makyaj profesyonelce yapılmıştı ve neyse ki kadın azı karar çoğu zarar diye düşünmüştü. Ela gözlerimi, yüksek elmacık kemiklerimi ve dudaklarımı vurgulamıştı. Beyaz elbisem zarif, güzel, sade ve pahalıydı. Elbisenin üst kısmı tamamen

Dantel vücudumdan aşağıya doğru akıyor, her kıvrımı kucaklıyor, alt kısmı küçük bir parlama ve arkamda uzun bir trenle düz bir şekilde yere düşüyordu. Elmas zarif taçlı duvak tüm görünümü mükemmel bir şekilde tamamladı.

Ellerimde koyu pembe, beyaz ve koyu kırmızı şakayıklardan oluşan bir buket tutuyordum. Bu şakayıklar her etkinlikte beni nasıl da rahatsız ediyordu! Kokusu tatlı, pembe ve narenciye karışımıydı ve annemden hatırladığımdan biraz daha farklı bir koku veriyordu. Şakayıkların detaylarıyla ilgilenmediğim için pişmanlık duyuyordum.

Bu düğün. Ne kadar güzel görünürse görünsün, başka herhangi bir çiçek şakayıktan daha iyi olabilirdi.

Yansımama tekrar baktım ve kendimi bir yabancıya bakıyormuş gibi hissettim.

Bu olaydaki hiçbir şey bana benzemiyordu.

"Hazır mısın?" Layla'nın sesi beni irkiltti. Arkamı döndüm ve birbirimize baktık.

Hayır, hazır değildim ama bunu söyleyemezdim de. Kendim için hayal ettiğim şey bu değildi. Annem ve Lena yanımda olmadan evleneceğimi hiç düşünmemiştim. Ya da bir iş anlaşması olarak. Burası tanımadığım yabancılarla doluydu. Tanıdığım ve değer verdiğim insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi.

"Özgürlük." Sesi yumuşaktı. "Bunu yapabilirsin. Anlaşma olsun ya da olmasın, bu konuda sen ve Callen hakkında hissettiğimden daha iyi hislerim var. Ama bunu durdurmak istiyorsan, seni destekleyeceğim."

Gelecek hafta mahkeme tarihi vardı ve Alexander her yönden ipleri elinde tutuyordu. Hayır, bunu durduramazdık ama ben sessiz kaldım. Callen'ın artık bir önemi yoktu, her şey geçmişte kalmıştı.

"Evet," sesim tuhaf çıkmıştı. "Ben hazırım."

Girişimi işaret eden melodiler duyuldu ve Alexander'ın büyükbabası Brandon'la birlikte geldi.

Brandon koşarak yanıma gelirken büyükbabası "Hazır mısın canım?" diye sordu. "Livy, çok güzel görünüyorsun," diye haykırdı Brandon ve ben de gülümsemek zorunda kaldım. O papyonlu küçük takım elbisesi içinde yakışıklıydı.

Alexander'ın büyükbabası, "Evet canım," diye söze karıştı. "Göz kamaştırıcı görünüyorsun. Ve bu şakayıklar da tam sana göre. Bu çiçekler bizim bahçelerimizde yetişir. Beyaz şakayıklar hüznü, pembe romantizmi, kırmızılar ise tutku ve aşkı temsil eder. Çok güzel."

Çiçeklere baktım ve bunu nasıl bulduğunu merak ettim.

"Pembe şakayıkların anne sevgisini de temsil ettiğini biliyor muydun?" diye ekledi ve ben şaşkınlıkla ona baktım.

"Annem her çiçeğin özel bir anlamı olduğunu söylerdi," diye fısıldadım. "Bunlar onun en sevdiği çiçeklerdi."

Anlıyormuş gibi başını salladı ve içimi bir hüznün kapladı. Bugün burada annem ve Lena'nın da yanımda olmasını istiyordum. Her ne kadar bu bir iş anlaşması olsa da, bunu onlarla paylaşmak istiyordum.

Gözlerimi hızla kırptım; ağlamaya başlamak için doğru zaman değildi.

"Burada seninle birlikteler," dedi sanki anlamış gibi ve ben de başımı salladım.

Onu çok severdim. Nazik ve sıcaktı, tıpkı büyükbabam gibi. büyürken hep hayal ederdi. Alexander'ın büyükbabası hasta görünmüyordu, ama insanlar genellikle hasta görünmezler. Hafifçe titreyen elimi tuttu ve yola koyulduk. Biz yürürken Layla uzun trenimi düzeltiyordu. Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atarken birkaç kez sertçe yutkunmak zorunda kaldım. Layla Brandon'a önümüzden gitmesini söyledi ve ben de hemen arkasından onu takip ettim. O bizim yüzük taşıyıcımızdı ve sorumluluğu için heyecanlıydı. Alexander ve Maxim'in yanına gitmek ve Maxim'in yüzükleri küçük taşıyıcı yastığına koymasını sağlamak için sabırsızlanıyordu.

Koridorda yavaşça yürüdük ve o an kafama dank etti.

"Kahretsin," diye tükürdüm.

Herkesin gözleri üzerimdeyken koridorun ortasında büyük bir şokla aniden durdum. Brandon ve Layla sanki işaret verilmiş gibi durdular ve arkalarını döndüler. Seyircilerin mırıldanmalarını duydum ama ne söylediğimizi duyamıyorlardı, onlara yeterince yakın değildik. Sağdııcı olarak kardeşiyle birlikte mihrapta beni bekleyen Alexander'a baktım. Ona doğru yürüyüşümü durdurduğumda yüzünde hiçbir endişe ifadesi yoktu, kendinden o kadar emindi ki. Keşke bende de biraz o özgüven olsaydı.

Büyükbabası endişeyle bana baktı. "Sorun nedir, canım?" "Yüzükler," diye fısıldadım ona sessizce. "Ona yüzük almayı unuttum."

Kıkırdadı ve hâlâ onunkinde olan elimi okşadı. "Yüzüklerin icabına baktı. Her şeyle ilgilendiğini biliyorsun."

"Ah," Alexander'a dönüp baktım, beni dikkatle izliyordu, sanki beni öne çekmeye çalışıyordu.

Adamı çok az tanıyordum! Ama sanırım bununla da ilgilenmesine şaşırmamalıyım. Yine de bunu büyükbabasına söyleyemezdim. Bunu yapmamızın bir sebebi de oydu.

Brandon şimdi tekrar yanımdaydı.

"Livy?" diye sordu endişeyle. Ona dalgın dalgın baktım, yüzüncü kez Alexander'la evlenmemden neden endişe duymadığını merak ediyordum. Callen hakkındaki o yorumdan sonra konuşmanın zor geçmesini bekliyordum ama o çok heyecanlıydı.

Büyükbabası bana "Devam etmeye hazır mısın?" diye sordu. Başımı salladım ve Brandon'a cesaret verici bir şekilde gülümsedim.

"Her şey yolunda," dedim ona. "Bir şey unuttum sandım." Brandon gülümsedi ve elim büyükbabamın elinde yola devam ettik.

On beş dakika sonra evlenmiştik. Buna inanamıyordum. Yemin ederken ve soğuk, parlak ve pahalı yüzüğünü parmağıma takarken Alexander'ın sesi tereddütsüz ve kararlıydı. Yemin etme sırası bana geldiğinde sesim titredi ve yüzüğü onun parmağına geçirmeye çalışırken ellerim de titredi. Birinin bizi bu blöften vazgeçirmesini bekleyip duruyordum.

Rahip "Gelini öpebilirsiniz" diye anons edince donup kaldım. Şok içinde Alexander'a baktım. Bu kısmı hiç düşünmemiştim.

Beni gerçekten öpmeyecekti, değil mi?

Bunu birbirimize fayda sağlamak için yaptığımız gerçeğinin ötesinde hiçbir şey konuşmadık, ben Brandon'ı alacaktım ve o da büyükbabasının yayınevini alacaktı. Brandon'ın hayatındaki değişiklikleri en aza indirmeyi kabul etti ama öpüşmeyi tartışmadık.

Zaman dururken onu izledim, kilisedeki herkes uzak bir sestti. Benden çok daha uzun boyluydu. Başını eğdiğinde gözlerinden başka bir yere bakamadım. Dudaklarımı yaladım ve gözleri dudaklarıma kilitlendi. Kolları belime dolandı ve beni kendine çektiçe vücudum onunkine doğru kıvrıldı. Dudakları dudaklarıma değdiği anda bir volkan patladı. İlk öpücüğümüzü paylaşırken ilk düşüncem dudaklarının sıcak ve yumuşak olduğuydu, ikincisi ise tutkuyla öptüğüydü. Son bir aydır tanıdığım sakın ve soğuk insanın aksine.

Dilini ağzımın içine soktu ve ben onu içeri alırken gözlerim daldı. Öpücüğü vücuduma ürperti ve ateş gönderdi. Bir inilti duyduğuma yemin edebilirdim ve bunun ben olduğumu fark ettim. Kendime şaşıarak geri çekildim, az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken ağır nefes alıyordum. Gözleri arzuyla kararmıştı ve vücuduma panik mi yoksa heyecan mı yayıldığından emin değildim.

Alkışlar koptu ve aniden gelen yüksek ses ikimizi de sersemletti.

Sonraki bir saat bulanıktı. Bizi tebrik etmeye gelen yüzler hiç bitmiyordu.

Nihayet düğün ekibi için ayrılan masanın başına oturduğumuzda, ağzıma tek bir parça yemek atmam mümkün değildi. Kendimi neyin içine sokmuştum?

Ama sonra, parlak ve mutlu mavi gözleriyle herkese gülümseyen Brandon'a baktım ve doğru şeyi yaptığımı anladım.

"Livy," diye sordu bana heyecanla. "Bu sonsuza dek burada yaşayacağımız anlamına mı geliyor?"

Şampanyadan bir yudum aldım. Onu umutlandırmak istemiyordum ama şüphe uyandırmadan da bu soruya tam olarak cevap veremiyordum.

"Evet, burada ve Londra'da," diye cevap verdi Alexander ve başım ona doğru döndü. "Sen ve Liberty sonsuza dek burada yaşayacaksınız."

"Brandon, tatlım," diye başladım. "Bana biraz su getirebilir misin lütfen?"

Mutlu bir şekilde başını salladı ve gitti. Maxim'in yaklaştığını fark ettim ama bunu duyup duymaması umurumda değildi.

"Bu bir iş anlaşması. Gerçek değil," diye dişlerimin arasından tükürdüm. "Brandon'ı bu karmaşanın içine çekme."

Layla da aynı anda koşarak geldi.

"Bu düğün muhteşem, siz ikiniz!" diye haykırdı. "Aranızda bir şeyler olduğunu biliyordum. Muhtemelen gece kulübünde başlamıştır, ha?" Neden evlendiğimizi çok iyi bildiği için ne yapmaya çalıştığını merak ettim. "Yine de hangi kardeşinle evlendiğine şaşırdığımı söylemeliyim Liberty. Maxim'i daha çok sevdiğini söylediğini sanıyordum."

"Tanrım," diye mırıldandım kendi kendime. *Bunu neden söylesin ki?*

"Ne?" diye sordu, gözlerinde hafif bir parıltıyla. Bir şeylerin peşindeydi. "Maxim'i züppe ve havasız Alexander'a tercih ettiğini söylemiştin."

Alexander'ın yanımda kasıldığına yemin ettim ve elimi başımın üzerine koydum.

Maxim güldü ve ekledi, "Vay be, abla," diye takıldı. "Keşke bunu daha önce bilseydim."

"Yine de bilmem gerekirdi," diye devam etti Layla. "Gece kulübünde Alexander'a sıırıslıkam aşık olduğunu görmeliydim."

Başımı salladım. "Kesin şunu," diye tısladım. "Herkes dursun artık."

O anda bir anons geldi. "Bay ve Bayan Alexander Caldwell için ilk dans."

Bu sefer yeni ismimi duyunca kaskatı kesildim. Tüm bunların bitmesini istiyordum.

Neden görkemli bir düğün olmak zorundaydı ki? Adliye binasında basit bir

şey yapmalıydık.

Elimi tuttu ve dans pistine doğru ilerlerken ikimiz de ayağa kalktık.
"Bunun biraz abartılı olduğunu düşünmüyor musun Alexander?"
diye sordum,

Yüzümdeki gülümsemeyi hiç kaybetmedim.

Sonra Jason Aldean'ın "You Make It Easy" şarkısı çaldı. Gülümsemem bozuldu ve gözlerim ona kaydı.

"Bir dahaki sefere benimle bu şarkıda dans edeceğini söylemiştin."

Bedenlerimiz birbirine değene kadar beni kendine çekti, ateş tenimin her santimini tüketiyor, kalçalarımın arasında bir ağrıya neden oluyordu. Bu kötü bir başlangıçtı.

Ya da sadece mükemmel, diye karşılık verdi zihnim. Milyon yıl geçse de bunu hatırlayacağını tahmin edemezdim.

Şarkı eşliğinde dans ederken bana liderlik etti, kalbim anılarla dolup taşıyordu. Şarkı hüznü, umudu ve mutlu anıları aynı anda yaşattı. Bana Lena, Larry ve annem gibi hissettirdi. hala benimleydi. Dans ettik, bedenlerimiz daha önce birçok kez yaptığımız gibi uyum içinde birlikte hareket etti.

"Alexander," diye mırıldandım usulca, kimsenin bizi duymamasına dikkat ederek. "Bu işi aceleye getirdik ve sınırlar ve beklentiler hakkında o birkaç mesajdan daha ayrıntılı konuşmadık."

Hiçbir şey söylemedi, yüzü her zamanki gibi sakindi.

"Brandon'ı daha fazla değişikliğe maruz bırakmama konusunda anlaştık. Brandon ve benim evimde yaşamaya devam edeceğimizi düşünmüştüm. Yaşam düzenlemelerini konuşmamız gerekirdi. Ve bunu ne kadar süreyle yapacağımızı hiç söylemedik."

"Kiliseden daha yeni çıktık ve şimdiden evliliğimizin ne kadar süreceğini mi tartışmak istiyorsun?" diye sordu sakın sesiyle, ama altıncı hissim bana bağılıyor, bu sakinliğin altında bir volkan olduğu konusunda beni uyarıyordu.

Bu adamda sakın dış görünüşünden daha fazlası vardı.

"Peki neden bir kilise düğünü yapmak zorundaydık?" Soruyu fısıldadım. "Kilise aracılığıyla boşanmak tam bir eziyet. Gerçek anlamda evlenmeye karar verdiğimizde bunu tekrar kilisede yapmanın neredeyse imkânsız olacağından bahsetmiyorum bile."

Hiçbir şey söylemedi, sadece beni daha yakına çekti, ben de vazgeçtim. Eğer rol yapmamızı istiyorsa, Brandon yasal olarak benim gözetimim altına girene ve yayınevine kavuşana kadar rol yapacaktım.

Kollarının beni sımsıkı sardığını hissederek iç çektim. Onun tarafından sarılmak neden bu kadar iyi hissettiriyordu? Dudaklarımı yaladım ve dudaklarını hâlâ dudaklarımda hissedebiliyordum. Ağzını

tekrar üzerimde hissetmek istiyordum.

Onun her sert kasını hissediyordum, dans ederken bedenlerimiz birbirine yapışıyordu. Aklım mantıklı olmaya çalışıyordu ama bedenim ona baskı yaparken beni dinlemiyordu. Bugün Alexander için pek çok şeyin ilkiydi. İlk dansımızdı, ilk gerçek öpüşmemizdi. Bu öpücüğün düşüncesi bile onun için yanıp tutuşmama neden oluyor, arzularım içime akıyordu.

"Boynumu mu sıkmak istiyorsun?" Alexander'ın sesi düşüncelerimi böldü. Bakışlarını takip ettim ve elimin koluna yapışmış olduğunu fark ettim. Hemen tutuşumu gevşettim ve geride bıraktığı kırıksıklıkları düzelttim.

"Özür dilerim," diye mırıldandım gözlerine bakarak. Ona daha yakın olmak istiyordum ama bir yandan da aramızda koca bir okyanus olmasını istiyordum. Tüm bu çelişkili duygular beni çıldırtıyordu.

Tam şarkı biterken arkamdaki ses beni irkiltti.

"Liberty, bir sonraki dansı ben alabilir miyim?" Callen buradaydı! Şaşkınlıkla ona baktım.

"Ne... Burada ne yapıyorsun?" Şok içinde sordum.

"Size şahsen mutluluklar dilemek istedim," diye yumuşak bir sesle konuştu.

Orada öylece durdum ve buna bir son vermek için düğün gününe kadar bekleyerek beni nasıl incittiğini hatırladım. Çok acıtmalıydı ama acıtmadı, o benim geçmişimdi ve sonsuza dek geçmişimde kalacaktı. Sadece ağzımda acı bir tat bıraktı.

"Seni kim davet etti?"

"Alexander'ın cevabı beni şok etti. Alexander'a baktım, gözlerinde o çok aşına olduğum soğuk ve sakın ifade geri dönmüştü.

"Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldandı Callen. "Seni hiç şu anki kadar güzel görmemiştim."

Alexander hâlâ elimi tutuyordu ve Callen'la dans etmek için elimi çekmeye hiç niyetim yoktu. Onun yerine elimi sıktım, elimi hiç bırakmamasını umuyordum. O da elimi sıktı ve bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Alexander'a, onun gücüne, güvencesine ihtiyacım vardı.

Brandon o anda bir çığlık atarak dikkatimi iki adamdan uzaklaştırdı ve bana doğru koşmasını izledim.

"Hey," diye diz çöktüm, muhtemelen beyaz gelinliğimi kirleteceğimi umursamadan.

"Livy," diye bağırdı. "Maxim artık seninle dans edebileceğimi söyledi."

Mutlu yüzüne gülümsedim. Farkında bile değildi ama mükemmel zamanlamasıyla beni kurtarmıştı.

"Seninle dans etmeyi çok isterim," dedim ona mutlu bir şekilde reverans yaparken. Kıkırdadı ve gözlerini devirdi.

"Livy, sen tam bir kızsın."

Elimi tuttu ve ben arkamdaki iki adama bakarken beni sürüklemeye başladı. Gözlerim Alexander'a takıldı. Callen'dan daha uzun boyluydu, neredeyse tehditkâr bir kara bulut gibi üzerinde yükseliyor ve onu uzak durması için uyarıyordu.

Gözleri benim ve Brandon'ın üzerindeydi ve içimde bizi her zaman güvende tutacağına dair tuhaf bir his vardı. Ona gülümsedim ve dudakları yarım bir gülümsemeye dönüştü

Brandon'a odaklanmak için arkamı dönmeden önce.

Bu durum ne kadar berbat olsa da, Alexander'la ilk dansımın mükemmele oldukça yakın olduğunu kabul etmek zorundaydım. Brandon'la olan bu dans da öyleydi. Annemle yaptığım dansları hatırladım. Oturma odasını boşaltır, sırayla Lena ve benimle dans eder, bize adımları öğretirdi.

"Bu kadar güzel dans etmeyi sana kim öğretti?" Brandon'a sordum.

"Annem," diye cevap verdi biraz üzgün bir sesle. İçimden bir sızı geçti

kalbim ve muazzam bir gurur.

Onun ve kendimin iyiliği için Lena ve Larry hakkında konuşmaktan kaçınıyordum. Onu üzmem istemiyordum ve kelimeleri çıkarmakta zorlanıyordum. Boğazımdaki yumruyu yuttum ve ona gülümsedim.

"Annem ve ben küçükken, annem... büyükannen... bize düzgün dans etmeyi öğretmeye karar verdi."

Hüzünlü gözleri meraklı gözlere dönüştü, beni dinliyordu.

Yumuşak bir sesle devam ettim, onları çiçeklerin güneş ışığını ve suyu özlediği gibi özlüyordum. "Tüm oturma odasını temizledi ve yumuşak bir country şarkısıyla başladık. Büyükannemin en sevdiği şarkının adı

"Whiskey Lullaby" idi. Şarkı hüzünlü ve yavaştı. İkimizi de yanına aldı ve gözlerimizi kapatmamızı söyledi.

ve müziği hissedin. Dediğini yaptık ve gözlerimiz kapalıyken her notayı duyabiliyor ve hissedebiliyorduk. Sonra, şarkı bize nasıl hissettiriyorsa öyle hareket etmemizi söyledi."

O anı ve ne kadar mutlu olduğumuzu hatırlayarak gözlerimi kapattım. Lena'nın kıkırdamalarını ve annemin kahkahalarını neredeyse duyabiliyordum. Annemin kahkahaları her zaman yumuşak ve içinde küçük bir hüznü barındırırdı. Çocukken bunu fark etmemiştim ama büyüdükçe, özellikle de şimdi geriye dönüp baktığımda, annemin hayatındaki pek çok

hüzünlü, mücadele dolu anı tespit edebiliyordum.

"O zaman ne?" diye sordu alçak bir sesle, sanki o anı bozmaktan korkuyormuş gibi.

Gözlerimi açtım ve onun meraklı bakışlarıyla karşılaştım. Onunla Lena, Larry ve büyükannem hakkında konuşuyor olmalıydım. Onlar öldüğünden beri, onu üzeceğim endişesiyle onlardan bir kez bile bahsetmedim.

"Annen ve ben gözlerimiz kapalı dans ettik ve birbirimize çarpıp kış üstü düştük," dedim ona gülümseyerek. "Sonra büyükannen bize dans adımlarını ve nasıl düzgün dans edileceğini öğretti. Ama o gün bize bir sır verdi."

Mavi gözleri büyüdü ve bir şekilde ikimiz de dans etmeyi bıraktık. "Sana ne söyledi?" diye sordu fısıltıyla.

Derin bir nefes aldım. Tanrım, onları nasıl da özlemiştim. Bu kez elbiseme ve herkesin bize diktiği gözlere aldırmadan eğildim ve fısıldadım. "Gözlerini kapatıp bir şarkıda sevgiline çarpmadan ya da düşmeden dans edebiliyorsan, o senin gerçek aşkıdır," dedi.

Birbirimizi izledik, etkileyici gözleri o küçük bedeninin içinden geçen tüm duyguları yansıtıyordu. Gözlerini benden yukarı kaldırdı ve ben de onun bakışlarını takip ederek Alexander'ın gözleriyle buluştum.

Etrafımızdaki herkesi görmezden gelerek o da diz çöktü. "Her şey yolunda mı?" diye sordu ikimize de.

Başımı salladım ama başka bir şey söyleyemeden Brandon ona doğru eğildi ve çemberimizi kapattı.

"Livy, büyükannesinin ona gerçek aşkı nasıl bulacağını anlattığını söyledi," diye fısıldadı ona.

Alexander merakla ona baktı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı ve kalbim küt küt atmaya başladı.

"Nasıl?" diye sordu fısıltıyla.

"Livy ile en sevdiğin şarkıda gözlerin kapalı dans etmelisin," dedi ona ciddi bir şekilde. "Eğer birbirinizi devirmezseniz, bu gerçek aşktır."

"Bunu denememiz gerekecek," dedi ona.

Brandon fısıltıyla, "Bunu şimdi yapma," diye önerdi. "Livy düşerse herkes güler."

Brandon ne kadar anlayışlı olduğunun farkında bile değildi. Alexander'ı arzuladıklarını tahmin ettiğim kadınlar tarafından bana doğru atılan birkaç kötü bakış vardı. Hiçbir kadına dikkat etmedi ve kendisine doğru atılan bakışların farkında olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

"Tamam, yalnız kaldığımızda yaparız," diye söz verdi. Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Elini tuttum ve kolunu belime doladım,

iki ayağımın üzerinde durmama yardım ediyor.

"Livy," diye başladı Brandon, "neden büyükannemin en sevdiği şarkı buydu?"

Benim anneme sorduğum soruyu onun da sorması ne kadar tuhaftı. Duyduğum en hüzünlü şarkılardan biriydi.

Hüzünlü sözleriyle tüylerimi diken diken ediyor.

"Bilmiyorum bebeğim," dedim ona. "Bana söylemedi."

"Hangi şarkıydı o?" Alexander sordu.

Mavi gözlerinin içine baktım. "Bu bir country şarkısı," diye mırıldandım. "Whiskey Lullaby."

Maxim o anı yarıda kesti ve bana sarıldı. "Artık sen benim kız kardeşimsin," diye haykırdı. "Kardeşim, karınla dans edebilir miyim?"

"Onu tek parça halinde geri getirdiğinden emin ol," diye yorum yaptı, gözleri üzerimdeydi.

"Söz veriyorum." Maxim beni onlardan uzaklaştırırken gülümsedi.

Tıpkı kardeşi gibi Maxim de iyi bir dansçıydı ama kendimi Alexander'la bir dans daha yapmak isterken buldum. Sonra Layla ve Brandon'la birlikte bir dans. Ondan sonra sıra evliliğimizle gurur duyan büyükbabasına geldi. Onu kandırdığımız için kendimi çok kötü hissettim ama Brandon'ın geleceğini benimle güvence altına aldığını kendime hatırlatarak gülümsedim ve başımı salladım. Önemli olan tek şey buydu.

Kaç dans ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, sonunda kendimi affettirmek zorunda kaldım. Biraz suya ve temiz havaya ihtiyacım vardı. Geniş teras kapısından geçtim ve temiz hava tenimi serinleterek içime doldu. Garip bir gündü. Bir sürü anı geri geliyordu.

"Liberty," Callen'ın sesi yakındı ve ona doğru döndüğümde sadece iki adım ötemde olduğunu gördüm.

"Merhaba Callen."

Tuhaf sessizlik uzadı, tüm geçmiş ve söylenmemiş sözler aramızda kaldı.

"Her zaman büyüleyiciydin ama bugün bundan çok daha fazlasısın," dedi usulca, bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırırken. Orada gözlerinde nezaketten başka bir şey yoktu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Bana daha önce hiç çarpıcı dememişti ve şimdi dememesini diliyordum. "Ailenle birlikte mi geldin yoksa sadece

Sen?" Ben sordum.

"Sadece benim," diye cevap verdi.

İyi olup olmadığını sormak istemedim. Bilmek istemiyordum. Sonunda onunla olan geçmişimin artık önemli olmadığı bir noktadaydım. Beni izliyordu ve beni anlamaya çalışıp çalışmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Her zaman derdi ki Beni anlamakta zorlanıyordu, ne düşündüğümü ya da hissettiğimi hiç anlamıyordu.

Tıpkı benim Alexander'la olan ilişkim gibi, diye düşündüm kendi kendime isteksizce. "Livy," diye başladı tereddütle, gözlerinde keder vardı. Nerede olduğunu biliyordum. gitmemesini diledim. "Hiç özür dilemedim... Sana ne kadar üzgün olduğumu hiç söylemedim..."

"Yapma," diye durdurdum onu. "Bugün olmaz."

Alexander ve ben bunu bir iş anlaşması olarak yapıyor olsak da, bu günü elimden geldiğince mükemmel tutmak istedim.

"Mutlu musun?" sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Bunu beklemiyordum.

CHAPTERTWENTY-NINE

OceanofPDF.com

Liberty Rain Caldwell. Soyadımın Liberty ile birlikte anılmasını çok sevmiştim. Sanki uzun zamandır kayıp olan bir parça eve geri dönmüş gibiydi.

Balayı için gideceğimiz yere varmak için sabırsızlanıyordum. onu yalnız bıraktı. Aramızdaki çekimle savaştı ama o bile buna karşı koyamadı. Hâlâ karımın tadını alabiliyordum, ilk öpüşmemiz, vücudu benimkine bastırırken çıkardığı küçük inilti. O öpücükle volkanın patlamasını hiç beklemiyordum.

Karı koca olarak ilk dansımız mükemmele yakındı. Tam olarak istediğim yerdeydi. Tanıştığımız günden beri ve o günden beri her gün, Liberty beni çabalamadan tüketmişti. Kendime bunun sadece geçici bir hayranlık olduğunu söylemeye çalıştım... ama bundan çok daha fazlasıydı. Onu koruyacak ve sonsuza dek el üstünde tutacaktım.

Hayatın bazı boktan yolları vardı. Babamla ilgili skandal patlak verdiği andan itibaren birbirimize dönüş yolculuğumuz başladı. Onu hayatım boyunca başka hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum. Liberty benim için yaratılmıştı, ben de onun için.

Balkona çıkmadan önce konukların arasından geçerken gülümsemesini izledim. Konuşmaya devam eden erkeklerin arasından sıyrıldım ve karımı takip etmeye başladım. Ona tekrar sarılmak için sabırsızlanıyordum.

Balkona çıkar çıkmaz Callen'ın "Mutlu musun?" sorusunu duydum.

Kırmızı gördüm ve adamı yumruklayabilirdim. Onu balkondan aşağı uçurmak ya da boğmak istedim. Liberty'nin ela gözleri sorusunu düşünürken onu izliyordu. Ona hemen çok mutlu olduğunu söylememesi karnına bir yumruk gibi inmişti.

Ama ne bekliyordum ki?

Onun yanında rahat ve huzurluydu; gülümsemesi çekingen ama şefkatliydi. Ve lanet Callen karımı sanki onu önemsiyormuş gibi izliyordu. Ona öyle bakmaya hakkı yoktu.

Aptalcaydı ama bir daha karımın yanına yaklaşmamasını sağlamak için onu davet ettim. O sınırların dışındaydı ve benimdi.

Babamda nefret ettiğim özellikler hızla benim olmaya başlamıştı. Beni tüketen bu lanet ailenin nesi vardı?

OceanofPDF.com

CHAPTER THIRTY

OceanofPDF.com

I Callen düşünceli bir şekilde bu soruya nasıl cevap vereceğini düşündü.

"Düğün günündeki bir gelin için komik bir soru," diye araya girdi Alexander'ın sesi, yanımda yerini almış, kolunu sahiplenici bir şekilde bana dolamıştı.

"Belki," Callen telaşlanmadı ya da soğukkanlılığını kaybetmedi. "Ben sadece Liberty'yi mutlu görmek istiyorum. O her şeyi hak ediyor."

"Teşekkür ederim Callen." Sesim duygu dolu ve kısık çıkmıştı. Kendime karşı dürüst olursam, Callen'la çıkarken sevgiliden çok arkadaş gibiydik. Belki de onun benim için ne kadar yanlış olduğunu anlamam için bu yolculuğa ihtiyacım vardı. Lena başından beri bunu söylüyordu.

"Umarım yabancılık çekmezsin," diye şaka yaptı Callen. "Tüm oyunlarımızı ve beni nasıl yendiğini özledim."

"Muhtemelen hâlâ kaybetmenin acısını çekiyorsun," diye mırıldandım gülümseyerek. "Güzel kadınların elinde kaybetmeye alışmış gibiyim," dedi.

karşılık verdi. "Ciddiyim Livy. İletişimde kal. Seni özledim."

"Ailemizle ve yayınevimizle meşgul olacağız," diye cevap verdi Alexander, sesi buz gibiydi. Onun bu yorumu kafamı ona doğru çevirmeme neden oldu. "Eminim aileniz ve yayınevinizle meşgulsünüzdür."

Alexander son kelimelerin altını çizdi. Birbirlerine baktılar ve ben neler olup bittiğini anlamak için bulmacanın bir parçasını kaçırmışım gibi hissettim.

"Seni uyarıyorum Alexander Caldwell," diye karşılık verdi Callen, sesi tedirginlikle hafifçe yükselmişti. "Yayıncılığımın peşinden gelmene izin vermeyeceğim."

ev."

Alexander ona cevap verme zahmetine bile girmedi, sadece sinir bozucu bir şekilde onu izledi. Callen için biraz üzüldüm çünkü onun soğuk bakışları altında olmanın ne kadar rahatsız edici olabileceğini ilk elden biliyordum.

"Sonra konuşuruz Livy," Callen bakışlarını bana çevirdi ve öne doğru eğilerek yanağıma nazik bir öpücük kondurdu. Alexander'ın eli omzumu sıkıca kavradı. "Tebrik ederim."

Beni öptüğünde kalbimde tek bir duygu bile çırpınmadı. Sadece İyi bir arkadaştan ya da kardeşten gelen bir öpücük gibi. Birlikte geçirdiğimiz yıllar gözümün önünden geçerken onun uzaklaşmasını izledim. Yolculuğumuzun bizi buraya getirmesi ne kadar garipti.

Etrafıma bakındım, yakınlarda başka kimsenin olmadığından emin oldum ve Alexander'a döndüğümde beni temkinli bir ifadeyle izlediğini gördüm.

"Tamam, neler oluyor?" Ona sordum. "Callen neden onun yayınevinin peşinden gittiğini düşünüyor?"

"O sadece paranoyak," diye sakince konuştu, sesi ve ifadesi değişmemişti. "Seni bıraktığında her şeyi berbat ettiğini biliyor. Bir yayınevimiz var ve onu yeneceğimizden endişeleniyor."

"*Bizim* hiçbir şeyimiz yok Alexander," dedim ona. "*Senin*," kelimeyi vurgulayarak söyledim, "bir yayınevin var. Ben sadece kimsenin Brandon'ı benden alamayacağından emin olmak istiyorum. Ben bunu Brandon için yapıyorum, sen de yayınevin için yapıyorsun."

Bakışları dudaklarıma ve tekrar gözlerime kaydı. "Kimse onu senden alamaz. Ve bir yayınevimiz var, yarısı senin."

Kulaklarıma inanamadım. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Sözlerim biraz acı geliyordu. "Callen'ın seninle akraba olmadığına emin misin? Çünkü yemin ederim bunu daha önce duymuş gibiyim. Aslında, Callen'ın bana söylediği sözler tam olarak bunlardı."

Kelimeleri zar zor söyleyebildim ve aniden bana doğru ilerledi. Verdiği tepkinin şokuyla geriye doğru bir adım attığımı bile fark etmedim, mermer taş ray popoma bastırdı.

"Callen bana hiç benzemiyor," diye hırladı. "Sana bunun sözünü verebilirim."

Soğuk ve sakın Alexander gitmişti ve yüzü bana yaklaştıkça gözleri yanıyordu. Bu dönüşüm karşısında şaşkına dönmüş bir halde ona bakakalmıştım; onu bu kadar yakınımda hissetmek, kokusu ve sıcaklığı tüm duyularımı istila ettiği için nefesim kesilmişti.

Dudakları benimkinden bir santim ötede durdu ve gözleri yandı. Derin, fırtınalı bir denizde boğulmak gibiydi. Dudakları dudaklarıma çarptı ve dilini ağzımın içine soktu. Öpücüğü tüm duyularımı bastırdı ve daha fazlasını isteyerek dilini emdim.

"Ah, işte yeni evlilerimiz." Büyükbabasının sesi beni bu esrarengiz adam karşısında şaşkınlığımdan uyandırdı.

İkimizin de nefesleri ağırlaşmıştı, ellerimi göğsüne koydum ve onu hafifçe iterek kendime gelmeye çalıştım. Sonunda sesimi buldum ve sadece onun duyabileceği şekilde alçak sesle fısıldadım. "Bana ya da değer verdiğim herhangi birine zorbalık yapmayı aklından bile geçirme."

Şaşkın bakışı her şeyi anlatıyordu. Ama ciddiye dim. Buna tahammül edemezdim. "İkiniz de balayına çıkmak için sabırsızlanıyormuş gibi görünüyorsunuz."

büyükbabası mutlu bir şekilde duyurdu. Gerçeklerden daha uzak olamazdı ama ben sadece gülümsedim.

Alexander tüm yalanları söyleyebilirdi. Tüm bu lanet maskaralık bitene kadar sadece gülümserdim.

CHAPTER THIRTY-ONE

OceanofPDF.com

A Balayımız için ayrılmaya hazırlanırken ve ben kafamda kelimenin etrafında tırnak işaretleri yaparken, Maxim ve Alexander'ın bir şey hakkında tartıştıklarını fark ettim.

Alexander geliyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Layla alçak bir sesle sordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandım alçak sesle. "Bu arada, neden Maxim'i Alexander'a tercih ettiğimi söyledin? Ben asla böyle bir şey söylemedim."

Omuzlarını silerken güzel sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırarak kıkırdadı. "Sadece Alexander'ın tepkisini görmek istedim. O adam kıskanç, deli gibi kıskanç."

"Sen delisin, Layla."

"Bunu şimdi mi fark ettin?" diye karşılık verdi kıkırdayarak.

"Seni özleyeceğim Livy," diyen Brandon'ın sesi dikkatimi tekrar onun yanında duran Layla'ya çevirdi.

Mavi kot pantolonum ve sade beyaz kazağımla yere çömeldim. O aşırı süslü gelinliği giymediğim için mutluydum.

"Kalmamı istiyor musun?" diye sordum. Onu geride bırakma fikri hiç hoşuma gitmemişti.

"Hayır," dedi ciddi ve yetişkin olmaya çalışarak. "Layla ve Maxim sen dönene kadar benimle kalacaklarını söylediler. Ve çok çabuk döneceksin."

"Emin misin?" diye sordum. Neredeyse sinir krizi geçirmesini, bağırıp çağırmasını ve kalmam için ağlamasını dileyecektim. Ya da bu hafta başında kreşe gitmek istemediğinde yaptığı gibi bana üzgün üzgün bakmasını, böylece pes edebilmeyi.

Başını salladı ve gözleri üstümde gezindi. Bakışlarını takip ettim ve Alexander'ı yanımda dimdik dururken buldum. Aramızdaki konuşmadan

dolayı hâlâ biraz tedirgindim.

daha önceki karşılaşma.

Brandon'a bir kez daha sarıldım ve ayağa kalktım. Şaşkınlıkla Brandon da Alexander'a sarıldı ve ben çok içinde bakarken o gülümseyerek karşılık verdi.

"Artık hepimiz bir aileyiz," diye sevinçle haykırdı Brandon ve ben içten içe irkildim. Yaptığımız bu plan hızla ters gidiyordu. On kat geri tepiyordu ve bu sahte evliliğin üzerinden daha bir gün bile geçmemişti.

Alexander'a baktım ve gözlerimiz buluştu. Onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini ya da Brandon'ın onu koruyucu aile sisteminden uzak tutmak için yaptıklarımızdan zarar görebileceğini umursayıp umursamadığını merak ettim.

"Evet, biz artık bir aileyiz," diye konuştu Alexander, gözleri sessiz bir meydan okumayla beni izliyordu.

"Pekâlâ, siz ikiniz," diye duyurdu Maxim, gülümsemesi biraz yorucuydu. "Siz gidin. Brandon ve ben futbol oynayacağız." Gözlerini dikkatle bana dikti ve sonraki kelimelere vurgu yaptı. "Oynanması gerektiği gibi."

Omzumu silktim. "Bunu sen yap," dedim ona. "Ama o incinirse, ben seni çok daha kötü incitirim."

Maxim güldü. "Livy, bazen korkutucu olabiliyorsun."

"Evet, evet," diye mırıldandım. "Sadece yaralanmadığından emin ol."

"Bu beni ne tür bir amca yapar?" Maxim Brandon'ın saçlarını karıştırırken şakalaştı. Brandon çok mutlu görünüyordu.

"Tamam," diye ikimizi de durdurdu Alexander. "Liberty, gitmeliyiz."

İsteksizce beni arabaya doğru itmesine izin verdim. Onunla yalnız kalmak iyi bir fikir değildi, bunu biliyordum. Yolcu koltuğuna oturmadan önce arkama bir kez daha baktım, Brandon, Layla ve Maxim bize el sallıyordu.

Bir saat sonra, Alexander'ın özel uçağına binerken telefonumu onuncu kez kontrol ettim. Brandon'dan ayrılmak istemiyordum ama beni bekleyen resimler onun iyi olduğunu gösteriyordu. Brandon'ın bu kadar

İskoç malikanesinde kalmak yerine başka bir ülkede balayı için planlar yaptı. Ama sessiz kalmanın daha akıllıca olacağına karar verdim. Ayrıldığımızdan beri pek bir şey söylememişti.

Evlilik yeminlerimizi ettiğimiz andan itibaren geçen her saniye, ikimizin de hata yaptığına daha fazla ikna oluyordum. Özellikle de vücudum ona olan arzumla uğuldarken, bu beni kendime karşı öfkeliendiriyordu.

Özel uçağı Fransa'ya indiğinde bizi bir şoför bekliyordu. Yolculuk için

hazırlanmamıştım bile ama o bunu da halletti. Nereye gideceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu.
Fransa'da olmamız dışında.

Sessizlik içinde yol alırken pencereden dışarı baktım. Kilometrelerce uzanan yeşil üzüm bağlarının muhteşem manzarası, arkalarında küçük köylerin ve kasabaların ana hatlarının bulunduğu dağlık hinterland zar zor görülebiliyordu. Sanki yamaçlara tünemişler, içlerinden nehirler akıyormuş gibi görünüyordlardı. Manzara çok güzeldi, üzüm bağlarının arasından geçiyor ve kayalıklardan denize bakıyorduk.

Kendimi bitkin hissediyordum. Geçen hafta duygusal bir hız treniydi. Aceleye getirip getirmediğimizi, neden net kurallar ve yönergeler konusunda ısrar etmediğimi tekrar tekrar tartıştım. Bunu bir kenara bırakın, düşünmeme gerek yoktu. Bu işi aceleye getirdiğimizi ve kuralları belirlerken daha iyi bir iş çıkarmam gerektiğini biliyordum.

Benim için önemli olan tek şey Brandon'ın benimle olduğundan emin olmaktı. Lena ve Larry'yi hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Muhtemelen yanlış yaptığımız tüm saçmalıklar yerine güzel manzaralara odaklanmaya çalıştım.

Anlaşmamız için neden bu kadar zahmete girdiğini gerçekten anlayamıyordum; sonuçta bu sadece bir iş anlaşmasıydı. Ona baktım ama yorulmak bilmeden telefonunda bir şeylerle uğraşıyordu ve içimi çektim, sonra tekrar pencereden dışarı baktım.

"Neden bu kadar ağır bir iç çekiş Livy?" Düğünden ayrıldığımızdan beri benimle ilk kez konuşuyordu ve beni ürküttü. Ona doğru baktım.

Bu soruya nasıl cevap vereceğimden emin olamadan onu izledim.

"Hadi ama," diye gülümsedi ve ağzım açık kaldı. "Daha önce hiç kendini tutmamıştın."

Yorgunluktan mı yoksa endişeden mi emin değildim ama onun tekrar gülümsediğini görünce kalbim neredeyse duracaktı. Kaşlarımı çattım. Bu adamın yanında dikkatli olmalıydım; aksi takdirde aklımı kaybedebilirdim ve bu iyi bir şey olmazdı.

Soruyu sormak için ağzımı açtığımda aklıma şoförün ne söylersem söyleyeyim duyacağı geldi.

Bunun yerine, "Hiçbir şey" diye mırıldandım ve dışarıya bakmaya devam ettim.

Gideceğimiz yere vardığımızda ona sorardım.

Tam bu düşünce aklımdan geçerken, gözümün önüne güzel bir Fransız şatosu geldi.

"Vay canına," diye mırıldandım, herkesten çok kendime. "Şimdi bu bir manzara değil mi?"

"Beğendin mi?" Alexander bana sordu.

Ona hızlı bir bakış attım. "Öyle değil mi?"

"İstiyorum," diye cevap verdi. "Özellikle de kalacağımız yer orası olduğu

için."

Anlamaya çalışarak kaşlarımı çattım. "Senin evinde kalacağımızı söylediğini sanıyordum."

Kıkırdadı. "Orası bizim yerimiz."

Bir an için ona bakakaldım. *Az önce kıkırdadı mı?*

"Hmmm," güzel konuta tekrar baktım. "Sanırım gerçekten zenginsin, ha?"

"Sanki nefret ediyormuşsun gibi söylüyorsun," dedi.

Omuz silktilim. Nefret etmiyordum ama bazılarının bu kadar çok şeye sahipken diğerlerinin neredeyse hiçbir şeye sahip olmamasının haksızlık olduğunu düşünüyordum. Ama onun zenginliğinin benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Araba şatonun önünde durdu ve hemen personel dışarı çıktı. Alexander'ın yardımıyla arabadan indim ve beni herkesle tanıştırtırken elimi tuttu. Bunu yapıyor olmamızdan nefret ediyordum, her şey numara olduğu halde gerçekmiş gibi geliyordu.

Kıbarca gülümsedim, başımı salladım, İskender'in elindeki elimin acı verici bir şekilde farkındaydım. Elimi onunkinden çekmeye çalıştım ama buna izin vermedi, ben de dikkatleri üzerimize daha fazla çekmek istemediğim için denemekten vazgeçtim.

Birlikte odalarımıza çıktık ve etrafımızdaki her şey beni hayrete düşürdü. Baktığım her yerde Louis IX'un lüksü vardı; tavanda ve duvarlarda tablolar, mobilyalarda altın süslemeler ve gözlerim yatağa takıldı.

"Alexander," diye ona baktım.

Bavulunu dolaba iterken hiçbir şeyden etkilenmiş gibi görünmüyordu. Muhtemelen burayı milyonlarca kez ziyaret ettiği için mantıklı geliyordu. Mavi gözleri benimkilerle buluştu, ben de yatağı işaret ettim.

Parmağımı takip etti ve kaşını kaldırdı. "Yatmaya hazır mısınız?"

Yanaklarımın ısındığını hissettim.

"Hayır," sesim titrek çıkmıştı. "Sadece bir yatak var."

"Evet, bunu görebiliyorum." Sanki bu dünyadaki en normal şeymiş gibi davranıyordu.

"Aynı yatakta uyuyamayız," diye mırıldandım.

"Neden olmasın?" diye sordu. "Ne de olsa evliyiz."

Derin bir nefes aldım ve sonra bir nefes daha. "Benimle alay etmekten falan mı hoşlanıyorsun?" Tısladım. "Yaptığım bir şey için intikam zamanı mı?"

Beni deliymişim gibi izledi.

"Hayır, seninle alay etmiyorum Liberty," diye cevap verdi sonunda.

"Peki," dedim ona. "Seni rahatsız etmiyorsa, beni de rahatsız etmiyor demektir."

Çantamdan birkaç parça eşya çıkardım. "Ama seni uyarayım Alexander. Eğer battaniyeyi üzerimden çekersen, seni yataktan iterim."

"Uyarıldım," diye cevap verdi sakince.

"Bir içkiye ihtiyacım var, lanet olsun." Duş almak ve üstümü değiştirmek için hışımınla banyoya gittim.

Duşun altında geçirdiğim süre boyunca çılgınca atan kalbimi sakinleştirmeye ve hıncı hayal gücümü törpülemeye çalıştım. Alexander'la aynı yatağı paylaşmak bana her türlü fikri veriyordu ve seks yapmayalı bu kadar uzun zaman olmamasını diliyordum. Onu düşündüğümde bile klitorisim zonkluyorsa, duşa girmenin kötü bir fikir olduğuna yemin edebilirdim.

Onunla aynı evde, aynı odada ya da yatakta olmak şöyle dursun.

Duştan çıktığımda Alexander gitmişti. Ve buna sevindim. Lanet olası Layla benim için kıyafet toplarken berbat bir iş çıkarmıştı, bunu yapanın o olduğunu varsayıyorum. Hepsi yeniydi ve şu anda sahip olduğum tek rahat kıyafet buraya geldiğim kıyafetti. Benim için paketlenen saçma sapan elbiseler yerine giyebilmek için birilerine her gün yıkayıp yıkayamayacaklarını sormam gerekecekti.

Saate baktım, saatin akşam dokuz olduğunu fark ettim ve Brandon'la konuşabilmek için Maxim'i arayacak zamanım olduğuna karar verdim. Layla ve Maxim onu yatağa yatırmaya hazırlanırken onları tam zamanında yakaladım.

"Seni şimdiden özledim," dedim ona usulca. Aradığım için mutluydu, bu beni daha da mutlu etti.

"Ben de seni özledim," dedi uykulu sesiyle. "Maxim bu geceden sonra üç gece daha uyursan eve döneceğini söylemişti."

"Bu doğru" dedim ona. Sonra mahkemeye gidecektik ve onun velayetini sonsuza dek alacaktım.

"Yatmadan önce sana masal okudular mı?" Ona sordum.

"Yaptılar," derken gülümsediğini duyabiliyordum. "Ama bu işte senin kadar iyi değiller," diye fısıldayarak ekledi, bu da beni güldürdü.

"Eve döndüğümde gece sana iki hikâye okuyacağım, böylece arayı kapatabiliriz," diye söz verdim ona.

İyi geceler diledik ve telefonu kapattık. Üzerimdeki gülünç geceliğe baktım. Beni en çok örten geceliği elime aldım, kalçalarımın ortasına kadar uzanan kremsi beyaz bir bebek geceliği.

Neyse ki eşleşen bir şal vardı. Aynada kendime baktım ve lanet olası kıyafetlerin yokluğunda beklenebileceği kadar iyi görüldüğüme karar

verdim.

Alt kata inip mutfağı ararken kendimi turistik bir geziye çıkmış gibi hissettim. Her oda diğerinden daha büyüktü; bir insanoğluna ait olması akıllara durgunluk veriyordu. Sanki bir müze gibiydi. Sonunda mutfağı bulduğumda, yemek dolu bir tabak gördüm. Etrafıma bakındım ama kimse yoktu.

Ben de çay ve su ısıtıcısı aramaya koyuldum. Su ısıtıcısını buldum, içine su doldurup kaynamaya bıraktım ve sonra çay aramaya devam ettim. Bu kocaman mutfakta mutlaka çay olmalıydı.

Başka bir dolap açtım ve onu buldum.

"Voilà," diye haykırdım muzaffer bir edayla, ayak parmaklarımın ucuna basarak ona ulaşmaya çalışırken. "Hadi, sadece devril."

Bir el arkamdan geldi ve beni ölümüne korkuttu. Sert bir bedenin arkasına düştüm ve etrafımda döndüm.

"Tanrım, Alexander," diye mırıldandım, elim kalbimin çılgınca attığı göğsümdeydi. "Beni ölümüne korkuttun!"

"Özür dilerim," dedi ve almaya çalıştığım çay kutusunu bana uzattı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, kalbim hâlâ hızlı atıyordu.

Yeni duş almış olmalıydı. Koyu renk saçları hâlâ nemliydi. Ve göğsü çıplaktı.

Aman Tanrım, ne kadar belirgin bir karın kasları vardı. Kahretsin, o takım elbisenin altında bu kadar seksi olduğunu asla tahmin edemezdim. Seksi olduğunu biliyordum, ama bu çok fazlaydı. Ve mürekkebi vardı! Göğsünü ve kollarını kaplayan kabile dövmeleleri vardı ve hepsini dilimle izlemek istedim.

Bu düşünce karşısında gözlerimi kırdım!

Ne? Hayır. Hayır. Yalamak yok, dokunmak yok, Alexander Caldwell ile hiçbir şey yok.

"Çay ister misin?" Teklif ettim, sesim soluğum kesilmişti. Kahretsin, bana neler oluyordu?

"Ben pek çay seven biri değilim," diye cevap verdi. "Ama biraz kahve alacağım."

"Tamam," dedim ve onun kahvesini ve benim çayımı yapmaya gittim. O oturdu ve ben

Ocağın yanında el yordamıyla dolaşırken bakışlarının içimi yaktığını hissettiğime yemin edebilirim. Kahvesini getirdim ve hafif titreyen ellerle önüne oturttum. Ben de çayımı alıp oturdum, ellerim fincanın etrafındaydı.

Sanırım üzerinde pijama olduğu için

şükretmeliydim. "Kıyafetlerini kim topladı?" Durup dururken sordum.

Kaşları havaya kalktı, muhtemelen garip sohbet konusunu merak

ediyordu.

"Evet," diye cevap verdi. "Neden sordunuz?"

Endişeyle kendime baktım ve şalımın tamamen şözölmüş olduğunu fark ettim ve bağlamak için tekrar çektim.

"Çünkü kıyafetlerimi kim paketlediyse," dedim ona, "berbat bir iş çıkarmış.

Giyebileceğim düzgün bir şey yok."

Kıkırdadı. "Layla kıyafetlerini toplamış," diyerek az önceki tahminimi doğruladı.

"Eve gittiğimizde onu öldürmemi hatırlat bana," diye mırıldandım ve çayımdan bir yudum aldım.

Orada sessizce oturduk ve bunun rahat olup olmadığına tam olarak karar veremedim. Bu bana cenazeden sonra mutfağında oturmamızı hatırlattı. Ama bu sefer hissettiğim tek duygu tuhaf bir şehvetti. Onun muhteşem vücuduna bakıp duruyordum. Sadece onu görmek bile vücudumu ateşliyordu ve kalçalarımın arasında zonklayan bir ağrı vardı.

"Tüm personel nerede?" Ona sordum. Gerçekten etrafımızda olmalarını umuyordum, aksi takdirde aptalca bir şey deneyebilirdim... burada tek başımıza oturmaya devam edersek, onun altılı paketini hissetmek gibi.

"Gece için ayrıldılar," diye yanıtladı basitçe ve gözlerinin arzusuyla yandığına yemin edebilirdim. Belki de Alexander'ı başından beri yanlış tanımıştım? Bugün sanki onun farklı bir yönünü görmüş gibiydim.

Tamamen yabancı birine bakıyordum. Benim tanıdığım sakin ve soğuktu ama bu adam kilometrelerce öteden cinsel gerilim ve sıcaklık yayıyordu.

"Aç mısın?" Sordum ve sorduğum için kendime lanet ettim. Sesim hırıltılıydı ve sanki kendimi ona sunuyormuşum gibi çıkıyordu.

"Hayır ama bir şeyler yemelisin," dedi bana. "Bütün gün neredeyse hiçbir şey yemedin. Gücüne ihtiyacın olacak."

Ne için? Sormak istedim ama sessiz kaldım. Midem düğüm düğümdü ve biraz yemek yemeye zorlasam, sadece geri gelecekti.

"Aç değilim," dedim ve çaydan bir yudum daha aldım.

Çok fazla sorum vardı ve bazı temel kurallar koymak istiyordum ama nasıl ve nereden başlayacağımı bilmiyordum. Beynim darmadağın olmuş, vücudumun onun yakınlığına verdiği tepkiye ve o muhteşem karın kaslarına odaklanmıştı. Dokunmadığımız halde vücut ısını hissettiğime yemin edebilirim.

Her şey kontrolden çıkmıştı. Sol elimdeki yüzüğe baktım ve hala gerçek dışı görünüyordu. Çayımı yere bıraktım ve yüzüğü çevirdim. Kontrol etme fırsatım olmamıştı ama şimdi yüzüğün her yerinde güzel safirler ve beyaz elmaslar olduğunu fark ettim.

Alexander'ın sesi kadife gibiydi: "Eğer beğenmezsen sana başka bir tane getirebiliriz." Başımı kaldırdım ve gözleriyle karşılaştım.

"Hayır," sesim bir fısıltı gibiydi. "Ben beğendim." Beğenip beğenmememin pek bir önemi yoktu, nasıl olsa yüzüklerimizi uzun süre takmayacaktık.

"Büyükbaban gerçekten iyi birine benziyor," dedim ona. Konuşacak tarafsız bir konu arıyordum, o kadar gergindim ki.

"Senden çok hoşlanıyor," dedi, derin sesi beni etkilemişti.

Gülümsedim. "Ben de ondan hoşlanıyorum."

Birbirimizi izlemeye devam ettik, ne olduğunu tam olarak kestiremesem de bir şey bekliyorduk.

"Alexander," diye başladım, bunu nasıl yapacağımdan emin değildim.

"Adımı dudaklarında duymak hoşuma gidiyor." Sözleri kafamdaki tüm düşünceleri silip süpürdü. Sesi müstehcen ve seksiydi ve beni tahrik ediyordu. Kalçalarımı birbirine bastırdım, kendime bunun sadece bir anlaşma olduğunu hatırlatmaya çalıştım.

"Ah," diye yutkundum. "Teşekkür ederim."

Zihinsel olarak kendimi tokatladım. Söylemem gereken şey bu değildi.

Biriyle çıkmayalı çok uzun zaman olmuştu ve yarı çıplak olması da yardımcı olmadı.

Gözlerim tekrar göğsüne ve onu kaplayan mavi mürekkebe kaydı. Alexander'ınkinden daha ateşli bir göğüs ya da karın kası görmemiştim. Ve pazuları güçlüydü. Beni becerirken kesinlikle beni zapt edebilirdi.

"Ne?" Şok içinde kendi kendime mırıldandım.

"Sorun nedir?" Alexander'ın sesi beni irkiltti ve bakışlarımız kilitlendi.

Ona baktım, ağzım açıldı ve nefesim biraz ağırlaşmıştı. Tahrik olmuşum, çok tahrik olmuşum. Sadece onu düşünürken bile sıırılsıklam olmuşum.

"Sorun nedir?" diye soruyu tekrarladı.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım. *Kahretsin, aynı yatakta uyuyamayız.* Belki şimdi yukarı çıkarsam, o gelene kadar uyumuş olurum. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

Aniden ayağa kalktım ve çayımı unuttum.

"Ben yatmaya gidiyorum," diyerek yanından geçtim ve eli bileğimi hafifçe kavrayarak beni durdurdu.

"Sorun nedir, Liberty?" diye soruyu tekrarladı.

Başımı salladım. Ondan tahrik olduğumu itiraf etmemin hiçbir yolu yoktu.

Diğer elini yanağıma götürdü ve hafifçe nabzımı yokladı. Parmağını. "Nabzın neden çılginca atıyor?" diye sordu yumuşak bir sesle, gözleri arzuyla kararmıştı.

"Atmıyor," diye zorlukla yutkundum. "Çılginca atmıyor."

Başını eğdi ve boynumu ısırdı. "Hissedebiliyorum," diye mırıldandı usulca, dudakları tenimi yakıyordu. Tüm düşünceler beni terk etti, gözlerim ağır kapakların arasından onu izliyordu, kanım damarlarımda ateş gibi akıyordu.

Ellerimin saçlarının arasına nasıl ve ne zaman girdiğinden emin değildim. Dudakları dudaklarımı buldu ve dudakları dudaklarımı ezerken ben de ona sıkıca tutundum. Öpücük tutku, çaresizlik ve coşkunun bir araya gelmiş haliydi. Ve kutsal bok! Daha önce hiç kimse beni böyle öpmemişti.

Bir şekilde kendimi duvara yaslanmış buldum ve odaklanabildiğim tek şey onun elleriydi, ağzı beni anlamsızca öpüyordu. Daha fazlasını istiyordum, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Taş gibi sert göğsü bana baskı yapıyor, bedenim onunkinin etrafında kıvrılıyordu. Aç dilinin ağzıma girdiğini hissettim ve utanmadan onu emdim. Ne kendimi ne de onu tanıyordum, iki çaresiz, susamış aşık gibi davranıyorduk.

Öpücüğünün tadı cennet gibiydi ve bedenim onun yakınlığına eriyen buz gibi karşılık verdi. Öpücüğünü kesti ve beni öpücüğüne gömerken derin nefesler aldım.

Yüzünü boynumun kıvrımına soktu, hassas derimin tadına baktı, ısırdı ve emdi, vücudumda titremelere neden oldu.

Elleri geceliğimin altında yolunu buldu ve uyluklarıma doğru ilerlerken lezzetli bir sıcaklık izi bıraktı. Ben inlerken Daha fazla dokunabilmek için vücudumu büküm. Onu daha çok istiyordum. Ona daha yakın olmak istiyordum. Üzerimdeki bornozu çıkardı, ardından geceliği başımın üzerinden geçirdi ve ellerimi boynuna dolayarak ağzını

tekrar benimkine. Parmaklarının külotumun içine kaydığını hissettim. Tenime dokunuşu nazik ama sertti, çok fazla ve yeterli değildi, ihtiyacım olan her şey vardı.

Parmakları içime kaydı ve dudaklarımdan bir iç çekiş çıktı.

"Çok ıslak." Sesi dudaklarıma karşı yumuşak bir mırıltıydı.

Ağırlaşan gözkapaklarımdan arasından onu izliyor, her yakıcı dokunuşunda vaat ettiği hissin peşinden koşuyordum. O anda hiçbir şeyin önemi yoktu, sadece onun dokunuşunun.

"Lütfen, durma," diye fısıldadım.

"Asla," diye yemin etti bir parmağını daha içime sokarken.

Vücudum onun dokunuşuyla eridi ve parmakları ustalıkla içime girip çıktı, hızlı ve akıcıydı ve kalçalarım şehvetli bir pus içinde onun saldırısına uydu. Bana yaşattığı zevk dalgaları odaklanabildiğim tek şeydi. Başka hiçbir şey yoktu, sadece o sert bir şekilde boşalırken, hayatım için ona tutunurken, nefesim sert ve düzensizdi.

"Siktir," diye homurdandı dudaklarıma karşı. Son titreyişimde beni gördü ve dudakları tekrar dudaklarıma saldırarak tadını çıkardı.

Sersemlemiş bir halde pijamasını yırtışını izledim, sonra da pantolonumu çekiştirdim. külotumu bacaklarımdan aşağı indirdi. Beni yukarı kaldırdı ve içgüdüsel olarak bacaklarımı onun etrafına sardım, vücudum onu karşıladı. Kalın sikini şişmiş, sırlıklam olmuş seksimde aşağı yukarı okşadı ve vücudum buna karşılık olarak titredi.

İçime sertçe daldı, nefesimi kesti. Sanki beni incittiğinden endişelenmiş gibi sustu. "Sikeyim. Çok sıkı. Çok iyi," diye inledi vücudu temasımızla sarsılırken.

"Yapma. Durma." Sesim hırıltılı bir fısıltı gibiydi.

İhtiyacı olan tek şey buydu ve Alexander beni sertçe becerdi, siki acımasızca içime giriyordu. Kollarımı sıkıca boynuna sarıp asıldım ve o küfretti ama ben söylediği tek bir kelimeyi bile algılayamadım. Tüm bedenim onunkıyla uyum içindeydi, her sert hamlesine uyuyor ve onu karşılıyordum.

İçimde bir patlama gibi sert bir orgazm patladı. Amım onun sikinin etrafında kasılırken tüm vücudum kontrolsüzce titredi ve onu sınırın ötesine itti. Birlikte nefesimizi tutmak için çok mücadele ettik, etrafımızdaki sessizliği bozan tek ses düzensiz nefes alış verişlerimizdi. Başım omzundayken az önce ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Hayatımda yaptığım en iyi seksti! Eller aşağı, en iyisi.

Etrafıma bakındım ve artık mutfakta olmadığımızı fark ettim. Aslında koridordaydık, etrafımızda eski tablolar vardı.

"Buraya nasıl geldik?" Sesim titreyerek sordum, bedenlerimiz hâlâ birbirine sarılmıştı.

"Bizi yatak odasına götürmek istedim," sesi rahattı. "Fazla uzağa gidemedim. Senin içinde olmaya ihtiyacım vardı."

Kollarını koruyucu bir şekilde bana doladığında rahatladığımı hissettim; geçen ayın ve geçen haftanın tüm gerginliği gitmişti. Birkaç saniye içinde, tutkunun sıcaklığıyla tüm aklımı ve mantığımı kaybettim, ama şimdi beynim yeniden çalışmaya başladığında, anlaşılmamızı karmaşık hale getirip getirmediğime dair sorular aklıma geldi.

Hayır, çok fazla düşünmeyeceğim! Madem evliyim, seksin nimetlerinden de faydalanabilirim.

Mantığının hiçbir anlamı yoktu ama hepsini kafamdan attım. Nefes alış verişine odaklandım, başımı boynunun kıvrımına koydum ve ciğerlerime dolan kokusunun tadını çıkardım. Onun kokusunu asla unutmayacaktım. Sonsuza kadar benimle kalacak bir şey olacaktı.

Bir gün biri senin bedenini ve ruhunu tüketecek Livy. O zaman anlayacaksın. Annemin sesi kafamın içinde yankılandı.

OceanofPDF.com

CHAPTER THIRTY-TWO

OceanofPDF.com

H Az önce ilk kez seviştiğimiz noktadan uzaklaşmaya, kalenin içinde çırılçıplak dolaşmaya başladı.

"Alexander," diye mırıldandım boynuna karşı. Çılgıncaydı Sadece bir hareketin bile beni nasıl yumuşattığını ve ona nasıl yakınlaştırdığını. "Sabah personelinizin bulmaması için kıyafetlerimizi almamız gerekmiyor mu?"

Yaptığımız şeye hâlâ inanamıyordum. Mantıklı tarafım tüm bunların olmasına izin verdiğim için beni azarlıyordu ve diğer tarafım, mantıksız tarafım, mantıklı tarafıma susmasını söylüyordu.

"Merak etme," diye mırıldanarak kulak mememi dişledi ve vücudum anında karşılık verdi.

Bu rol yapmak gibi hissettirmiyordu. Ve aman Tanrım, seks konusunda kesinlikle vahşiydi. Çalıştığım adamdan hiçbir iz göremiyordum.

"Bu kale kaç yaşında?" Şatonun içinden geçip yatak odamıza doğru yürürken bedenimin onunkine yaslanmasını görmezden gelmeye çalışarak sessizce sordum.

"Tarihi 15. yüzyıla kadar uzanıyor."

"Oh," diye cevap verdim. Konuyla ilgili soracak başka bir soru düşünmeye çalıştım.

kaleler ya da nötr bir şey, ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Aklıma gelen tek şey, ondan bunu tekrar yapmasını istemektir. Beni tekrar ve tekrar al. Daha önce hiç kimse beni bu kadar iyi hissettirmemişti.

Yatak odamızdaydık ve beni yavaşça yatağa yatırdı, kollarım hala boynuna sarılıydı.

"Alexander," diye mırıldandım. Zihnim hayır, hayır, hayır diye bağırırken bedenim daha çok, daha çok, daha çok diye haykırıyordu.

"Rol yapıyor olmamız gerekmiyor muydu?" diye sordum, ama bu sözler dudaklarımdan çıkarken bile ellerim göğsünün üzerinde

geziniyordu, parmaklarım

Mürekkebini izlerken hafifçe titriyordu. Vücudumu yukarı kaldırdım, daha önceki cazibeme teslim oldum ve dilimle dövmesini yavaşça yaladım.

Hoşuna gitmiş olmalı, çünkü dudaklarından yumuşak bir inilti çıktı. Bu yüzüme küçük bir gülümseme getirdi. Kısacık bir an için bile olsa onun üzerinde bu kadar küçük bir güce sahip olmak çok erotik hissettirdi.

Teninin tadından, sıcaklığından zevk aldım. Vücudunu, mürekkebin her bir izini keşfetmeme izin verdi ve hiç şüphesiz kimsenin onunla kıyaslanamayacağını biliyordum. Bu dönüşü olmayan tek yönlü bir yoldu.

Onu çevirmeme izin verdi ve ben de dizlerimin üzerine çökerek onu kalçalarımın arasına aldım. İkimiz de hâlâ çıplaktık ve o çok güzeldi.

"Çok güzelsin," dedi. Bunu benim onun hakkında düşündüğüm anda söylemesi garipti. Kalçalarımı kaldırdı ve içime acımasızca girmesine izin verdim.

O sabırsız bir aşıktı, geçici bir düşünceydi.

Elleri saçlarımın arasına kaydı ve ben kendimi ona doğru bırakıp kıvrılırken, daha fazlasını isterken, daha fazlasına ihtiyaç duyarken boğazından bir inilti koptu. Eliyle beni sararak ikimizi de döndürdü ve sikini sertçe içime soktu. Yüzünü boynuma gömdü ve bana karşı sert ama yavaşça sallanırken çılgınca tenimi emdi. Dudakları boynumda geziniyor, emiyor, yalıyordu ve sırtım yataktan aşağıya doğru kalktı.

"Alexander." Onun adı dudaklarımda bir iniltiydi. Bana vereceği her şeyi istiyordum.

Kalçalarımız mükemmel bir uyum içinde yükselip alçalıyordu; hızı o ayarlıyordu, önce sığ sonra derin, hızlı ve sert ve zevki birlikte kovalarken bedenim titremeye başladı.

"Gel Livy. Her tarafıma boşal." Sesi hırıltılı bir komuttu ve ben orgazm olurken bedenim milyonlarca parçaya bölündü, Alexander'ın bedeni üstümde titriyordu.

Kollarımı ona doladım, onu kendime yakın tuttum ve üzerimdeki ağırlığının tadını çıkardım. Sırt üstü döndü ve beni üzerine çekti. Saçlarım göğsüne yayıldı, başımı kalbinin üzerine koydum ve uykuya dalarken güçlü kalp atışlarını dinledim.

Gözlerimi açtığımda Alexander'ın başını göğsümde buldum. Kolunu belime dolamıştı ve ben onun uyuyan halini izlerken kalbimin küt küt attığını hissettim. Bu nasıl bu kadar hızlı olabilirdi? Ama sonra, gerçekten olmadı. Onu gördüğüm andan itibaren içimde bir şeyler ona doğru çekiliyordu, sadece bunun gerçek olmasını istemiyordum, bu yüzden onunla savaştım.

Rahatlamış ve muhteşem görünüyordu. Kasları yükseliyor ve sırtına doğru iniyordu. Sırtında da dün görmediğim mürekkep izleri vardı. Parmağımla hafifçe izlerini sürdüm, dokunuşumun altındaki sıcak teninin tadını çıkardım.

Bu gece sırtındaki o mürekkebi yalamak istiyorum, diye düşündüm kendi kendime ve usulca kıkırdadım.

Gözleri açıldı, mavi bakışları benimkilere sabitlendi.

"Sabahın bu saatinde bu kadar komik olan ne?" Beni izlerken sesi uykulu geliyordu. Yanaklarımın ısındığını hissettim.

"Sadece bir şey düşünüyordum," diye mırıldandım usulca.

"Anlat bana," diye emretti elleri vücudumda dolaşırken.

"Ah, işte otoriter Alexander Caldwell," diye takıldım ona. "Nerede olduğunu merak ediyordum."

Aletin kalçamda sertleştiğini hissettim.

"Söyle bana," diyerek sesini yumuşatmaya çalıştı ama bu hâlâ bir emirdi. Ellerim saçlarında gezinirken kıkırdadım. Çok yumuşak saçları vardı, en kalın saç.

"Hâlâ bana emirler yağıdırıyorsun," diye mırıldandım. "Lütfen demeyi dene."

Burnuma yumuşak bir öpücük kondurdu ve yanaklarımdan çeneme doğru yavaşça öpücükler gönderdi.

"Lütfen," diye ekledi usulca.

Bir gecenin bir insanın hayatında bu kadar çok şeyi değiştirmesi nasıl mümkün olabilirdi? Alexander'ın bu tutkulu yanını hiç görmemiş olmam nasıl mümkün olabilirdi? Her zaman çok derli toplu ve çekingendi. İçinde böyle bir ateş olduğunu asla tahmin edemezdim.

"Kıkırdadım çünkü sırtındaki dövmeleeri yalamayı düşünüyordum," dedim ve kelimeler dudaklarımdan çıkarken kızardığımdan emindim.

Gözlerini tam olarak çıkaramadığım bir ifadeyle bana kaldırdı. Bu adamı okumak çok zor olduğu için ne düşündüğünü merak ettim.

"Her yerinde dövmeleeri olduğunu asla tahmin edemezdim," diye ekledim kısık bir sesle. Boğazımı temizledim. "Çok temiz görünüyorsun. Bu çok seksi."

Beni izlemeye devam etti ve ben kendimi rahatsız hissetmeye başladım. "Dövme yaptırırdım ama iğnelerden korkuyorum. İğnelerden nefret ederim... iğnelerden ve yılanlardan."

Ağızma bir öpücük kondurdu ve bunun beni susturmak için olup olmadığını merak ettim.

Çok erken durdu. "Bu gece sırtımdaki dövmeleeri her birinin izini

sürmek için dilini kullanacağına güveniyorum."
Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Tamamdır."

"Şimdi duş a girelim," diye mırıldandı bakışlarımı tutarak. "Biz mi?" diye sordum.

"Evet, biz."

Bacağı mı tuttu ve beni yatağı n kenarına çekti. Beni omzunun üzerinden atıp banyoya doğru yöneldiğinde kahkahalara boğı ldum. Dü ne bakamayacak kadar gergindim ama şimdi etrafı ma bakınca dehş ete kapıldım.

"Vay anasını," diye mırıldandım zarif banyoya bakarken. "Odanın ortasında altın bir küvet mi var?"

Beni duş a götürürken "Evet," diye cevap verdi.

"Sadece duş mu alacağı z?" Cesurca sordum.

"Tabii ki hayır," diye tısladı, sırtımı fayansa bastırıp meme ucumu hafifçe dişlerinin arasına alırken. Dudakları mdan bir inilti kaçtı. Vü cudum başka hiç kimseye böyle tepki vermemiş ti. Başını kaldırdı, dilini ağı zımın içine sokarken ensemden tuttu ve duş onun kollarında eridiğ imde tamamen unutulmuş tu.

Vü cudumun ona doyamaması nasıl mümkün olabilirdi?

OceanofPDF.com

CHAPTER THIRTY-THREE

OceanofPDF.com

T Liberty ile balayına çıkma kararı hayatım boyunca verdiğim en iyi karardı. Hiç bitmesini istemedim. Onun hakkında her şeyi öğrenmeye bayıldım. Kalbi, bedeni ve ruhu çok güzeldi; onun sıcaklığı ailelerimizin geçmişinden kaynaklanan tüm acımı sildi.

Beni izlerken gülümsemesi, heyecanlandığında hafifçe nefessiz kalması, arzuyla parlayan gözleri... Karım hızla bağımlılığım haline geliyordu. Bana verdiği tepkiler patlayıcıydı. Ona asla doyamıyordum.

Yumuşak teni ağzım için yaratılmıştı, dudaklarının tadı taze gibiydi. İlkbaharda çilekler ve doruğa ulaştığında gözleri orman yeşili parlıyordu. Hayatımız boyunca bunu sadece benim göreceğime yemin etmişim.

Aklından neler geçtiğini, umutlarının ve hayallerinin neler olduğunu merak ettim.

Çünkü her şeyi onun ayaklarına sermek istiyordum. Bir eldiven gibi birbirimize uyduk, yanardağ ve lav, duman ve ateş.

Caldwell'in adamlarının geçmişi düşünüldüğünde, bu tehlikeli bir yoldu. Babam için Liberty'nin annesi Lily Smith onun tüm dünyasıydı. Saplantısı onu kendini yok etme yoluna sürükledi.

ona sahip olmak. Sırf onu yanında tutabilmek için karısını, çocuklarını, iyi ismini ve servetini alevler içinde bırakmaya hazırdı. Yaptıkları Caldwell'in iyi isminin alevler içinde kalmasına yol açtı.

Sadece patlayan volkandan sağ çıkacağımızı umabilirdim.

CHAPTER THIRTY-FOUR

OceanofPDF.com

T İki saat sonra, önümüzde uzanan güzel bir manzarayla bir tepenin zirvesinde oturuyorduk. Arkamızda İskender'in şatosu, önümüzde ise

Akdeniz, dalgalarıyla kayalık kıyı şeridine çarpıyor.

Alexander bizim için büyük bir battaniye örtüsü hazırlattı ve piknik yiyeceklerimiz şatodan getirilerek bizi bekliyordu. Salata tabakları, makarna, sıcak ekmek, tatlılar, şampanya ve şarap vardı. Ben olsam Bu bir piknikten çok, çimenlerin üzerinde gurme bir yemek gibiydi.

"Bir ısırik daha alamam," diye yakındım. "Tıka basa doydum. Bu çok fazlaydı

"Sadece ikimiz için çok fazla yemek var."

Rahatlamış görünüyordu, mavi gözleri parlıyor ve her hareketimi izliyordu. Ama pek konuşmuyordu. Eski çekingen hali geri gelmişti.

Denize doğru baktım, güzel manzara karşısında dehşete kapıldım.

"Vay canına," diye tekrar iç geçirdim. "Söylesene, neden Londra'ya geri dönme zahmetine giriyorsun?"

"Yapılması gereken işler var," dedi basitçe.

"Evet," diye mırıldandım. "Bahaneler bir yana, bu berbat."

"Neden Londra'ya taşındınız?" diye sordu ve ben şaşırdım. Sanırım onun da soru sorması mantıklıydı. Sadece bunu beklemiyordum.

"Annem yedi yıl önce öldü," dedim ona, gözlerim güzel manzarada gezinirken. "Çok yakındık. Üçümüz, Lena, annem ve ben çok yakındık. Her neyse, annem öldü." Bunca zaman sonra bile onun hakkında konuşmak zordu, "ve ben de artık bir değişiklik yapmanın zamanı geldiğine karar verdim. Annem aslında Birleşik Krallık'ta doğmuştu. Yeni bir başlangıç gibi geldi. Lena bu macerayı birlikte yaşamamız gerektiğine karar verdi ve Layla da zaten İskoçya'lıydı. Bu yüzden

Hepimiz üniversitedeki son dönemimizi bitirdik ve taşındık. Lena Londra'ya geldikten kısa bir süre sonra Larry'yle tanıştı ve hemen kaynaştılar. Layla Callen'ı tanıyordu." Adını duyunca vücudunun hafifçe sertleştiğini hissettim ama devam ettim çünkü Callen artık çok uzak bir anıdan başka bir şey değildi. Ona karşı dün gece hissettiklerimin bir kısmını bile hissetmemiştim. "Böylece bana onun şirketinde bir iş buldu. Londra'dan çalışmama ve gidip gelmeme izin verecek kadar çaresizdi. Layla Londra ve Edinburgh arasında mekik dokuyordu. Birkaç İngiliz erkek arasında çok popülerdi ama sonra Lachlan'ın onun için uygun olduğunu düşünmeye başladı."

"Ya sen?" diye sordu.

Bana Callen'in bana göre olup olmadığını mı soruyordu? Ona dalgın dalgın baktım, kişisel geçmişimize ve düşüncelerimize girmenin mantıklı olup olmadığını merak ediyordum. Onunla yatmak başka bir şeydi, kalbimi açmak bambaşka bir şey. Kalp kırıklığı ihtimalini davet ediyordu.

Omuzlarımı silktim. Callen'la olan geçmişimden bahsetmek istemedim. Onu hiç düşünmek istemedim. Bunun yerine, kurşundan kaçtım. "İlk taşındığımızda, Lena ve ben alışmaya çalışmakla meşguldük. Kaybetmek zordu... annemi kaybetmek. Larry ile tanıştı ve hemen kaynaştılar. Kendimi işe verdim ve Callen'ın yayıncılık şirketini yeniden ayağa kaldırdım."

"Şirketi Lena ile birlikte mi kurdunuz?" diye sordu, Alexander ile asansörde karşılaştığım gün Lena ile yaptığım telefon konuşmasına geri dönerek.

"Tabii ki hayır." Ona mahcup bir gülümseme verdim. "Bunun benim için olmadığını biliyordu. Çok farklıydık ama yine de benzerdik." Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. "Annemle yayıncılık şirketinde takıldığımızda, tüm el yazmalarını ve öyküleri yutardım. Lena'nın ilk sayfayı açmaya bile niyeti yoktu. Bunun yerine hepsini türe, alfabeye, cinsiyete göre düzenlerdi." Kıkırdadım. "Deliydi."

Sevdiğim tüm insanların gittiğini düşünmek acı veriyordu.

"Hayat kesinlikle düşündüğüm gibi gitmedi," diye mırıldandım. Gözlerimi açtım ve Alexander'a baktım. Onu kocam olarak düşünmek tuhaftı. "Ve işte buradayız."

Ofisteki pek konuşmayan adam geri dönmüştü. Dün geceki tutkulu adamla bu adamı bir türlü bağdaştıramıyordum. Sanki iki farklı birey gibiydi.

"Peki ya sen?" Onun hakkında biraz daha bilgi edinmeye çalışarak sordum. "Ailenle yakın mıydın? Görünüşe göre Maxim ve sen yakınsınız."

"Hayır, ailemle yakın değildim," diye yanıtladı. "Ebeveynlerimiz çeşitli faaliyetlerle meşguldü, bu yüzden onları büyürken nadiren görürdük. Annem ben ergenlik çağındayken öldü; babam hâlâ buralarda. Bize çoğunlukla büyükbabam baktı."

"Annen için üzgünüm." Bana gerçekten hiçbir şey söylememiş gibi hissettim ama sonra çok şey söyledi. Ailesi onun ve Maxim'in hayatının büyük bir parçası değildi. Gariptir, düşün sırasında babasından söz edildiğini hatırlamıyordum, onu görmemiştim de. Meraklı görünmek istemediğim için konuyu değiştirdim.

"Büyükbabanın yayınevinden bahsettin," diyerek daha tarafsız bir konu bulmaya çalıştım. "Ne tür bir yayınevi?"

"Haber yayıncılığı yapan bir firmaydı," diye cevap verdi, tavırlarında bir soğukluk vardı. "Kurgu yayınlarına geçtik."

"Gerçekten mi?" Bu tuhaf ve ilginç bir tesadüftü. "Annemin çok küçük bir haber yayınevi vardı. Ara sıra yeni bir yazar alırdı. Çocukken onunla ofiste saatler geçirdiğimi hatırlıyorum. Dünyanın en güzel yeri olduğunu düşünürdüm."

Annemi düşündüm. Küçük yayıncılık şirketini çok severdi. Bir fark yaratmak, kimsenin dokunmaya cesaret edemediği hikayeleri yayınlamak istiyordu. Bu konuda çok tutkuluydu. Sonra bir şey oldu ve her şeyini kaybetti.

"Her neyse, sonunda şirketi sattı," diyerek dikkatimi Alexander'a yönelttim.

"Nasıl olur?" diye sordu. Gergin görünüyordu ve ben de onu düşünceli bir şekilde inceledim. Genelde tüm gerginliğini ve duygularını gizlerdi, bu yüzden onu doğru okuyup okumadığımdan emin değildim.

"Emin değilim," dedim ona. "Yedi yıldan biraz daha uzun bir süre önceydi ve ben üniversitedeydim. Son birkaç ay pek iyi geçinemedik. Bir hafta sonu eve geldiğimde bana bir hata yaptığını ve şirketi satmak zorunda olduğunu söyledi. Hatırlayabildiğim kadarıyla bu onun hayatıydı, bizim hayatımızdı. Bu onu çok etkiledi."

Ben de durumumuza yardımcı olmadım. Babamın kim olduğunu bilmeye ve bunu bilmeye ihtiyaç duymaya takılıp kalmıştım. Artık babamı merak etmiyordum ama sevdiği şirketi satmasına neden olan hatanın ne olduğunu sık sık merak ediyordum.

Omzumu silktim ve geçmişî kafamdan attım.

Konuyu tekrar ona çevirdim. "Peki sen nasıl bu kadar," doğru kelimeyi bulmaya çalıştım. "Sanırım sakın, Maxim ise her yerde ve Her zaman mutlu musun? Eklemem gerekirse, fazla mutlu."

"O her zaman mutlu bir çocuktuk," dedi basitçe.

Kısa ve kesik cevaplarına olan eski kızgınlığım alevlendi, ancak telefonumun bip sesini duyduğumda onu daha iyi anlamama yardımcı olacak başka bir soru düşünmeye çalıştım.

Telefonumu elime aldım ve Maxim'in Brandon'la bir selfie gönderdiğini gördüm. Kalbim ısındı ve gülümseyerek bir mesaj yazdım. Kafamı kaldırdım ve Alexander'ın beni izlediğini gördüm.

"Maxim Brandon'la bir selfie göndermiş," dedim ona fotoğrafı gösterirken. "İyi vakit geçiriyorlar."

Telefonuma baktı ve dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Ona hayretle bakmaktan kendimi alamadım. Nadiren gülümseyen biri için, gerçekten de en güzel gülümsemeye sahipti.

"Bir selfie çekip onlara geri göndermeliyiz," diye ağzımdan kaçırdım. Bir kaşını kaldırdı, dudaklarında hâlâ küçük bir gülümseme vardı.

"Hiç selfie çektin mi?" diye sordum. "Hayır, çekmedim."

İnanmayarak başımı salladım. "Tamam ihtiyar," diye takıldım ona. "Bunu düzeltmemiz gerekecek. Var mısın?"

"Elbette," diye yanıtladı. "Hadi bakalım."

İkimizin de resme sığabilmesi için ona doğru kayarken buna güldüm. "Tamam, sadece bir kural var."

"O da ne?" diye sordu, gözleri beni izliyordu.

"Eğer iyi görünmüyorsam," dedim ona ciddi bir şekilde, "resmi silmemiz gerekir."

"İyi görünmeyeceğinden şüpheliyim ama elbette. Seni ne mutlu edecekse."

İltifatından dolayı sıcaklığın boynumdan yanaklarıma doğru süzüldüğünü hissettim. Dudaklarından dökülen birkaç kelimenin bile gururumu okşaması inanılmazdı.

"Belki de yeniden ifade etmeliyim," diye ekledim gülümseyerek. "Eğer fotoğraftaki görüntümü beğenmezsem, fotoğrafı silmemiz gerekir."

Telefonu kaldırdım ve başımı ona çevirdim. "Hazır mısınız?"

Ve çektim. Nasıl olduğunu görmek için telefonu getirdim. Merakla omzumun üzerinden bakıyordu. Bizi o fotoğrafta birlikte görmek kalbimin küt küt atmasına neden oldu, ki bu iyi bir şey değildi. Garip bir şekilde, birbirimize benziyorduk.

mutlu evli çift. Çok çarpıcı bir yakışıklılığı vardı. Onun yanında neredeyse sade görünüyordum gibi hissediyordum.

"Hmmm." Mırıldandım. "Sanırım o kadar da kötü değil."

"Emin görünmüyorsun," diye yorum yaptı, benimle alay ederek.

Başımı kaldırdım. "Bay Caldwell, az önce dalga mı geçtiniz?"

"Fotoğrafi gönder, Liberty," diye fısıldadı kulağıma. "Çünkü seni soymak istiyorum."

Sözleri ve kalçalarımın arasındaki tanıdık sızı bedenimi ısıttı.

Hızlıca gönder tuşuna bastım ve telefonu kenara fırlattım.

Etrafa bakındım. "Burası mı?" Mırıldandım. "Ya biri bizi görürse?"

"Etrafta yüz dönümlük bir alanda kimse yok," diye beni itti.

Sırtımı döndüm ve ellerimi ona doladım. Güzel yüzü bana o kadar yakındı ki beynim çalışmayı bıraktı.

"Alexander," diye fısıldadım, başparmağını boynumdaki nabzın üzerinde yavaş ve hafif daireler çizerek gezdirirken.

"Kalbin hızla atıyor." Sesi yumuşak kadife gibiydi. Acaba kalp atışları benimkiyle aynı mıydı, yoksa bu onu hiç etkilemiyor muydu?

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı; parmakları tenimde nazikçe gezindi, eteğimin altından sürünerek büyük, güçlü eli külotumun içine girdi. Klitorisime baskı uyguladığında dudaklarımdan bir zevk nefesi kaçtı. Dokunuşunun tadını çıkarırken gözlerim dalgalanarak kapandı.

Ağzını benimkine çarptı, öpücük ateşli ve acildi, tüm nedenlerimin kaçmasına neden oldu.

Beni öpmeye devam etti, dili acımasızca ağzıma saldırdı ve ben utanmadan onu aldım, vücudumu ona daha da yaklaştırdım. Her şeyi istiyordum.

Elleri kalçalarımdaydı ve külotumu bacaklarımdan aşağı çekiyordu.

"Alexander," diye fısıldadım umutsuzca.

"Seni istiyorum Liberty," diye inledi dudaklarıma karşı. Elleri Beni elbisemden çıkarırken çılgına dönmüştü. "Seni tatmalıyım. Sonra da burada, açık havada adımı haykırdığını duymak istiyorum."

Ağzıyla amımı kaplayana kadar boynumdan, karnımdan aşağı sert öpücükler bıraktı. Yerden doğruldum ve dili açıklığıma derinlemesine girerken inledim.

"Evet," diye yalvardım. "Lütfen."

Klitorisimi ısırdı ve parmağı içime kaydı. Aklımı kaybediyordum, zevk sisi her düşüncemi bulandırıyor.

"Lütfen. Daha fazlasına ihtiyacım var," diye çaresizlik içinde inledim.

Ağız acımasızdı, beni parmaklarken dili klitorisimi emdi ve zevk içimde patladı, kollarında titrerken ecstasy dalgaları üzerime yıkıldı.

Ağır göz kapaklarının arasından pantolonunun düğmelerini açmasını izledim ve hevesle aşağı indirmesine yardım ettim. Vücuduma geldi ve ağız

benimkine çarptı. İçime girmeye başladı ve vücudumdaki her sinir onun için canlandı. Dudakları dudaklarımı eziyor, inlemelerimi ve çığlıklarımı ağızıyla susturuyordu.

Sert poposunu kavradım ve kalçalarımı ona doğru salladım, bacaklarım onu daha derine götürebilmek için etrafını sardı.

"Gözlerini aç," diye emretti, sesi boğuk ve arzu doluydu. Ağır göz kapaklarımı zar zor açtım ve saldırısına devam ederken onu izledim, bakışlarımız kilitlendi.

Acımasızca vurmaya devam etti ve ben her hamlesinden zevk aldım. Vücudum titremeye başladı, sertçe boşalırken içimden zevk akıyordu, sahip olduğu her şey için onu sağlıyordu. Alexander içimde patladı ve titredim, ikimiz de zirveye ulaşırken umutsuzca ona tutundum.

Beni sertçe öptü, üstümde titrerken iniltileri ağızımda yankılandı. Onu kendime yakın tuttuğumda, içimde bir huşu duygusu büyüdü. Daha önce hiç bu kadar sarsıcı orgazmlar yaşamamıştım ve hızla bağımlısı olmaya başlamıştım.

Orada, piknik minderinin üzerinde yatarken, Alexander hâlâ içimdeyken ve sadece dalgaların sesi ve nefes alış verişlerimiz bizi çevrelerken, kocama yavaş yavaş aşık olduğumu biliyordum.

İyi değildi. Daha bir günlük sevişmenin ardından ona doyamamıştım bile. Küçük gülümsemelerine, beni şerefliendirdiği sözlerine şimdiden bayılıyordum. Şimdiden ona sıırıslıkam aşık olmam çılgıncaydı. Bu adam. Göz açıp kapayınca kadar. Bunun sonu iyi bitmeyebilirdi. Tanıştığımız andan itibaren ondan uzak durmamın ve ona katlanamamamın muhtemelen iyi bir nedeni vardı. Altıncı hissim bana kendimi koruma moduna geçmemi söylüyordu.

Kalbime giden yolu hızla buluyordu.

Günün büyük bir kısmını piknik yerimizde geçirdik. Alexander rahattı, öpülesi, şehvetli ağızının etrafında küçük bir gülümseme oynasıyordu.

"Gülümsemeyi bırakmalısın," diye mırıldandım usulca.

"Bana daha fazla gülümsememi söylediğini sanıyordum," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Bunun beni daha cana yakın yaptığını söylemiştin."

"Evet," diye cevap verdim kuru bir sesle. "Ve daha karşı konulmaz."

Yüzümü ona doğru yaklaştırdım. Benimle yarı yolda buluşmadı ama gözleri dikkatle beni izliyor, bekliyordu. Dudaklarına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdum, dilimi alt dudağının üzerinde gezdirdim, emdim, dişledim. Acaba bende bıraktığı etkinin aynısını onda da bırakmış mıydım? Sırtımdaki eli sıkılaştı ve beni kendisine doğru çekti. Öpüşmeyi derinleştirdim, tadı onsuz yaşayamayacağımı bildiğim bir aşinalık haline geldi.

Kalçalarının üzerine çıkıp zaten sertleşmiş olan sikine sürtünürken, keşke kıyafetlerimizi geri giymeseydik diye hayıflandım.

"Hmmm," diye garip bir ses duyuldu. Sanki az önce yanmışım gibi ondan uzaklaştım ve etrafıma bakındım.

"Affedersiniz," orada bir personel ekibi vardı. "Özür dileriz, temizlik için geldik."

"Evet, evet." Çok utanmışım. Çabucak ayağa kalktım. "Size yardım edebilirim." "Gerek yok," diye cevap verdi içlerinden biri. "Biz hallederiz."

Alexander da artık ayağa kalkmıştı. "Teşekkür ederim James," dedi diğerlerini ne yapmaları gerektiği konusunda yönlendiren kişiye.

"Hadi Liberty," diye beni ileri doğru itti, kolunu bana doladı. "Kaleye dönmeden önce sana sahili göstermek istiyorum."

Ben de onu takip ettim ve kulak misafiri olmadığımız bir anda konuştum. "Bu çok utanç vericiydi."

Sanki fark edilmemişiz gibi "Neden?" diye sordu.

"Muhtemelen şu anda bizden ve bizi nasıl bulduklarından bahsediyorlardır," diye mırıldandım ve bunu düşünmek bile yüzümü alevlendirdi.

"Balayındayız," diyerek beni kendine çekti. "Daha azını beklemezlerdi."

Sözleri karşısında kaşlarımı çattım. Bu neden bu kadar gerçek hissettiriyordu? Bir haftadan kısa bir süre önce birbirimize yardım etmeyi bir iş anlaşması haline getirmiştik ve şimdi birlikte yatıyorduk. Bunu belirtmeli miydim yoksa kabul mü etmeliydim? Onu bu şekilde gerçekten seviyordum ve seks inanılmazdı, patlayıcıydı.

Biri incinene kadar her şey eğlence ve oyun, annemin sözleri tekrar aklıma geldi. Bunu bana her zaman söylerdi. Ya haklıysa?

CHAPTER THIRTY-FIVE

OceanofPDF.com

F Alexander'la baş başa geçirdiğimiz günler hayatımın en güzel günleri oldu. Geceleri birbirimizin vücudunun her santimini keşfederek geçirdik. Günlerimizi de birbirimizin kırları ve sahili gezdik. Sanki aramızda sözlü olmayan bir anlaşma varmış gibi, iş anlaşmamızdan, yayınevinden ya da işinden hiç bahsetmedik. Balayımızın ikinci gününde bahsettiği tek şey, Brandon'ın velayetini alma konusunda hiçbir sorun çıkmamasını sağlamak için Londra'daki en iyi avukatı tuttuğuydu. Beni güvende hissettirdi. Onu çok iyi tanı mıyordum ama Brandon'a ya da bana bir şey olmamasını sağlayacağından hiç şüphem yoktu.

Akdeniz'in kilometrelerce uzanan manzarasına karşı uçurumun kenarındaki en sevdiğimiz yerde oturuyorduk. Yüzümü güneşe doğru eğerek battaniyenin üzerine uzandım, Alexander'ın elleri saçlarımla oynuyordu. Sıcaklığın ve huzurun tadını çıkarıyordum, tek ses kayalık kıyı şeridine çarpan dalgalar ve martılardan geliyordu. Bugün plaja gitmek yerine sadece dinlenmeye karar verdik. Güney Fransa'da sonbahar havasına dönüştü

ziyaret etmek için mükemmel bir zamandı. Plajın tadını çıkarmak ve güneşten yanmamak için hala yeterince sıcaktı.

"Neden baban hakkında hiç konuşmuyorsun?" Alexander'ın sorusu beni hafifçe sertleştirdi ve kalbime bir sızı gönderdi.

Gözlerim hala kapalıyken, umursamazca cevap verdim. "Babamın kim olduğunu bilmiyorum."

Sessizlik uzadı ve yüz ifadesini görmek için gözlerimi açmak istedim ama bu isteğime direndim. Babasının kim olduğunu bilmeyen bir kişi hakkında ondan küçümseme ya da hoşnutsuzluk görmek istemiyordum.

"Onun kim olduğunu hiç merak ettin mi?" diye sordu sessizce.

Gözlerimi açtım, yüzünü görmek için başımı ona doğru çevirdim ve gözlerimi güneşten korudum. Orada hafif bir meraktan başka bir şey yoktu. Benim tüm hassas noktalarıma dokunmuş gibi görünmesi tuhaftı. Callen'la çıktığım süre boyunca bir kez bile ailem hakkında soru sormamıştı, ikisiyle de ilgili tek bir soru bile sormamıştı.

"Evet," dedim ona, elimi yumuşak çimlerin üzerine indirip gözlerimi kapatarak. "Üniversitedeyken saçma sapan bir seçmeli soybilim dersim vardı.

Baba ve anne tarafındaki soy ağacını iki yıl öncesine kadar takip etmek zorunda kaldım.

En azından nesiller boyu. Bunun şimdiye kadarki en kolay proje olması gerekiyordu. İz sürmem annemle başladı ve annemle bitti. Bana onun ya da büyükannem ve büyükbabam hakkında başka bir şey söylemeyi reddetti. Doğal olarak bu, onun kim olduğunu daha da çok öğrenmek istememe neden oldu."

Son karşılaşmamızı, ona söylediğim tüm o korkunç sözleri, ona bencil dediğimi düşündüm. Ve bencil olan bendim. Zihinsel ve fiziksel olarak mücadele ediyor, yayınevini kurtarmaya çalışıyordu ve ben bunun farkında bile değildim. Kendime ve ne istediğime o kadar dalmıştım ki. "Her neyse, bu konuda pek çok tartışma yaşadık, ama o geri adım atmadı ve sonra öldü."

Ama kapıdan çıkarken ona söylediğim tüm o korkunç şeylerden önce değil, ona asla sarılmadım ya da veda öpücüğü vermedim, sadece geride kalan öfkeli sözler.

Gözlerim kapalı kaldı, annemle son ziyaretimin görüntülerini silebilmeyi diledim. Zihnimde dönüp duruyor, beni suçluyorlardı. Sonra, Alexander'ın dudaklarını dudaklarımda hissettiğimde hepsi durdu. Öpücük tüy kadar hafifti; rahatlık ve sıcaklık onun yumuşak dudaklarının benimkiler üzerindeki şekliyle sarmalanmıştı. Öpücüğü çok erken bitirdi ve beni biraz şaşkın bıraktı.

Sonra aklıma geldi, "Peki ya baban? Kendimi çok kötü hissediyorum ama onu gerçekten düğünden hatırlamıyorum."

"Orada değildi," diye cevap verdi ve ben de bunun son olduğunu düşündüm.

konuşmaya başladı. Parmakları sırtımda gezindi ve sonra sesi soğuk bir şekilde konuşmaya başladı. "Annemle babamın iyi bir evliliği yoktu. Babam başka bir kadına aşıktı; onunla birlikte olma, onun peşinden koşma şansı için ailesini bir kenara attı. Onun gitmesine izin vermek istemiyordu. Büyükbabamız için çok zordu."

Ondan duymayı beklediğim şey bu değildi. Yüzünde hiçbir duygu yoktu, tavrı soğuk ve mesafeliydi. Ama bu tam olarak bu konuda acı çektiğine ve babasına kızdığına inandırdı beni. Gerçek şu ki

düğünümüzde olmaması Alexander'ın babasını affetmediğinin kesin bir kanıtıydı.

Kalbim onun için acıyordu ve bunu daha iyi hale getirmek için ona söyleyebileceğim hiçbir kelime yoktu. Bunun yerine ona kollarımı dolayarak boynunu hafif öpücüklerle yıkadığımı gösterdim.

Ertesi gün tekrar Londra'da, Alexander'ın şehirdeki evindeydik. Geçmişimizin bir kısmını birbirimizle paylaşmamıza rağmen Alexander Caldwell'in gerçekte kim olduğu hakkında hâlâ çok az şey bildiğimi hissediyordum. Çatı katında bir dairede yaşadığını sanıyordum. Bu kadar büyük bir apartman dairesi olduğunu asla tahmin edemezdim. şehirdeki emlak.

Kapıdan geçerken iki tarafı çörlenlerle süslü büyük bir demir, elektrikli kapı seti açıldı, önümde parlak beyaz devasa bir saray yükseldi.

Araba evin girişinin önünde durdu ve hem İskender'in hem de benim tarafımdaki kapılar açıldı. Araçtan dışarı adımımı atar atmaz mutlu bir ciyıklama sesi duydum.

"Livy," Brandon kendini kollarıma attı. "Geri döndün."

Maxim kocaman gülümsemesiyle onun arkasından içeri girdi. "Dün İskoçya'dan döndüğümüzden beri seni görmek için sabırsızlanıyor," dedi Maxim.

Brandon'a sıkıca sarıldım. "Geri döndüm," diyerek onu alnından öptüm. "Seni çok özledim."

"Seni daha çok özledim," diye mırıldandı karnıma doğru, kolları belime sarılmıştı.

Maxim yanağımı öperken "Ben de seni özledim kardeşim," dedi ve bu hareketiyle beni şaşırttı. Sonra Alexander'a döndü ve ekledi. "Ben de seni özledim kardeşim, ama sadece bazı günler. Liberty'yi her gün özledik."

Ona gözlerimi devirdim ve gülümsedim. "Sen delisin Maxim," dedi ve bana daha da büyük bir gülümseme verdi.

"Sana odamı göstermemi ister misin?" Brandon atladı.

"Ah, elbette," diye cevap verdim, tereddütle. Alexander ve ben yaşam düzenlemelerini hiçbir zaman gerçekten çözemedik.

Brandon benden uzaklaştı, yanımda duran Alexander'ın yanına gitti ve ona kocaman sarıldı. Alexander'da Brandon'ı bu kadar rahatlatan şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Tıpkı cenaze günü yeni yatak odasını göstermek için onu sürüklediği zamanki gibi.

"Merhaba Alexander," diye selamladı onu. "Sen de odamı görmek ister misin?"

"Evet, çok isterim." Brandon her birimizin elini tuttu ve o ortada, mükemmel bir aile tablosu olarak eve girdik.

Maxim arkamızdan, "Halletmem gereken bazı işler var," diye bağırdı. "Ama hepinizle sonra görüşeceğim."

Brandon bizi mermer merdivenlerden yukarı doğru çekiyordu.

Odasına gittiğimizde, onun heyecanını anlayabiliyordum. Küçük bir çocuk için rüya gibi bir odaydı. Yatak odası çok büyüktü ve askeri uçaklar temasıyla dekore edilmişti. Yatağı askeri bir jet uçağının ahşap çerçevesiydi. Duvarları, içinde uçaklar olan süper kahraman filmlerinden çeşitli sahnelerle elle boyanmıştı.

Küçük evime döndüğümüzde bununla nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyordum. Harap olacaktı.

"Beğendin mi?" diye sordu heyecanla.

Orada sessizce durdum, Brandon ve Alexander'ın gözlerinin üzerimde olduğunun farkındaydım. Gözlerden biri heyecanlıyken diğeri beni inceliyordu.

Sorusuna "Evet," diye cevap verdim ama kendimi mutlu hissetmiyordum. Her şeyin kontrolden çıkmasına izin verdiğim için kendime kızgındım. Birazını geri almanın zamanı gelmişti.

Hızla aşık olduğum "mecburiyetten" kocama döndüm. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

Onu beklemeden odadan çıktım ve nereye gideceğimi bilmeden koridorda aniden durdum. Alexander yanıma geldi ve elimi tutarak beni Brandon'ın odasının aksi yönüne doğru götürdü.

Evin ayrı bir kanadındaydık ve sonunda konuştu. "Yatak odamız burada."

Konuşurken kapıları açtı ve içeri girmemi işaret etti. Orada durdum ve bizi çalışma odasına götürmesini isteyip istememeyi düşündüm. Bunu yatak odamızda tartışmamalıydık.

"Çalışma odanızda konuşamaz mıyız?" Ben sordum.

"Nasıl isterseniz." Sesi gergin, duruşu sertti. Bana karşı tedirgin olup olmadığını merak ettim. Döneli bir saat bile olmamıştı ve gerçeklik bizi mahkûm etmişti. Ama bu iyiydi. Benim için yeterli olmadığını bilsem de seksi sistemimizden çıkarmıştık. Ateşli öpücüğünden ve ateşli karın kaslarından sonra daha fazlasını istiyordum.

Karın kaslarını düşünmeyi bırak!

Onu asla sistemimden çıkaramazdım.

Çalışma odası birinci kattaydı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Şimdi, seni rahatsız eden nedir Liberty?" diye sordu o lanet olasıca sakin sesiyle.

"Tam olarak ne olduğunu biliyorsun," diye tükürdüm. "Brandon'ın bütün bunlara kendini fazla kaptırmasını istemiyorum. Biz bunun kalıcı olmadığını biliyoruz ama o bilmiyor. İkimiz de istediğimizi elde ettiğimizde olması gerekenden daha fazla hayal kırıklığına uğramasını istemiyorum."

Derin bir nefes aldım ama o sessiz kaldı. Yüzünde hiçbir duygu ifadesi yoktu. Mutlu mu, kızgın mı, hayal kırıklığına uğramış mı... hiçbir fikrim yoktu.

"İşte bu yüzden bazı temel kurallar koymalıydık. Ben gittiğimde bununla rekabet edemem," diye üst katı işaret ettim, tartıştığımız odanın Brandon'ın odası olduğunu anladığını varsayarak. "Brandon ve ben benim evimde kalmalıyız," dedim ona.

"Hayır." Tek cevabı bu oldu, sert ve soğuk.

"Ne?" Şok içinde karşılık verdim. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Ve hatırlatmama izin verin, Brandon'ın hayatında hiçbir değişiklik yapmamayı kabul ettiniz."

"Bu işin yürümesi için," diye açıkladı sakince. "Evli bir çift gibi yaşamalı ve evli bir çift gibi birlikte bir şeyler yapmalıyız."

"Ama bu çok saçma," diye mırıldandım. "Bana ihtiyacın olduğunda hemen gelebilirim."

"Maxim ve büyükbabam bu eve istedikleri gibi girip çıkabilirler," diye yorumladı. "Ani bir ziyarette bulunmaya karar verirlerse ve senin burada olmadığını görürlerse neler olduğunu merak etmezler mi sence?"

Haklı olduğu noktalar vardı ama ben bu kadar çabuk pes etmeye hazır değildim.

"Bana mesaj atabilirsin," diye umutla önerdim. "Ben de hemen gelirim." "Anlaşmamız böyle değildi."

Ciğerlerimdeki havayı öfkeyle dışarı üfledim. Böyle davrandığında onu öldürebilirdim. Kollarını kavuşturdu ve çalışma odasındaki büyük şömineye yaslanmış beni izliyordu. Eski davranışları geri dönmüştü ve bu da öfkemin alevlenmesine neden oluyordu.

"Alexander," diye başladım. "Brandon tüm bunlar sona erdiğinde ne olduğunu anlayamayacak. Şimdiden çok şey kaybetti. Sen ve ben yetişkiniz. Biz neyin gerçek olup neyin olmadığını ayırt edebiliriz, o edemez. Sana, Maxim'e, bu yere ve odasına bağlanacak. Ona bunu yaşatmak adil değil. Böyle devam edersek buradan ayrıldığımızda yıkılacak."

Bana doğru yaklaştı, tanıdığım sakin İskender gitmişti. Bana bir yırtıcıyı

hatırlattı, tıpkı düğündeki olayda olduğu gibi.

Callen'la karşılaştırdı. Kendimi duvarın önünde nasıl bulduğumdan bile emin değildim ama beni köşeye sıkıştırmış, iki elini iki yanına koymuş, üzerimde yükseliyordu.

"Bu gerçek," diye neredeyse homurdandı. "Evliliğimiz gerçek olabilir! Eğer buna izin verirsen Livy."

Ağzı benimkine çarptı ve öpücüğünün yoğunluğu nefesimi kesti. Öpüşleri yoğun ve volkanikti. Bedenim bana ihanet ederek sert kaslarına doğru bastırdı ve ellerim boynuna dolanarak onu daha yakına çekti.

"Livy," Brandon'ın sesi sisin içinden bana ulaştı.

Alexander uzaklaştı ama hâlâ beynimin çalışmaya başlayamayacağı kadar yakındı. Gözlerimi kırdım. Bir, iki kez, beynimi temizlemek için çok uğraştım. Etrafıma bakındım ve Brandon'ın kapıda durduğunu gördüm. Öpücüğün içinde o kadar kaybolmuştum ki kapının açıldığını bile duymadım.

Brandon'ın yüzünde geniş bir gülümseme vardı. "Sen ve Alexander anne ve baba mı olacaksınız?"

Şaşkınlıkla küçük adama baktım. "Ne?"

Soruyu tekrarlamak için ağzını açtı ve ben onu durdurdum.

"Hayır," diye cevap verdim aceleyle. "Sadece konuşuyorduk."

Yüz ifadesinden kafasının karışık olduğu anlaşıyordu.

"Hep birlikte yemeğe çıkmaya ne dersin?" Alexander Brandon'a sordu. "Yarın büyük bir gün. Mahkemeye gitmemiz ve herkesle ilgileniliyor ve bizimle kalmak istiyorsunuz. Bu da yatağa zamanında gitmeniz gerektiği anlamına geliyor."

"Neredeyse unutuyordum," diye mırıldandım kendi kendime.

Alexander akıl sağlığımı ve düşüncelerimi çok fazla tüketiyordu. Bu kadar önemli bir şeyi asla unutmazdım. Ne de olsa tüm bunları Brandon için yaptım.

Brandon ikimizin de elini tuttu ve "Yarın benim ailem olacaksınız" diye bağırdı.

Alexander'a dikkatle baktım, bana mağara adamı gibi davranmadan önce bunun ona daha önce söylediklerime mükemmel bir kanıt olduğunu anlatmaya çalışıyordum. Girişimimi tamamen görmezden gelerek eğildi ve beni yanağımdan öptü.

Brandon ve hayatım üzerinde sahip olduğum kontrol hızla parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu.

OceanofPDF.com

CHAPTER THIRTY-SIX

OceanofPDF.com

W

Ben gidince, böyle devam edersek harap olacak. Bu gerçek değil.

Bu ne lan! Çok öfkeliydim, kırmızı gördüm. Yutkundum. Öfke yumağını boğazıma kadar soktu. Onun aklını başına getirmek istiyordum.

Bunun ne kadar gerçek olduğunu görmesini sağlamak. Hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi düşünemeyene kadar onu sertçe becermek istiyordum... sadece beni.

Liberty Rain Caldwell benim felaketim olacaktı. Yeni karımla geliyor muydum yoksa gidiyor muydum bilmiyordum. Şimdi ona sahip olduğum için, onu daha da çok istiyordum. Yumuşak sözleri, yumuşak teni, alaycı, gür, kırmızı ağzı, ben ona vururken şehvetle parıldayan ela gözleri. Onu asla bırakamayacağımı biliyordum.

Ona bunun gerçek olduğunu göstermeliydim; birbirimize karşı hissettiğimiz bu çekim ve çekim çok gerçektir. Bu evlilik gerçektir; gerçek olmasını istiyordum.

İstediğim tek kadın kendini benden uzak tutarken, kadınlar dikkatimi çekmek için birbirlerini eziyorlardı. Belki bana güvenmiyordu; belki de Callen'ın yaptığı gibi onu terk edeceğimden korkuyordu. Ona bundan kaçış olmadığını göstermeliydim; birlikte iyiydik. Hayatımın geri kalanında onu ve sadece onu istiyordum. Onun her şeyi olmak, onu mutlu etmek istiyordum.

O beni mutlu edebilecek tek kişiydi. Tekrar tekrar dokunmak istediğim tek kadındı, uyandığım ilk anda koklamak istediğim tek kadındı. Her gece onun yumuşak iniltilerini duymak istiyordum; ona her dokunduğumda ya da yakınında olduğumda çarpan kalbini hissetmek istiyordum. Ve o şimdiden gitmekten bahsediyordu.

Balayında bir araya gelmeye başladığımızı sanıyordum. Beni

arzuluyordu. Bunu gözlerinde gördüm, her dokunuşunda hissettim. Neden benimle savaşıyordu?

Öyle mi? Kalbini kalın duvarlar ve bir kilit altında koruyordu. İçeri girmek istedim. Onun kalbini, bedenini ve ruhunu istedim.

Babamı düşündüm. Vücudumdaki her kemikten nefret ettiğim adam. Alkolün içinde boğulmuş, Liberty'nin annesini skandal, ihanet, kan ve nihayetinde ölümden başka bir şey kalmayana kadar kovalamıştı. Sahip olamayacağı bir kadına kafayı takarak, çölde suya kafayı takan bir adam gibi bu aileyi yıkıma sürükledi.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, şu anda neredeyse onun için üzülüyordum. Liberty'ye karşı aynı yoğun duyguları ve saplantıyı hissettiğime göre, Lily Smith'e duyduğu çekimi anlayabiliyordum.

Liberty bana izin verdiği her dokunuşla, benim aldığım ve onun verdiği her öpücükle beni kendisine bağımlı hale getirmişti. Daha önce hiç kimseye ihtiyacım olmamıştı ama ona ihtiyacım vardı. Onu arzuluyordum.

OceanofPDF.com

CHAPTER THIRTY-SEVEN

OceanofPDF.com

Alexander bizi akşam yemeği için şık bir restorana götürdü. Ben göze batarken o tam ona göre görünüyordu. O kendine özgü pahalı kıyafetlerini giymişti, ben ise kot pantolon ve sade bir bluz ve özel ayakkabılarım.

Bütün gece bize doğru atılan bakışların farkında olarak şarabımın tadını biraz fazla çıkardım. Beni kesinlikle rahatlattı ve tüm bunları görmezden gelmeme yardımcı oldu. meraklı bakışlar. Muhtemelen hepsi Londra'nın en zengin ve başarılı iş adamlarından biri olan Alexander Caldwell'in benim gibi biriyle ne işi olduğunu merak ediyordu.

Çok güzel değildim, elmacık kemiklerim çok yüksek, dudaklarım çok dolgun, tenim çok solgun ve saçlarım çok siyahtı. Annem bir keresinde ağzından kaçırды ve onun ve büyükannemin tıpatıp aynısı olduğumu söyledi, ancak büyükannemin kim olduğunu söylemeyi reddetti. Bunu söylediğinde annem sarı saçlı olduğu için kafam karışmıştı. Çok sonraları saçlarını açtırıp sarıya boyadığını öğrendim.

Kesinlikle görünüşümü telafi edecek kadar zengin değildim ama muhtemelen bana doğru bakan bu gruptan daha fazla ahlak ve standarda sahiptim. Bunun bir anlaşma olduğunu bir bilselerdi, bayram ederlerdi.

Yemek sırasında Alexander'ın Brandon'la etkileşimini sessizce gözlemledim.

Alexander'a hakkını vermeliyim, çok dikkatliydi ve Brandon'ı gerçekten dinledi, ona tüm dikkatini verdi. Bir gün mükemmel bir ebeveyn olacaktı. Brandon'ın kocamı neden sevdiğini anlayabiliyordum. Kahretsin, ben de ondan hoşlanıyordum... biraz fazla.

Alexander, eğer izin verirsem bu evliliğin gerçek olabileceğini söyledi. İzin verebilir miydim?

Brandon belli ki ondan hoşlanıyordu. Hatta onu ve ailesini seviyordu.

Elimizde

Balayımız boyunca çok iyi anlaştık. Onunla konuşmaktan, onu tanımaktan keyif aldığımı fark ettim. Ama evliliği gerçek kılmak için çok daha fazlası gerekiyordu, değil mi?

Keşke Lena'nın tavsiyesini alabilseydim. Layla'nın tavsiyesi bile hoş karşılanabilirdi, ancak onun ne önereceğini duymaktan korkardım. Layla biz balayından dönmeden önce İskoçya'ya gitmişti ve ben şimdi onun hâlâ burada olmasını diliyordum. Gece kulübündeki sözleri aklıma geldi... beni insanların beni terk etmesinden korkmakla suçladığı zaman. Ama Alexander'la aramızdaki bu aile duygusu gerçek değildi, değil mi?

Arada sırada Alexander ve Brandon bana sorular soruyorlardı ve ben de gülümseyerek kısa cevaplar veriyor, sahte bir mutlu aile duygusuna kapılmayı reddediyordum. Gülümsemeye ve şarabımı yudumlamaya devam ettim, rol yapmak istediğim en üst sınır buydu. Ta ki gecenin en önemli olayı gerçekleşene kadar.

Elizabeth yaşlı bir beyefendiyle içeri girdiğinde neredeyse tüm yemeği bitirmiştik.

"Vay, vay," Elizabeth benim akşamımı yapıp bizi görmezden gelemezdi. "Bakın burada kim varmış. Merhaba Alexander."

Sanırım Brandon ve beni görmezden gelecekti. Gülümsemeye devam ettim, bu noktada sakın kalmak için kanımda yeterince şarap olduğu için şükrettim. Belki de daha iyi bir terim yumuşaktı.

Alexander'ı daha önce soğuk ve mesafeli gördüğümü sanıyorsam, yanılmışım. Şimdi Elizabeth ve arkadaşına bakarken saf buz gibiydi. Onların yerinde olmak istemezdim. Merakla onları izledim ve neye kızdığını merak ettim. Belki de onunla Alexander arasında kötü bir şey olmuştu.

"Elizabeth," dedi Alexander sadece başını sallayarak. Kocamın hakkını vermeliydim, nasıl soğuk davranacağını biliyordu. "Liberty'yi hatırlarsın, karım. Bu da Brandon, küçük adamımız."

Kalbimin bir parçası o anda benden koptu ve sonsuza dek Alexander'a ait olacaktı. Belki buna dürüstçe bir cevap verebiliriz. Denemek mi? Çakırkeyif halimle, kitabımda biraz puan kazandığına ve bu gece yatağa girdiğimizde ona bir ödül vereceğime karar verdim.

"Merhaba," diyerek ikisini de gülümseyerek selamladım.

Alexander'ın Elizabeth'in yanındaki beyefendiyi hiç tanımaması ilginçti. Merakla gözlerimi ona çevirdim ve onu tanıdık buldum. Yüzü zor zamanlardan geçmişti ve gözlerinde acımasızlık ve hüznle birlikte soğuk bir ifade vardı. Beni bir şahin gibi izliyordu.

Gözlerinde düşmanlık vardı ama tam olarak çıkaramadığım bir şey de vardı. Pişmanlık belki?

Bana bakmaya devam etti ve beni biraz rahatsız etti. Görgü kurallarından emin olmadığım için ona gülümsedim ve dudaklarından bir nefes çıktı.

"Görünüşe göre haklıymışım," diye tükürdü Elizabeth, dikkatimi ona çekerek. "Başından beri onun peşindeymişsin."

Haçerler dışarıdaydı. Kadehimi kaldırdım ve kadeh kaldırdım. "Öyle görünüyor," diye kıkırdadım. Belki de çakırkeyif olma aşamasını biraz geçmiştım.

"Liberty ve Alexander bebek yapacaklar," diye atıldı Brandon ve ben de hemen güldüm. "Değil mi Liberty? Sizi öpüşürken gördüm."

Elimi salladım, kıkırdadım ve cevap vermeden önce boğazımı temizlemeye çalıştım. "Evet, öpüşüyorduk," diye cevap verdi Alexander, mavi gözleri

yaşlı beyefendi soğuk gözlerle baktı. Sonra bakışları Brandon'a döndü ve dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bebekleri göreceğiz."

Brandon ciddiyetle başını salladı ve ben de başka bir şey söylemek zorunda kalmadığım için şükrettim. Brandon'la konuşurken Alexander'ın soğukkanlılığının yumuşamasına bayılmışımdı. Onu ve refahını gerçekten önemseddiğini görebiliyordum. Elizabeth'e beni karısı olarak tanııtma şekli bile; belki beni de biraz önemsiyordu.

Belki de bu evliliğe bir şans vermek istemesinin nedeni buydu?

"Merhaba," diye araya girdi yaşlı adam, soğukkanlılığını geri kazanmıştı. Belki de

Babası. "Memnun oldum Liberty. Ben Alexander Caldwell Sr." Şok olmuş bir şekilde ona baktım. Bu Alexander'ın babasıydı. Bu yüzden yüz hatları çok tanıdık geliyordu. Kocama dönüp baktım, babasını izlerken gözlerinde öldürücü bir ifade buldum. Aklıma hemen balayımız sırasında yaptığı yorum geldi.

"Alışılmadık bir adın var. Amerika'dan mı geliyorsun?" Babası dostça konuşmaya çalıştı ama Alexander'ın tepkisini görmek beni gerdi. Ve babasının ne yaptığını bildiğimden, aşırı dostça görünmek istemedim.

"Evet, birkaç yıl önce İngiltere'ye taşındım." Cevabım kısaydı, kocamdan bir işaret almıştım.

"Akşam yemeği randevumuzu bitirmeye geri döneceğiz. İyi akşamlar," diyerek Alexander konuşmayı kısa kesti ve onları derhal başından savdı; bu davranış şekli biraz kaba görünse de ona minnettardım. Ama Alexander Caldwell böyleydi, ne isterse yapardı çünkü insanlar ona boyun eğdi, tersi olmazdı.

Bir an için babasının Alexander'ı görmezden gelip olduğu yerde kalacağını ve bana bakacağını düşündüm. Neye baktığını merak ettim ve Elizabeth onu hafifçe çektiğinde ağzını açtı.

"Gidelim," diye tükürdü ve bana ters ters baktı.

Onlar uzaklaşırken ben de şarabımdan bir yudum daha aldım. Bu karşılaşmadan sonra, muhtemelen bir yuduma ihtiyacım vardı. Dalgınlıkla babasının bize doğru dönüp baktığını fark ettim. Alexander'ın gergin duruşu, babası ve Elizabeth'in bizden uzaklaştığı her adımda normale dönüyordu.

Kimin göreceğini ya da duyacağını umursamadan kocama yaklaştım ve kulağına fısıldadım. "Bu gece çok şanslısın."

Bariton kahkahası restoranda yankılandı ve bu sese bayıldım. İlk kez onun kahkahasını duyuyordum ve bu beni büyülemişti.

"Söz mü?" Sesinde bir meydan okuma notası vardı, gözleri arzuyla kararmıştı. Başımı salladım, ona gülümsedim. Önlemlerin canı cehenneme, şimdilik onun tadını çıkaracaktım. Belki her şey yoluna girerdi.

Kısa bir süre sonra restorandan ayrıldık. Alexander kolunu omzuma dolamıştı ve Brandon da biz çıkarken onun elini tutuyordu. Ne kadar mükemmel bir aile olduğumuzu sadece hayal edebiliyordum.

Sadece şakanın bana mı yoksa onlara mı yapıldığından emin değildim.

CHAPTER THIRTY-EIGHT

OceanofPDF.com

I Dün geceyi düşündüm ve içime bir sıcaklık yayıldı, klitorisim anında zonkladı.

Brandon'ı yatağına yatırdıktan sonra kapısını kapattım. Alexander'ın ağzı benimkinin üzerindeydi. Ellerim onu daha yakın hissetmek için çaresizce gömleğini sıkıyordu. Yatak odamızın kapısına zar zor ulaştık. Onu yırttım. Tüm vücudum ona duyduğum ihtiyaçla titrerken düğmelerimi ilikledi. Dudaklarını dudaklarımdan çekti ve beni kollarının arasına aldı. Ellerimi onun kaslı sırtında gezdirirken nefesim kesilmişti. Ona umutsuzca ihtiyacım vardı.

Yatak odamızın kapısını ayağıyla arkamızdan kapattı. Kollarının arasından sıyrılıp ayaklarımdan üzerine düştüm.

"Geri çekilmiyor musun?" diye mırıldandı. Sesinde biraz endişe ve heyecan vardı.

"Hayır," dedim. "Durmamın imkanı yok."

Düğmeleri açık gömleğine uzanıp onu güçlü omuzlarından çekerken kıkırdadı. Bu adamı istiyordum. Bu adamı o kadar çok istiyordum ki, bu korkutucuydu. Kemerinin tokasına uzandım ve deriyi çektim. Dokunuyorduk, ulaşabildiğimiz her santim teni okşuyorduk. İkimiz de açlıktan çılgına dönmüştük. Gömleğimi başımın üzerinden çekip dikkatsizce fırlattı.

Parmakları kot pantolonumda çalışıyordu. Bakışları neredeyse çıplak vücudumda gezinirken gözleri parlıyordu. Bu adamın yanındayken kendimi en güzel kadın gibi hissediyordum. Bu duygu baş döndürücü ve bağımlılık yapıcıydı.

Yakın olsak bile, bu yeterli değildi. Onu hissetmek istiyordum. Ellerim omuzlarında, parmak uçlarımda durdum ve onu öptüm. Dudaklarımı

Çene çizgisinden güçlü boynuna ve göğüs kaslarına doğru hareket ettirdim.
Başladım

Mükemmel yırtık göğsüne taparcasına öpücükler kondurdum. Dudaklarımın her dokunuşunda nefesi hızlanıyordu. Sırtımdaki elleri sanki beni tutup sikinin üzerine koymamak için kendini zor tutuyormuş gibi gerildi. Göğsümü sıcak etine bastırdım ve temastan ürperdiğini hissettim ama hareket etmedi. Vücudunu keşfetmeye devam ettim; tek kelimeyle mükemmeldi. Güzelce yontulmuş bir sanat eseri, tadını çıkarmak için benim. Aklımın bir köşesinde kimsenin onunla kıyaslanamayacağı konusunda beni uyaran bir düşünce vardı.

"Livy," diye nefes verdi ben onun mutlu izine yumuşak öpücükler kondururken.

Gülümseyerek dizlerimin üzerine çöktüm ve dilimin ucunu sert şaftı boyunca gezdirdim, kalın şişkin damarları saten pürüzsüzlüğündeki etten aşığı doğru takip ettim.

Bacaklarını daha da açarken dudaklarından yumuşak bir inilti kaçtı.

Gözlerini kapattı ve bu bir güç hissi verdi. Sadece bu küçük hareketle bile onu etkileyebilmişim. Gözlerim onunkilere kilitlenmişken, sikinin ucuna ulaşana kadar tüm uzunluğu boyunca öpücüklerin izini sürdüm ve ağzımla kapladım. Sert ve derin emdim, ağzıma ve boğazıma alabildiğim kadarını aldım. Pre-cum'unu yaladım ve tadını çıkardım Dilimde onun tadı.

Dudaklarından acı dolu bir "Siktir" çıktı.

Ve sonra, başka bir erkeğin yapmasına asla izin vermediğim bir şeyi yapmasına izin verdim. Ağzımı sikerken başımı tutmasına izin verdim. Tutuşu güçlüydü ama aynı zamanda kısıtlıydı, o anda bana ne kadar ihtiyacı olduğunu gösteriyordu. Aleti ağzımda daha da büyüdü ve zevk yüz hatlarını ele geçirirken başını geriye attı. Ağzıma bir kez daha soktuğunda doruğa ulaştı.

Dölünün ağzıma dolmasını izlerken homurdandı ve ben de yutkundum.

Beni yerden kaldırıp yatağa yatırdı. Gözlerindeki bakış bana o sakın ve soğukkanlı adamın artık hiçbir yerde olmadığını söylüyordu. Bana katıksız bir açlıkla bakan bu adamın arzusu kontrolden çıkmıştı. Benim için.

Külotumu parçalara ayırdı ve bacaklarımı onun için ardına kadar açtı. Yüzünü bacaklarımın arasına gömdü. Beni yaladıkça doymak bilmiyordu. Klitorisimi ağzına alıp sertçe emdiğinde, yıldızları gördüğüme yemin edebilirim.

Sırtım yataktan kalktı ve çarşafı yumruklayarak zevkle haykırdım. "Alexander!"

Dili acımasızca yalayıp içime dalarken, emerken ve ısırırken kalçalarımı ağzına doğru salladım. Parmakları ağzına katıldı ve

parmaklarıyla yarığımı okşadı. İki parmağını yavaşça, alaycı bir şekilde, lezzetli bir şekilde içime soktuğunda kendimi daha sert bir şekilde ağzına bastırdım.

Bu yoğun ve tatlı işkenceye daha fazla dayanamadım. Dili ve parmakları bana acımasızca işkence ederken saçlarını tuttum ama o durmadı.

Boşaldığımda, tüm yüzüne yayılmıştı; akıllara durgunluk veren orgazm tüm bedenimi sarmıştı. Yatakta titredim, ellerim çarşafları sıkıca kavradı, başı sıkılmış kalçalarımın arasına sıkıştı. Ama beni alıştırmaya devam ederken aldırıyor gibi görünüyordu. Olabildiğince zevk veriyordu. Ve nefesim normale döndükten sonra bile amımı yalamaya ve öpmeye devam etmesi bir şekilde daha fazlaydı. paylaştığımız oral seksten daha samimiydi.

Alexander iyi yaptığı bir işin ardından dudaklarında kibirli bir gülümsemeyle bana bakarken, onun ayaklarımı yerden kesen şehvetin gücü olduğunu ve her zaman öyle kalacağını biliyordum.

Annemin uzun zaman önce söylediği sözleri düşündüm.

"Anne, neden evlenmiyorsun?" Ona merakla sordum. Çok güzel bir kadındı ve onunla çıkmak isteyecek pek çok erkek olduğunu biliyordum.

Lena ve ben lisedeydik ve erkekler hızla tartışmalarımızın ana konularından biri haline geliyordu.

"Çünkü kalbinizi, bedeninizi ve ruhunuzu tüketen tek kişiyi bulduğunuzda, başka kimseyle asla mutlu olamazsınız." Dışarı baktı Pencere, bakışları aynı anda hem hıyalyalı hem de hüznü. "O kişiyi bulduğunuzda, onu asla unutamazsınız."

Alexander Caldwell asla unutamayacağım biri olacaktı. İçgüdüsel olarak bunu biliyordum.

BUGÜNKÜ MAHKEME DURUŞMASI İÇİN GERGIN BİR ŞEKİLDE YATAĞIMA UZANDIM. I Yanımdaki komodeye baktım ve saatin ancak sabahın beşi olduğunu fark ettim. Saat çok erkendi. Alexander'ın kolları bana sarılmıştı, sanki yanımda kalmamı garanti ediyordu. Dün gece inanılmazdı. Onun dikkat dağıtıcı yöntemleri sayesinde dün geceyi içimi kemiren endişeyle geçirmedim. Onun yerine orgazm oldum. Çok fazla.

Beynimi şu ana geri dönmeye zorladım ve dün geceki olayları aklımdan çıkardım. Davamız bugündü ve hiçbir şeyin ters gitmediğinden emin olmalıydım. Temiz bir kafaya ihtiyacım vardı.

Tekrar uyuma ihtimalimin olmadığını bildiğimden, Alexander'ın kollarından dikkatlice sıyrıldım ve duşa doğru yöneldim. Ev halkının çoğunun hâlâ derin uykuda olduğunu bildiğim için acele etmedim. Saat Neredeyse iki haftadır ilk kez yalnız kaldım.

Duştan sonra sessizce odanın içinde dolaşarak mahkeme duruşmasında giymek üzere kıyafetlerimi topladım. Ne giymem gerektiğinden tam olarak emin değildim, iş kıyafetleri ya da belki de sadece bana ait bir şey. Ortada bir şey seçtim, beyaz bir kalem etek ve lacivert çizgili bir bluz ve daha sonra giymek için bir inç topuklu bir çift lacivert ayakkabı aldım. Aynaya bir kez baktım daha fazla zaman. Saçlarım tatlı, kalın, koyu dalgalar halinde sırtımdan aşağı dökülüyordu. Gözlerime ve dudaklarıma çok az makyaj yapmışım. Sonuç olarak, iyi görünüyordum, her ne kadar tam yaş isteyen biri için görünmem gerekenden biraz daha genç olsam da- bir çocuğun velayeti. Geçmişte endişelenmem gereken bir şey olmadığı için nasıl görünmem gerektiğinden emin değildim.

Yatak odasının kapısını usulca kapatıp mutfak aramaya koyulduğumda Alexander hâlâ uyuyordu. Mermer merdivenlerden aşağı indim ve son basamağa geldiğimde ayakkabılarımı giymek için soğuk mermerin üzerine oturdum.

"Bu kadar erken ne yapıyorsun?" Maxim'in sesini duyunca neredeyse sıçrayacaktım.

Elimi göğsüme götürdüm. "Maxim, beni çok korkuttun!"

"Özür dilerim." Yanımdaki basamağa oturdu. "Neden bu kadar erken kalktın?"

"Tekrar uyuyamadım," diye cevap verdim. "Sanırım gerginim."

"Ne hakkında?" diye sordu, gerçekten meraklanmıştı.

"Bugün Brandon'ın velayeti için mahkeme duruşması var."

"Ahh," dedi, sesinde anlayış vardı. "Merak etme. Alexander muhtemelen gerekli karar için istediği yargıç ve sosyal hizmet temsilcisine ulaşmasını sağlamıştır. İkinize bir şey olmasına asla izin vermez."

Ona inandım ama yine de endişemi üzerimden atamadım. Tüm bunlar geride kalana kadar endişelenecektim. Lena ve Larry'yi hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

"Burada mutfak nerede?" Konuyu değiştirdim. Bugün olabilecekleri tartışmanın bir anlamı yoktu. Nasıl olsa birkaç saat içinde öğrenecektik.

"Hadi gel." Elim tuttu. "Sana göstereceğim."

Mutfak gittik ve ikimize de kahve yaptım.

"Dün babanla tanıştım," dedim fincanını ona uzatıp otururken.

Maxim başını kaldırdı, gözleri şokla doluydu. "Ne? Yalnız mı?"

Bu garip bir tepkiydi. "Hayır, restoranda yemek yiyorduk ve o da Elizabeth ile geldi."

Küçük bir küfür savurdu. "Yemin ederim o kadın tam bir sürtük."

Onu merakla izledim. "Babanla iyi anlaşıyor musunuz?"

Elizabeth'i hiç umursamıyordum ve beni ilgilendirmiyordu. Ama Maxim'i, büyükbabasını ve Alexander'ı önemsemeye başladım. Gerçi bazen beni çok kızdırabiliyordu.

"Onunla pek konuşmuyorum," dedi bana. "Bir kadının peşinden koşmayı ve annemizi terk etmeyi seçti ve bu ailemizi kötü etkiledi. Dürüst olmak gerekirse, ben hala çocuktum ve Alexander beni bu olayların dışında tuttu. O gerçekten

her şeyin yükünü çekti. Henüz on altı yaşındaydı ve bir yandan okula giderken bir yandan da Caldwell Enterprise'da büyükbabasına yardım etmeye başladı. Tüm işi yepyeni bir seviyeye taşıdı ama bu onun için kolay olmadı. Babamızın sonuçlarıyla uğraşmak."

Vay be, on altı yaşındaydı ve büyükbabasının yanında bir şirketin başında çalışmaya başlamıştı! Vay anasını! Maxim'den bu sözleri duymak farklı bir İskender görmemi sağladı. Çok korumacı bir Alexander. Ailesini sevdiğini, onları koruyarak göstermenin bir yolunu bulmuştu.

"Baban ne tür sonuçlar doğurdu?" Burada başka neyin söz konusu olduğunu tam olarak anlamamıştım. Evlilikler her gün yıkılıyor, evli çiftler aldatıyordu... Kabul ediyordum, kötü bir durumdu ama sanki bunun ardından gelen bazı büyük sonuçlar varmış gibi konuşuyordu.

"İşimiz ve ailemizin itibarı etkilendi." Maxim'in cevabı çok basitti ama aynı zamanda Alexander'ın çok genç yaştan beri omuzlarında ne kadar çok yük olduğunu da gösteriyordu. "İnsanlar ona, ailemize kötü davrandı. işlerini ellerinden aldı. Ama o onlara neler yapabileceğini göstererek hepsini yendi. Etrafta kalsalardı onlara kazandıracağı parayı hayal bile edemezlerdi. Sürünerek geri dönmeye çalıştıklarında, tüm kararları o verdi."

"Bu Alexander için zor olmuş olmalı. Çok gençti," diye mırıldandım. Alexander'ı zorba, koruyucu ve tamamen seksi, ateşli bir tanrıdan başka bir şekilde hayal etmek benim için zordu. Ama belki de çok çabuk büyümek zorunda kaldığı için bu kadar zorba davranıyordu? Muhtemelen kadınlarla romantizm yaşayacak ve oyun oynayacak zamanı yoktu.

Maxim kuru bir sesle, "Hiç şikâyet etmezdi," diye cevap verdi. "Eminim bunu çoktan tecrübe etmişsindir; hesaba katılması gereken bir güçtür. Ama iyi anlamda."

Maxim'in ağabeyini çok sevdiğine şüphe yoktu. Nasıl sevmesin ki? Ona hayranlık duymakla onu boğazlamak istemek arasında gidip geliyordum.

Daha fazla soru soramadan konuyu değiştirdi ve ben de devam ettim. Eski bir yarayı deşmek istemedim.

Bir saat sonra, Maxim ve ben hala mutfak masasında oturuyorduk, ikimiz de kahve içiyor ve onun çocukluk anılarına gülüyorduk. Alexander ve Brandon bizi bulduklarında yaramazlık yapıyorlardı. Alexander kendine özgü takım elbisesini, Brandon ise kreş üniformasını giymişti.

"İşte orada," diye duyurdu Alexander. Hâlâ gülümseyerek onlara baktım ve Brandon'ın yüzünün gözyaşlarıyla kaplı olduğunu fark ettim. Hemen ayağa kalktım ve yanlarına gittim.

"Ne oldu?" Alexander'a sordum.

"Sadece seni bulamadığı için endişelendi." Sesi sakindi ve sadece bunun bile Brandon'a yardımcı olduğuna emindim.

Brandon'ın hizasına diz çöktüm ve onunla göz göze geldim. "İyi misin?"

"Evet." Sesi hafifçe titriyordu. "Korkmuştum."

"Neden, dostum?" Ona sarıldım. "Bir veda öpücüğü almadan asla gitmeyeceğimi biliyorsun."

O da bana sarıldı, başını kollarımın arasında salladı. "Korkuyorum, Liberty."

Ne demek istediğini biliyordum. Alexander ve Maxim'in verdiği tüm güvenceye rağmen ben de korkuyordum. Ama bu küçük adamın bu kadar büyük bir şey için endişelendiğini görmekten nefret ediyordum.

"Korkma," dedim ona yumuşak bir sesle. "Birlikte gideceğiz ve birkaç kişiyle konuşacağız. Sadece senin iyi olduğundan emin olmak istiyorlar."

Başını salladı, ama orada

Gözlerinde hâlâ korku vardı ve bu içimi burkuyordu. "Alexander da geliyor."

Nedense bu onu etkiledi ve ona baktı. "Öyle misin?"

"Evet." Alexander tek dizinin üzerinde Brandon'ın göz hizasına kadar alçaldı. "Sana ya da Liberty'ye bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Biz artık bir aileyiz."

Brandon'ın korkusunun nihai bir güvene dönüştüğünü görmek beni hayrete düşürdü. Alexander'a baktım ve teslim etmesi için dua ettim. Aksi takdirde hem Brandon hem de ben incinecektik. Sanki düşüncelerimi okumuş gibi başını salladı.

"Her şeyi halledeceğim," diye söz verdi ve ben de ona inandım. Belki Brandon da ben de güvenimizi onun ellerine teslim ettiğimiz için

deliydik. Ama ben

Brandon'ın benden alınmamasını sağlayabilecek biri varsa, o kişinin Alexander olacağına gerçekten inanıyordum.

"Kahvaltı ister misiniz çocuklar?" İkisine de sordum. Hep bir ağızdan başlarını salladılar ve hep birlikte mutfak masasına döndük.

OceanofPDF.com

CHAPTER THIRTY-NINE

OceanofPDF.com

W duruşmaya Alexander'ın pahalı aracıyla geldi. Şoförü binanın önünde durdu, her yerde durmak ya da yürümek yasak olduğunu gösteren işaretlere aldırmadı.

her zaman park edebilir. Bize kapıyı açarken tamamen ilgisizdi.

Çok gergin ve korkmuştum, midem düğümlenmişti. Yine de Brandon'ın hatırı için bunu iyi sakladım. Brandon elimi tuttu ve ne kadar gergin hissettiğimi düşünerek çok fazla sıkmadığımdan emin olmak zorunda kaldım. Diğer elimle Alexander'inkini tuttum ve sertçe sıktım.

Sıkıştırmaya karşılık verdi ve kulağıma fısıldamak için eğildi. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Başımı salladım ama hâlâ hiperventilasyonun eşiğindeydim.

"Derin bir nefes al," diye fısıldadı usulca, soğukkanlılığı tamamen sakindi. Mahkeme salonuna girerken nefesime ve onun sakinliğine odaklandım ve garip bir şekilde bunun yardımcı oldu.

İlk kez bir adliye binasına, herhangi bir adliye binasına giriyordum. Merdivenleri çıkarken Alexander bana buranın Londra'daki Kraliyet Adalet Mahkemeleri'nde bulunan Yüksek Mahkeme'nin Aile Bölümü olduğunu açıkladı.

Biraz kalabalıktı, insanlar sağa sola koşuşturuyordu. Bazılarının ellerinde evrak çantaları ya da klasörler vardı. Ben de acele etmeliymişim gibi hissettim, şu anda hissettiğim bu endişeye yardımcı olabilirdi. Ve yanımda kesinlikle hiçbir şey getirmemiştim.

"Burası bizim katımız," diye duyurdu Alexander. Ona baktım ve yüzünde zerre kadar endişe yoktu.

"Alexander," Brandon beni duymasın diye alçak sesle konuştum.
"Herhangi bir belge getirmedim."

"Merak etme," diye cevap verdi güvenle. "Avukatım her şeyi halletti."
Endişeme yardımcı olmasa da başımı salladım.

"Bay Caldwell," keskin siyah takım elbiseli bir adam konuşmamızı böldü.

"Bay Taylor," diye selamladı Alexander onu, sakın bir tavırla. "Tam zamanında. Bu eşim Liberty ve bu da küçük oğlumuz Brandon." Kocamın gözleri bana döndü. "Liberty, bu bizim avukatımız. Her şeyin halledilmesini sağlayacak."

Avukatı gülümsedi. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum Bayan Caldwell ve sizinle de Brandon. Merak etmeyin, on dakikadan kısa bir süre içinde bu işi halledeceğiz ve siz de gününüzün tadını çıkarabilirsiniz."

Şaşkınlıkla iki adama baktım. "Gerçekten mi? Endişelenmemiz gereken bir şey var mı?"

Avukatı kıkırdadı.

Alexander onun yerine cevap verdi. "Avukatım geçtiğimiz hafta boyunca bu işin sorunsuz ilerlemesi için gereken tüm evrak ve kanıtlar üzerinde çalıştı."

Hâlâ kafam karışık. *Ne evrakı? Ve hangi kanıt?* Şimdi yanlış yerde bir konuşma başlatmaktansa, sessizce "Teşekkür ederim" diye mırıldandım.

Yargıç odaya girdi ve Brandon'ın eli benim elimde, odanın önündeki yerimize çağrıldık. Brandon şimdi elimi tutuyordu.

"Bayan Smith," diye seslendi yargıç.

"Evet?" Sesim titriyordu ve mahkeme salonunu sessizlik kaplamış olmasına rağmen beni zar zor duyduğunu biliyordum.

"Bayan Caldwell," diye araya girdi Bay Taylor. "Bayan Alexander Caldwell."

Yargıç kaşlarını kaldırdı ve önündeki bazı evrakları karıştırdı.

"Anlıyorum," dedi yargıç bize dönüp bakarak. "Evliliğiniz için tebrikler Bay ve Bayan Caldwell."

Bu noktada bir şey söylemekten korkarak hissiz kaldım.

"Teşekkür ederim, Sayın Yargıç," diye cevap verdi Alexander, ses tonu neredeyse üstündü. O anda sakinliğini nasıl koruduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Elimin rahatlatmak için sıkı, sanki kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu hissetmiş gibi

Benim bokum. "Eşim ve ben ailemizi kurmaya çok hevesliyiz, Brandon'dan başlayarak."

Brandon'la birbirimize baktık ve ona biraz güven verici olduğunu umduğum titrek bir gülümseme verdim. Solgun görünüyordu ve benim de çok daha iyi görünmediğimden emindim. Alexander'ın bununla nereye varacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da bunun nasıl gideceğini.

Yargıç, "Düğün aniden mi oldu?" diye sordu.

"Karım ve ben iki ay önce benim için çalışmaya başladığında bir ilişkiye başlamıştık." Alexander'ın otoriter duruşu herkesin ona odaklanmasını sağladı ve kimse onun sözlerini sorgulamaya cesaret edemedi.

Ne tür bir ilişki olduğunu söylemedi, yani teknik olarak yalan söylemiyor.

"Eğer iki ay ani ise, o zaman evet, düğün aniden oldu," diyerek sözlerini tamamladı.

Yargıç, "Bir saçmalık yapmadığınızdan emin olmak istiyorum," diye yorum yaptı.

"İfade vermek isteyen çok az tanıgımız var," diye ekledi Bay

Taylor. Yargıç, "Bir tanesini getirelim," dedi.

Bay Taylor odadan çıktı ve ben çıldırmıştım. Her nasılsa yargıç peşimizdeydi. Evliliğimizin sahte olduğunu biliyordu. Alexander beni kendine doğru çekti, kolu etrafımı sardı. Yargıç bu hareketi izledi ve ben Sanki kandırılmamış gibi.

Bay Taylor, Alexander'ın kalesinden James'le birlikte döndü. Şaşkınlıkla bakakaldım. Neden buradaydı? Düğünde bile değildi.

Yemin etmesini ve Bay Taylor'ın konuşmasını sersemlemiş bir halde izledim.

"James Dodds," diye başladı, "Bay Caldwell'in personel şefi ve Bay ve Bayan Caldwell'in balayı için gittikleri Fransa'daki malikanesini yönetiyor."

"Pekâlâ," dedi yargıç, sesi etkilenmemiş gibiydi. "Bay Dodds, Bay ve Bayan Caldwell'in evliliğinin gerçekliğini kanıtlamak için çalışıyoruz."

Bay Dodds şaşkın görünüyordu ve kalbimin sıkıştığına yemin edebilirim. İşler kötüye gidiyordu, çok kötüye.

"Sadece velayeti almak için evlenip sonra da evliliği feshetmeyi planladıklarından emin olmak istiyoruz. evlilik."

Bay Dodds, "Bundan emin değilim," diye söze girdi. "Eğer ellerinde sahte bir Evlilik devam ediyor, çok fazla sevişiyorlar. Bu kesinlikle sahte değildi. Biz bulduk

kıyafetleri her yerde."

Şaşkın bir şekilde odaya baktım.

"Sevişmek ne demek?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Bugüne kadar beni şaşırtan bazı İngiliz argosu vardı.

Bay Dodds sözlerine şöyle devam etti: "Hatta pikniklerine başlarken... hmmm... bilirsiniz işte, onlarla karşılaştık."

Bu kez yargıç rahatsız bir şekilde öksürdü ve sonunda sevişmenin ne anlama geldiğini tam olarak anladım. Utanmıştım, yanaklarım kızarmıştı. Alexander son derece sakindi, bu konuşmadan hiç rahatsız olmamıştı.

Elimi Alexander'inkinden çektim ve etrafına şaşkın şaşkın bakan Brandon'a usulca seslendim.

"Özür dilerim tatlım," dedim ona. "Çocukların duymaması gereken bir şey söylemek zorundayım."

Kulaklarını kapattım ve tüm mahkeme salonuna doğru tısladım.

"Bu gerçekten gerekli mi?" Öfkeliydim. "Bizim," kelimeyi söylemekte zorlandığım için daha alçak bir sesle ekledim, "senin deyimle sevişip sevişmememizin ne önemi var. Bunun Brandon'ın sağlığıyla ilgili bir mahkeme duruşması olduğunu ve beni onun tam zamanlı yasal vasisi olarak atadığını sanıyordum."

Ellerimi Brandon'ın kulaklarından kaldırdım ve gülümsedim. "Çok özür dilerim, tatlım."

Şimdi tamamen rahatsız görünen yargıca ters ters baktım.

En azından artık endişeli değildim, öfke çok daha iyiydi.

"Haklısınız," diye kabul etti. "Zor durumda olduğunuz ve sizden bu çocuğa bakmanızı istemenin imkansız bir görev olacağı endişesini aldık. Ayrıca, İngiliz vatandaşlığınız ve mali durumunuzla ilgili bir sorun vardı ama Bay Caldwell'le evlendiğiniz için eminim bu da hallolacaktır."

Sanırım İngiliz vatandaşı olmamak ve sadece İngiliz vatandaşlığı olan bir çocuğa bakmak yolda bazı potansiyel engeller oluşturunuyordu ama neyse ki Alexander bunun önüne geçmişti. Maddi durumum hakkında düşünmek bile istemiyordum... Gerçekten de konuşacak hiçbir şeyim yoktu.

"Bay Caldwell," diye devam etti yargıç. "Mal varlığınızın geniş olduğunu anlıyorum ancak mahkeme kayıtları için kanıt istiyorum. Lütfen bir mali tablo sunabilir misiniz? Brandon'ın sizin bakımınız altında mali açıdan istikrarlı bir durumda olacağından emin olmamız gerekiyor."

"Kesinlikle," dedi Alexander'ın sesi sertti.

İyi ki onunla evlenmişim, diye düşündüm kendi kendime. Eğer yargıç mali durumumu görmek isteseydi, her şey bitmiş olacaktı. Çünkü banka hesabımda ancak bir aylık kirayı karşılayacak kadar para vardı.

Alexander'ın avukatı finansal istikrar kanıtını sundu ve yargıç onaylamak için kanıtı göz attı. "Kayıtlara geçmesi için not edelim, Mr. Caldwell'in mali beyanı alındı. Caldwell'in Hem Bayan Caldwell hem de yeğeni için kapsamlı bir vakıf fonu oluşturuldu." Vakıf fonundan söz edince Alexander'a şaşkınlıkla baktım. Bunu ilk kez duyuyordum. Yargıç Alexander'ın bakışlarına karşılık verdi ve ekledi: "Sizin ve eşinizin Brandon'ın refahını kontrol altında tuttuğunuzu görebiliyorum."

Kalbim çılgınca çarpıyordu ve Brandon hakimın sözlerini de anlayarak elimi tuttu.

"Brandon," dedi yargıç ona dönerek. "Bay ve Bayan Caldwell ile sonsuza kadar birlikte olmaktan mutlu musun?"

Mutlu bir şekilde başını salladı. "Evet efendim," diye cevap verdi mutlulukla. "Livy ve Alexander'la kalmak istiyorum."

"Pekala," diye onayladı yargıç ve ben sevinçten zıplamak istedim. Bu gerçekten oluyordu.

"Bir şey sorabilir miyim?" Brandon'ın sesi herkesin gözlerini ona çevirmesine neden oldu. Kendi kendime ne sormak istediğini merak ettim.

Yargıç ona gülümseyerek "Elbette," diye cevap verdi.

"Livy ile aynı soyadını alabilir miyim?" diye sordu kısık bir sesle ve ben şok içinde ona baktım.

"Brandon, hayır," dedim ona çömelirken. "Bunu neden isteyesin ki?"

"Alexander aile olduğumuzu söyledi." Gözyaşlarıyla parlayan o kocaman mavi gözleriyle beni izledi. "Alexander ve sizinle aynı soyadını taşımamı istemiyor musun?"

Aman Tanrım! Bu gerçek olamaz! Ona bu evliliğin gerçek olmadığını söyleyemem. Ya da gerçek olabilirdi ama henüz emin değildik.

"Mesele o değil tatlım," diye yumuşak bir sesle konuştum, duygularını üzme istemiyordum. "Aynı soyadına sahip olmamızı çok isterdim ama büyüdüğünde farklı hissedebilirsin. Annen ve baban sana bu ismi verdi ve bu seni özel kılıyor."

Başını salladı ama gözyaşları döküldü ve kendimi çok kötü hissettim. "Gerçekten istiyorum, Liberty."

Saçlarımı yolmak istedim. Bununla nasıl başa çıkabilirdim ki?

"Soyadını koruyabilir ve Caldwell'i de ekleyebilir." Alexander da diz çökmüştü ve bu sözler üzerine başımı ona doğru çevirdim. Bu işe bir iş anlaşması olarak başladığımızı bile bile bunu nasıl önerebilirdi? "Bu konuda ne düşünüyorsun Brandon?"

Brandon hevesle başını sallıyordu ve Alexander'ı oracıkta öldürebilirdim.

Yargıç, "O halde karar verildi," diye açıkladı. "Tebrikler Bay ve Bayan Caldwell. Brandon mükemmel bir aile buldu. Velayet ikinize de verildi."

Şok içinde ona baktım. Bunu nasıl kabul edebilirdi? Bir dakika önce bunun sahte bir evlilik olduğuna inanıyordu, sonra da Brandon'ın soyadını bir haftalık kocamla değiştiriyordu. Ve velayeti ikimize mi verecekti? Lena ve Larry'nin vasiyetinde böyle bir şart yoktu. Bu nasıl olur da Ne oldu?

"Tebrikler," dedi Bay Taylor yanımıza gelerek. "Tüm evrak işlerini ben halledeceğim. Eminim hepiniz gidip kutlama yapmak için sabırsızlanıyorsunuzdur."

"Evet," diye onayladı Alexander. "Lütfen evrakları ofisime gönderin."

"Çok mutluyum," diyerek Brandon bana sıkıca sarıldı. Ben de sanki sersemlemiş gibi ona karşılık verdim. Sonra Alexander'a döndü ve ona da kocaman sarıldı. "Teşekkür ederim Alexander."

Onları izledim ve sadece benim değil Brandon'ın da kalbinin kırılma riskiyle karşı karşıya olduğunu biliyordum. Ve benden başka suçlanacak kimse yoktu.

Birileri yaralanana kadar her şey eğlence ve oyun. Annemin sözleri aklımdan çıkmıyordu.

CHAPTER FORTY

OceanofPDF.com

W Adliye binasından çıktık ve Alexander'ın şoförü hâlâ aynı yerde bizi bekliyordu. Brandon neşeliydi, Alexander ve benim etrafımda zıplıyordu. Onu mahvetmek istemedim. heyecanlandım ve içim burkularak gülümsedim.

Alexander'ın teklifini kabul ettiğimden beri her şey aceleye geldi ve bulanıklaştı. İşleri aceleye getirmeyi sevmezdim. Tanrı aşkına, bir erkek arkadaşımın altı ay çıkmadan onunla yatmama kuralım vardı. Ve burada Alexander'ın etrafında tüm kurallarımı çiğniyordum.

Önce Brandon arabaya bindi ve ben de onu takip etmeye hazırlanıyordum ki Alexander kolumdan tutup beni durdurdu.

"Sorun nedir, Liberty?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım. Burada onunla tartışmaya girmek ya da Brandon'ın heyecanını bozmak istemiyordum. Soğuk mavi bakışları beni delip geçiyordu, sanki ruhumun her köşesini inceliyordu. Her şey üzerinde tam bir kontrolü vardı.

Durumlar ve hayatlar; diğer yandan benim hiçbir şeyim yoktu.

"Sonra konuşuruz," diye sakince konuştu, sesi soğuktu. Başımı salladım ve ben de arabaya bindim.

Eve geri döndük ve Maxim kapıda bizi bekliyordu. Endişelenmiş olmalı ve bu düşünce kalbimi ısıttı. Tanrı'ya şükür, Caldwell'ler harika ve şefkatli bir aileydi.

Babası hariç.

Araba durur durmaz ve Alexander araçtan iner inmez sorduğunu duydum. "Her şey nasıl gitti? Brandon iyi mi?"

Brandon yüzünde kocaman bir gülümsemeyle arabadan çıktı ve ben de kocaman bir gülümseme oluşturmamasam da onu takip ettim.

Brandon götürülmediği için rahatlamış ve mutlu olmuştum. Ama pek çok şey yanlış gitti. Velayetin bana verilmesi gerekiyordu, ikimize değil. Soyadının Caldwell olarak değiştirilmesine asla izin verilmemeliydi.

"Bu harika," diye haykırdı Maxim. "Tüm yıl boyunca duyduğum en iyi haber."

Brandon'a sarıldı ve sonra bana sarıldı. "Çok rahatlamış olmalısın, Liberty?"

Alexander'a bağırarak istememe rağmen başımı salladım. Böyle olmaması gerekiyordu.

Maxim benim ruh halimden habersiz, "Hadi kutlayalım," diye önerdi. "Şampanya içeriz ve Brandon dondurma yiyebilir."

Bu öneriyle heyecanlanan Brandon eve girdi ve Maxim de onu takip etti.

"Geliyor musunuz?" diye bize baktı ve ben yürümeye başladım. Alexander elimi tuttu ve beni durdurdu.

"Konuşmamız gerek."

"Sonra," diye karşılık verdim, elimi onunkinden çekerek. Bana dokunduğunda sağlıklı düşünemiyordum.

Hepimiz aile odasında toplandık ve Maxim Brandon için dondurma getirtirken geri kalanımız için de şampanya doldurdu. Brandon enerji doluydu ve ondan gelen her mutlu çığlık kalbime saplanan bir bıçak gibiydi.

Anlaşmanın bu kadar basit olmayacağını bilmeliydim. O kadar aptal ve çaresizdim ki kararımı aceleye getirdim. Brandon'ın hayatı, yaşam düzenimiz, uyku düzenimiz açısından tüm gereksinimlerimi ana hatlarıyla belirtmeliydim. Bunun olmasına nasıl izin verebildim?

Alexander'la evlenmeseydin onu kaybedecektin ve bunu sen de biliyorsun, diye fısıldadı zihnim.

Finansal istikrar ya da vatandaşlık durumum gündeme geldiği anda, Alexander olmasaydı Brandon'ı kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacaktım.

O zaman neden bu kadar üzgündüm? Neden bu kadar kızgındım? Alexander bu evliliğin gerçek olabileceğini söylemişti. Her şey çok aceleye gelmişti ve özenle ördüğüm duvarlarımın alev almasından nefret ediyordum. Ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Brandon dondurmasını rekor bir sürede bitirdi ve uçaklarıyla oynamak için aceleyle odasına girdi. Kendimle öfkeyle alay etmek zorunda kaldım. Alexander'ın evindeki odasıyla rekabet etmekten endişe ediyordum! Tamamen yabancı biri olan Alexander'dan velayet almakla asla rekabet edemezdim. Lena ve Larry muhtemelen mezarlarında ters dönüyorlardı.

"İkinizin nesi var?" Brandon giderken Maxim sordu.

Sandalyedeki yerimden başımı kaldırdım ve Maxim'in bakışlarıyla karşılaştım. Ona ne söyleyip söyleyemeyeceğimden emin olamadığım için omzumu silktim.

Alexander şöminenin yanında duruyordu, ifadesi okunamıyordu ve bu beni onu asansörde ilk gördüğüm güne geri götürdü. Soğuk gözleri tıpkı o ilk gün olduğu gibi şimdi de içimi delip geçiyordu. Ama şimdi, hayatımız sürekli olarak iç içe geçmişti, kendi yollarımıza nasıl gideceğimizi ve birbirimizi bir daha nasıl göremeyeceğimizi göremiyordum.

"Tamam, siz ikiniz," diye başladı Maxim. "Bunu yaşadığınız strese bağlayacağım. Ben yukarı çıkıp Brandon'ı kontrol edeceğim. Şimdi sorun her neyse onu çözmeye çalışın."

Arkasına bile bakmadan uzaklaştı. Alexander yerinden kımıldadı ve bir an için onun da gittiğini düşündüm. Ta ki kapıyı kapatıp bana dönene kadar.

"Şimdi, Liberty." Sakin sesi içimde kaynayan öfkenin tam tersiydi. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Ona inanamayarak baktım.

"Bunu nasıl sorarsın?" Tersledim.

"Söyle bana," diye emretti.

"Anlatacak ne var ki?" Her kelimedede sesimi yükseltiyor, öfkeyle titriyordum. "Anlaşma Brandon'ın velayetini benim almam üzerineydi."

"Ve sen yaptın," diye sakince cevap verdi.

Ayağa kalktım. "Hayır, Alexander," diye bağıırıyordum artık. "Onun velayetini aldık.

Sen ve ben. Söylesene bu nasıl olacak?"

"Bu sadece boşanmadığımızdan emin olmak için yargıç tarafından alınan bir önlemdi.

Yarın," dedi, sözlerinde öfke sezmeme rağmen ses tonunu hiç yükseltmedi. "Ki biz öyle değiliz."

"Delirdin mi sen?" Söylendim. "Bize ortak velayet verdiler. Ortak velayet, Alexander! Boşandığımızda, aklı başında hiçbir yargıç beni zengin ve güçlü Alexander Caldwell'e tercih etmez."

Daireler çizerek yürüyordum. Öfkemin sözlerimi körüklediğini biliyordum. Gidip sakinleşmem gerektiğini biliyordum... ama yapmadım.

"Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Biliyordum! Bütün lanet şey geri tepti."

Önünde durdum, onun soğukkanlılığı öfkemi daha da alevlendirdi.

"Endişelenecek bir şey yok Liberty," diye ekledi, sesi buz gibiydi.

"Belki senin için," diye bağırdım öfkeyle. Onun önünde durdum. "Ama bana öyle geliyor ki şimdi endişelenecek daha çok şeyim var. Bu lanet evlilik olmadan Brandon'ı tek başıma elde etme şansım daha yüksekti. Sana karşı hiç şansım yok ve bunu sen de biliyorsun. Ve onun soyadı. Senin soyadını onunkine eklemesini nasıl önerebilirsin? Senin adın!"

"Neden korkuyorsun Liberty?" diye kükredi, sakın tavrı gitmişti. "Brandon'ın velayetini alır almaz kaçmaya hazır mıydın?" Vücudu beni duvara yasladı. "Evlenmemiz için bir pazarlık yapıldığını ve bu sayede yayınevini aldığımı unuttun mu?"

Ellerimle sert göğsünü ittim.

"Sakın bunu tersine çevirmeye cüret etme!" Benden sadece birkaç santim uzakta olmasına rağmen ona bağırdım, gözyaşları dökülmekle tehdit ediyordu. "Kaçmayacaktım. Ama bunun olmaması gerekiyordu! Yayınevinin yüzde ellisini alsam nasıl hissederdin? En azından işle ilgili, devlet yok üzerinde ikamet eder. Boşandığımız zaman, devlet bizim için en iyisinin ne olduğuna karar verecek.

çocuk." Göğsünü ittim, yanaklarımdan öfkeli gözyaşları süzülüyordu. "Söyle bana, bunu nasıl düzelteceksin?"

"Basitçe," diye karşılık verdi. "Boşanmayacağız." Ağzım açılıp kapanarak onu izledim ama hiçbir kelime çıkmadı. Sudan çıkmış balık gibi görünüyor olmalıydım. Sonra devam etti, sesi azarlayıcıydı. "Bu evliliğe bir şans vermekten neden bu kadar korkuyorsun Livy? Evli kalabiliriz, gerçek bir şans var."

Ona deli olduğunu söylemek için tekrar ağzımı açtım ama daha kelimeleri çıkaramadan kapı açıldı ve Maxim içeri girdi.

"Siz ikiniz her ne hakkında bağıırıyorsunuz, toparlanın," diye uyardı. "Büyükbaba burada."

Hızlıca gözlerimi sildim, Maxim'in bakışları hareketimi takip etti.

Bunu söyler söylemez, büyükbabalarının figürü ortaya çıktı.

"İşte hepiniz buradasınız." Mutlu bir şekilde gülümsüyordu. "Sonunda ailede bir torunum olduğu için çok mutluyum canım. Balayı nasıl geçti?"

"Merhaba, Bay Caldwell." Yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım ve muhtemelen başarısız olduğumu biliyordum. Alexander gibi duygularımı saklamakta iyi değildim.

Fark etmiş olmalı ki üçümüze de merakla baktı. Acaba beni tam bir dağınıklık, Alexander'ı da mükemmel haliyle mi görüyordu? Maxim bile rahatsız bir şekilde bir ayağından diğerine geçiyordu.

"Bana dede de canım. İlk kavga, ha?" Büyükbabası yavaşça yanıma gelip beni yanağımdan öperken usulca kıkırdadı. "Bu ikinizde de bir kıvılcım var ve birbirinizi seviyorsunuz demektir. Kavga etmeyi bıraktığınızda, işte o zaman endişelenmelisiniz."

Bu lanet plan her açıdan geri tepiyordu. Bu yaşlı adama yalan söylemek yanılttı. Saniyeler içinde kötünden daha kötüye gidiyorduk. Brandon'ı alıp bu lanet yeri ve Alexander'ı arkamda bırakmak istiyordum. İşte Bu işin sonunun iyi bitmesine imkan yoktu. Odadaki sessizlik uzadıkça uzadı, Alexander'a bakmaktan kaçındım ama aynı zamanda büyükbabasına da bakmak istemiyordum, yüzümün her yerinde aldatıldığımızın izlerini görmesinden korkuyordum.

"Pekâlâ, siz ikiniz," diye sessizliği bozdu büyükbabası. "Neden hepimiz oturmuyoruz? Bir teklifim var."

Sert adımlarla sandalyeme doğru yürüdüm ve oturdum. Her şey için çok kötü bir zamanlamaydı bu. Titreyen ellerimi kucağıma koydum ve beklemeye başladım. Bütün bunların bitmesini istiyordum.

"Yayınevini devretmeye hazırım," diye söze başladı ve gözlerimi büyükbabasına diktim. "Bunun Alexander ve sana düğün hediyem olmasına karar verdim, Liberty."

Nazik mavi gözlü yaşlı adama baktım ve kendimi dünyanın en çürümüş insanı gibi hissettim. Ne diyeceğimi bilemeden öylece kalakaldım ve Alexander ya da Maxim'in bir şey söylemesini bekledim. Ama onlar da bir şey söylemeyecek gibi görünüyordu.

"Söyleyecek bir şey yok mu?" diye düşündü yaşlı adam. "Hepinizin bundan mutlu olacağını düşünmüştüm."

Sadece başımı salladım ama hiçbir şey söylemedim. Ne söylemem bekleniyordu ki? Teşekkür mü edecektim? Kendimi tam bir hilekâr gibi hissettim.

"Alexander onun sekreteri olmaktan hoşlanmadığınızı söyledi ve sizi suçlamadığımı söylememe izin verin. Ayrıca daha önce yayıncılık alanında çalıştığını da söyledi," diye devam etti. "Bu sayede sevdiğin işi yapabileceksin, Liberty."

Bütün bunları onun mu planladığını merak ederek Alexander'a baktım. Bakışları benim üzerimdeydi ama her zamanki gibi ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de sadece garip bir zamanlamaydı, Alexander büyükbabasının hasta olduğunu söylemişti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım usulca, ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemeden.

"Rica ederim, canım." Büyükbabası usulca kıkırdadı. "Şimdi, hepinizle ve Brandon'la öğle yemeği yiyebilir miyim? Brandon ve Maxim Londra'ya

dönüp beni İskoçya'da yalnız bıraktıklarından beri ortalık çok sessiz."

Evet ya da hayır demek bana düşmezmiş gibi hissediyordum ama herkesin gözü üzerimdeydi, ben de başımı salladım. Burada kendi alanımın ve oyunumun çok dışındaydım. Bu, görünürde hiç ışık yokken daha da derine gömülmek gibi hissettiriyordu.

"Burada genellikle nerede öğle yemeği yersiniz?" diye sordum. Şu anda sadece Alexander'ın çalışma odası, yatak odası ve mutfağının nerede olduğunu biliyordum.

Büyükbabanın kahkahası odayı doldurdu. "Alexander, karına daha iyi bakmalısın. Yoksa kaçıp gidecek."

Keşke gerçeğe ne kadar yakın olduğunu bilseydi!

OceanofPDF.com

CHAPTER FORTY-ONE

OceanofPDF.com

W Hepimiz geniş ve ferah yemek odasında oturuyorduk, Alexander masanın başında oturuyordu. Ben onun yanında oturuyordum, büyükbabası diğer tarafımdaydı, Brandon ve Maxim tam karşımızda oturuyordu. Görünüşe göre en çok Brandon, Maxim ve Büyükbaba konuşuyordu.

Alexander da ben de yemeğin büyük bölümünde sessizdik. Büyükbabası yayınevini ikimize de hediye ettiği için planımızın geri teptiğini görmeye başlayıp başlamadığını merak ediyordum. Gerçi evlendiğimiz gün yayınevinin yarısının bana ait olduğunu söylemişti.

Önce Brandon'ın velayeti ikimize verildi ve şimdi de büyükbabası yayınevini ikimize hediye etti. Hepsi aynı gün içinde. Bunun olasılığı neydi ki?

"Liberty," diye düşüncelerimi böldü büyükbabası. "Yayınevinde çalışmaya ne zaman başlamak istiyorsun?"

Doğru cevabın ne olduğunu tartıştım. Merak ediyordum ve yayıncılık alanında çalışmak istiyordum ama Alexander'ın elinden almak istemiyordum.

"Neden yarın gitmiyorsun?" Maxim önerdi. "Hafta sonu ama yine de gidip bir göz atabilir ve bir fikir edinebilirsiniz."

Ne yapacağımı bilemez bir halde Alexander'a baktım. Başını salladı ve izin almak için ona bakma zahmetine girdiğim için kendimden nefret etsem de sonunda cevap verdim.

"Tamam, lütfen benimle gelir misin Maxim?" Alexander'la gitmeyeceğimden emin olmak istiyordum. Ondan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı, Brandon'ın ve benim geleceğimi çözmeliydim.

"Evet," diye heyecanla cevap verdi.

Alexander'ın gözlerinden kaçındım. Şu anda onunla uğraşmak istemiyordum.

Öğle yemeğinden sonra bir iş görüşmesine gitmesi gerekti ve ben Maxim ve büyükbabasıyla kaldım, yayınevini tartıştık. Brandon sıkıldı ve oyun oynamak için yanımızdan ayrıldı.

"Yarın benimle geleceğin için teşekkürler," diyerek Maxim'e gülümsedim. Onunla uğraşmak kardeşiyle uğraşmaktan çok daha kolaydı.

"Elbette, artık benim kız kardeşimsin," diye alay etti. "Kimsenin seni ailemizden koparamayacağından emin olmalıyım."

Büyükbabası da gülümsedi. "Ailemiz için iyi olacaksın Liberty," diye yorum yaptı. "Yine de Alexander'ın bazı şeylerle ilgilenmesi gerekecek."

Ne demek istediğini merak ettim ama sormadım. Brandon'ın ve benim hayatımız Caldwell ailesiyle sürekli olarak iç içe geçiyor ve karışıyordu. İkimiz de onları seviyorduk ama bu gerçek beni korkutuyordu.

Alexander'la zaten fazla içli dışlıydım. O Brandon'ı koruyordu ama ben kendimi ona karşı çok savunmasız hissediyordum. Bunu kalıcı bir anlaşma, gerçek bir bağlayıcı evlilik haline getirmeyi teklif etti.

Bunu onunla yapabilir miydim? Benimle işi bittiğinde ne olacaktı? O da beni terk ederdi ve ben yine aynı çıkmazın içinde, muhtemelen daha kötü durumda olurum. Aldığım her nefes ve düşündüğüm her şey Alexander'a aitti. Ruhuma sızmıştı. Ödümü koparıyordu.

Herkes sonunda beni terk ediyor.

Ama Alexander verdiği sözlere sadık kalan biriydi. Eğer bu evliliğe kendini adamak istiyorsa, bırakmayacaktı. Bu onun doğasına aykırıydı. Burada gerçek bir şeyler olabilir. Belki de bu evliliği kalıcı hale getirmek gerçek bir olasılık olabilir?

Maxim ve büyükbabam gittikten sonra, öğleden sonra ve akşamın geri kalanını bilerek Brandon'la oynayarak geçirdim. Alexander'la yalnız kalmak istemiyordum. Ona ya da belki kendime de kızgındım. Ve ne istediğimi kendime itiraf etmekten korkuyordum.

Akşam yemeği için aşağı indiğimizde Alexander dışarı çıkıyordu.

"İşte buradasın," dedi sakın bir şekilde, sanki bugün çılgılık çılgılığa kavga etmemişiz gibi. "Bu gece uçmak zorundayım. Yapmam gereken acil bir iş var.

halledeceğim. Pazar gecesine kadar dönmüş olurum."

Brandon ona doğru koşarak kocaman sarıldı ve Alexander'ın yüzü hemen yumuşadı.

Annemin sözleri aklıma geldi, bana her zaman vedalaşmamı ve iyi şartlarda ayrılmamı hatırlattı. Bu, o kişiyi son görüşünüz olabilir.

Annemin bize öğrettiği gibi Lena'nın da Brandon'a bunu öğretip öğretmediğini merak ettim. Duygularım beni boğdu.

Ona doğru yürüdüm ve iki adım ötede durdum.

"Seni özleyeceğim," dedi Brandon ona, Alexander'ı hayranlıkla izlerken kristal mavisi gözlerindeki samimiyetle.

"Ben de ikinizi özleyeceğim." Alexander diz çöktü ve onu kucakladı, gözleri bana kaydı ve bakışlarımız buluştu.

Brandon kadar özgür ve güven dolu olamazdım. Alexander etrafımızda bir ağ örüyordu ve kafamı dik tutmadığım sürece bundan kurtulmak zor olacaktı. İstediklerini elde ettiğinde, Brandon ve ben incinmiş olacaktık. Çok geç olmadan bizi bu durumdan kurtarabilmek için gardımı düşürmemeliydim.

O kadar inatçıydım ki, kafamın içinde Lena'nın sesini duyduğuma yemin edebilirim.

Alexander ayağa kalktı ve Brandon beni ona doğru itti. Brandon, "Ona bir veda öpücüğü vermelisin," diye teşvik etti. "Annem her zaman kucaklaşarak vedalaşmamız gerektiğini söyledi, çünkü eğer geri gelmezlerse bir şans."

Yani Lena ona annemin bize öğrettiklerini öğretiyordu. Bu düşünce biraz buruktu çünkü bu benim zor yoldan öğrendiğim bir dersti. Annemle vedalaşırken ona sarılmadığım tek an, onu son kez canlı gördüğüm andı.

Alexander'a yaklaştım, vücudunun sıcaklığı içimdeki arzuyu anında alevlendirdi. Ama aynı zamanda midemde kelebekler uçuşuyor ve göğsümde beni endişelendiren bir sıcaklık hissediyordum. Ona verdiğim bu tepkiyi değerlendirmekten korkuyordum.

Yanağına bir öpücük kondurduğumda, saat beş yönündeki hafif gölgesi dudaklarımda hafifçe sertleşti, aramızda biraz boşluk bırakmaya çalıştım ama kolu beni sardı, vücuduna doğru çekti ve dudakları dudaklarımı buldu. Gözlerim kapandı, onun gücünün ve tadının tadını çıkarıyordum.

"Kocanı böyle uğurlarsın işte," diye mırıldandı dudaklarıma karşı.

Dokunuşundan bu kadar zevk almamalıydım. Öpüşünden bu kadar hoşlanmamalıydım ama hoşlandım. O sadece çok fazlaydı. Brandon arabasına binerken ve şoförü kapıyı arkasından kapatırken Brandon ve ben evinin kapısında durduk.

Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu mesafe iyiydi. Yapılacak en iyi şeyin ne olduğunu anlamam için bana zaman kazandırabilirdi. Bütün hafta sonu seyahat edeceğini bilseydim, Maxim'e ve büyükbabasına

Pazartesi günü yayıneviyle görüşecektim. Yarını kabul ettim çünkü Alexander'dan biraz zaman istedim.

Aracının görüntüsü kaybolduğunda eve geri döndük. Akşam yemeğimiz ve yatma vaktimiz olaysız geçti. Brandon birkaç kez Alexander'ı özlediğinden bahsetti ve bu karnıma bir yumruk gibi indi. Daha da ironik olanı benim de onu özlemiş olmamdı. Ondan uzak durmak istedim ama sonra onu özledim.

Brandon uyur uyumaz Layla'yı aradım.

Layla telefona bağırarak, "İki gündür seni arıyorum," diye beni karşıladı. "O ateşli kocan seni yatak odasında çıplak mı kilitli tutuyor?"

Sadece Layla beni böyle karşıladı.

"Sana da merhaba," diye karşılık verdim kuru bir sesle. "Daha dün döndük ve bu sahip olduğum ilk sakın andı."

"Anlat bana," diye fişkırdı. "Balayınız nasıl geçti? Herhangi bir zamanda kıyafetlerinizi giydiniz mi?"

"Yaptım," dedim ona. "Ama senin sayende değil. Ne tür bir saçmalıktı o?"

Benim için paketlediği tüm o daracık kıyafetleri hatırladım.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Tam Layla'ya göre. "Peki seks nasıldı?"

"Layla!" Sesimi onursuzca çıkarmaya çalıştım ama hafifçe çarpık çıktı. Kocamla seks yapmayı düşünmek bile tüm vücudumda karıncalanmaya neden oluyordu.

"Ne?" diye itiraz etti. "Siz iki mıknaş gibisiniz. İkinizi aynı odada görmek bile sürtünmeye neden oluyor ve kıvılcımlar uçuşuyor."

Dudaklarımdan derin bir nefes çıktı. Neden ondan başka bir şey bekliyordum ki? Biraz akli başında bir tartışma umuyordum ama elime geçen tek şey bir avuç boş laftı.

"Livy, düşünmeyi ve değerlendirmeyi bırak." Layla için bunu söylemek kolaydı. Bugünlerde her düşüncem Alexander tarafından tüketiliyordu.

"Daha sorumu bile sormadım, sen neden bahsediyorsun?" Neye ihtiyacım olduğunu bildiğini varsaymasından nefret ederdim.

"Ama haklıyım, değil mi?" Sesi kendinden çok emin geliyordu. "Onunla yattın, seks harika bir şey. Ondan hoşlanıyorsun ve hepimiz biliyoruz ki senden hoşlanıyor. O yüzden bunu düşünmeyi bırak, seksin ve bu adamın senden hoşlandığı ve sana bakan diğer erkekleri delicesine kışkırttığı gerçeğinin tadını çıkar."

Gözlerimi daha fazla devirebilseydim, kafamın arkasında sıkışıp kalacaklardı.

"Peki benden hoşlandığını nereden anladın? Onunla sadece otuz dakika konuşmuşken mi? Belki en fazla bir saat."

"Liberty," diye kızgın bir sesle konuştu. "Düğünde adam seni gözleriyle adeta yuttu. Sen başkalarıyla dans ederken gözleri hep seni aradı. İnan bana, o zaman işaretleri göremeyebilirdim. kendi erkeklerim söz konusu olduğunda, ama başka erkekler söz konusu olduğunda işaretleri okumakta çok iyiyimdir. Ve kocan senin için deli oluyor."

Bu gerçek, kocamın sözleri kafamın içinde yankılandı. Bu evliliğe bir şans ver.

Alexander'ın benim için deli olduğuna inanmıyordum ama belki de aramızda bir şeyler vardı. Brandon'a ve bana karşı inanılmaz derecede iyiydi. Yargıcın bahsettiği güven fonu hakkında ona hiç soru sormadığımı fark ettim. Belki de bize değer verdiğini bildiği şekilde gösteriyordu... Korunmamızı ve bakılmamızı sağlayarak.

"Alexander bunun gerçek bir evlilik olmasını istediğini söyledi," dedim ona tereddütle. Bir şans vermek için."

"Hiç şaşırmadım Livy," diye cevap verdi kızgın bir ses tonuyla. "O ne istediğini bilen ve onun peşinden giden türden bir adam. Bir kez elde ettiğinde de kesinlikle bırakmaz."

"Ama o büyükbabasının yayınevini istiyordu, hatırladın mı?" Ona hatırlattım. "Ben değil."

"Aptallık etmeyi bırak," diye azarladı beni. Ne zaman ilişkiler konusunda uzman olduğunu merak ediyordum. "O seni istiyor ve sen de bunu biliyorsun. Bu evliliğin nereye gideceğini görmek için kendine izin ver, özellikle de o da kabul ederse."

"Sanırım bir zararı olmaz," diye mırıldandım, her ne kadar incinmekten korksam da.

"Kendinin en büyük düşmanı oluyorsun. Yeniden aşık olma ihtimaline kendini açmazsan, sonunda kendi kalbini kıracaksın Livy."

Alexander'a aşık olmak korktuğum şeydi ama ya Layla haklıysa. Birlikte iyi bir hayat, bir aile kurma ihtimalimiz olabilirdi. Brandon zaten ona hayrandı ve birlikte iyi çalışıyorduk. Öfkem alevlenmediğinde. Ama itiraf etmeliydim ki Alexander'ın sakinliği beni toprakladı. Kimyamızın şaşırtıcı, akıllara durgunluk veren ve daha önce hiç deneyimlemediğim bir şey olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Yemin ederim kafanın içinde dönen çarkları duyuyorum ve çok gürültülüler," Layla'nın iniltileri düşünmemi engelledi.

"Neler yapıyorsun?" Konuyu değiştirdim. "Ateşli ve zengin erkeklerle başka randevular var mı?"

Hattan bir i çekiş duydum ve bunun ne olduğunu merak ettim. "Layla, iyi misin?" Her ne kadar iğrenç biri olsa da ve onun için endişelendim.

"Evet, her şey yolunda," diye yanıtladı biraz fazla hızlı bir şekilde.

"Biliyor musun," diye başladım, son birkaç haftadır kendi içime kapandığım için kendimi suçlu hissediyordum. "Son zamanlarda kendi hayatıma bu kadar odaklandığım için özür dilerim. Beni her zaman arayabilir ve benimle konuşabilirsin. Seni yargılamayacağım, söz veriyorum. Sadece iyi olmanı istiyorum."

"Biliyorum, senin de başına bir sürü şey geldi," diye yumuşak bir sesle konuştu. "Her zaman yanımda olduğun ve beni yargılamadığın için teşekkür ederim. Sadece bazı şeyleri çözmeye çalışıyorum. Ama iyiyim."

"Seni seviyorum," dedim ona. Bu sözleri ailesinden duymamıştı ama buna ihtiyaı vardı. "Ve eğer biri seni üzerse, ona kıına tekme yi basacağımı söyle."

Hafifçe kıkırdadı. Layla'nın tüm sert tavırlarına ve ağzından kaçırmayı başardığı patavatsız sözlere rağmen, muhtemelen en çok ilgiye ve sevgiye ihtiyaı olan oydu.

"Tamam, bunu dört gözle bekliyorum."

"Neredesin sen? Londra'da mı İskoçya'da mı?" Bazen Layla'nın programına ayak uydurmak zor oluyordu.

"Yarın Londra'ya dönüyorum."

"Ziyaret nasıl geçti?" Bazen ona bu kadar kötü davranan büyükanne ve büyükbabasını neden ziyarete gittiğini merak ediyordum.

"Her zamanki gibi geçti," şeklindeki belirsiz cevabı bana bunun iyi bir ziyaret olmadığını söyledi. Nadiren öyleydi.

"Özür dilerim Layla," dedim telefonda yumuşak bir sesle. Onu savunmaya göndermek istemedim. "Biliyorsun, sen onlardan çok daha iyisini ve çok daha fazlasını hak ediyorsun."

"Belki." Verdiği cevap kalbimin onun için kanamasına neden oldu. "Bugünkü duruşmanın nasıl geçtiğini bana anlatacak mısın? Yoksa beni karanlıkta mı bırakacaksın?"

Derin bir i çekerek cevap verdim. "Her şey yolunda gitti." "Bu ne anlama geliyor?"

"Yargıç, Alexander ve bana daimi velayet verdi." Ona bu konuda hem öfkeli hem de korkmuş olduğumu söylemek istemedim. Duygularımın hiçbir anlamı yoktu. "Brandon soyadını değiştirmek istedi ve Alexander şu anki soyadına Caldwell'i eklememizi önerdi."

"Bu harika," diye haykırdı ve bana boş yere endişelenip endişelenmediğimi merak etmem için bir neden daha verdi. "Öyle değil mi?"

"Yargıcın sadece bana vermesini tercih ederdim," dedim ona sakın bir sesle.

"Anlıyorum." Ne gördüğünü merak ediyordum ama aptalca bir nedenle ona sormak istemedim. Layla alçak sesle devam etti, "Livy, kocanın kendi soyadını Brandon'inkine eklemeyi kabul etmesi çok önemli bir şey. Bu onun seni ve Brandon'ı ne kadar önemseydiğini gösteriyor. İkinize de olan bağlılığını gösteriyor."

Bu konuda pek tartışmadım çünkü Alexander'ın Brandon'a karşı zaten çok korumacı olduğundan emindim.

"Ben yokken Maxim ve Brandon'la takılırken eğlendin mi?" Onun yerine ben sordum.

"Evet, öyle. Brandon o günlere hükmediyordu," diye kıkırdadı usulca. Maxim hakkında hiçbir şey söylemediğini fark ettim ve bu bana garip geldi. Erkekler ve özellikle de zengin, yakışıklı erkekler hakkında her zaman söyleyecek bir şeyleri vardı. Sanki bir terslik olduğunu düşündüğümü biliyormuş gibi hemen ekledi, "Tamam, gitsem iyi olacak. Döndüğümde konuşuruz. Seni seviyorum Livy."

"Ben de seni seviyorum." Ve hat kesildi.

Ertesi gün Maxim geldi ve Alexander'ın büyükbabasının bize hediye ettiği yeni yayınevimize götürmek üzere Brandon ve beni aldı. Bunu tam olarak açıklayamıyordum. Aynı anda hem heyecanlanmış hem de iğrenmişim. Bu

çalışmak istediğim yerdı ama bu şekilde değil.

Bina, Londra'nın Docklands bölgesindeki Isle of Dogs'ta, Canary Wharf'taki Canada Meydanı'ndaydı, Thames Nehri bölgenin etrafında sallanıyordu. Büyük ve modern bir binanın önüne yanaştığında, yayınevinin yerinin güzel bir binanın bulunduğu merkezi bir meydanda olmasına şaşırdım.

önünde bir çeşme vardı. Yakınında birkaç sanat dükkânı ve kahve dükkânı vardı. Brandon ve ben araçtan inerken "Buraya bayıldım," diye haykırdım, eli benimkindeydi. Bir sağa bir sola bakıyor, doyamıyordum. Her yer hayat ve renklerle titreyordu.

"Oldukça tatlı, değil mi?" Maxim gülümsedi ve Caldwell's Enterprise'da Alexander için çalışan tanıdığım adamdan tamamen farklı birine benziyordu. Maxim'de görüldüğünden daha fazlası olduğu hissine kapıldım.

Bu meydandaki en büyük köşe binasını işaret etti. "İşte burası," dedi

bana. "Bu bina artık senin yayınevin."

Rahatsızca kıkırdadım. "Onu bilemem," diye cevap verdim, büyük binaya bakarak. "Ama kardeşinin yayınevini ziyaret etmek hoşuma gitti."

Bizi tüm binayı gezdirdi ve ben de merakla açılmayı bekleyen birkaç el yazmasına göz attım. Kağıt ve mürekkep kokuları arasında kendimi yeniden kendim gibi hissettim.

Brandon etrafta koşturuyor, masaların arasında sallanıyor, çeşitli ofis malzemelerine göz atıyordu. Bu bana çocukken annemin yayınevinde geçirdiğim zamanı hatırlattı. Bazen beni masaya oturtur ve kıpırdamadan durmamı emrederdi. Bazı günler sorularıyla, aldığım ya da dokunduğum her şeyle onu delirttiğimi biliyordum.

Üzüntüyle etrafıma bakındım. Lena tüm bu binayı en iyi, düzenli ve yapılandırılmış bir şekle sokacaktı. Keşke annem ve Lena burada benimle olsalardı. Keşke hepimiz birlikte olsaydık. Hayat karmaşıklaşmadan, annemi sözlerimle incitmeden, yayınevini kaybetmeden ve ikisi de ölmeden önce.

"İyi misin?" Maxim telaşla sordu. "Neden ağlıyorsun?"

Parmaklarım yüzüme uzanırken ona baktım. Gözyaşlarımı hissetmedim ve Brandon ile Maxim'i endişelendirmeden önce onları çabucak sildim.

"Önemli bir şey değil. Gerçekten aptalca," dedim ona çabucak. "Sadece anılar."

Kollarını bana sararken sanki anlamış gibiydi. "Sorun yok." "Bana annemle Lena'yı hatırlattı," diye mırıldandım üzüntüyle, ona karşı. "İşler tam olarak düşündüğüm ya da planladığım gibi gitmedi." Bu muhtemelen yüzyılın yetersiz bir ifadesiydi.

"Bazen her şeyin farklı olmasının bir nedeni vardır," diye yumuşak bir sesle konuştu. "Sadece henüz ne olduğunu bilmiyoruz."

"Ne zamandan beri bilge olan sensin," diyerek onu nazıkçe ittim ve zayıf bir gülümsemeye çalıştım.

"Hayat dersleri, sanırım," diye cevap verdi, biraz buruk.

Onu dikkatle izledim. Maxim'in bu yönü benim için çok yeniydi.

"Kaç yaşındasın Maxim?" Hiçbir fikrim olmadığını fark ederek sordum.

"Peki Alexander kaç yaşında?"

Kıkırdadı. "Kocanızın kaç yaşında olduğunu gerçekten bilmelisiniz."

Omuz silktim. Onun için söylemesi kolay. Normal bir flört değildi bu.

"Ben otuz altı yaşındayım, o ise kırk beş," diye cevap verdi.

"Vay canına," diye mırıldandım. "Onun otuzlu yaşlarının ortasında olduğunu ve senin de benim yaşımda olduğunu sanıyordum."

Sanırım Alexander'ın kardeşine karşı bu kadar korumacı olması ve Caldwell Enterprise'ı sıkı sıkıya kontrol etmesi mantıklıydı. Maxim'den neredeyse on yaş büyük olduğu için muhtemelen tüm sorumlulukları ve zor işleri o üstlenmişti.

kendi başına karar veriyor. Bunu çok küçük yaşlardan beri yapıyorsa, muhtemelen içine işlemiştir.

Sabah boyunca, onu düşünmemeye çalışsam da Alexander aklımdan çıkmadı. Onu anlamak istiyordum. Eğer evli kalmak istiyorsa, birlikte anlamlı bir ilişki yaşayabilir miydik? Hayatımdaki başka biri tarafından terk edilmek istemiyordum. Korkularımdan kurtulmak benim için çok zordu. Callen beni Alexander kadar yoğun bir şekilde etkilememiştir ve bir kenara atılmanın üstesinden gelmek zordu. Lena ve Larry bunu atlatmamda bana yardımcı oldular.

Alexander beni artık istemediğine karar verirse bana kim yardım edecek?

Öğle yemeği için yakındaki bir ekmek dükkanına gittik ve taze pişmiş ekmek ile jambonlu ve peynirli sandviçlerin tadını çıkardık. Brandon mutluydu ve yemeğini bitirdiğinde biz onu izlerken çeşmenin yanında oynadı. Arada bir kollarını ıslatarak su sıçratmaya çalışıyordu. Onun saf neşe ve mutluluk dolu kahkahaları etrafımızı sarmıştı. Keşke bu anı tam şu an olduğu gibi dondurabilseydim; Brandon mutlu bir şekilde gülüyordu, dünyada hiçbir şey umurunda değildi, Alexander'ın ortak velayeti ya da tüm bunları nasıl düzelteceğimiz hakkında hiçbir endişe yoktu.

Belki de düzeltilecek fazla bir şey yoktu?

Tüm hafta sonunu Brandon ve Maxim'le geçirdim. Maxim'in yanında kendimi rahat hissediyordum, gizli nedenler ya da vücudumun onu arzulaması konusunda asla endişelenmiyordum. Alexander hiç mesaj atmadı ya da aramadı, ben de meşgul olduğumu varsaydım. Maxim'le el yazmalarını gözden geçirmek ve çeşitli fikirleri tartışmakla meşguldüm, Alexander'ın zihnimi tüketmesinden kendimi uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Maxim Pazar günü akşam yemeğinden sonra, Brandon'ın yatma saatinden hemen önce evine geri döndü. Kardeşinden haber alıp almadığını merak ettim ama sormayı reddettim. Kocasının nerede olduğunu merak eden çaresiz bir ev kadını gibi görünmek istemedim. Gerçekten umurumda değildi. En azından kendime böyle söylemeye çalışıyordum. Ama kendime bunu söylerken bile bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Onu bu kadar çok özlemem ve düşünmem korkutucuydu ve neredeyse hiç bir araya gelmemiştik.

Brandon masalını bitirip yatağına yattıktan sonra yatak odama gittim, uzun bir duş aldım ve şezlonga yerleşip kalan el yazmalarını okudum. Genellikle, ilk birkaç kitaptan sonra

Okumaya değer olup olmadığını sayfalarca dūşündüm. Ama her zaman, her zaman onlara zamanımın ilk iki bölümünü ayırdım. Onlara bir şans vermenin en azından yapabileceğim bir şey olduğunu dūşündüm.

Kaç el yazması incelediğimden emin değildim ama göz kapaklarım ağırlaşıyor, uykuya hasret kalıyordum. Bunu kendime itiraf etmekten nefret ediyordum ama Alexander'ın bedeni yanımda olmadan uyumayı sevmiyordum. Bir hafta içinde onun sıcak bedeninin bedenime yaslanmasına, uyurken beni sahiplenene kollarına alışmıştım. Onsuz geçirdiğim son iki gece, yatağımda dönüp durdum ve uyandığımda seyahatte olduğunu hatırlayana kadar onu aradım.

Evin her yerinde gecenin sessizliği, üzerimde bir battaniye, göz kapaklarım ağırlaştı ve onu dūşünerek, beni özleyip özlemediğini merak ederek uykuya daldım.

Havada ilerlerken etrafımda eller hissettim. Neler olduğunu görmek için gözlerimi açmaya çabaladım. Tanıdık bir koku ciğerlerime doldu ve gözlerimi açmaya çalışmayı bıraktım.

Alexander beni yatağa yatırırken alnıma doğru "Şşşşt," diye mırıldandı, vücudu arkamdan kayıyor ve kolları beni sarıyordu.

"Evindesin," diye fısıldadım, gözlerimi hiç açmadan. Elini kalbime yaklaştırdım, sonunda kendimi huzurlu hissettim. Sonunda derin bir uyku geldi.

CHAPTER FORTY-TWO

OceanofPDF.com

WErtesi sabah uyandığımda Alexander hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Yorgun görünüyordu ve eve kaçta geldiğini merak ettim. Parmaklarım yüzüne dokunmak için kaşınıyordu.

Tenini dokunuşlarımın altında hissediyorum.

Dürtülerime direndim ve sessizce yataktan çıktım. Hazırlandıktan sonra Brandon'ın odasına gittiğimde onu çoktan uyanmış buldum.

"Bugün seninle işe gelebilir miyim Livy?" diye sordu hevesle ve ben gülümsemek zorunda kaldım. Anneme beni götürmesi için yalvardığım geçmişten bir kesit gibi gelmişti.

"Elbette," dedim ona. "Bugün gelebilirsin ama yarın kreşe gitmek zorundasın. Anlaştık mı?"

Mutlu bir şekilde başını salladı ve el sıkıştık. "Tamam, hadi seni giydirelim."

Tam merdivenlerden inerken Maxim ön kapıdan içeri girdi.

"İşte buradasın," dedi gülümseyerek. "Bugün işe gitmekten vazgeçtiğini sanıyordum."

Kıkırdamaktan kendimi alamadım. "Asla, ama bugün de fazladan yardımımız var." Gözleri Brandon'a kaydı ve göz kırptı. "Var mısın Brandon?" Brandon mutlulukla güldü.

"Yolda bir şeyler yiyebilir miyiz? Brandon henüz bir şey yemedi ve benim de kahveye ihtiyacım var."

"Kesinlikle." Ve birkaç dakika içinde arabasına binmiş, yiyecek ve kahve alıp işe gitmek üzere yola çıkmıştık.

Oraya vardığımızda Alexander'ın büyükbabası yüzünde geniş bir gülümsemeyle bizi bekliyordu.

"Liberty, çok meşgulmüştün." Beni yanağımdan öpmek için eğildi. "Şimdiden tavsiyelerim var ve onları seviyorum."

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Böyle bir ortama geri dönmek harika bir duygu," dedim ona, Brandon bu binada kendini evinde hissediyordu. "Önerilerden hoşunuza gitmeyenler olursa, lütfen onları reddetmekten çekinmeyin."

"Hayır," diye itiraz etti. "Hepsi iyiydi ve burası artık senin yayınevin, dolayısıyla kararları sen vereceksin."

Yüzümün rahatsız edici bir şekilde ısındığını hissettim. "Ben sadece Maxim ve Alexander ile birlikte onları beğenip beğenmediğinize karar verebilirsiniz."

Beni incelerken bakışları düşünceli bir şekilde üzerimdeydi ve beni iyi okuyamaması için dua ettim.

"Pekala, göreceğiz," diye cevap verdi ve bununla ne demek istediğini merak etmeme neden oldu.

Alexander aklımdan hiç çıkmamasına rağmen gün uçup gitti. Birkaç günlüğüne gittiğine göre, kızgınlığım gereksiz görünüyordu. Ya da belki de düzgün düşünebilecek kadar sakinleşmişim.

Evliliğimizi gerçekleştirme teklifi zihnimde tekrar tekrar çalmaya devam etti. Bu, Lena'yı arayıp bu konuyu onunla konuşabilmeyi dilediğim anlardan biriydi. Yine de içimden bir ses bana inançlı bir adım atmamı söyleyeceğini söylüyordu. Alexander Caldwell hakkında başından beri iyi hisleri vardı.

Ne demişti? *Bedeniniz ve ruhunuz tükendiğinde, işte böyle anlarsınız.*

Annem de benzer şeyler söylemişti. Tanrı İskender'in bedenimi tükettiğini ve ruhumun onu beklerken titrediğini biliyordu. Ama aynı zamanda incinmekten de korkuyordum. Çok güçlü olmak istiyordum ama korkum beni zayıflatıyordu.

Akşam yemeğinden hemen önce Brandon'la birlikte Alexander'ın evine döndüm. Personeli bize katılmayacağını söyledi ve ben hem hayal kırıklığına uğramış hem de rahatlamış hissettim. Kendime yapmamam gerektiğini söylemeye çalışsam da onu içim acıyarak özledim. Bu çok çelişkili bir tepkiydi.

Brandon ve ben akşam yemeğimizi yedik, ikimiz de günümüz hakkında sohbet ettik ve annesiyle birlikte annemin yayınevinde takıldığımız zamanlara dair hikâyelerle onu eğlendirdim. Yemekten sonra dün geceki rutinimizi tekrarladık ve biz farkına bile varmadan o yatmıştı.

Alexander'ın nerede olduğunu merak ederek saate bakıp duruyordum. Geçen Cuma günü her şeyi kötü bir şekilde bırakmış olmamız ve bunu tartışma fırsatı bulamamış olmamız beni rahatsız ediyordu. Başımızın üzerinde dolaşan kara bir bulut gibi hissediyordum.

Duş aldıktan sonra bazı evrak işlerini hallettim ve uyanık kalıp Alexander'ı beklemem gerektiğine karar verdim. İşimizi halledersek bizim için daha iyi olacaktı.

Anlaşmazlıkları aradan çıkarıp nasıl ilerleyeceğimizi planladık. Brandon'ın velayeti ve yayınevinin mülkiyeti geride kalmıştı.

hiçbiri hayal ettiğimiz gibi gitmedi. Ama bunu gerçek bir anlaşma haline getirmeye istekliydi ve korkularımı bir kenara bırakırsam bu işi başarabilirdik. Yapamaz mıydık?

İki saat sonra, gözlerim yanarken ve zar zor uyanırken saate baktım ve saatin on biri geçtiğini gördüm. Yorgun hissediyordum ama onu gerçekten görmek istiyordum. Elimde kitap, başımı salondaki kanepenin yastıklarına yasladım, sadece bir saniyeliğine gözlerimi dinlendirmek istiyordum.

Sonra fark ettiğim şey Alexander'ın kollarının beni yukarı kaldırdığı oldu.

Ağır göz kapaklarımı açtım, elimi göğsüne koydum, sıcaklığı beni anında ısıttı. Vücudunun benimkine bu kadar yakın olmasını seviyordum; dokunuşumun altında onun gücünü ve vücudumu ısılatan sıcaklığını hissetmenin rahatlatıcı bir yanı vardı.

"Ben de seni bekliyordum," diye mırıldandım yorgunca.

"İşte uzun bir gün geçirdim," diye yumuşak bir sesle konuştu, ağzı kulağıma yakındı.

Çıplak göğsü ve parmaklarımın altındaki teni dikkatimi dağıttığından, konuşmakla ilgili tüm düşünceler uçup gitti. Bunun yerine ellerim hafifçe dövmelerinin izini sürerek göğsünde dolaştı.

"Livy," diye inledi usulca. "Eğer uyumak istiyorsan, şunu yapmayı bıraksan iyi olur."

Uykulu halimden mi emin değildim ama tüm bunlar bir rüya gibiydi. Ve tek hayal etmek istediğim onun içimde olması, ellerinin üzerimde olmasıydı. Onun tadını almak istiyordum. Dudaklarımı boynuna götürdüm, yaladım, tenini kemirdim. Onu tekrar bana karşı hissettiğimde, son üç gündür dokunuşunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Ağzını yanağıma değdirdi ve sıcak dudaklarının tenimde yarattığı hissin tadını çıkardım.

Beni yatağa yatırdı ve onu kendime çektim; onu istiyordum ve şu anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Geceliğimi, sanki her santimetremi görmek için sabırsızlanıyormuş gibi aceleyle, sarsak hareketlerle çıkardı ve beni sadece dantelli beyaz iç çamaşırlarıyla bıraktı.

Ellerim açlıkla onun karın kaslarını ve karnını dolaştı. Hevesle uzanarak Pantolonundan kurtulmasına yardım etmek için el yordamıyla çabaladım. Parmakları dantelli iç çamaşırının içinden beni usulca okşuyor, ona olan ihtiyacımı yoğunlaştıran lezzetli bir sürtünmeye neden oluyordu. Ağzı göğsümdeydi, hassas tenimi yalıyor ve alay ediyordu; dudaklarımdan umutsuz bir inilti kaçtı. Vücudum ona doğru eğilirken parmaklarım saçlarını tırmalıyordu. Bu adam sahip olduğum her duyguyu tüketiyordu. Bana dokunduğunda, önemli olan tek şey buydu ve onun dokunuşunu sonsuza dek istiyordum. Parmağı klitorisimi buldu, ovuşturdu, vücudum onun içinde erirken onu çalıştırdı.

"Sana ihtiyacım var Alexander," diye yalvaran bir sesle haykırdım.

İç çamaşırlarımı parçaladı ve bir kenara fırlattı. Bacaklarımı zorla açtı, çıplaktı, gözlerindeki bakış bir saygıydı. Kilitlendik. bakışları ve ağzı benimkini morartıcı bir öpücükle aldı. Dili benimkini buldu ve hepsini aldı. Öpüşü sert, hayvani ve güzeldi. Sanki bir şeyi kanıtlıyor gibiydi.

Aletine uzandım ama ellerimi tutup başımın üzerine kaldırmaya zorladı. Diğer eliyle sikinin küt başını girişime doğru okşayarak beni ihtiyaçtan çıldırttı.

"Sen benimsin," diye inledi künt, sert bir hamleyle ileri atılırken. Elleri kalçalarımın uzandı, beni yerimde tuttu ve kollarım ona sarıldı, ellerim çıplak sırtında, kaşıyor, onu teşvik ediyordu.

"Sen benimsin Livy," diye tekrarlardı, sesi korkunç ve sertti.

"Evet," diye haykırdım o sertçe içime girerken ve ben her saniyesini severek hepsini aldım. Sevişmemiz umutsuz, sert ve bağımlılık yapıcıydı. Bağımlılık yapıcıydı.

Her itiş beni sadece onun bana verebileceği o eşsiz duyguya daha da yaklaştırdı.

"Benim için gel Livy."

Dudaklarımı morartıcı bir öpücükle yakaladı, ona sıkıca tutunduğumda içimde bir orgazm patladı, amım sikinin etrafında kenetlendi. Alexander bir an sonra boşaldı, sert ve amansız bir şekilde kabzasına kadar itti.

O geri çekilirken benim nefes alışım zorlaştı ve onunki de benimkiyle eşleşti. Oda karanlığa gömülmüştü, onun sert vücudu ayın ışığıyla aydınlanıyordu ve sessizliği bozan tek ses nefes alış verişlerimizdi.

"Bana ne yapıyorsun?" diye mırıldandı usulca, mavi gözleri hâlâ bana aç, vücudu üzerimde yükseliyordu.

Ona, onun bana yaptıklarının aynısını benim de ona yaptığımı umduğumu söylemek istedim. Beni olması gerekenden çok daha fazla tüketiyordu ve bu beni korkutuyordu. Bu adama karşı içimde beslediğim tüm bu duygular beni korkutuyordu.

Parmaklarım hafifçe yanağına değdi ve yüzümü kaldırıp dudaklarını aradım. Düşünmek istemiyordum. Onu hissetmek istiyordum; onu sevmek istiyordum... Vücutlarımız birbirine dokunduğunda bir cehennem gibi yanıyordu ve sönmesi kaçınılmazdı. Ama her dokunuşumuzun ateşi daha da harlaması beni şaşırtıyordu. Birlikte geçirdiğimiz her saniye, evliliğimizi gerçeğe dönüştürmek, ona bir şans vermek için atılan bir adımdı. Belki de biz gerçekten iyi bir eştik. Bu düşünce kalbimi küt küt attırdı.

Dudakları benimkileri hafif, tüy gibi bir öpücükle buldu, daha önceki acımasız öpücüklerinden çok farklıydı. Öpücüğe karşılık verdim, ona doğru açıldım. Dili usulca dudağıma değdi ve davetimi kabul etti. Kalbim bir anda çırpınmaya başladı.

Öpücüğün yumuşaklığı. Parmakları boynumdan aşağıya, köprücük kemiğime doğru hafifçe indi. Ona olan arzum alevlendi ve vücudumun hemen karşılık verdiğine, onu yeniden istediğine inanamadım.

Beni acı veren bir yavaşlıkla öpüyor, boğazımda derin bir inlemeye neden oluyordu. Elleri baldırlarıma kadar hafifçe tenimi okşamaya devam ediyor ve alevden bir iz bırakıyordu.

"Livy, bana bak," diye emretti ve göz kapaklarım açıldı, vücudu benimkinin üzerinde yükselirken gözlerinde parıldayan benimkini yansıtan bir arzuyla karşılaştım.

Elleri kalçalarımı ayırdı, parmakları amımın üzerinde geziniyordu.

Elim aramıza uzandı, sikini elime aldım ve yavaşça yukarı aşağı pompalamaya başladım. Gözleri mutluluktan kapandı ve ben de kendimi zafer kazanmış hissetmekten alıkoyamadım. Ona böyle hissettiriyordum.

"Sana doyamıyorum," diye dişlerinin arasından homurdanarak sertleşmiş sikini elime doğru itti. Gözlerini açtı ve yüzümü aradı. "Her düşüncemi tüketiyorsun."

Ben onun altında uzanırken o üzerimde yükseliyordu. Parmaklarım şefkatle yüzünü okşadı. Dilimin ucunda aşk sözcüklerini, hissettiğim aşkı fısıldamak vardı.

"Benimle seviş," sesim ancak fısıltı halindeydi. Kalbim bu adama duyduğum ihtiyaç ve bu ihtiyaçtan duyduğum korku içinde çırpınıyordu. Bu gece bana ne verirse kabul edecektim. Bunun gerçek olmasını istiyordum, ikimizin gerçek olmasını. Hâlâ istekliyse, bize bir şans vermek istiyordum.

Eli başparmağıyla klitorisimin üzerinde daireler çizdi, yavaşça, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu.

Bir inlemenin dudaklarımdan çıkmasını engellemek için dudağımı ısırırdım. Nefes alışım ağırlaşıyor, arzu bedenimi yalıyordu, artık yavaş olmak istemiyordum. Ona karşı hissettiklerim, bedenlerin tatlı ve yavaş dansından çok daha tehlikeli ve karanlıktı.

"Alexander." Adı dudaklarımdan nefes nefese bir fısıltıyla çıktı. Ona sahip olma kararlılığıyla ayağa kalktım ve bizi ters çevirmeme izin verdi. Onu kalçalarımın arasına oturtarak, parmağı klitorisimle oynarken sikini göbeğime yerleştirdim. Ağırlaşan göz kapaklarımdan arasından, onun üzerine çöktüğümde beni izleyen aç gözlerini izledim.

Ben zevkle haykırırken "Siktir," diye homurdandı.

Kendimi onun boyunda aşağı yukarı hareket ettirdim, inlemelerim dudaklarımdan kendiliğinden çıkıyordu. Arzum beni ele geçirdi ve Alexander'ın elinin kalçalarımı kavradığını hissettim, aşağıdan sert ve kontrollü bir şekilde içime girerken. Destek için omuzlarına tutundum, sanki o benim tek can simidimdi.

"Durma." Sesim tiz çıkıyordu, arzum çok yoğundu. Sert şaftını içimde hissedebiliyordum ve hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Bu adama ihtiyacım vardı. Tüm aşkım ve tutkum onun için, sadece onun için yanıyordu. İhtiyacım olan ve istediğim tek şey oydu.

"Benimle gel Livy," diye inledi ve bir anda bedenim alevler içinde kaldı, zevk bedenime çarparak bu adama karşı tüm duvarlarımı yıktı. O da peşimden geldi, yüzünü boynuma gömerken elleriyle beni sıkıca kavradı, bedenlerimiz iç içe geçti.

"Livy'm," sıcak nefesi boynumdaydı. "Bana ne yapıyorsun?"

Tanrım, umarım senin bana yaptıklarının bir kısmını ben sana yapıyorumdur.

Çünkü kalbimi, bedenimi ve ruhumu aldın.

Bedenim onunkinin üstünde, kolları beni sımsıkı tutuyor, hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Bedenim bitkin düşmüştü ama iyi hissediyordum, en iyi coşku gibiydi.

Onu her yerde hissederek uykuya daldığımda, hiç bitmesini istemedim.

Tam derin uykuya dalmışken annemin sesini duydum.

Acı sadece kalbini, bedenini ve ruhunu tüketirse buna değer Livy.

Bu gerçekleştiğinde, hiç kimsenin ve hiçbir şeyin önemi kalmayacaktır.

Büyük pencereden süzülen parlak güneş ışıkları beni uyandırdı.

Yavaşça gözlerimi açtım, hâlâ yorgun hissediyordum. Alexander'ı geç saatlere kadar beklemek ve sonra onunla sevişmek beni çok yormuştu. Gözlerimi kapattım.

Yorganı başımın üzerine çekip yuvarlansam mı, tekrar uyusam mı diye düşündüm. Elim Alexander'a uzandı ve orada hiçbir şey bulamadı. Gözlerimi açtım ve yastığında hâlâ onun izinin olduğu boş noktaya baktım. Onu şimdiden özlüyor, kaybindan dolayı pişmanlık duyuyordum.

Ona karşı hissettiğim bu duygu çok yoğundu. Onu büyük bir acıyla istiyordum ve bu beni korkutuyordu. Önemli bir şeyi kaçırdığım ve bunun geri dönüp beni rahatsız edeceği hissinden kurtulamıyordum. Karanlık düşünceleri görmezden geldim, bu alışılmadık durumu ve geçmiş deneyimlerimin beni paranoyaklaştırdığını düşündüm.

Ayaklarımı hızla yere vurdum ve banyoya yöneldim. Hızlı bir duş aldıktan, dişlerimi fırçaladıktan ve gözlerimin altındaki koyu gölgeleri gizlemek için hafif bir makyaj yaptıktan sonra Brandon'ın odasına yöneldim.

Giyinmiş, oyuncaklarıyla oynuyordu.

"Günaydın," diye selamladım onu alnına bir öpücük kondurarak.

"Şimdiden kalkıp hazır olduğuna inanamıyorum."

O da mutlulukla gülümsedi. "Alexander bana yardım etti ve birlikte kahvaltı ettik. Ofisine gitmesi gerekiyordu ve ben de seni bekledim."

Uyuduğuma pişman oldum. Sanırım bugün de onu göremeyeceğim. "Üzgünüm bebeğim. Daha erken kalkmalıydım."

"Sorun değil Livy," diye parlak bir şekilde gülümsedi.

"Hazır mısın o zaman?" Ona sordum. Olaydan bu yana kreşe döndüğü ilk gün olacaktı.

Ciddi bir şekilde başını salladı. "Kimse beni senden ve Alexander'dan alamaz," dedi bana. "Alexander gitmeden önce öyle dedi."

Alexander'ın onu benden alabileceğini düşündüm ama bunu Brandon'a asla söylemeyecektim. Bu düşünceyi bir kenara ittim. Bu Brandon'ın korkularını yatıştırmakla ilgiliydi, benim değil. Ayrıca, bu evliliğe gerçek bir şans vermeye kararlıydım.

Bizi bekleyen bir şoför vardı ve bizi önce Brandon'ın kreşine götürdü, ben de onu içeri aldım.

Bay Johnson bizi "Evliliğiniz için tebrikler," diye karşıladı.

Brandon ve benim aynı anda, muhtemelen farklı bir nedenle donup kaldığımızı hissettiğime yemin edebilirim.

"Teşekkür ederim." Umarım sesim mutlu bir gelin gibi çıkmıştır. Brandon'la göz göze gelmek için diz çöktüm.

"İyi mi?" Çok fazla şey söylememe gerek kalmadı. Ne istediğimi çok iyi biliyordum.

Gülümseyerek bana sarıldı. "Evet."

Sınıfına doğru yürümesini izledim, geniş bir gülümsemeyle geriye doğru bir bakış attı ve iyi olacağını biliyordum. "Sonra görüşürüz Livy."

Başımı salladım ve o gözümün önünden kaybolur kaybolmaz beni bekleyen şoförün yanına gittim.

Caldwell'in yayınevine gittiğimde Maxim ve büyükbabası çoktan oradaydı ve hemen işe koyulduk. Büyükbabası uzun süre takılmadı. Tüm kontrolü bırakmaya kararlı görünüyordu. Hayatı boyunca inşa ettiği bir şeyi bırakmak için mücadele etmemesi bana tuhaf gelmişti.

Ben farkına varmadan öğle yemeği vakti gelmişti; midem guruldayarak bana

Bütün gün bir şey yemediğimi biliyorum. Saate baktım, neredeyse öğleden sonra birdi.

"Acıktım," dedim ona. "Birlikte öğle yemeği yemek ister misin?"

Maxim bana baktı ve gülümsedi. "Keşke. Caldwell'e gitmem gerekiyor."

Atılgan. Alexander bazı mülklerin satın alınmasında kendisine yardımcı olmamı istiyor."

Kocamın adı geçince dün gecenin anısı aklıma geldi ve yanaklarımın ısındığını hissettim. Bu gerçekten aptalcaydı, sanki böyle şeyler yapamazmışız gibi. Evli ve rızası olan yetişkinlerdik ve bunun nimetlerinden de faydalanabilirdik.

"Livy, yüzün kızarıyor mu?" Maxim alay etti.

"Tabii ki hayır!" Çok hızlı cevap verdim ama tek yaptığı karşılık vermek oldu. "Doğru... Neden kızardığını bilmek istemiyorum," dedi. alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Birlikte yürüyebiliriz ve sen de öğle yemeği yemeye gidersin. Alexander'la evlendiğinden beri muhtemelen çok fazla enerjiye ihtiyacın var."

Ve hemen yüzüme bir sıcaklık yayıldığını hissettim. Onu hafifçe ittim, karşılık vermedim. O kapıyı açmamın hiçbir yolu yoktu. Arabasıyla uzaklaşırken ona el salladım ve yerel dükkanlardan birine gidip dışarıda bir yere oturdum, güneşin tadını çıkararak garsonun bana doğru gelmesini bekledim.

Layla'yı düşünerek hemen ona bir mesaj gönderdim. Bana ihtiyacı olduğunda yanında olduğumu bilmesini istedim. Alexander'la evlendiğimden beri ona yeterince zaman ayırmamıştım ve onun da desteğe ihtiyacı olduğunu biliyordum.

en az benim kadar. Onun da kendi işleri vardı ve ne olursa olsun onun

yanında olduğumu bilmesini istedim.

"Liberty Caldwell," adamın sesi başımı kaldırmama neden oldu.

Alexander'ın babasının gözleriyle karşılaştım. Alexander'ın babasına benzediğine yemin edebilirdim, sadece daha uzun ve daha güçlüydü. Babasına bakarken, yaşlandığımızda Alexander'ın da böyle görüneceğini biliyordum.

"Bay Caldwell," diye selamladım onu. İçimden bir ses bana tesadüfen rastlamadığını söylüyordu. "Merhaba, nasılsınız?"

"İyiyim," diye gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı.

Kırık bir adam. Bana bunu hatırlatıyor, kırık bir adamı.

"Sizinle oturabilir miyim?" diye sordu. "Öğle yemeği yemek istiyorum."

Rahatsızca yer değiştirdim. Kaba görünmek istemedim ama hayır demek dışında kibar bir yanıt bulamadım.

"Evet, elbette," diye cevap verdim.

Karşıma otururken "Teşekkür ederim," diye cevap verdi.

Birlikte oturduk, aramızda garip bir sessizlik vardı. Umutsuzca aramızdaki sohbeti devam ettirebilecek bir konu aradım ama aklıma tek bir konu bile gelmedi.

"Bana birini hatırlatıyorsun," diye söze başladı ve şaşkınlıkla ona bakmama neden oldu.

"Oh." Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sessiz kaldım ve başka bir şey söylemesini bekledim.

"Çok güzeldi," diye ekledi. "Senin gibi." "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Gideli çok oldu mu?"

"O başkasına aitti," diye cevap verdi kendi kendine konuşuyormuş gibi.

"Onu son gördüğümde çok uzun zaman önceydi."

Kendimi rahatsız hissediyordum, sanki birinin bu konuşma için bize katılmasını umuyormuş gibi etrafıma bakıyordum. Alexander balayımız sırasında bana babasının bir kadından vazgeçmek istemediğini, onun için ailesinden vazgeçtiğini söylemişti. Bu aynı kadın mıydı?

Bahsettiği kadının özelliklerini bu kadar uzun zaman sonra doğru hatırlayıp hatırlamadığını da merak ettim. "Seni gördüğümde, sanki bir gün bile yaşlanmadan geri gelmiş gibiydi."

"Hatırlattığım için özür dilerim," dedim sonunda, yorumundan ne anlam çıkaracağımı bilemeden.

Gözleri benimkilerle buluştu.

"Değilim." Bu garip bir

konuşmaydı. "Sana Liberty

diyebilir miyim?" diye sordu.

Tereddütle başımı salladım. Gerçekten önemli değildi. Nasıl olsa onu pek göremeyecektim.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi ve sesi sanki ona en büyük hediye vermişim gibi çıktı. değerli bir hediye. "Annen de Londra'da mı yaşıyor? Peki ya baban?"

Tuhaftı çünkü bana bu soruyu sorarken bile, cevapları bildiğine dair garip bir his vardı içimde.

"Hayır, annem yedi yıl önce öldü."

Derin bir nefes alarak annemi düşündüm. Yedi yıl önce kendini öldürmüştü ama ben bu sözleri asla yüksek sesle söyleyemedim. Onu buna neyin sürüklediğini anlamak için çok uğraştım. Babamla ilgili sorularım ve geçmişiyile ilgili sorularımın bardağı taşıran son damla olup olmadığından endişelendim. Nazik tavrı her zaman herkesi kendine çekti. Şefkatliydi ve herkese yardım etmeye çalışırdı. Çok geç olana kadar onun da yardıma ihtiyacı olduğunu göremedim.

Babamın kim olduğunu bilmediğimi itiraf etmek istemediğim için ona kısaca "Babam buralarda değildi," dedim.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," sesi hafifçe titredi ve gözlerimi kaldırdım. Oldukça üzgün görünüyordu. "Hiç erkek ya da kız kardeşin var mı?"

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Vardı," diye devam etmeden önce tekrar yutkundum, sesimin beni yarı yolda bırakacağından endişeliydim. "Bir kız kardeşim vardı. Benimle aynı yaşıydı, bir kazada öldü... yaklaşık bir ay önce."

Bu haberle sarsılmış göründüğüne yemin edebilirim. O da benim kadar üzgündü ama ne Lena'yı ne de annemi tanıyordu. Elleri hafifçe titriyordu ve kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi birkaç kez yutkundu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Öğle yemeğini bu kadar kasvetli hale getirmemeliydim."

Elini masanın üzerinden uzattı ve benimkini nazikçe okşadı. Bu hareket tuhaf bir şekilde rahatlatıcı geldi ve ben de ona gülümsedim.

Garson geldi ve öğle yemeğimizi sipariş ettik.

O gittikten sonra Bay Caldwell Sr. konuşmamıza devam etti.

"Alışılmadık bir ismin var, Liberty."

Kıkırdadım. "Belki," dedim ve anlatmaya başladım. "Annem aslında İngiltere'de doğmuş. Bu konuda pek konuşmazdı ama bir keresinde bana özgür bir hayatım olmasını istediği için gittiğini söyledi. Bu yüzden o ülkeyi seçmiş. isim."

Hâlâ neden burada özgür olamadığını merak ediyordum. Bununla ne demek istediğini hiç açıklamadı.

"Özgürlüğün tanımını yepyeni bir seviyeye taşıdığımın şikayet etti," diye kıkırdadım usulca ve gözlerinde hüznün olmasına rağmen bana katıldı.

Öğle yemeği geldi ve ikimiz de bir yandan yemeklerimizi yerken bir yandan da

çeşitli konular. Ona İskender hakkında sorular sormak istedim ama o kadar cesur olamadım. Alexander'ı ve onu neyin harekete geçirdiğini anlamak istiyordum. Babasının başka bir kadınla ihaneti onu incitmiş gibi görünüyordu, ancak bunu soğuk dış görünüşünün altında saklıyordu.

Babası Alexander'ı ne kadar incittiğinin farkında mıydı? Babası oğullarını hiç tanıyor muydu?

Bana annem hakkında, nerede büyüdüğüm hakkında sorular sordu ve bahsettiğim her şeyi dikkatle dinledi.

Yemeklerimizi bitirdiğimizde, ikimiz de kendi düşüncelerimize dalmış bir halde sessizliğe gömüldük.

"Benimle öğle yemeği yediğiniz için teşekkür ederim," diyerek sessizliği bozdu. "Alexander seni bulduğu için mutluyum." Söylenmemiş çok şey varmış gibi hissediyordum ama samimi olduğuna şüphe yoktu. Sessizce birbirimizi izlerken, ikimiz de biraz temkinliydik, "Senden bir iyilik isteyebilir miyim?" diye sordu.

Ne sorabileceğini merak ederek başımı salladım.

"Bugünkü buluşmamızı küçük sırrımız olarak saklamanızı rica edebilir miyim?" Şaşkınlıkla ona baktım ve başımı salladım.

"Seni dinlemek hoşuma gidiyor," diye itiraf etti. "Başka bir şansım olacağını hayal bile edemezdim."

"Bir şans daha mı?" Anlamadığım için sordum.

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra cevap verdi. "Sizinle ve benim için çok şey ifade eden birine olan benzerliğinizle tanışmak başka bir şans gibi geliyor."

Eğer bu tuhaf değilse, ne tuhaftı bilmiyorum. Ama garip bir nedenden dolayı onun için üzüldüm.

CHAPTER FORTY-THREE

OceanofPDF.com

A O gece Alexander'ı görmedim ve benden kaçıp kaçmadığını merak etmeye başladım.

Saçlarımı kuruturken kendi kendime "Kes şunu," diye mırıldandım.

duştan sonra. Eğer gerçekten benden kaçıyorsa, öyle ya da böyle bunun pek bir önemi yoktu. Brandon çoktan yatmıştı ve Alexander'la dün gece yaptıklarımızdan sonra kendimi bitkin hissediyordum. Hâlâ onunla konuşmak istiyordum ama uyuduğum zamanlar dışında onu hiç görmezsem nasıl konuşabilirdim ki? Ve sonra, her zaman onun vücudu dikkatimi dağıtıyordu.

Ona ve bu rutine çok fazla kapılıyordum. Bu beni korkutuyordu. Yaptığımız her şey kontrolden çıkmadan önce bir plana ve çözüme ihtiyacım vardı. Bu evlilikten beklentilerimiz konusunda aynı fikirde olmamız gerekiyordu. Eğer evli kalacaksak, bu nasıl olacaktı? Lena ve Larry'nin evliliği tam olarak böyle değildi. Gerçek bir evlilik için elimdeki tek karşılaştırma buydu.

Alexander'ı aramalı ve evde olmasını istemeliydim. Konuşmamız gerekiyordu; bu belirsizlik durumu beni öldürüyordu. Göz açıp kapayınca kadar soğuktan sıcağa geçebiliyordu ve bu benim kafamı karıştırıyordu. Bu sinyalleri okumak zordu.

İpeksi bir gecelik giydim ve aynada kendimi izledim.

Bir gün bir adam kalbini, bedenini ve ruhunu tüketecek Livy. Annemin sözleri neden beni rahatsız ediyordu? Neden beni korkutuyorlardı? Hiç geçen ayki kadar yankılanmamışlardı.

Aynadan uzaklaştım ve yatağa girdim. Başımı yumuşak yastığa koyarak annemi düşündüm. İçi de dışı da çok güzeldi. Neden hep yalnız kaldığını, hiç randevuya çıkmadığını, onunla ilgilenen erkeklerle basit bir akşam yemeğinden bile kaçındığını hep merak etmişimdir.

Bana bir kez sevdiğini ve bir daha sevmeyeceğini söylerdi. Kalbi geride kaldı ve sadece benim için yeri vardı. Ve Lena ortaya çıktığında, bize sadece ikimize yer olduğunu söylerdi.

Alexander'ın yatağında, onun tüm lüksüyle çevrili bir şekilde yatarken, karanlık ve geçmişle sarmalanmış bir şekilde tavana baktım. Annem sayesinde sevgi ve kahkaha dolu harika bir çocukluk geçirdim. Lena küçük ailemizi daha da güzelleştirdi. Sonbaharı ve ilkbaharı ormanda gezerek geçirirdik.

Yazları yakındaki gölde yüzerdik. Kışları tepelere ve dağlara tırmanır ve kızakla kayar, çığ düşürebilmek için çığlık çığlığa bağırırdık. Kasabada kendimizi aptal yerine koyduktan sonra fark ettik ki, hiçbir zaman çığ düşmesine neden olacak kadar kar yağmadı. Ama bir sürü anı biriktirdiğimiz kesin. Bazen annem de bize katılır, kar topu savaşı yaparken ya da gölde su sıçratırken gülerdi.

Lena'nın bizimle yaşamaya ilk geldiği zamanları düşündüm. Bize geldiğinde kaç yaşında olduğunu düşünmeye çalıştım. Belki yedi ya da daha fazla. Ailesi kazada öldüğünde kalbi kırılmıştı ve onu yetim bırakmıştı.

Annem hemen devreye girdi ve Lena'ya bakabileceğini söyledi. O da Yargıç annemi tanıyordu ve Lena'nın koruyucu aile sistemi içinde sürüklenmesi riskini almaktansa ona vasilik verdi. Annemin ya da benim onu sevmeyeceğimizden ve ona bakmayacağımızdan endişelenerek mesafeli davrandı ama yavaş yavaş annemin kendini adadığında ömür boyu adadığını fark etti. Sonuna kadar bağlıydı.

Peki neden babama, sevdiği adama bağlı değildi? Sevdiği adam neredeydi? Onu terk etmiş olamazdı, bu da muhtemelen babamın onu terk ettiği anlamına geliyordu. Belki de kalbini kırmıştır.

"Neden bana babamın kim olduğunu söylemiyorsun?" Benden böyle büyük bir sır saklamasına çok kızmışım.

"Livy," annemin sesi yumuşak ve üzgündü. "Onun kim olduğu önemli değil. Babanın kim olduğu seni tanımlamaz. Kim olduğuna ya da olacağına sadece sen karar verebilirsin."

"O zaman adını açıklamak neden bu kadar büyük bir mesele?"

Kendimi bildim bileli hiç anlaşmazlığımız olmadı, ta ki ben o affedilmez soruyu sorana kadar.

"Hadi ama," diye beni sakinleştirmeye çalıştı Lena. "Bunun için fazla heyecanlanmayalım."

Lena'yı görmezden geldim ve anneme meydan okudum. "Ben artık bir yetişkinim, onun adını alamamam için hiçbir neden olmamalı. Bana kim olduğunu bile söylemiyorsun."

büyükannem ve büyükbabam. Neden?"

"Bu senin iyiliğin için Livy," diye yalvarıyordu annem, titreyen eliyle dağınık saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırırken... çok benzer tavırlarımız vardı. "Lütfen, güven bana."

Bunu benden sakladıkça daha da tedirgin oluyordum. "Lena ailesinin kim olduğunu biliyor. Benim dışımda herkes ailesinin kim olduğunu biliyor. Bunun beni ne kadar boktan hissettirdiğini biliyor musun? Ne zaman bir başvuru formu doldurmak zorunda kalsam, baba olarak yazabileceğim bir isim bile yok."

"Lütfen bebeğim," diye yalvardı gözlerinde yaşlarla. "Seni bağışlamak istedim."

"Ne demek istiyorsun?" Öfkeyle karşılık verdim. "Beni neyden koruyacaksın?"

"Livy, lütfen bırak gitsin," diye yalvardı. "Sana yeterince vermedim mi? Çok çabalıyorum."

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun."

Böyle büyük bir şeyi benden sakladığı için incinmiştim. Hiçbir şey anlayamıyordum. Sanki etrafımızdaki her şey bir sır gibiydi.

"Ne tür bir anne çocuğunu babasından uzak tutar... babası yokmuş gibi davranır!"

Annem sözlerim karşısında soluk soluğa kaldı, acımasız sözlerim dudaklarımdan çıktıktan sonra sessizliği bozan tek ses nefesinin keskin bir şekilde kesilmesiydi. Dudağı

Titriyordu, güzel gözlerinde acı vardı.

Özür dilemeliydim. Ona sarılmalıydim ama kapıdan çıkıp arabama koştum, gözyaşlarım yüzüme bulaşıyordu. Bu onun sesini son duyuşumdu.

"Anne," diye seslendim ön verandadan. Lena ve ben birkaç hafta sonra ziyarete geldik. Kapı kilitliydi, ki bu tuhaftı. Kapıyı sadece geceleri kilitlerdi.

Başımı Lena'ya doğru çevirdim. "Bu onun yapacağı bir şey değil."

"Evin anahtarı sende var mı?" diye fısıldayarak sordu, ama neden fısıldadığımızdan emin değildim.

Lena verandada dolaşıp pencerelerden bakarken ben çantamı karıştırdım.

Anahtarı kilide soktum ve kapı usulca açıldı. "Anne, benim," diye tekrarladım biraz yüksek bir sesle.

Ev aynıydı, her şey yerli yerindeydi, akan su dışında ölü sessizliği vardı. Belki de duş alıyordu. Attığım her adımda içimdeki korku hissi artıyordu. Bunu açıklayamıyordum. Aldığım her nefeste

İçime ezici bir korku yayıldı. Her adım beni akan suyun sesine daha da yaklaştırıyordu. Annemin yatak odasına girdim. Temiz ve mükemmeldi, komodinin üzerinde taze şakayıklar duruyordu.

Banyosundan akan suyun sesi geldi.

"Anne," diye seslendim usulca, boğazım sıkıştı, sanki biri boğazımı yumrukluyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve annemin banyoda yerde yatan cansız bedenini izlerken kalbim durdu. Etrafı kan gölüne dönmüştü, güzel gözlerinin ışığı sönmüştü ve boş boş bakıyordu.

Boğazımdan bir inilti koptu. Diz çöktüm, kanı elbisemi ıslatıyordu. Acı göğsümü ölçüyordu. Çığlık attım. Çığlık attım ve Boğazım acıyana kadar çığlık attım ama içimdeki acıyla eşleşmedi.

Ona sarılıp veda etmedim. Ona sarılmadım. Ona sarılmadım.

"Liberty," tanıdık bir ses sisin içinden bana ulaştı.

"Livy," diye seslendi annemin sesi, beni kafamın içindeki bulanıklığa geri çekti. "Seni seviyorum."

Mezarlık boştu, Lena, Layla ve beni annemin tabutuyla baş başa bırakmıştı. Onu burada bırakmak istemedim; kapalı alanlardan nefret ederdi; bundan hiç hoşlanmazdı.

"Şakayıkların tabutun üzerinde bu kadar mutlu görünmesinden gerçekten hoşlanmıyorum."

Sesim kısık, burnum tıkalıydı. "Sanki kutlanacak bir şeymiş gibi. Kim sipariş etti bunları?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Lena elimi sıkarken nazikçe. "Yine de onları sevecektir. Artık daha iyi bir yerde olduğuna inanmak zorundayız."

Daha iyi bir yer bizimle olmaktı. Tanrım, ona sarılıp vedalaşmadım. Zihnim acımasız sözler fısıldıyordu.

"Kim bu adam?" Layla işaret etti. Gözlerimi kaldırarak parmağını takip ettim.

Kilise mezarlığına hâkim büyük meşe ağacının yanında uzun boylu bir figür duruyordu. Saçları gümüş grisi renginde, hafif bir sonbahar esintisiyle hafifçe dalgalanan yaşlı bir adam bizi izliyordu. Gözlerimi ona kilitledim ve içimden bir nefes kaçtı. Onlar Alexander'ın gözleriydi. Ama o değildi. Bu nasıl olabilirdi?

"Bilmiyorum," diye cevap verdim Layla'ya usulca. "Onu tanıyamadım."

Onu tanıyıp tanımadığını sormak için Lena'ya baktım. O gitmişti. Bakışlarım mezara döndü ve içimden bir soluk geldi. Mezarın önünde üç tabut vardı.

Üzerlerine pembe ve beyaz şakayıklar yağıyor, onları birbirine bağlıyordu. Lena gitmişti ve ben çılglık attım. İçim acıyordu, içimdeki acı dayanılmazdı. Hepsi beni terk etti.

"Liberty," vücudum sarsıldı. "Uyan!"

Uzaktan hıçkırık sesleri duydum ve yavaşça gözlerimi açarak Alexander'ın bakışlarıyla karşılaştım.

"Sorun yok," diye mırıldandı, yanaklarımı öperek. "Sadece kötü bir rüyaydı."

Gözlerimi kırptım, kirpiklerimden yanağıma bir damla yaş düştü ve silmek için elimi uzattım. Şaşırdım, yüzümü ıslak buldum.

"Ne oldu?" Sesim titreyerek sordum.

"Kötü bir rüya gördün," diyerek beni kendine çekti, kolları beni güvende hissettirdi.

"Gözlerini senden almış Alexander," diye fısıldadım göğsüne doğru, gözlerimi kapatarak.

Kötü bir rüya değildi. Bir anıydı. Annemi canlı olarak son görüşümdü ve bu rüyanın ve yıllardır içimde biriken suçluluk duygusunun etkisiyle Alexander'a karşı hıçkırık hıçkırık ağlamaya başladım. Kollarımı ona doladım, annemi gömdüğümde bile daha önce hiç yapmadığım gibi göğsüne yaslanıp hıçkırık hıçkırık ağladım.

"Şşşşt," diye mırıldandı saçlarıma doğru, bedenim kollarında titrerken. "Sorun yok. Ben buradayım."

Ona tutundum, sakinliğine, gücüne, o anda bana verebileceği her şeye ihtiyacım vardı. Bana bir çocuk gibi sarıldı, rahatlatıcı sözler mırıldandı. Ben onun kalp atışlarına odaklanırken, yanağım göğsüne yaslanırken, tekrarlayan güçlü atışlar beni yavaşça uykuya geri çekerken.

ERTESİ SABAH DUYGUSAL OLARAK TÜKENMİŞ VE YALNIZ BİR ŞEKİLDE UYANDIM.
UYANDIĞIMDA

annemin anısı aklımın en ön sırasındaydı. Kendimi zorla yataktan kaldırdım ve gözlerim bir mesaj olduğunu gösteren telefonuma kaydı. Yavaşça ona doğru yürüdüm ve Alexander'dan geldiğini gördüm. Mesajı kaydırarak açtım ve gülümsemek zorunda kaldım.

** **Brandon'ı kreşe götürdüm. Uyumaya devam et.** **

Uyumama izin vermesi çok hoş bir davranıştı. Çalışıyordu. Günlerdir geç kaldığına göre o da yorulmuş olmalı. Özellikle de dün gece gördüğüm kabusla onu uyutmadığım için. Sadece rüyayı düşünmek bile

tüylerim diken diken oldu. Sevdığım ve değer verdiğim insanları kaybetmek istemiyordum.

Hızlıca bir teşekkür mesajı gönderdim ve yatağa dönmemeye karar verdim. Hızlı ve serin bir duş aldım ve saat dokuzda yayınevindeki ofisteydim.

"Selam Livy," diye selamladı Maxim beni.

Elimde kahveyle ikisine de yorgunca gülümsedim. Bu benim ikinci kahvemdi ve hâlâ etkisini göstermesini bekliyordum. Maxim ofisinde büyükbabasıyla birlikteydi ve ikisinin de gözleri benimle buluştu.

"Yorgun görünüyorsun canım." Büyükbabasının sesi endişeli geliyordu.

"Kahvenin etkisini göstermesini bekliyorum," dedim zayıf bir gülümsemeyle. "Her an olabilir."

Ofisime geçtim ve hemen işe koyuldum. Öğle yemeği vakti geldiğinde Maxim'i aramaya gitmedim. Layla ile buluşacaktım.

Küçük bistroya gittiğimde beni çoktan bekliyordu.

"Berbat görünüyorsun," dedi bana sarılırken ve yanağımdan öperken. "Alexander seni bütün gece ayakta mı tuttu?"

Başımı salladım. "Saçmalama," diyerek ona baktım ve gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ettim. "Sen de harika görünmüyorsun. İyi misin?"

İkimiz de oturduk ve yorgun bir şekilde birbirimizi izledik. "Tabii ki, ben iyiyim."

Bu iyi olmadığı anlamına geliyordu ama zorlarsam iyi olacağını biliyordum.

büyük ihtimalle bana hiçbir şey söylemeyecekti. Böylece sessizce oturup menülere baktık.

Garson geldi ve siparişimizi aldı.

Ona baktım ve kendimi tutamayıp yumuşak bir şekilde yorum yaptım.

"Şu halimize bak. Ne kadar dağılmışız."

Gözlerime baktı ve zor zamanlar geçirdiğini anladım. Güzel mavi gözleri kristaller gibi parlıyordu.

"Layla," diye yumuşak bir sesle konuştum onunla, "bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Tamam mı?" Başını salladı ve tam ağzını açacakken bir erkek sesi ikimizin de başını çevirmesine neden oldu.

"Merhaba Liberty." Alexander'ın babası yine karşımdaydı. "Bay Caldwell," diye mırıldandım şaşkınlıkla. Onu görmeyi beklemiyordum.

Tekrar.

Gözlerine inanamıyormuş gibi Layla ve benim aramda bakıştı.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu, sesi kısıktı. Endişeli görünüyordu ve İskender'in babasının tuhaf olduğunu düşünmekten kendimi alamadım.

"Evet," diye gülümseyerek cevap verdim. "Bu Layla." Gözlerim Layla'ya kaydı. "Onu tanıyor musunuz, Bay Caldwell?"

Layla başını sallayarak soruma cevap verdi. Gözleri aramızda gezinmeye devam etti, o mavi gözlerinde merak vardı.

Alexander'ın babası, "Evet, Layla Cambridge'i biliyorum," diye cevap verdi. "Onu tanıdığınızı fark etmemiştim."

"Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz," diye ekledim.

"Kız kardeşinin bir kazada öldüğünü söylediğini sanıyordum?" Gözleri Layla ve benim aramda gidip geliyordu. "Ama yine de kız kardeşin burada sağ salim duruyor." Belki de Alexander deli olduğu için babasıyla arasına mesafe koyuyordu.

"Burada ne haltlar dönüyor?" İçimde yükselen öfkeyle ona sordum. Sesim titriyor, dudaklarım hafifçe titriyordu. "Eğer bunun komik olduğunu düşünüyorsan, değil. Sana kız kardeşimin, evlatlık kız kardeşimin bir ay önce bir araba kazasında öldüğünü söyledim. Layla benim kız kardeşim değil."

Belki de ailesini mahveden kadını takıntı haline getirdikten sonra aklını kaybetti.

Bizi temkinli bir ifadeyle izledi. "Bilmiyor musun?"

"Neyi bilmiyorum?" Sesimin tonu biraz yükselmişti. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun."

Onayını almak için Layla'ya baktım ama solgun yüzünde gördüğüm tek şey korkuydu.

"Lily'yi tanıyordum," diyen tereddütsüz sesi dikkatimi tekrar ona yöneltti. Yine de Alexander'ın babasının bu noktada akli dengesinin yerinde olup olmadığını merak ettim. "Lily Glasgow senin annendi."

Başımı salladım. "Hayır, Lily Smith."

"Amerika'ya taşındığında soyadını değiştirdi," diye yanıt verdi.

Bu durum bana garip geliyordu ve içimde kötü bir his vardı. Sanki bilmek istemeyeceğim bir şey öğrenmek üzereydim. Oturdu. Masamızdaki boş sandalyeye oturdu, hareketleri hayal kırıklığı yaratan kaderine boyun eğmiş yorgun bir adamın hareketleriydi.

Sanki bize söyleyip söylememeye karar veriyormuş gibi bekledi.

Elimi uzattım ve nazikçe onun elinin üzerine koydum. "Lütfen," dedim usulca, ne söyleyeceğini öğrenmekten korkuyordum ama şimdi öğrenmeye ihtiyacım vardı. "Eğer bir şey biliyorsan, lütfen bize söyle."

Gözleri elime kaydı ve yapmamam gereken bir yakınlığa izin verdiğim için endişelenerek elimi hızla çektim.

"Özür dilerim," diye mırıldandım usulca.

"Tıpkı annene benziyorsun," sesi kısıktı. "Ona benziyorsun, evet, ama ruhun da onun bir yansıması. Yine de gücün... O senin gücüne sahip değildi."

Nefesimi tutarak devam etmesini bekledim; bir kelime söylersem ya da nefes veririm duracağından korkuyordum. Layla'nın sert bir şekilde oturduğunu fark ettim, yüzündeki ifade korkuydu.

"Lily'nin ailesi onu zorla evlendirdi," diye konuştu, gözleri geçmişe dönmüş gibi uzaktı. "Kocasının pek çok ilişkisi vardı. Bu ilişkilerden biri de annen Layla'yıydı. Eminim bunu biliyordur, çünkü Cambridges senin büyükanne ve büyükbaban. Siz ikiniz

üvey kardeşsiniz." Bu açıklama karşısında şok olmuş bir halde Layla'ya baktım.

"Bu nasıl olabilir?" Mırıldandım. "Anlamıyorum. Annemi nereden tanıyorsun?"

"Glasgow'daki mülk bizimkiyle sınırdışı. Annemi küçük yaşlardan beri tanırım," diye cevap verdi, gözleri mesafeliydi. "Glasgow annenin kızlık soyadıydı." Alexander'ın büyükbabasının bu sözlerini onunla tanıştığım ilk günden hatırlıyordum. Bana Lily Glasgow'a benzediğimi söylemişti ve ben de ona yanıldığını söylemişim; o benim annem değildi. "Cambridge onun evlilik soyadıydı."

Ona bakan Layla'ya baktım, yüzü bir hayalet kadar solgundu. Bunların hiçbirisi bana mantıklı gelmiyordu. "Babamın kim olduğunu nereden biliyorsun? Annem bana asla söylemezdi."

Cebinden bir zarf çıkardı ve bana bir resim uzattı. Ona uzanırken ellerim titredi.

Resmi gözlerime yaklaştırdım.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım inanamayarak. Saç rengi, yüz yapısı ve ela gözleriyle bana tıpatıp benziyordu. Bu annemin düğün günüydü. Genç görünüyordu, çok genç. Ama çok güzeldi, gözleri hüznle bana bakıyordu. Gözlerim damada kaydı. Sanırım o benim babamdı. Sarı saçları ve mavi gözleri vardı, Layla'ya çarpıcı bir benzerliği vardı. Annemle yaptığım onca tartışmaya ve babamın kim olduğunu öğrenmek için yaptığım onca ısrara rağmen resimdeki bu adama bakarken hiçbir şey hissetmemiştim. Kesinlikle hiçbir şey!

Layla'ya baktım ve sanki görmekten korkuyormuş gibi resmi izlediğini gördüm.

Yavaşça ona uzattım, isteyip istemediğinden emin değildim. Başını salladı ve içimi bir korku kapladı. Layla'ya baktım, bekliyordum... ne için beklediğimden emin değildim.

"Özür dilerim Livy," diye mırıldandı.

"Neden?" Soru zar zor duyulabiliyordu.

"Dışarıda bir kız kardeşim olduğumu biliyordum," derken elleri titriyordu ama sesi kararlıydı. "Seni bulmaya karar verdim. Büyükanнем ve büyükbabam Lily Glasgow'dan olan torunlarına hep kafayı takarlardı. Seni bulduğumda, sen ve Lena beni çevrenize çektiniz ve her geçen gün ikinizi de daha çok sevdim. Zaman geçtikçe, sana söylemek için daha az cesaretim vardı."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Ona mı soruyordum yoksa kendi kendime mi konuşuyordum emin değildim. Hangi soruları sormam gerektiğini bile bilmiyordum. Bunların hiçbirini anlamıyordum. "Bunca yıl bana nasıl yalan söyleyebildin, Layla?"

"Çok üzgünüm Livy."

"Annem biliyor muydu?" Ona sordum. Ama içten içe, annemin Layla ile babamız arasındaki benzerliği nasıl göremediğini merak ediyordum. Sadece resme bakarak bile bunu hemen fark ettim.

Başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum. Annenle sadece birkaç kez görüştüm ama beni asla kim olduğumu bildiğine inandırmadı."

Tüm dünyanın döndüğünü ve artık hiçbir şeyin anlam ifade etmediğini hissettim.

Alexander'ın babası hala yanımda oturuyordu, elimi tuttu ve şaşırtıcı bir şekilde nazıkçe tuttu.

"Bu şekilde öğrenmeni istemedim. Seni üvey kız kardeşinle görünce şok oldum ve babanı bildiğini düşündüm." Yumuşak bir sesle konuştu, sesi kayıp ve acıyı yansıtıyordu. "Livy, büyükanнем ve büyükbaban Lily'yi zorla evlendirdi. Eski, köklü ailelerde bu oldukça yaygındır. Biz birlikte büyüdük. Sanırım onu o zaman da sevmiştim ama geri dönene kadar bunu fark etmemiştim. Yetişkin olarak gözlerimiz ilk kez buluştuğu an, annene aşık oldum. Onun hayranlığını, her şeyini istedim. Ama ben çoktan evlenmişim ve o başka biriyle sözlüydü. Annen sevgisiz ve istismarcı bir evlilikte sessizce acı çekerken ben viskiye döndüm. Keşke viskinin içinde boğulmasaydım, bana ihtiyacı olduğunda onun yanında olabilirdim. "

"Anlamıyorum." Kafam karışmış bir halde onu izledim. "Yani babam annemi hamile bıraktı ve aynı zamanda onu Layla'nın annesiyle mi aldatıyordu?"

Bunların hiçbirisi mantıklı değildi.

"Henry Cambridge annene tecavüz etti, Livy." Sözleri dünyamı paramparça etti. Ona bakakaldım, dünyam hızla karardı. Kulaklarım uğuldadı. "Lily ve benden başka kimse bilmiyordu."

Annene tecavüz ettim. Annene tecavüz ettim.

Aynı kelimeler tekrar tekrar tekrarlandı. Annem tecavüze uğramıştı ve ben ona sürekli bunu hatırlatıyor, bana tecavüzcüsünü anlatması için onu zorluyordum. Ona zarar veren adamı. Tanrım, bilmek istediğim için ona söylediğim onca şey. Ve

Şimdi tek yapmak istediğim unutmaktı. Adını unutmak. Ne yaptığını unutmak. Var olduğunu unutmak.

Annemle konuştuğum son sözler kulaklarımda çınlıyor, babamın kim olduğunu öğrenmek istiyordu. Nefes almakta zorlanıyordum, boğazım nefes yollarımı tıkıyordu. Aniden ayağa kalktım, sandalye gürültüyle arkama düştü ve herkesin bize doğru bakmasına neden oldu.

"Özür dilerim." Gözlerim ikisi arasında gidip geliyordu, muhtemelen odaklanmakta zorlanan bir manyak gibi görünüyordum. "Gitmem gerekiyor."

Oradan aceleyle çıktım, geçmişimin hayaletleri topuğumun ucundaydı.

"Livy," diye seslendiğini duydum Layla'nın ama bunu şimdi yapamazdım.

Koşmaya başladım, bu kelimeleri olabildiğince arkamda bırakmam gerekiyordu. Hepsini geride bırakmam gerekiyordu. Nefesim beni terk ettiğinde, kimseyi ya da hiçbir şeyi fark etmeden yürüdüm ve yürüdüm. Tüm konuşma kafamın içinde tekrar tekrar dönüyordu. Annemin anıları peşimi bırakmıyor, beni suçluyordu.

Beni korumaya çalışıyordu ve ben onu öldürdüm. Sözlerim onu uçurumun kenarına itti. Bundan emindim.

Parktaki bankta oturup etrafıma dalgın dalgın bakarken aklımda sadece geçmişe dair görüntüler vardı. Onu son gördüğümde o korkunç sözleri ona fırlatmışım. Durmam için bana yalvarmıştı. Bunu bilerek kendimle nasıl yaşayabilirdim?

Babam anneme tecavüz etti, babam anneme tecavüz etti... Aman Tanrım, babam anneme tecavüz etti.

Onu ve bana sadece onun verebileceği ev kokusunu çok özledim. Çok sevdiği şakayıkların o eşsiz kokusunu. Alexander'ın babasını seviyor muydu? Sonra kocamın sözlerini hatırladım. Babasının başka bir kadına olan saplantısı yüzünden babasıyla kötü bir ilişkisi vardı.

Annem diğer kadın mıydı? Neden kimse bana bunları anlatmadı? Alexander biliyor muydu? Büyükbabası biliyor muydu? Bilmiş olmalı, bana

annemi ve ailesini tanıyordu. Benim dışımda herkes biliyor muydu?

Huzursuzluk ve kafamda dönüp duran düşünceler oturmamı zorlaştırdı, ben de tekrar yürümeye başladım. Amaçsızca, umutsuzca kafamdaki tüm parçaları birleştirmeye çalışıyordum ama eksik olan o kadar çok parça vardı ki. Hâlâ pek çok şeyi anlamamıştım.

Ne kadar yürüdüğümden emin değildim ki cep telefonum çaldı ve beni şaşkınlığımdan kurtardı.

"Alo," kim olduğuna dikkat etmeden telefonu açtım. "Merhaba Livy. Ben Callen."

Ondan haber aldığıma şaşırarak kaldırımın ortasında durdum. Orada sessizce durdum ve ne istediğini söylemesini bekledim. Geçmiş beni rahatsız ediyordu. Onu çok uzun süre görmezden gelmişim ve bugün intikamla geri geldi.

"Orada mısınız?" Telefonda onun sesi geldi.

"Evet." Neden kabul ettiğimi bile bilmiyordum. Şu anda kimseyle konuşmak istemiyordum.

"Benimle erken bir akşam yemeği için buluşabilir misin?" Saate baktım ve saatlerdir amaçsızca yürüdüğümü fark ettim. Acıkmıştım ve yorgundum.

"Şimdi mi?" Ben sordum.

"Evet, şimdi harika olur," diye cevap verdi hemen. "Wilder?"

"Elbette." Tanrım, çok yorgundum. "Uzun bir akşam yemeği yiyemem. Brandon'ı kreşten almam gerekiyor."

"Çok fazla zamanınızı almayacağım," diye söz verdi. "Yirmi dakika mı?"

Bu bana bir taksi çevirip oraya gitmem için yeterli zamanı verir.

Yirmi dakika sonra restorandaydım ve Callen çoktan masada beni bekliyordu. Gülümsedi ve yanağımdan öpmek için eğilirken benim için bir sandalye çekti.

"Çok güzel görünüyorsun," diye yumuşak bir sesle konuştu. "Biraz yorgun ve solgun olsan da." "Uzun bir gün oldu," dedim ona. Kaç kişinin bu kadar yorgun olduğunu merak ediyordum.

İçimiz parçalanırken dışımız iyiymiş gibi davrandık. Callen'a anneme ne olduğunu, nasıl öldüğünü hiç anlatmadım. O da hiç sormadı. Ben de onun ailesini hiç sormadım. Belki de o zamanlar birbirimize ihtiyaç duyan iki yetişkindik ve birbirimize o anda ihtiyacımız olanı vererek gün be gün idare ettik.

"Peki neler oluyor?" diye sordum. Karşıma oturmak yerine yanıma oturdu, bunu biraz tuhaf buldum. Bunun hızlı olmasını istiyordum. I

onunla buluşmayı kabul etmemeliydim. Aklımda yeterince şey vardı ve onun sözlerine odaklanmak zordu.

"Nasıl olduğunu görmek istedim," diye başladı ve ben ona inanmayan bir bakış attım.

"Ne?" diye karşılık verdi hemen. "Eski bir arkadaşın seni görüp kontrol edemez mi?"

Ne olduğunu anlamaya çalışarak dalgın dalgın onu izledim.

"Evet, eski bir dost beni görebilir ve kontrol edebilir," dedim. Nefes ver. Yorgundum; yeni öğrendiğim şey zihnimde ve göğsümde ağır bir yük oluşturuyordu. Kendimi kırılgan hissediyordum, birinin yanında olmak için fazla kırılgandım.

Şimdi. "Ama üç yılı aşkın süredir konuşmuyorduk ve şimdi birdenbire, bir aydan kısa bir süre içinde üç kez konuştuk. Neler oluyor Callen?"

Cevap vermesini bekledim, sessizlik dakikalarca sürdü. Ağzını açtı ve o anda siparişimizi almak için bir garson geldi.

İkimiz de hızlıca sipariş verdik ve bu sefer yemeğimi yiyebileceğimi umdum. Bütün gün yediğim ilk yemek olacaktı ve açlık aşamasını geçmiştim.

Garson gittiğinde bakışlarımı ona çevirdim. Callen yakışıklıydı, ama daha çok çocuksu, tatlı bir şekilde. İyi bir adamdı, çekici ve neşeliydi. Nefes kesici derecede yakışıklı, karanlık, yoğun ve ezici olan Alexander'a hiç benzemiyordu.

"Sana haksızlık ettiğimi biliyorum Livy," diye konuşmaya başladı Callen. "İlişkimizden çok daha fazla konuda. İntikamcı olmanı hiç beklemiyordum."

Söyleyeceği onca şey arasında beni en çok bu şok etti. "Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

"Kötü idare ettiğimi biliyorum. Seni gereğinden fazla incittim," diye mırıldandı. "Hem yayınevi konusunda hem de özel olarak." Onu izledim, ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordum. Bütün bunlar nereden çıkmıştı? "Ama bu benim ailemin şirketi ve senin ve kocanın bu şirketten o."

Ona boş boş baktım. "Kocam şirketinizi kabul etmiyor." Bugün herkes deli miydi?

"Deniyor. Ama ona izin vermeyeceğim." Yüzünde daha önce Callen'da görmediğim sert bir ifade vardı. "Eğer mecbur kalırsam, aile geçmişini İngiltere'deki tüm gazetelere taşıyım."

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun Callen." Yorgun bir şekilde karşılık verdim. "Ve kocamı ya da ailesini tehdit etme."

"Livy, bu yolu seçmek istemiyorum ama başka seçeneğim kalmazsa seçerim." Gözlerinde kararlılık vardı ve bunu yapacağından hiç şüphem yoktu. Bakışları benimkilerle buluştu ve yumuşadı. "Ainslee hayatıma girdiğinde," diye anlatmaya devam etti, "...sanki her şey kontrolden çıkmış gibiydi. Tüm mantığım ve akıl sağlığım beni terk etti ve ona kayboldum. Bu süreçte sana kötü davrandım. İnan bana, bunu biliyorum."

Yine de her şey ironik değil miydi? Çünkü şu anda Alexander'la başıma gelen de tam olarak buydu. Üç ay önce bu sözleri anlayamazdım ama şimdi kesinlikle bağdaştırabilirdim. Belki de her şeyin böyle bitmesi gerekiyordu.

Elimi onunkinin üzerine koydum ve yorgun bir ifadeyle gülümsedim. "Callen, dürüst olmak gerekirse, köprünün altından çok sular aktı."

"Gerçekten mi?" sesi umut doluydu ve ben burada başka bir şeyler olduğu hissinden kurtulamıyordum.

"Evet, gerçekten," dedim ona. "Aramızdaki her şey tam da olması gerektiği gibi sonuçlandı."

Lena'nın Callen'ın benim için doğru kişi olmadığı yönündeki sözlerini düşündüm ve gülümsemekten kendimi alamadım. Benim tatlı, akıllı kız kardeşim.

"Şimdi senin yayıncılığını almam da ne demek oluyor-" Bir ses sözlerimi kesti.

"Ne kadar romantik bir manzara, değil mi?" Başım Alexander'ın sesine doğru döndü. Şaşkınlıkla ona baktım, nereden geldiğinden emin değildim. Bakışları benden masaya kaydı, elim Callen'ın elinin üzerindeydi ve elimi hızla çektim ama artık çok geçti. Hasar çoktan verilmişti.

Bu gün her saniye daha da kötüye gidiyordu. *Yağmur yağdığında, bardaktan boşanırcasına yağar!*

CHAPTER FORTY-FOUR

OceanofPDF.com

F Sonunda, yalnız başıma sandalyeme yaslandım ve kravatımı hafifçe gevşettim. Mahkeme gününden beri Liberty'nin sakinleşmesi için geç saatlere kadar çalışıyordum. Şimdiye kadar kimse öfkemi yatıştıramamıştı.

Liberty Rain Caldwell'e kadar. Beni terk edeceğini düşünmek bile içimde öfke uyandırıyor. Evliliğimize son kullanma tarihi koymasından nefret ediyordum.

Her an bitmesini beklerken, onunla ve Brandon'la geçirdiğim her gün, kendimi hiç olmadığım kadar mutlu hissediyordum.

Tek istediğim o ve Brandon'dı; yaşadığım sürece de tek istediğim bu olacaktı.

Karım bütün gün aklımdaydı ve odaklanmamı zorlaştırıyordu. Kimden Gözlerim Liberty'ye düştüğü gün, kaybolmuştum. Bununla başa çıkabileceğimi düşünmekle aptallık etmişim. Sonunda babamın annesine olan saplantısını anlamışım. Hayattaki ironiden bahsediyorum. Lily Cambridge'in, ya da Lily Smith mi demeliydim, babamın takıntısı olduğu gibi birinin benim takıntım olmasına asla izin vermeyeceğime yemin etmişim ve işte buradaydım. Annesi babamın saplantısı ve yıkımıydı ve Liberty beni terk ederse yıkılacağımdan korkuyordum.

Şu anda babamdan daha iyi durumda olduğumu düşünmek aptallık olurdu. Karım için fazla ileri gitmişim ve günün her saniyesinde onu arzulayacak kadar karımın içine gömülmüştüm. Ona ihtiyacım vardı. Günün her saniyesinde.

Dün gece uykusunda çılgılık atıp ağlayarak ödümü kopardı. Bana her şeyi anlatmasını diledim - onu neyin üzdüğünü, neyin güldürdüğünü, neyi sevdiğini. Her şeyi ona vermek istedim. Ne isterse. Hayatımı isterse, hayatım onundu. Tüm ailemin servetini isteseydi, ayaklarının altına sererdim ve ona daha fazlasını vermek için büyükbabamı ve kardeşimi

soyardım.

Karım bize bir şans vermeyi reddederse benim sonum olur. Burada gerçek bir şeyimiz vardı.

Cep telefonum çaldı ve tüm düşüncelerimi durdurdu. Telefona bakınca kardeşimin aradığını fark ettim. Az önce çıkmıştı, o yüzden aramamalıydı.

"Neyin var?" Kardeşime cevap verdim.

"Livy'den haber aldın mı?" Maxim'in sorusu kalbimi kurşun gibi hissettirdi. "Öğle yemeğinden dönmedi. Ve evde de değil. Brandon'ın kreşi de ondan haber alamadı."

"Ne?" "Ne?" diye bağırdım, çoktan kapıdan çıkmak üzereydim. "Sakin ol Alexander," diye beni sakinleştirmeye çalıştı Maxim.

"Sakinim amina koyayım," diye bağırdım. "Bir şey duyarsan beni ara. Bağlantımı arayacağım."

Bitir düğmesine tıkladım ve bir kişiyi bulmak ya da rakiplerimin kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak istediğimde kullandığım kaynağı aradım.

Yirmi dakika sonra karımın tam yerini bulmuştum. Şoförüm şehri hızla geçti ve geçen her saniye öfkem daha da arttı. Lanet olası Callen'la birlikteydi. Bağlantım son yirmi dört saatteki arama kayıtlarının bir listesini aldı. O lanet olası piçten bir telefon almış ve her şeyi bırakıp ona koşmuş. Yumruklarım sıkı toplar halinde kıvrıldı ve bir şeyi yumruklamak istedim, tercihen lanet olası Callen McLeod'u.

Araba Wilder'ın önünde durmadan önce ben araçtan inmiştim bile. Karımın geçmişini araştırdığımda buranın Callen ve Liberty'nin Londra'da onu ziyarete geldiklerinde takıldıkları yer olduğunu öğrenmiştim. Binayı satın alıp yerle bir etmek istiyordum. Kıskançlık içimi yakıyor, beni ateş gibi tüketiyordu.

Onları hemen fark ettim ve kan beynimde gürleyerek öfke ve kıskançlıktan başka bir şey görmememi sağladı.

Liberty Callen'a nazıkçe gülümsedi, eli onun elinin üzerindeydi, gür ağzı usulca hareket ediyordu. Bana böyle bakmasını istiyordum. Callen'ı yeryüzünden silmek istiyordum. Onun hayranlığını istiyordum, onun saplantısı, kalp atışı, havası olmak istiyordum... Kahretsin, onun her şeyi olmak istiyordum.

"Bu romantik bir manzara değil mi?" Tükürdüm.

İrkilerek başını bana çevirdi ve gözlerimiz buluştu. O gözler ki ben onu boşaltırken ıslıl ıslıl parlıyordu. Gözlerim Callen'ın elinin üzerindeki eline kaydı ve onu öldüreceğimi biliyordum. Elini hızla Callen'ın elinden çekti. Karımı buradan çıkarmadığım sürece Callen'ı kendi elimle öldürecektim.

Çıplak ellerimle karımın bana bakmaktan başka seçeneği kalmasın diye. Ona bakmaya cüret eden her erkeği öldürmek istiyordum.

"Gidelim karıcığım," diye onu sürükledim, akıl sağlığım pamuk ipliğine bağlıydı. "Aksi takdirde ne senin, ne Callen'ın ne de karısının unutamayacağı bir olay çıkaracağım."

"Bekle, bir dakika."

Ve patladım. İkinci kez düşünmedim, Callen'la cenazede karşılaştığım andan beri bunu yapmak için can atıyordum. Callen'a yumruk attım, yumruğum yüzüne sert bir şekilde çarparak onu yere düşürdü. Şok olmuş nefes sesleri duyuldu ama umurumda değildi.

Gözlerimi ona çevirdim, bir şey söylemesi için meydan okuyordum. Korkmuş görünmüyordu, sadece yorgundu.

"Boktan bir hareketti," dedi tek söylediği.

"Hadi gidelim." Onu yanıma çektim. Akıllıca davrandı ama iyi olduğundan emin olmak için Callen'a şöyle bir baktığını fark ettim.

Dişlerimi sıktım, iyi olup olmadığını kontrol etmeyi umursadığı için öfkeliydim. Kime ait olduğunu göstermek için onu ara sokakta sertçe becermek istedim. Callen sisteminden çıkana, aklından çıkana ve sonsuza dek unutulana kadar onu becermek istiyordum.

Kahretsin, bu kadın tüm akıl sağlığıma mal olacak.

CHAPTER FORTY-FIVE

OceanofPDF.com

C Allen çoktan yerden kalkmıştı, yani iyi olmalıydı. Gözleri benimkilerle buluştu ve endişeliydi. Sanki bir şey yapacakmış gibi davrandı.

peşimizden geldi. Başımı salladım, onu durdurdum ve her şeyin yolunda olduğunu söyledi.

Alexander'ı mağara adamı gibi davranmaya iten şeyin ne olduğunu anlayamıyordum.

Şoförü bizi bekliyordu, tabii ki yasadışı bir şekilde park etmişti.

Alexander'ın içinde bulunduğu tehlikeli ruh halini sezmiş olmalı ki kapıyı bizim için açmak için çabaladı.

Arabaya oturur oturmaz bölmeyi kapattı ve bizi şoförle yalnız bıraktı.

"Bu kabalığın da ötesindeydi Alexander," diye suçladım onu. "Callen'la sorunun ne?"

"Callen umurumda bile değil," diye homurdandı ve öfkesini zar zor kontrol altında tuttuğunu hissettim.

"Açıkçası," diye mırıldandım nefesimin altında. "Onunla ne yapıyordun?" diye sordu.

Beni sorgulamasına sinirlenerek omzumu silktim. Bugün çok fazlaydı. Ayrıca, Alexander şirketinin peşinden gidiyorsa Callen'ın eninde sonunda arayacağını bilmeliydi.

"Neden onun şirketinin peşinden gidiyorsun?" Onun yerine ben cevap verdim. Pencereden dışarı baktım, Brandon'ın kreşinin karşısından gittiğimizi fark ettim. Dik oturdum, Callen'ı unutmuştum. "Alexander, Brandon'ı almamız gerekiyor. Şoförüne söyle-"

"Maxim onu alacak," diye sözümü kesti.

"Ona izin verirler mi bilmiyorum," dedim endişeyle. Ailesini bekleyen son çocuk olmasını istemiyordum. "Ekleme şansım olmadı listesindeki herkes."

"Onları aradım ve bana onu alabileceğine dair güvence verdiler," diye sakın bir şekilde konuştu. "Ve onu almaya yetkili kişiler listesine eklediler."

"Oh, bu iyi."

Alexander'ın babasıyla yediğim öğle yemeğindeki konuşmalar aklıma geldi.

Tanrım, nefes alamıyordum. Her an hiperventilasyon geçirecekmişim gibi hissediyordum. Her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacım vardı. Bütün gün cehenneme döndü.

Alexander'a baktım, soğukkanlı yüzü okunmuyordu ama soğuk mavi gözleri üzerimdeydi ve tüm duruşu mesafeliydi. Keşke ona dönebilseydim. Onun yaptığı gibi düğmeyi açıp kapatmak. Panik beni yutmadan önce şu anda buna ihtiyacım vardı. Gözlerimi ondan ayırmadan, ona odaklandım. Sadece onun bana getirebileceği sakinliği istiyordum. Ona dokunmak, elimin altında kalp atışlarını hissetmek istedim. Ağzına, ellerine ihtiyacım vardı... Bugün öğrendiğim her şeyi unutmak istiyordum.

"Bütün gün neredeydin?" diye sordu. "Bütün öğleden sonra Callen'la mıydın?"

"Hayır." Ellerin üzerinde olduğumu düşününce sesim biraz nefessiz çıkmıştı. "Onunla en fazla beş, on dakika önce tanıştım, sen bir Neandertal gibi içeri dalmadan önce. Keşke en azından ben yemek yiyene kadar partiyi basmayı bekleyseydin."

Dikkatli bakışları üzerimdeydi, bana inanıp inanmamayı tartıştığını hissediyordum. Öfkemi bu şekilde alevlendiren tek kişi Alexander'dı. Bugün öğrendiğim o kadar çok şey vardı ki, hepsini sindirmek için zamana ihtiyacım vardı. Her şeyi tek başıma düşünmek, zihnimde dönüp duran ve beynimi karmakarışık bir hale getiren tüm noktaları ve düşünceleri birleştirmek için sessiz bir zamana ihtiyacım vardı.

"Onunla derdin ne senin?" Kaşlarımı çatarak elimdeki daha kolay konuya odaklanarak sordum. Sonra daha önceki soruma hiç cevap vermediğini fark ettim. "Ve neden onun yayıncılık şirketinin peşindesin?"

Soruya cevap vermedi. Bunu daha soruyu bitirmeden anlamıştım. Onun yerine beni sertçe kendine çekti ve ağzı ağzıma çarptı. Öpücük hararetli ve çaresizdi.

Aklı başında bir insan onu iter, cehenneme gitmesini söylerdi. Ama artık aklım başımda değildi. Bunun yerine, ona yakın olmak için çaresizce gömleğini yumrukladım. Her şey ve herkes azalmıştı, önemli olan tek şey

onun acımasız öpücükleri, ağzımı istila eden diliydi. Ellerimi saçlarının arasına soktum ve öpücüğe her şeyimi verdim. Tüm vücudum onun için, beni sadece onun bildiği şekilde sert ve anlamsız bir şekilde becermesi için titriyordu. Düşüncelerimi toparlayana kadar bana her şeyi unutturmasını istiyordum. Kolu belime dolanmış, beni kendisine doğru bastırıyordu. Sert aletini üzerimde hissedebiliyordum.

Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çektim. Vücudunu bedenimde hissetmek istiyordum. Beni kendisine yaslamıştı, ağır nefeslerim onunkilerle eşleşiyordu. Dudakları boynumdaydı, elleri belimi sıkıca kavramıştı. Kalçalarımı onun taş gibi sert gövdesine bastırıyor, bana karşı hissettiği duygunun tadını çıkarıyordum.

Elbisemi yukarı kaldırdı, külotumu kenara itti ve eli amımı avuçladığı anda, tuttuğum inilti dudaklarımdan kaçtı. İki parmağını içime soktu ve vücudum anında titredi.

"Sen benimsin," diye tükürdü ağzıma, sanki bu onun alacağı son öpücükmiş ve ben de onun bana vereceği her şeyi almaktan daha iyi değilmişim gibi. "Karımsın."

Ağzı boynumdan köprücük kemiğime, oradan da göğsüme doğru ilerledi ve meme ucuma ulaşır sertçe emerken ağzına alana kadar yolunda morartıcı öpücükler bıraktı. Çakıl taşlı etimi ısırdı. Parmakları sertçe içime girerken acı ve zevk birbirine karışarak haykırdım.

"Çok ıslak," diye mırıldandı. "Bu benim için. Anlıyor musun? Sadece benim için ıslanmışsın." Sesindeki sahiplenici ton, dokunuşuna karşı titrememe neden oldu.

"Alexander," sesim hırıltılıydı, arzudan nefesim kesilmişti. "Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Daha fazlasını talep ettim, daha fazla zevk, daha fazla acı. Bana vermesini istedim
Hepsi.

Bir eliyle beni sıkıca tutarken diğer eliyle hızlıca fermuarını açarak sikini serbest bıraktı. Kalçalarım ona sarıldı, gözlerim o masmavi gözlerde kayboldu, tüm varlığım ona odaklandı. Benim Kontrolden çıkan sonuçları umursamadan tüm vücudu onun için ağrıyordu.

Kalçalarımı kavradı ve hızlı bir hareketle beni üzerine çekti, siki içime gömüldü.

"Evet," diye nefes nefese olduğumu hissettim.

Omuzlarını tuttum, onu teşvik ettim ve elleri kalçalarımı kavrarken, bana çarptı. Beni gerdikçe ve içimi doldurdukça vücudumdaki tüm sinirler gerildi. Beni aşağı çekerken hareketlerimi kontrol etti ve sert ve hızlı bir şekilde içime girdi. İki bağımlı gibi davranıyorduk.

Parçalayıcı orgazm dalgaları üzerime gelirken bakışlarım bulanıklaştı, çılgınlıklarımın tonu arttıkça ezici, çıldırtıcı telaşın üstesinden geldim. Dudaklarını dudaklarıma mühürledi, çılgınlıklarımı bastırırken saldırısına devam etti. Vücudum horozunun her acımasız vuruşuyla sarsılırken onu içimde derinlere götürdüm ve sahip olduğu her şey için onu sağdım.

Alexander içimde patladı ve umutsuzca boynuna tutunarak hepsini içime aldım. Beni tutkuyla öperken, çılgınlıklarını içime gömerken birlikte titriyorduk.

Öpüşmeyi kestim ve yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm, kalbim bu adama olan sevgimle doluydu. Parmakları terli saçlarımı alnımdan uzaklaştırdı, oraya tüy gibi hafif öpücükler kondurdu ve kalbim acıdı. Onun nezaket kalbimi kabarttı. Bana neler oluyordu?

"Alexander," diye tereddütle başladım, yüzüm hâlâ boynuna gömülüydü. Gözlerinin içine bakarsam ona ne kadar aptalca aşık olduğumu göreceğinden korkuyordum. "Callen ve ben..." Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. "Aramızda hiçbir şey yok. O benim için uzun zaman önce bir şeydi."

"Saatlerdir ortalıkta olmadığını duyduğumda senin için çok endişelendim." Sesinde ısırap vardı ve ona inandım.

"Sadece kafamı boşaltmam gerekiyordu." Ne öğrendiğimi ona söyleyemezdim, henüz değil. "Şehirde dolaşıyordum, bazen zihnimi toparlamama yardımcı oluyor."

"Eve geldik," diye mırıldandı tenime karşı.

Etrafıma bakındım ve durduğumuzu fark ettim. Ondan uzaklaştım, elbisemi ve külotumu aldım, o da aceleyle pantolonunun fermuarını çekerek kendini içeri soktu.

Kapı açılmaya başladı, elbisemi karıştırırken paniğe kapıldım. "Kapıyı kapat," diye bağırdı ve kapıyı vücuduyla kapattı. Şoför hemen geri çekildi ve Alexander giysileri taşımama yardım etti. Gözlerine bakamıyordum, kalbim, zihnim ve bedenim kafa karışıklığı ve acıyla sarılmıştı. Hayatım kontrolden çıkmıştı.

Çenemi parmaklarının arasına aldı ve gözlerimin içine baktı.

"Bir dahaki sefere bana mesaj at ya da ara." Sözleri bana, bana emirler yağdırdığı ilk birkaç haftamızı hatırlattı. O da aynı şeyi düşünmüş olmalı, Çünkü dudaklarıma usulca bir öpücük kondururken, "Lütfen"

diye ekledi. "Yapacağım."

Birbirimizi izliyorduk, ikimiz de gardımızı almıştık ve içten içe kıyamete doğru gittiğimizi biliyordum. İkimiz de gardımızı indirip etrafımızdaki bu hayaletlerle ilgili itirafta bulunmazsak evliliğimiz ayakta kalamazdı. Evli kalmak isteyip istemediğimize bakılmaksızın.

OceanofPDF.com

CHAPTER FORTY-SIX

OceanofPDF.com

W

Araçtan indiğimizde Brandon koşarak yanıma geldi ve kendini kollarıma attı.

"Selam dostum," diye gülümseyerek onu selamladım.
Elimdeki tüm

sıkıntılar aklımdan çıktı ve endişelerim onun sarılmasıyla yıkanıp gitti. "Seni özledim," diye mırıldandı karnımın içine.

"Ben de seni özledim." Ona sıkıca sarıldım.

Ne olursa olsun, birbirimize sahip olacaktık ve önemli olan tek şey buydu. Hiçbir geçmiş ve hiçbir bugün Brandon'la olan geleceğimi etkilemeyecekti. Buna asla izin vermeyecektim.

"Merhaba Livy," diye selamladı Maxim beni. "Senin için endişeleniyorduk."

"Ah," diye umursamaz bir tavırla elimi salladım ve gözlerini kaçırdım.
"Sadece yürüyüşe çıktım."

İkisinin de beni bir şahin gibi izlediğini anlamak için iki kardeşe de bakmama gerek yoktu. Alexander'ın büyükbabası yanıma geldi ve beni yanağımdan öptü.

"Merhaba canım," diye yumuşak bir sesle konuştu. "Her şey yolunda mı?"

Gözleriyle karşılaştım ve sanki bugün sakladığım her şeyi ve rolümü okuyabildiğini hissettim. Bu adamlara soracak o kadar çok sorum vardı ki ama ağzım kapalı kaldı.

Bunun yerine gülümseyerek başımı salladım. Dilimdeki acı yalanlardan daha iyi bir alternatifti.

Brandon, "Hep birlikte akşam yemeği yiyeceğiz," diye haykırdı.

"Tanrıya şükür," diye mırıldandım. "Çünkü açlıktan ölüyorum. Biri yemeğimi yarıda kesti," diyerek Alexander'a dikkatle baktım. I

Üzerimdeki tüm endişelerle birlikte en azından biraz yemek yiyebileceğimi umuyordum.

Hep birlikte yemek odasına geçtik. Oturduğumuzda büyükbabam, "Yarın görüşecek miyiz Livy?" diye sordu.

Daha önce Layla ve Alexander'ın babasıyla yediğim öğle yemeğini düşündüm. Çok fazla sorum vardı. Kafam çok karıştı. Çok fazla şey oluyordu ve hepsini düşünmek için sessiz, yalnız bir zamana ihtiyacım vardı. Pencereden dışarı bakarken gözlerim bahçedeki şakayıklara takıldı. Onları ilk kez fark ediyordum. Dalgın bir şekilde göğsümü ovuşturdum, ağrı çok fazlaydı. Anneme ve Lena'ya ihtiyacım vardı.

Aman Tanrım, Layla'yı geride bırakmıştım ve o benim kardeşimdi. Kafam çok karışmıştı.

Annem biliyor muydu?

Layla onunla sadece birkaç kez karşılaştı ve ben kaçırdığım herhangi bir işaret için hafızamı yoklamaya çalıştım. Annemin Layla ile babası arasındaki benzerliği fark etmemesine imkân yoktu.

Babamız, içten içe irkildim. O adamı babam olarak düşünmek istemiyordum.

"Liberty?" Maxim, Brandon ve büyükbabası aynı anda bana seslendiler. Gözlerimi şakayıklardan ayırmaya zorlayarak bakışlarımı onlara çevirdim.

Alexander benim adıma cevap verdi. "Liberty birkaç gün izin alacak. Bu akşam bir resepsiyona gideceğiz ve sonra Brandon'la şehir dışına çıkacağız. Gelecek hafta dönecek. Onlar için bir sürprizim var."

Ona kızgınlıkla baktım. "Ne resepsiyonu?"

"Hayırseverlik resepsiyonu etkinliği," diye yanıtladı. "Her yıl bu gün gerçekleşir."

Bana söyleseydi o resepsiyondan haberdar olmamın ya da unutmamın imkânı yoktu. Hiç gitmek istemiyordum, her şeyi iyice düşünmem gerekiyordu.

Bana sormak yerine emirler yağdırdığı için kendimi tedirgin hissediyordum. Bana ne yapacağımı söyleyemezdi. Başka bir sürprizi kaldıramayacağımdan bahsetmiyorum bile. Hayatım boyunca yetecek kadar sürpriz yaşadım.

Derin bir nefes alarak gülümsedim ve tatlı bir şekilde cevap verdim. "Benim yerime cevap vermen çok hoş, Alexander. Teşekkür ederim. Ancak etkinliklere sadece sorulduğunda ve kabul edersem gideceğim."

Sanki anlamış gibi dedesi elimi tuttu ve nazikçe okşadı, başka bir şey söylemedi.

"Sürpriz nedir Alexander?" Brandon söze girdi. O kadar heyecanlıydı ki gülümsemekten kendimi alamadım. En azından o benimleydi.

Alexander'ın

Kelimeler bana geri geldi. Boşanmak istemiyordu. Ya sadece Brandon ve beni korumak zorunda hissediyorsa? Hayatımızın geri kalanında Sevgisiz bir evlilikte hayat?

Dondum kaldım ve içimi bir korku kapladı. Tam olarak sevgisiz sayılmazdı çünkü yavaş ama emin adımlarla ona aşık olmuştum. Onu sevdim. Tüm tedirgin edici özelliklerine, zorba tavırlarına ve daha önce restorandaki korkunç davranışlarına rağmen ona aşık olmuştum. Ona olan çekimim onu ilk gördüğüm gün başlamıştı ama bu duygu ona olan kızgınlığım tarafından daha çok maskeleniyordu. Sonra Lena ve Larry öldü ve o geldi, gölgelerde benim için oradaydı. Ve yavaş yavaş, haftalar geçtikçe, ona karşı daha fazla şey hissetmeye başladım.

O benim tüm tutkum ve arzumdu ve farkına bile varmadan ona kalbimi, bedenimi ve ruhumu verdim.

Anne, çok haklıydın!

Peki ya Alexander'ın babası? Ya da benim babam? Konuşulması gereken o kadar çok şey vardı ki. Alexander ve büyükbabasına baktım ve ikisinin de gözlerini üzerimde buldum. Belki de bir şeyler öğrendiğimden şüphelenmişlerdi. Yine de şimdi hiçbir şey bilmemeyi diliyordum.

Yemek servis ediliyordu ve ben yemeği çiğnedikçe boğazıma takılacakmış gibi hissediyordum. Ne kadar boktan bir gündü!

Sonunda babamı ve mirasımı öğrendim, diye düşündüm acı acı. Kocam evli kalmak istiyordu ama ailesini mahveden annemse nedenini anlayamıyordum. Belki de başka bir kadındı.

Ne olursa olsun onunla evli kalabileceğimden emin değildim. Hangisinin daha kötü olduğunu hayal bile edemiyordum, sevgisiz bir evlilik mi yoksa tek taraflı bir aşk mı?

Caldwell'in ailesinin zor durumda olmasının sebebi potansiyel olarak benim ailem. Annemin sevgisiz bir evliliği vardı, bak nasıl bitti. Bir sürü düşünce başımı ağrıtıyordu.

Alexander'ın sesi beni geri çekti.

"Sürpriz İskoçya'da. Liberty'nin bizim için aldığım evi beğenip beğenmediğini görmesini istiyorum." Şaşkınlıkla Alexander'a bakakaldım. "Ama önce, bu akşam katılmam gereken önemli bir parti var. Brandon bu geceki davette takması için mücevher seçmeme yardım eder misin?"

İnledim. Bu gece bir etkinliğe gitmek yapmak istediğim son şeydi. Brandon ise heyecanla ellerini çırpı. "Liberty elmasları sever."

"Ne?" Masanın etrafındaki herkese rahatsız bir şekilde baktım. "Elmasları sevdiğimi hiç söylemedim."

"Layla söyledi." Brandon onu ispiyonlamaktan mutluydu. "Annemin bana, dükkândaki elmasları görmek için onu sonsuza kadar yürüttüğünden şikâyet ettiğini söyledi."

"Pffft," diye rahatsızca yer değiştirdim. "O çocukluğumuzdaydı. O zamanlar parlak şeyleri severdim."

"Bilmiyorum." Brandon beni ciddi ciddi zorluyordu. "Layla üniversitede kötü bir çocuktan hoşlandığını ve o kalbini kırdığında yüzüğünü attı. Sonra ağladın çünkü o güzel yüzüğü gerçekten geri istiyordun."

Maxim kıkırdadı ve ben de ona ters ters baktım, yanaklarım kızarmıştı. Brandon hiçbir şeyi unutmamıştı.

"Layla sadece bir ispiyoncu," dedim ona şakayla. *Layla benim kız kardeşimdi!*

Tanrım, bunu Brandon'a nasıl açıklayabilirdim ki? "Geçmişteki bazı şeyler geçmişte kalmalı."

"Bunu kesinlikle duymak istiyorum," diye alay etti Maxim ve eğer onu bakışlarımla öldürebilseydim, kesinlikle öldürürdüm. "Şu kızarmaya bak, Liberty. Layla'nın bize başka neler anlatabileceğini bilmek istiyorum."

"Alexander, gidip oynayabilir miyim?" Akıllı küçük adam, Brandon'ım. Hasarı fark etti ve çapraz ateşe yakalanmadan önce oradan ayrılmaya hazır. "Elbette," dedi ona ve Brandon yeterince hızlı gidemedi.

Bardağı masadan kaldırdım ve dudaklarıma götürdüm. "Eğer bu yoldan gidersek, ben de hepinizin kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmaya başlayacağım."

Bir yudum su içtim, gözlerim onları izliyordu ve gülümsemesinin biraz bozulduğuna yemin edebilirdim. Büyükbabası hafifçe soldu ve rahatsız bir şekilde yanımda kaydı.

Alexander'a baktım ama yüzünde yine aynı soğukkanlı ifade vardı. Elbette Alexander'dan hiçbir şey öğrenemezsiniz.

"Tanrım, şaka yapıyorum. Sırlarınızı saklayabilirsiniz," dedim hepsine. Tanrı biliyor ya, benim de saklamam gereken sırlarım vardı. Tabii onlar zaten bilmiyorlarsa ve bunu öğrenecek son kişi bensem.

"Saklamak istediğin bazı sırların yok mu Liberty?" Maxim ciddi bir şekilde sordu.

Eskiden hiç sırrım yoktu. Şimdi o kadar çok varmış gibi görünüyordu ki, yetişemiyordum bile. Başımın üzerinde dolaşan bu sır ve yalan bulutundan nefret ediyordum.

"O zaman sırlarla dolu bir oda değil miyiz?" Esprili olmayan bir sesle şaka yaptım. "Sırlar çözülmedikçe gün ışığına çıkmaya meyillidir," dedi Büyükbaba.

konuştı ve gözlerini yavaşça benden İskender'e kaydırды ve büyükbabasının anlattığından daha fazlasını bilip bilmediğini merak etmeye başladım.

"Glasgow ailesi gibi mi?" Beni bu soruyu sormaya iten şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Herkesin gözleri bana çevrildi ve ben biraz buruk bir sesle devam ettim. "Görünüşe göre haklıymışsın. Annemin kızlık soyadı Glasgow'muş."

"Sana kim söyledi?" Alexander bilmek istedi. Emir yağdırmaya o kadar alışmıştı ki.

"Fark eder mi?" Sesimde acılıkla karşılık verdim. "Hepiniz başından beri kesin olarak biliyordunuz."

Cevap veren büyükbabasıydı. "Sanırım nasıl öğrendiğinizin bir önemi yok. Ama evet, seni gördüğüm an anladım. Annene tıpatıp benziyorsun."

Elim tekrar göğsüme gitti, ovuşturdum. Acıyordu... bugün öğrendiğim her şey çok acıtıyordu. Sonunda annemin beni nelerden korumaya çalıştığını anlamıştım. Sonra Alexander'ın babasının ne dediğini hatırladım. O ve annem dışında kimse tecavüzü bilmiyordu. Listeye Layla ve beni de ekleyin.

İyi olup olmadığını kontrol etmem gerekiyordu. Bu bilgi yüzünden onun da üzgün olduğuna hiç şüphem yoktu. Babasının nasıl biri olduğuna dair kendi fikirleri ve hayalleri vardı ve bu öğleden sonra hepsinin yıkılacağından emindim. Tıpkı benimkiler gibi.

Kahretsin, tüm bunlar neden bu kadar acıtıyordu? Göğsümü ovuşturarak, bu bilginin bana verdiği zonklayıcı acıyı dindirebileceğimi umdum... annem için, Layla için, bir zamanlar annemin başının etini yediğim aile umudu için.

Gözlerimi kırıştırdım ve üç Caldwell adamının da bana baktığını fark ettim.

Konuşan birini mi kaçırdım?

Alexander rahatsız edici anı bozdu.

"Hazır mısın Liberty?" diye sordu, ama ses tonunun aslında bana

harekete geçmemi emrettiğine yemin edebilirim.

Gözlerimi onun soğuk mavi bakışlarına kilitledim. "Bana patronluk taslamaya cüret etme Alexander."

Neden her konuda onunla savaşmak istediğimi bilmiyordum. Öğleden sonra öğrendiğim haberlerden dolayı umutsuzluğa kapılmışım ve aynı zamanda onunla savaşa girebilirdim. Onun emirlerini değil, rahatlığını istiyor ve buna ihtiyaç duyuyordum.

Büyükbabası kahkahalar atarak araya girdiğinde, bir bakışma yarışması yapıyormuşuz gibi hissettim.

"Görünüşe göre Alexander aradığını bulmuş," dedi. "Siz ikinizden doğacak torunlarımı dört gözle bekliyorum."

Başımı ona doğru çevirdim. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Umarım bana birkaç torun vermeyi planlıyorsundur," diye mutlu bir şekilde kıkırdadı. "Brandon'ı seviyorum, ama bir sürü torunum olmasını çok isterim-torunlar."

İlk aklıma gelen doğum kontrol hapı kullanmadığım ve bunun aklımın ucundan bile geçmediği idi.

Aklıma gelen ikinci düşünce ise büyükbabasının hasta olmadığıydı.

"Bay Caldwell," diye başladım ama hemen sözümü kesti.

"Büyükbaba, canım. Bana Büyükbaba de," diye düzeltti beni. Bunu sormanın bile akıllıca olup olmadığını tartıştım. "Hasta mısın?"

Bana deliymişim gibi baktı. "Hayır, canım. Normal yaşlılık yan etkileri dışında sağlığım mükemmel."

O anda kırmızı gördüğüme yemin edebilirim. Günün tüm olayları ve Kontrol altında tutmaya çalıştığım duygularım on katına çıktı. Alexander'a döndüğümde kanım kaynıyor, ellerim titriyor, kulaklarım çınılıyordu. Yalanlar, hayaletler ve gölgeler ikimizin etrafında dönüyordu.

Yüzünde ne pişmanlık, ne özür, ne de herhangi bir duygu vardı. Bana yalan söylemişti. O orospu çocuğu ilk günden beri yalan söylüyor ve beni manipüle ediyordu.

"Eğer çocuk sahibi olmak istemiyorsan," diye sözümü kesti büyükbabası. öfkeli bakışlar. "Sorun değil. Bu sizin kararınız. Ben sadece gelecek nesil için umutluydum."

Büyükbabasına cevap verirken gözlerim İskender'den hiç ayrılmadı. "Bir gün çocuk sahibi olacağım. Ama bir manipülatifle olmayacak, yalan-"

"Liberty," diye durdurdu Maxim beni ve aceleyle yanıma gelip elimi tuttu. "Hazırlanmalısın."

Ben öfkeyle Alexander'a bakarken o beni kelimenin tam anlamıyla odadan dışarı sürükledi.

Maxim beni yemek odasından çıkarıp kapıyı arkamızdan kapatırken ona "Pislik," diye seslendim.

"Biliyor muydun?" Maxim'e tısladım.

Elini üzerimden çekene kadar beni yemek odasından uzaklaştırmaya devam etti.

"Biliyor muydun, Maxim?" Tekrar ettim.

"Sana ne söylediğini bilmiyordum," diye gerekçelendirdi. "Ama seni onunla evlenmeye ikna etmenin bir yolunu bulacağını biliyordum."

"Neden?" Artık hiçbir şey anlamıyordum. Yüzümden bir parça saç telini uzaklaştırırken ellerim titriyordu.

"Liberty, o benim kardeşim," diye başladı. Gerekçelere gelince, bu berbattı. "Kendi yöntemleri var ve bana hiçbir şey anlatmıyor. Seni ve Brandon'ı önemsiyor. Brandon'ı elinde tutmana yardım etmek istedi. Senin istediğin de buydu, değil mi?"

"Evet." Sesim hafifçe titriyordu. Bugün çok fazlaydı. "Ama bana bir şey söyle. Ve bana yalan söyleme. Onunla evlenmeden Brandon'ın velayetini almamı sağlayabilir miydi?"

Maxim'in soruya cevap vermesine bile gerek yoktu. Suçluluk duygusu yüzünden okunuyordu.

"Aman Tanrım." İki elim başımın üzerinde, inanamayarak başımı salladım. "Bütün bu fiyasko olmadan da bana yardım edebilirdi! Bunu yüzünün her yerinde görebiliyorum, inkâr etmeye zahmet etme."

"Liberty, hatırladığım kadarıyla bu aileyi bir arada tuttu. Sen ve Brandon da artık onun bir parçasısınız. Onunla evlenmek, Brandon'ın sende kalacağına dair kusursuz bir güvence alabilmesinin tek yoluydu. Kontrol edemediği değişken riskler." Sözlerini şaşkınlıkla dinledim. "Yöntemlerinin ya da bu konuda izlediği yolun doğru olduğunu söylemiyorum.

Aslında, birkaç yarım kalmış işi bırakarak biraz özensiz davranmasına şaşırdım.

Planlarında her zaman çok titiz olduğu için. Ama sana yardım etmek istedi." Göğsüne bastırdım. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?"

Ona çılgılık attım,

Kimsenin bizi duymadığından emin olmak için etrafına bakındı. "Eğer yardım etmek istiyorsa, bana yardım etmeliydi. Bu karmaşa sirkini yaratmak yerine. Yalan söyledi ve manipüle etti. Neden herkes bana yalan söylemeye ya da beni karanlıkta tutmaya devam ediyor?"

Sorum umutsuzca gelmişti ve elimi çılgınca saçlarımın arasından geçirdim. Maxim beni sakinleştirmek için çırpınıyordu. "Her şey yoluna girecek."

"Hayır, olmayacak," diye tıslayarak karşılık verdim. "Cehenneme gitme şansım yok."

O adamla hiçbir yere gitmem. Brandon'ı alıp evime dönüyorum." "Hayır, gitmiyorsun." Alexander'ın sesi arkamdan geldi ve donakaldım. I Yavaşça arkamı döndüm ve o soğuk, buz gibi gözlerle karşılaştım. Sadece bir saat önce arzusunun beni tükettiğine inanamıyordum. Beni muhteşem hissettirdi, tutkusunda kayboldum; tüm çirkin geçmiş ve hayaletler onun öpücüğünde unutuldu. Ve ben onu sevmiştim! Bu çıkarıcı, yalancı, soğuk adamı, aldığı her nefeste kalbimi kırdığını bile bile tüm kalbimle sevdim. Daha da kötüsü, ona izin verdim.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diye hırladım ona. "Seninle bir yere gitmektense ölmeyi tercih ederim, seni yalancı pislik."

Bu adam acımasızdı. Söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey onu etkilemezdi. Kendi gündemi vardı ve yapmamı istediği şeyi yapmam için beni manipüle etti.

"Gitmiyorsun." Sesinde ya da yüzünde en ufak bir duygu belirtisi yoktu. "Sen ve Brandon bu ailenin bir parçasısınız... benim ailemin."

"Bize sahip değilsin Alexander," diye öfkeyle tükürdüm. "Ve bana neler olduğunu anlatana kadar seninle hiçbir yere gitmiyorum."

"Ne bilmek istiyorsun?" Soğuk bir heykel gibiydi, gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

"Neden?" O sakinleştikçe ben daha da sinirleniyordum. Sesim öfkeyle titriyordu. "Yalanlar üzerine kurulu bu evlilikte neden ısrar ediyorsun?"

"Brandon'ı elinde tutmak istiyordun ve bunun yolu buydu."

Cevabına dudak büktüm. "Bu saçmalık ve bunu sen de biliyorsun!"

"Avukatlarım Brandon'ı elinde tutma ihtimalini araştırdılar ve bu ihtimalin zayıf olduğunu doğruladılar," diye cevap verdi sakince.

Alexander'ın şirketini nasıl yönettiğini tamamen görebiliyordum.

"Yazışmaların kanıtını isterseniz, size göndermekten mutluluk duyarım."

"Peki ya büyükbabanın hasta olduğu saçmalığı?" Nasıl yapabildim Başından beri bana yalan söylediği halde ona inanmak mı? Kulaklarım çınlıyordu, çok kızmıştım.

Ben onun cevabını beklerken saniyeler geçiyor, ikimiz de birbirimize bakıyorduk.

"Livy," diye yumuşatmaya çalıştı Maxim. "İkinizin de birbirinize yardım etme düşüncesini kabullenmeniz, sadece kendi çıkarınız için yardım kabul etmenizden daha kolay oldu."

Küçük kardeşine kaşlarını çatıldığını gördüğümde Alexander'ın Maxim'in açıklama yapmasına aldırdış etmediğini anladım.

"Delirdiniz mi lan siz?" Şimdi ikisine de bağırdım. "Yalan söyledi ve beni manipüle etti. Dürüst olmalıydı." Karşımda kıpırdamadan duran, gözleri donuk kocama ters ters bakmaya başladım. "Bunu neden yaptın Alexander? Senin çıkarına ne olduğunu bilmek istiyorum!"

Bağırarak karşılık verirken tüm duruşu gerildi. "Bunu benim için yaptın, Liberty! Seni istiyordum ve bu da benim seni elde etme yolumdu. Sana aşık olabileceğimi anlamak senin için çok mu zor? Ya da seni sevebileceğimi?"

O kadar öfkeliydim ki doğru düzgün düşünemiyordum. Kanım kaynıyordu ve şu anda hiçbir neden işe yarayamazdı. Ona bağırarak karşılık verdim.

"Söylediğin tek bir kelimeye bile inanmıyorum. Beni biraz olsun önemsiyor olsaydın, bana dürüst davranır ve bu sirki yaratmazdın. tuzağa düşürme."

Saniyeler sessizlik içinde geçiyordu, havadaki gerilim o kadar yoğundu ki bıçakla kesebilirdiniz.

"Git resepsiyon için hazırlan," diye cevap verdi, soğuk sesi ve soğukkanlılığı geri gelmişti.

"Sen soğuk bir piçsin," diye tısladım, "Bu cehennemde yaşamamın imkanı yok.

Bu evliliği hayatımın sonuna kadar böyle sürdüreceğim. Brandon ve ben bundan daha iyisini hak ediyoruz."

Güzel yüzünde bir duygu titreşimi vardı ama öfkeden gözlerim o kadar kör olmuştu ki ne doğru dürüst düşünebiliyor ne de görebiliyordum.

"Ortak velayetimiz olduğunu hatırlaman sana iyi gelecektir, Liberty." Dişlerini sıktı, kontrolü kırılıyordu. "Ben ailemden vazgeçmem."

Bana tokat atmış gibi hissederek bir adım geri attım. Yanımda unutulmuş olan Maxim ikimizi de sakinleştirmeye çalıştı ama ikimiz de ona aldırdış etmedik.

"Buna cüret edemezsin," diye karşılık verdim. Brandon'ı önemsiyordu; bundan emindim. Ona zarar vermezdi. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken ellerim öfke ve korkudan titriyordu. "Onu alıp gidiyorum."

Alexander bana doğru yaklaştı, ikimiz de ayak parmağımızın ucunda duruyorduk. Gözlerimin yanından Maxim'in bana yaklaştıldığını gördüm.

Kocamdan hiç korkmuyordum. Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, Alexander'ın

beni asla fiziksel olarak incitmedi. Öte yandan kalbim farklı bir hikâyeydi.

"Beni zorlama karıcığım," dedi soğuk bir sesle, ama gözleri öfkeyle yanıyordu. "Yatak odasında senin için kıyafetler var. Bir saat içinde hazır ol," diye ekledi ve arkasına bile bakmadan yanımdan uzaklaştı.

Aşk ile nefret, arzu ile tiksinti arasında çok kısa bir mesafe vardı. Her şey bir günden daha kısa bir sürede değişebilirdi. Her şey bir saatten kısa sürede değişebilirdi.

Birinin canı yanana kadar her şey eğlence ve oyun! Görünüşe göre o kişi ben olacağım.

OceanofPDF.com

CHAPTERFORTY-SEVEN

OceanofPDF.com

W Zümrüt rengi güzel bir elbise giyerek aynadaki yansıma baktım. Yarım gün içinde çok şey değişmişti. Kızgındım, kırgındım, üzgündüm, hayal kırıklığına uğramıştım. Bütün dünyam

hızla çöküyor.

Alexander'a öfkeliydim, yalanları ve manipölasyonları yüzünden incinmiştim. Ama onu hâlâ dayanılmaz bir acıyla seviyordum. Acımı dindirmek için çılgılık atmak ve göğsümü yırtmak istiyordum.

Yaptıklarından sonra onu nasıl bu kadar çok sevebilirdim?

Bitti mi? Onca yalan ve aldatmacadan sonra neyin gerçek olup olmadığından nasıl emin olabilirdim? Nedenini hâlâ anlayamıyordum.

Annemle bir şansım daha olsun, ona çektiği tüm acılar için üzgün olduğumu söyleyeyim ve bunu onun için daha iyi hale getireyim istedim. Boktan bir babaya sahip olduğum için onu hayal kırıklığına uğrattığım için üzgün olduğumu söylemem gerekiyordu. Lena için üzüldüm. Ona bu karmaşadan nasıl kurtulacağını sormak istedim. Layla için üzüldüm, çünkü onun da benim gibi boktan bir babası vardı.

Titreyen parmaklarımla Layla'nın numarasını çevirdim. Onu geride bırakmıştım. Bugün onu geride bırakmamalıydım.

Lütfen telefona cevap verin.

"Merhaba," sesi bana ulaştı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım ve umutsuzca gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Ne söyleyeceğimi, ne düşüneceğimi, bunu ikimiz için de nasıl daha iyi hale getireceğimi bilmiyordum.

Cevap vermeyeceğini düşündüm. Telefonu kapatacağından korktum. Ben de onu kaybetmekten korktum.

"Ben de üzgünüm." Sesi titriyordu. "Bu sırrı senden sakladığım için özür dilerim. Babanın kim olduğunu öğrenmeyi ne kadar çok istediğini

biliyordum."

Alexander'ın şakayıklarla dolu güzel bahçesine bakan büyük pencereye doğru yürüdüm. Alnımı serin cama yaslayarak keşke geri dönebilseydik diye düşündüm. Keşke babamı hiç sormamış olsaydım. Keşke onun hakkında hiçbir şey bilmeseydim.

"Livy," diye konuştu Layla.

"Evet?" Kendimi zar zor toparlıyordum. Babam bir tecavüzcüydü. Babamız bir tecavüzcüydü. Alexander evlenmemizi önerdiği andan beri bana yalan söylüyordu. Geleceğimiz için endişeleniyordum. Gelecekte umutlu olmaya başlamıştım ama bugünkü olaylardan sonra o kadar da emin değildim.

"Seni ilk aradığımda bunun nedeni kıskançlığım ve kızgınlığımdı," derken sesi pişmanlık doluydu. "Büyükanne ve büyükbabam benden nefret ediyordu ve ben de Onlara senden daha iyi olduğumu göstermek istedim. Ama sonra seninle tanıştım ve artık hiçbir önemi kalmadı." Büyükanne ve büyükbabasının ilgisini bu kadar çok isteyen ve bunu asla elde edemeyen küçük kızı hayal etmeye çalıştığımda sessizlik hatta uzadı.

"Biz kardeşiz," dedi usulca ve nefesim kesildi. "Biz kardeşiz," diye tekrarlardı ve güçlü bir sesle devam etti. "Başka hiçbir şeyin önemi yok. Biz kardeşiz. Seni başından beri sevdim. Bu ortaya çıkmadan önce de beni seviyordun ve Şimdi sadece kan bağıyla mühürlüyoruz. Babamızın bir önemi yok, sadece biz ve Brandon varız. Başka her şey başarısız olursa birbirimize sahip olacağız."

Başımı salladım ve beni göremediğini fark ettim. "Evet," diye boğuk bir ses çıkardım. Gitmeyecekti. "Ne zaman bu kadar zeki oldun?"

"Sadece iki ay farkla da olsa ablan olduğumu fark ettiğimden beri," diye hafifçe takıldı. "Seni seviyorum Livy."

"Ben de seni seviyorum."

Hayat yumruklar ve sürprizlerle doluydu, bazıları iyi bazıları kötü. Bir kız kardeş kaybettim. Bir kız kardeş kazandım.

Düğün günümde bir adam kaybettim ve bir kocam vardı. Alexander. Tanrım, beni manipüle ettiğini bilmeme rağmen onu çok sevdim. Bana ihanet etti ve ben hala onu istiyordum. Keşke Alexander'la hiç tanışmasaydım. Keşke o soğuk ve güzel gözlere bakmasaydım. Daha kolay olurdu.

Ama o olmasaydı, annem ve Lena'nın bahsettiği bu tüketen duyguyu asla bilemezdim. Bana onun kadar çok şey hissettirebilecek başka hiç kimse olmayacaktı. Zihnim onu haklı çıkarmaya, ona sahip olabilmek için onu affetmeye çalıştı.

Callen, Alexander için hissettiklerimin yanında soluk bir kıyaslamaydı. Beni kırmadan, milyon parçaya bölmeden önce dışarı çıkmalıydım ve ben

Brandon için güçlü olmak için kendimi toparlayamadım.

"Sana bir saat verdim," diye arkamdan gelen Alexander'ın sesi beni irkiltti.

Etrafımda sinsice dolaşmayı bırakması gerekiyordu.

OceanofPDF.com

CHAPTER FORTY-EIGHT

OceanofPDF.com

I

bardağımdaki kahverengi sıvıya baktım. Kendimi bok gibi hissediyordum ama pişman değildim. Sadece bu bile kabul etmek istemediğim kadar babama benzediğimin bir kanıtıydı. Karım haklıydı, ben zalimin tekiydim.

Piç

kurusu.

Belki de Liberty'nin sonunda onu bu kadar çok istediğimi ve onu bir evliliğin içine hapsettiğimi bilmesi iyiydi. Artık bu sırrı biliyordu ve sadece bir avuç daha vardı. Ona her şeyi anlatmalıydım; kararı ona bırakmalıydım. Onu kaybetme korkusu kalbimi kavradı.

Onu asla bırakmayacaktım; son nefesime kadar onun için savaşacaktım. Onsuz ve Brandon'sız bir hayat olamazdı.

Brandon'ın velayetini paylaştığımız sırada ona tükürdüğümde gözlerindeki acıyı hatırlayınca içimi bir hüznün kapladı. Onun için duyduğum çaresizlik beni baştan savma yapıyordu. Beni terk edeceğinden ölesiye korkuyordum. Ortak velayet konusunda blöfümü gördü. Onları asla ayrı tutmayacağımı biliyordu ama ben çaresizdim. Onu ve Brandon'ı kaybetme fikrine dayanamıyordum.

"Alexander," büyükbabamın sesi başımı kadehimdeki viskiden kaldırmama neden oldu.

Cevap vermedim, sadece babam Liberty'nin annesine kafayı takmışken beni büyüten adamı izledim. Annem servet avcısının tekiydi ve çocuklarıyla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Babam ise Liberty'nin annesi için çaresizlik içinde kıvranıyor ve onu bir şişe viskinin içinde unutmaya çalışıyordu. Onu asla bırakmadı; o ortadan kaybolduğunda bile, bir zamanlar olduğu adamın umutsuz bir kabuğu olarak asılı kaldı. Bu benim de kaderim olabilir miydi?

"Alexander, sırlar evliliğini mahvedecek." Haklı olduğunu biliyordum, zaten yıkıma giden bir yoldaydı ve biz sadece üç haftadır evliydik.

Siktir!

"Ne istiyorsun?" Viskiden bir yudum alırken tükürdüm.

Şu anda görmek istediğim tek şey karımın yüzüydü. Onu sertçe becerirken mutlu ve puslu bakışlarını görmek istiyordum. Gözlerinin bana hayranlıkla baktığı tek zamandı. Bu yeterli değildi. Bunu her zaman istiyordum.

"İnatçılığınla bunu mahvetme Alexander," diye uyardı büyükbabam. Sanki bir uyarıya ihtiyacım varmış gibi. "Onu kendine geri getirmek yerine uzaklaştıracaksın. Tıpkı baban gibi-"

"Konuyu ona getirme," diye kestim sözünü, neredeyse böğürüyordum ona.

Lanet olsun, kendime gelmem gerekiyordu! Daha önce büyükbabama hiç sesimi yükseltmemiştim. Yaşlı adam öz babamdan daha çok babam gibiydi.

"Alexander, tarihin tekerrür etmesine izin verme," diye beni uyardı ve arkasını dönerek beni düşüncelerim ve alkolümle baş başa bıraktı.

Bardağıma biraz daha viski doldurdum. Kadehi tutarken, sözleri zihnimde yankılandı.

Tarihin tekerrür etmesine izin vermeyin. Tarihin tekerrür etmesine izin verme. Lanet olsun!

Bir hamlede camı havaya fırlattım ve camın kırılması evin içinde yankılanan tek ses oldu.

Yatak odamıza yöneldim. Liberty ile konuşmalıydım. Aramızdaki tüm sırları çözme kararlılığıyla yatak odamızın kapısını açtığımda başını cama yaslamış halde buldum. Beni duymadı.

İçeri gel.

Güzel karımı böyle kırılğan gördüğüm için pişmanlık duydum. Omuzları çökmüştü, sanki daha fazla dayanamayacak gibiydi. Kollarımı ona dolamak, açıkta kalan sırtının zarif tenini üzerimde hissetmek istedim. Benden teselli bulmasını istedim. Onu korumam gerekiyordu.

"Ne zaman bu kadar akıllı oldun?" Sesi yumuşak ve hüzünlüydü.

Sessizliğin ardından elimi ona uzattım, burada olduğumu bilmesini istiyordum ki bir sonraki sözleriyle ellerimi yumruk yaptım.

"Ben de seni seviyorum."

Sesi telefonda yumuşak bir mırıltı gibiydi ve ben camı yumruklamak istedim. Lanet olası Callen McLeod. Bunlar onun söylemesini istediğim kelimelerdi.

Ben. Callen'ın yayıncılık şirketini küle çevirmeye, işini ele geçirmeye hazırdım. Onu aileme yakın bir yerde istemiyordum. Onu öldürmek istiyordum; bu da beni aşağılık babamla aynı kefeye koyuyordu.

"Sana bir saat verdim." Sözlerim sakindi ama aslında ona bağırarak, öfkelenmek istiyordum. Onun yanındayken kontrolümü kaybetmemek çok zordu.

Benden neredeyse bir adım uzaktaydı ve sanki parmaklarımın arasından kayıp gidiyormuş gibi hissediyordum.

Onu bırakacağımı sanıyorsa yanılıyor. Kaçmaya çalışabilirdi ama aramızdakinin gerçek, volkanik ve özel olduğunu anlayana kadar ikimiz için de dayanacaktım. Hayatta sadece bir kez gelir.

Ela gözleri bana dikilmişti, yüzünde temkinli ve mesafeli bir ifade vardı. "Gitmeliyim," diye telefona konuştu, aramasını bitirdi, gözleri asla benden uzaklaşıyor.

Sessizlik uzadı, gözleri meydan okurcasına beni izliyordu ve her şeye rağmen sikim seğirdi. Bu kadın beni kölesi haline getiriyordu ve bunun farkında bile değildi.

"Beni zamanladığını bilseydim," sesinin yumuşaklığı asla bıkmayacağım bir ses olurdu. "Zamanlayıcıyı açardım."

Onun gücüne ve güzelliğine hayran olmamak elde değildi. Yemyeşil elbisesi ela gözlerinin güzelliğini daha da artırıyor. Elbisenin renge karşı teni solgundu, boynundaki ve dekoltesindeki yumuşak derisi açıktaydı. Saçları, zarif boynunu ortaya çıkaran süslü bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Köprücük kemiğinde hafif bir morluk vardı.

Bunu ben yaptım, sahiplenici *bir* şekilde düşündüm. Herkes onun benim olduğunu bilecekti. "Çok güzel görünüyorsun," derken arzumu sesimden uzak tutamıyordum.

Hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. Hayatım boyunca pek çok kadınla birlikte oldum ama onunla tanıştığım andan itibaren hiçbirine katlanamadım. Liberty'yi beynimden silmeye çalıştım ama diğerleriyle geçirdiğim beş dakika bile acı vericiydi.

Aklım, kalbim, bedenim sadece onu istiyordu. Benim için her şey karımla başlar ve onunla biterdi. O benim geçmişim, bugünüm ve geleceğimdi.

"Teşekkür ederim."

Gözleri üzerimde gezindi ve bir an için o anlamlı gözlerde arzu parladı, ama bir sonraki anda kayboldu. Gardını almaya kararlıydı; benim aldatmacam yüzünden öfkesini tutuyordu. Onu suçlayamazdım ama yine de bundan nefret ediyordum.

"Bir Şeye daha ihtiyacın var." Elimi cebime attım ve ortasında tek bir gözyaşı damlası zümrüt mücevher bulunan elmas bir kolye çıkardım.

"Brandon bunu seçmeme yardım etti. Sana takabilir miyim?"

Kolyeye bakmadı bile, başını sallarken gözleri temkinli bir şekilde beni izliyordu.

Aynanın karşısında arkasını döndü, boynunu ve çıplak sırtını bana gösterdi. Yarım milyon dolarlık kolyeyi güzel boynuna taktım ve dünyadaki tüm elmasların onu benimle birlikte tutamayacağını biliyordum Tabii beni sevmesini sağlayamazsam.

Gözlerimiz yansımada buluştu ve hiç düşünmeden başımı eğip boynuna yumuşak bir öpücük kondurdum, gözlerim sürekli aynadan onu izliyordu. Gözlerinin kapandığını fark etmedi bile ve daha iyi erişebilmem için içgüdüsel olarak başını eğdi. Bu küçük bir zaferdi.

Bekle ve gör, karıcığım. Seni sevdiğim gibi beni sevmeni sağlayacağım.

OceanofPDF.com

CHAPTER FORTY-NINE

OceanofPDF.com

B Randon yatak odamıza koşarak girdi ve o anı bozdu.
"Beğendin mi?" diye sordu heyecanla. "Beğendin mi Alexander ile seçtiğim kolye?"

"Evet, bayıldım." Gülümsedim. Keşke şu anda onun coşkusuna sahip olabilseydim. "Çok güzelsin Livy." Brandon fişkırđı.

"Teşekkür ederim, bebeğim." Evde onunla kalmak istedim. Yaşadığım bu karmaşayı nasıl düzelteceğimi bulmak istiyordum. Bir baloya gitmek, yabancıların arasında olmak ya da Alexander'la yalnız kalmak istemiyordum.

"Hazır mısınız?" Alexander konuştu ve benim bocalayan zihnimi durdurdu. "Evet," diye iç geçirdim isteksizce.

"Ayağında ayakkabı var mı?" Brandon kıkırdarak sordu ve ben de elimde olmadan ona şakacı bir şekilde dilimi çıkardım.

"Evet, ayakkabılarım var," diyerek uzun elbisemi kaldırdım ve ikisine de şık ayakkabılar giydiğimi gösterdim. "Ayakkabılarımı giymeyi tercih ederim ama sanırım bunlar daha havalı."

Alexander dudaklarında küçük bir gülümsemeyle, "Seni ikisinde de beğeniyorum," dedi ve benim lanetli kalbim çırpındı.

Brandon'a döndü ve saçlarını şefkatle karıştırdı.

"Maxim ve sen biz dönene kadar yetkilisiniz." Brandon kocaman gülümsedi. "Peki Brandon?"

"Evet, Alexander?"

"Livy'nin kolyesini seçerken verdiğin ipucu ve yardımın için teşekkür ederim."

İkisine de durmalarını söylemek istedim, gözyaşlarımın eşiğindeydim. Neden bu kadar duygusaldım? Alexander'a hâlâ kızgındım. Umutsuzca bir aile kurmak istiyordum ama işler yolunda gitmiyor gibiydi. Brandon da bir o kadar

Alexander'ın büyüğü de benimki gibi. İkimizin de canı yanacaktı. Ben zaten acı çekiyordum. Saçımı çekmek, çılgılık atmak ve ikisine de durmalarını söylemek istedim.

Onun yerine orada durup onları izledim.

Alexander elimi tuttu ve arabasına doğru yola çıktık. İçim paramparça olsa da yürüyebilmem, işlevimi yerine getirebilmem inanılmazdı.

Yirmi dakika içinde Buckingham Sarayı'na varmıştık.

"Yardım resepsiyonu burada mı?" İnanamayarak sordum.

"Evet." Pek etkilenmiş benzemiyordu. Elbette, belki de bu tür partilere alıştı. Dünyalarımız çok farklıydı, *biz* çok farklıydık. Nasıl olmuştu da bu kadar iç içe geçmiştik?

Onunla evlenmen için yalan söyledi ve şimdi buradasın.

Kendime yalan söyleyemezdim. Mahkemeye tek başıma gidersem karşılaşabileceğim ciddi riskler vardı. Birincisi, İngiliz vatandaşı değildim ve mali durumum içler acısıydı. Hiçbir hakimın mali durumumu bir çocuk yetiştirmek için yeterli bulmayacağından neredeyse emindim. Yalan söylemek ve manipüle etmek yerine bana karşı dürüst olsaydı. Tüm bu yalanları itiraf etmek için o kadar çok şansı vardı ki.

Aldatmacaları ve yalanları yüzünden kendimi ihanete uğramış hissettim.

Zihnimi susturdum ve şu ana odaklandım. Büyük balo salonuna el ele girdik ve tüm gözlerin bize çevrildiğine yemin edebilirim. Burada kendimi yabancı hissediyordum, görünürde tek bir dost yüz yoktu. Alexander'a beni yalnız bırakmaması için yalvarmak istedim ama daha önceki tartışmamızdan dolayı hâlâ kırgındım ve gururum buna izin vermedi.

Elimi sıkarak beni rahatlattı ve sakinleşmeme yardımcı oldu. Bu adamdan nefret etmeliydim, onun rahatlığını sevmemeliydim.

Birbirimize karıştık ve ara sıra etrafa bakışlar attım. Alexander beni konuştuğumuz herkesle tanıştırdı. Kadınlar ya kıskanç ya da Alexander'ın baştan çıkarıcı bakışları. Keşke bilselerdi Gerçek şu ki, muhtemelen ona ulaşmak için beni yoldan iterlerdi. Karısının onun yanında durmasını hiç umursamamaları aklımı başımdan aldı.

Başka bir grup erkek ve eşleriyle birlikte etrafta dikiliyorduk. Bu partinin amacının ne olduğunu merak ettim. Bir grup erkeğin bir araya gelmesi gibi görünüyordu.

züppeler ve ben çok yorgundum. Tam bir tren kazası gibi bir gün olmuştu. Bu noktada, kadınların ve erkeklerin söylediklerini dinliyormuş gibi bile yapmıyordum. Birkaç kez esnememi bastırmak zorunda kaldım.

Alexander'ın kolu bana sarılmıştı ve onun sıcaklığından zevk aldığım için bundan nefret ediyordum.

Bana her bakışında ve dokunuşunda kalbim titrerdi. Hatta

Daha da kötüsü daha fazlasını istiyordum. Vücudunun bu kadar yakın olması kalçalarımın arasında bir ağrıya neden oldu, klitorisim ihtiyaçla zonkluyordu. Kalbim kanıyordu ama lanet bedenim hâlâ onu istiyordu.

Bütün gece Alexander'a baştan çıkarıcı bakışlar fırlatan bir kadın ilk kez benimle konuştu.

"Yorgun musun?" diye sordu. Nazik bir gülümsemesi olsaydı gerçekten güzel olurdu, bunun yerine kocamı süzerken bu zalim ve baştan çıkarıcı gülümsemenin karışımı bir gülümsemesi vardı. "Bu gecelik bu kadar yeter. Birçok kadın kocalarından çok daha erken ayrılıyor."

Gerçekten mi? Bu yüzden mi hala buradasın?

"Biraz yorgunum," diye cevap verdim, Alexander'a yaslanırken tatlı tatlı gülümsedim. "Alexander beni gecenin yarısına kadar ayakta tuttu. Nasıl olduğunu bilirsin. Eve giderken bir kahve içerim, böylece bu gece devam edebiliriz."

Ağzını birkaç kez açtı ama tek kelime etmeden topuklarının üzerinde dönüp gitmeden önce ağzından hiçbir şey çıkmadı.

Kıskandığım için kendimi tokatlamalıyım ama bunun yerine usulca kıkırdadım.

Bu ona bir ders olmalı.

Alexander'ın sıcak nefesini kulağımda hissettim. "Eğleniyor musun?"

Gözlerimi devirdim. "Tonlarca," diye fısıldadım, ona yakalandığım için yüzüme sıcaklık yayılıyordu.

"Yüzünün kızarmasına bayılıyorum." Boynumu öptü ve sağ tarafındaki bir beyefendiyle konuşmaya devam etti.

İkimizde de ciddi bir sorun vardı. Belki de ikimizin de gerçekten iyi bir psikiyatriste ve terapiye ihtiyacı vardı. Daha üç saat önce ezeli düşmanlar gibi kavga etmiştik ve şimdi burada flört ediyorduk.

"Merhaba Livy," diye selamladı Alexander'ın büyükbabası beni ve ben de ona gülümsemekten kendimi alamadım. Her şeye rağmen ondan gerçekten hoşlanmıştım. Daha önce olanlardan sonra Alexander'la aramızda neler olup bittiğini anlamaması mümkün değildi.

"Merhaba, Bay-" Bana sert bir bakış attı ve ben de hemen kendimi düzelttim. "Büyükbaba."

Bana sarıldı ve gülümsedi. "Bu daha iyi. Ve şunu söyleyebilir miyim... muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedim hafifçe kızarak. "Sen de çok yakışıklı görünüyorsun."

"Yaşlı ve hasta bir adam için demek istiyorsun," diye alay etti. "Şimdi, bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Daha önceki konuşmamıza atıfta bulundu ve ben de tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü merak ettim. Muhtemelen yayınevi hediyesini geri alacaktı. Bu hediyein kalması kötü hissettirdi.

"Çok isterim."

"Torunum," diye hitap etti Alexander'a. "Sevgili torunumu dansa götürüyorum."

Herkesin meraklı gözlerini üzerimde hissettim. Alexander ve benim bütün gece yaptığımız her hareketi izlediklerini hissediyordum.

Her şeyin canı cehenneme, diye düşündüm kendi kendime. *Buradaki herkes rol yapıyordu, ben de yapabilirim.*

Alexander'a doğru eğildim ve onu yanağından öptüm. Kolu belime dolandı ve ağzımı bir öpücüğün içine aldı. Çok erken bitti, beni nefessiz bıraktı ve beynimdeki arzu sisini temizlemeye çalışırken gözlerimi kırptırdım.

Lanet olsun bu adama. Onu çok sevdim. Alexander'ın dokunuşunu, onu öpmeyi, gözlerini üzerimde hissetmeyi seviyordum.

Büyükbabam ve ben kendimizi dans pistinde bulduk.

"Yaşlı insanlar dansı yapacağız," diye yumuşak bir sesle konuştu.

"Yaşlı kalçalarım o kadar hızlı hareket edemiyor."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadım. "Sen kime yaşlı diyorsun? Sana değil!"

Konuşmadan birkaç adım gittik. İçimde konuşmak istediğine dair bir his vardı ama ona ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Alexander'ı tamamen kızdırma ve Brandon'la işleri daha da karmaşık hale getirme riskini almak istemiyordum.

"Doğru olanı yaptın," diye konuştu sonunda.

Neden bahsettiğinden emin değildim. Oğlunun ve Alexander'inkine çok benzeyen gözleriyle karşılaştım.

"Onu o insanlarla birlikte bırakmadan önce öpmekle doğru olanı yaptın. Yine de şu anda onun boynunu sıkmayı tercih edeceğinden eminim."

Buna kesinlikle cevap vermeyecektim.

"Tanıştığımız günü hatırlıyor musun?" diye sordu ve ben şaşkınlıkla ona baktım.

"Evet, biliyorum." Üzerinden henüz iki ay geçmiş olmasına rağmen yıllar önceymiş gibi hissediyordu. "Anneme benzediğimi söylemiştin."

"Öyle," sesi nazikti. "Annene çok benziyorsun."

Sanırım bana annemin Glasgowlu bir aileden geldiğini söylediğinde haklıydı. Alexander'ın babası doğruladı.

"Bana şu Glasgow ailesinden bahset," diye sordum, ama bunu bilmem gerekip gerekmediğinden emin değildim. Şimdiye kadar gerçek, bilmemekten daha kötüydü.

"Lily onların tek çocuğuydu. Onu çok seviyorlardı, tüm hayatları onun etrafında dönüyordu. Hepimiz Lily'ye hayrandık. Onda öyle bir çekicilik vardı." Başımı sallayarak onayladım. Annemin insanları kendine çeken özel bir yönü vardı. Devam etti, "Oğlum ve o çocukken oldukça yakındılar ve birlikte büyüdüler, oğlum ondan yedi yaş büyük olmasına rağmen. Lily on iki yaşındayken ailesi onu İsviçre'ye yatılı okula gönderdi."

Dinledim, gergindim, annemin geçmişine ilk bakış. "O yatılı okuldayken, ailesi başka bir nüfuzlu aile olan Cambridge'lerle bir evlilik ayarladı. Henry Cambridge yirmi birinci yaş gününde kocası olacaktı."

"Çok genç," kelimelerini zar zor söyledim. "İnsanların artık evlilikler ayarladığını bilmiyordum."

"Düzenli olarak hayır," dedi. "Ancak Glasgow ya da Cambridge ailesi kadar varlıklı olduğunuzda, bunu genellikle varlıklarını korumak için yaparlar."

"Ama sen... ve Alexander, sizin aileniz de zengin." Bu dünyayı anlayamıyordum.

"Evet." Sesinde keder ve pişmanlık vardı. "İronik bir şekilde, Glasgow ailesi önce bana yaklaştı ve oğlumla Lily arasında bir evlilik ayarlamamızı önerdi ama ben reddettim. Her erkeğin ya da kadının evlenmesi gerektiğine inanıyordum.

kiminle evleneceklerini
seçerler." Tamamen
katılıyorum.

Oh ve onlar da bu konuda kandırılmamalı, diye düşündüm ama bunu kendime sakladım.

"Lily doğum gününden ve düğününden bir hafta önce geri döndü. Henry Cambridge'le evlenmek istemediğini hemen anladı ama ailesi anlaşmayı iptal etmeyi reddetti. Böylece evlendi ve bu mutlu bir evlilik değildi. Henry oldukça şiddet yanlısı ve tacizciydi."

Ve bir tecavüzcü. Ama bu kelimeleri tam olarak çıkaramadım.

Dans etmeyi bıraktık. "Neden ailesi ona yardım etmedi?" Kelimeler boğazımda düğümlendi.

"Bildiklerini sanmıyorum," diye alçak sesle cevap verdi. "Çok geç olana ve Henry ölene kadar hiçbirimiz bilmiyorduk. Lily onların tüm dünyasıydı. Eğer onlara bir şans vermeyi düşünürseniz, Brandon'la birlikte onları yaşlılıklarında mutlu edebilirsiniz. Cambridge ailesi için bile, Henry onların tek oğluydu. Büyükanne ve büyükbabanızın ikisi de şu anda burada."

İnançsızlıkla başımı sallayarak geriye doğru bir adım attım. "Hayır." Sesim fısıltı gibiydi, geriye doğru bir adım daha attım. "Hayır," diye tekrarladım, gözlerim etrafımda geziniyor, anneme bu kadar acı çektiren insanları bulmaya çalışıyordum. "Onları asla affedemem."

Kendimi affedip affedemeyeceğimi bilmiyordum. Topuklarımın üzerinde döndüm ve oradan aceleyle çıktım.

Buradan çıkmaya çalışarak acele ettim ve daireler çizerek yürüdüğümü fark etmem beş dakikamı aldı.

Kaybolmuştum. Hangi kapıdan çıktığımı tam olarak bildiğimi sanıyordum ama meğer o lanet kapıların her biri aynıymış.

İnsanların etrafında olamıyordum, özellikle de bu tür insanların. Buradan gitmem gerekiyordu. Layla'yı arayacaktım; gelip beni alacaktı. Bu toplum korkunçtu; zalimdiler. Annemin bana söylemek istemediği şeyi tam olarak öğrendim ve haklıydı. Gitmekte haklıydı. Onlarla hiçbir şey yapmak istemiyordum. Annemin havuzda kendi kanı içindeki cesedinin görüntüleri gözlerimin önünden geçerken gözlerim yaşardı.

Gözlerimde biriken yaşlar yüzünden zar zor görebiliyordum ve doğruca Alexander'ın babasına koştum.

"Liberty." Sesi telaşlıydı, gözleri beni izliyordu. "İyi misin?"

"Evet." Soluduğum hava boğazımda düğümlendi. "Evet."

Arkasında, oda tanımadığım yabancılarla doluydu. Buradan çıkmam gerekiyordu. Gitmek için hızla arkamı döndüğümde bir ses beni durdurdu.

"Vay, vay," Elizabeth'in sesi bana ulaştı. "Bu altın avcısı değil mi? Şimdi Alexander'ın babasına mı geçeceksiniz?"

Bu kadından nefret etmeye başlamıştım. Alexander Sr. hiç kıpırdamadı, elleri koruyucu bir şekilde omzumdaydı.

"Bizim olduğumuz her yerde olmak zorunda mısınız?" Daha iyi düşünemedim kelimeler beni terk etti. Onunla ya da başka biriyle konuşmak istemiyordum. Gitmek için döndüğümde sorduğu soru beni olduğum yerde durdurdu.

"Sorun nedir?" diye alay etti. "Geçmiş sana yetişiyor mu?"

Başımı ona çevirdim, şimdi tüm dikkatim ondaydı.

"Babanı öldüren adam tarafından tutuluyor olman biraz ironik."

Şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Neden bahsediyordu? "Alexander'ın babası seninkini öldürdü," diye kayıtsızca bahsetti ama

Sesinde çok fazla zehir vardı.

Tanidik ela gözlü yaşlı bir kadın sesi titreyerek usulca konuştu: "O hiçbir zaman suçlu bulunmadı." "Lily bize Alexander Caldwell Sr.'ın masum olduğunu söyledi. Kızımız bize asla yalan söylemedi." Yaşlı bir adam ona sarıldı.

Elleri gözle görülür şekilde titriyordu, gözleri benden hiç ayrılmıyordu. Anında anlamıştım! Onlar annemin ailesi, büyükannem ve büyükbabamdı.

Haklıydılar, annem asla yalan söylemezdi. Yine de neden bana her şeyin Smith soyadıyla başladığını söylediğini anlamıyordum.

"Ne... Ne diyorsun sen?" Zihnim kontrolden çıkıyordu, bunların hiçbirini anlayamıyordum.

"Alexander'ın babası babanı bıçaklayarak öldürdü. Bunda ne var? Anladın mı?" Elizabeth tüm bunlardan tatmin oluyordu. "Annen Alexander'ın babasıyla yatan bir fahişeydi. Genlerinde olmalı. Kızın değil de oğlun olduğu için şükretmelisin, yoksa dünyada bir fahişe daha olurdu."

"Kapa çeneni, Elizabeth." Hayatımda ilk kez gördüğüm büyükbabam annemi savunuyordu. Elizabeth'e öfkeyle baktı ve Kalbim büyükannem ve büyükbabama karşı yumuşadı. "Ve torunumuz hakkında kötü konuşma. Torunumuzdan ya da torunumuzdan bahsetmeye bile hakkınız yok. büyük torun."

Büyükbabamın gözleri bana geri geldi, yüzlerinde derin bir hüznün ve yaşlılık kırılganlıkları vardı.

"Evet, doğru," diye alay etti Elizabeth.

Elizabeth'in ağzından çıkan her kelime beni her geçen saniye daha da kızdırıyordu.

İçimde öfke ve nefret kaynıyordu. Artık yeterdi, bu benim kırılma noktamdı. Kendimi Elizabeth'in önünde bulduğumda, ellerimi onun ince boynuna koyduğumu ve yüzündeki o sinsi, acımasız gülümsemeyi silene kadar sıktığımı hayal ettim. Aklımdan geçen tek düşünce onu susturmaktı.

Elimi kaldırdım ve olabildiğince sert bir şekilde öne doğru fırlattım. yüzüne çarptı. Ten tene temasın çatırtısı sessizlikte yankılandı

odanın. Acı titreşimleri avucumda başladı ve parmak uçlarıma kadar yayıldı.

Şok içinde, kırmızı avucuma baktım. Hayatım boyunca hiç kimseye vurmamıştım. Gözlerimi kaldırdığımda onun yanağında da aynı kırmızı izi gördüm. Elini yavaşça kırmızı yanağına götürürken gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu.

Hiç pişmanlık duymadım.

"Bir daha asla annemden bahsetme," diye öfkeyle tükürdüm, öfkem beni titretiyordu. "Brandon'dan, Alexander'dan ve benim ailemden uzak dur. Eğer bir daha ailem hakkında kötü bir şey söylersen," diye dişlerimi sıktım. "Bunların senin son sözlerin olduğundan emin olacağım."

Gitmeme fırsat kalmadan Elizabeth çığınca gülmeye başladı. Kadın deliydi!

"Her şeyi bildiğini sanıyorsun," diye bağırdı. "Ama hiçbir şey bilmiyorsun." "Bu kadar yeter, Elizabeth," Alexander'ın sesi arkamdan bana ulaştı

Dönüp sert yüzüne baktım, hiçbir duygu yansıımıyordu. Arzuyla yanabilecek o mavi gözler soğuk ve mesafeliydi. Büyükbabası da orada duruyordu. Bu sırada Alexander'ın babası korumacı bir şekilde yanımda duruyordu.

"Oh, bu çok eğlenceli, sevgilim," diye yanıtladı onu. "Seni ve aileni savunuyor. Ailenizin annesini nasıl mahvettiğini ve sonra da annesinin yayıncılık şirketini alarak bu işi nasıl bitirdiğinizi biliyor mu? İşte bu çok komik!"

Önce şaşkınlıkla ona, sonra da Alexander'a baktım.

"Neden bahsediyor bu?" Alçak sesle konuştum, kendi sesim bana garip geliyordu. İçimde bir fırtına koparken, sesim sakinliği yansıtıyordu. Belki de yaşadığım şoktandı?

Elizabeth'in manyak kahkahası daha da yükseldi ve başımı çevirdim. "Haber bile yok! İşte bu paha biçilemez. Annesinin mutluluğunu neredeyse ezmiş bir aileye gelin gidiyor ve hepinizi savunuyor."

Herkesin bakışlarını, sessiz fısıldaşmaları, Elizabeth'in memnun gülümsemesini ve Alexander'ın babasını da savunan kadının, büyükannemin yüzünden akan gözyaşlarını fark ederek tüm sahneyi dışarıdan izlediğimi hissettim. Hepsine bağırarak, burada görülecek bir şey olmadığını haykırmak istedim. Bunun yerine, bakışlarım bu odadaki pek çok yabancıнын üzerinde gezinirken orada öylece uyuşmuş bir halde durdum. Sonunda annemin neden gittiğini anlayabildim.

Bu tam olarak Elizabeth'in elde etmek istediği şeydi. Beni küçük düşürmek ve benden, Alexander'dan ve ailesinden intikam almak için iğrenç bir yol. Ben

Sorularımı sonraya bırakmak zorundaydım ve annemin mezarı üzerine yemin ettim ki hepsini öğrenecektim. Şu anda ne onunla ne de ailesiyle hiçbir şey yapmak istemiyordum. Şu anda ihtiyacım olan tek insanlar Brandon ve Layla'ydı.

Ama Elizabeth'in bundan kurtulmasına izin veremezdim. Onu yumruklayabilirdim ya da oyununu oynayabilirdim. Gerçi şu anda onu yumruklamak kulağa çok hoş geliyordu.

Bunu başarabileceğimi umarak Alexander'a döndüm. Orada buzdan bir heykel gibi duruyordu, babası ve büyükbabası onun aynadaki görüntüsüydü. Tanrım!

Bana yardım et, ama tüm bunları duyduktan sonra bile bu adamı hâlâ seviyordum. Bedenim hala onun gözleri altında tepki veriyor ve dokunuşunu arzuluyordu.

Mahkum... Başından beri mahkumdu.

Elizabeth'in alayını duydum ve harekete geçtim. Yavaşça kocama doğru yürüdüm, gözlerim onunkilere kilitlenmişti. Herkes merak içinde bizi izliyor, bir skandalın patlak vermesini bekliyordu. Önümde üç kuşak Caldwell erkeği vardı ve mükemmel bir skandal yaratabilirdim.

Ama o ben değildim. Her şeye rağmen onlar iyi adamlardı. Beni bedeniyle, sert ve tutkulu bir şekilde seven adamı düşündüm ve baştan çıkarıcı bir gülümseme toplamak için tek gereken buydu.

"Kocacığım," dedim ona alçak sesle ama odadaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Eve gitmeye hazır mısınız?" Bedenimi onunkine bastırırken kollarımı pazularına doladım.

Odada birkaç soluk sesi duydum ama kimseye bakmaya zahmet etmedim, gözlerim kocamın mavi bakışlarına kilitlendi. "Beni eve götür lütfen. Yarın Caldwell Yayıncılık'ta büyük bir günüm var, çünkü sen çok sevdiğim bir kocasın ve bana eşlik ettin."

Arzu gözlerini yakıyordu ve dudaklarına ulaşmak için ayak parmaklarımın ucunda yükseldim. Hareket etmiyordu ve bu bana balayı pikniğimizi hatırlattı, öpücüğümü bekliyordu. Dudaklarından birkaç santim uzaktaydım, nefesim hafifçe kesilmişti, odadaki herkes unutulmuştu. Ensemden tuttu ve ağzını dudaklarıma bastırdı, çaresizlik ve tutku vardı içinde.

Çok çabuk durdu. "Gidelim,"
diye mırıldandı.

Başımı babası ve büyükbabasına çevirdim. "Baba," başımı İskender'in

babasına doğru eğdim ve sonra büyükbabasına döndüm. "Büyükbaba, sen de gelecek misin?"

Ve hep birlikte seyircileri arkamızda bırakarak ayrıldık, Alexander ve ben el ele.

OceanofPDF.com

CHAPTER FIFTY

OceanofPDF.com

A Liberty'yi babamın kollarında görür görmez kanım dondu. Bana seslenenleri duymazdan gelerek insan kalabalığının arasından hızla geçtim. Dehşet üzerime çöktü, onu kaybetme korkusu yoğunlaştı.

Her adımda. Babamı Liberty'nin etrafında hiç istemedim. Ondan sakladığım bir sır daha vardı.

Bir sürü lanet sır. Daha önce beni hiç rahatsız etmezlerdi, ama Liberty ile sır istemiyorum.

Koridorda babam ve Liberty'nin kaybolduğunu gördüğüm odaya doğru ilerledim. İş arkadaşlarının sürekli araya girmesiyle ona ulaşmamın çok uzun sürdüğünü hissettim.

Oraya vardığımda karımın elini kaldırıp Elizabeth'e sert bir tokat attığını ve sesin odada yankılandığını gördüm. Babam Liberty'ye yakın durmuş, gözleriyle ona el kaldırmayı düşünebilecek herhangi bir tehdidi gözetliyordu. Büyükbabam da oradaydı. Bunu tam bir aile meselesi haline getirmek için sadece Maxim ve Brandon'a ihtiyacımız vardı.

Liberty'nin yüzünde hafif bir şokla eline bakmasını izledim. Sanki yaptığına inanamıyormuş gibiydi.

"Bir daha asla annemden bahsetme." Sesi öfkeyle titriyordu. "Ve Brandon'dan, Alexander'dan ve benim ailemden uzak dur. Eğer bir daha ailem hakkında kötü bir şey söylersen," diye tükürdü, sesinde öfke vardı. "Bunların senin son sözlerin olduğundan emin olacağım."

Kahretsin, karım beni gururlandırdı! Beni ve ailemi nasıl savunduğunu duymak beni çok heyecanlandırdı.

Elizabeth kıskanç bir deli gibi gülmeye başladı. "Her şeyi bildiğini sanıyorsun. Ama hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bu kadar yeter, Elizabeth." Onu tehdit etmeme gerek yoktu. O bir hataydı. Lily Smith'in yayıncılık şirketi için yasal satın alma evraklarını hazırlaması için onu asla işe almamalıydım. Gözleri bana dikilmişti ve içlerindeki çılgın şehveti görebiliyordum. Kendisinin ve ailesinin aldığı tüm kredileri iptal edeceğimi, bir telefonla onu mahvedebileceğimi biliyordu. Ama o mantığı çoktan aşmıştı.

Livy'nin ela gözleriyle karşılaştım ve bunun bardağı taşıran son damla olmaması için dua ettim.

Çünkü beni terk etmemesi için burada herkesin önünde dizlerimin üzerinde ona yalvarmanın ötesinde değildim. Onu, bize aldığım en yeni uzak şatomuza kilitlemenin ötesinde değildim. Onu elimde tutmak için ne kadar gerekirse yapardım.

Elizabeth, "Bu çok eğlenceli hayatım," diye devam etti ama benim gözlerim sadece karıma odaklanmıştı. Önemli olan tek şey oydu. "Seni ve aileni savunuyor. Ailenizin onun annesini nasıl mahvettiğini ve sonra da annesinin yayıncılık şirketini alarak bu işi nasıl bitirdiğinizi biliyor mu? İşte bu Çok komik!"

Karım kaşlarını çattı, Elizabeth'e baktı ve sonra tekrar bana döndü, anlamlı gözlerinde sorular vardı.

"Neden bahsediyor bu?" Sesi yumuşak bir fısıltı gibiydi.

Elizabeth'in manyak kahkahası daha da yükseldi. "Haber bile yok! İşte bu paha biçilemez. Annesinin mutluluğunu neredeyse ezmiş bir aileye gelin gidiyor ve hepinizi savunuyor."

Liberty'nin büyükanne ve büyükbabasının orada olduğunu fark ettim, büyükannesinin yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Onlar umurumda değildi. Oradaki kadınımda dışında hiç kimse ve hiçbir şey umurumda değildi. Onu çekmek, kollarımı ona dolamak ve herkese siktirip gitmelerini söylemek istedim. Onu onların kötü dillerinden ve incitici geçmişlerinden korumak istedim.

Bakışları bana geri döndü, güzel gözleri hüznü ve kesinlik doluydu. Onlarda kararını gördüm.

Yavaşça bana doğru yürüdü, gözlerimiz kilitlendi. Bana tokat atıp atmayacağını, çılgılık atıp atmayacağını ya da küfredip etmeyeceğini merak ediyordum. Hepsini hak etmişim, tüm Caldwell'ler onun nefretini hak etmişti. Ama yine de onun sevgisini istiyordum.

"Kocacığım," diye yumuşak bir sesle konuştu ve yetişkin hayatımda ilk kez kulaklarım kalbimin gümbürtüsüyle çınladı ve benden sonsuza dek nefret edeceğinden korktum. "Eve gitmeye hazır mısınız?" Koluma sarıldı ve vücudunu bana yasladı.

Lanet olsun! Ve kalbimin son parçası da gitmişti. İstemedem hepsini aldı.

Odada nefes sesleri duyuldu ama o benden hiç ayrılmadı. "Beni eve götür lütfen. Yarın Caldwell Yayıncılık'ta büyük bir günüm var, çünkü sen çok sevdiğim bir kocasın ve bana eşlik ettin."

Küçük bedeni ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve dudakları yavaşça benimkine uzandı. İçimdeki çaresizlikle onu karşılırsam korkutup kaçıracağımdan endişelenerek öpmesini bekledim. Ağzımdan sadece bir santim uzaktaydı ve benim

Onu ensesinden yakaladığımda ve ağzımı yumuşak dudaklarına yapıştırdığımda kararlılık pencereden dışarı çıktı. Ona ihtiyacım vardı, onun için çaresizdim ve hayatımda ilk kez kaybetmekten korkuyordum.

"Gidelim," dedim dudaklarına karşı, gözleri benimkileri yansıtan bir arzu pusuyla çırpınarak açıldı.

Başını çevirdi. "Baba. Büyükbaba, siz de gelecek misiniz?"

Tüm lanet toplumu arkamızda bırakarak saraydan geçerken Liberty'nin nasıl tepki verdiği inanamadım. Bunların hiçbirini sorun etmediğini düşünecek kadar aptal değildim. Ama o benim ve ailem için ayağa kalktı. Hiçbirimiz konuşmadık, babam ve büyükbabam da arkamızdan geldi. Otuz yılı aşkın bir süredir babam ve büyükbabam ilk kez yan yana duruyordu. Bu hepsi Liberty sayesinde oldu.

Saraydan çıkıp merdivenlerden iner inmez durdu ve bana doğru döndü.

"Seninle eve gelemem." Sözleri kabul edilemezdi. Onu ensesinden tuttum ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Gerekirse onu eve kadar öperdim, o da benimle eve dönecekti.

"Dur," diye emretti, küçük avucunu bana doğru bastırarak. "Beni öperken ya da bana bu kadar yakınken düşünemiyorum."

"Hayır." Benden uzaklaşmasına izin veremezdim. "Benimle eve geliyorsun. Ait olduğun yere."

"Alexander," diye uyardı büyükbabam.

"Hayır." Onu benden alabilecek kimse yoktu. Ne geçmiş, ne sırlar, ne de Callen. Kimsenin onu almasına asla izin vermeyecektim. Artık her şey ortadaydı ve onun için savaşacaktım.

Onun için hile yapar, çalar ve öldürürdüm. Sonunda babam oldum.

CHAPTER FIFTY-ONE

OceanofPDF.com

T Gözlerindeki parıltı sert, inatçı ve tutkuluydu ama üstesinden gelinmesi gereken çok fazla sır vardı. Annemin arkadaşlığını kabul etti. Üç kuşak Caldwell erkeği

Etrafımda. Ben farkında bile olmadan ne kadar zamandır hayatımın gölgesinde olduklarını merak ettim.

Babasına döndüm. "Annemin cenazesindeydin."

Alexander'ın ve büyükbabamın yüz ifadelerinde şaşkınlık fark ettim. "Evet," diye mırıldandı sesi. "Onu sevdim."

Başımı salladım. "Babamı öldürdün... Layla'nın ve benim babamı?"

Gözleri sessizlik içinde beni inceledi. Babam için pişmanlık duyduğumu söyleyemezdin. Eğer anneme tecavüz ettiyse, ölmeyi hak etmişti.

Sessiz kaldı, gözleri kıpırdamıyordu. "Annem seni seviyor muydu?"

"Evet." Sesi sert ve duygu doluydu. "O benim için yaratılmıştı."

Ondan vazgeçmek hayatımda yaptığım en zor şeydi." Alexander'a döndüm.

"Biliyor muydun?" Bildiğinden hiç şüphem yoktu ama bunu ondan duymak istiyordum. Orada kıpırdamadan durdu, gözleri beni delip geçti.

"Liberty," dedi büyükbabası yumuşak bir sesle. "Eve dönelim ve bu konuyu konuşalım." Hemen başımı salladım. "Konuştuktan sonra Cevaplarınız, size yemin ederim, eğer orada kalmak istemiyorsanız, sizi ve Brandon'ı gitmek istediğiniz her yere götüreceğim."

"Ben de," diye söz verdi babası.

"Siktir git," diye tersledi Alexander. "O benim karım. O bana ait."

"Alexander," diye hem büyükbabası hem de babası onu uyardı ama onları duymazdan geldi, gözleri öfkeyle ya da arzuyla yanıyordu. Artık emin değildim.

"Annemi sevdiysen mezarı üzerine yemin et," dedim babasına, sonra dedesine döndüm. "Sen de torunlarının hayatı üzerine yemin et."

İkisi de tereddüt etmedi.

"Tamam, evine gidip seni dinleyeceğim."

Alexander sertleşti ama babası ve büyükbabası başlarıyla onayladılar. Bizi bekleyen limuzine doğru ilerledik ve şoför kapıyı açtı. Önce büyükbabası, ardından babası bindi ve Alexander elini sırtımın küçük kısmına koyarak beni bekledi.

"Dokunma bana," diye fısıldadım alçak sesle. Yüzü, tüm duruşu stoikti. Onun da benim gibi incinip incinmediğini ya da herhangi bir duygu hissedip hissetmediğini anlayamadım.

Evine giderken yol sessizdi. Kimse bir şey söylemeye zahmet etmedi. Araba durur durmaz kendimi dışarı attım. Alexander'ın yardımını istemedim ya da elini üzerimde hissetmedim, ona olan arzuma boyun eğmekten korktum.

Hepimiz onun evine girdiğimizde döndüm. "Bunu muhtemelen çalışma odasında yapmalıyız. Her şey bir iş anlaşması olarak başlayıp bittiğine göre. Uygun görünüyor, sizce de öyle değil mi?"

Alexander'ın güzel çenesi birbirine sıkıca bastırılmıştı, dişlerinin gıcırdağını neredeyse duyabileceğime yemin edebilirdim.

Sonunda onu kızdırdım, diye düşündüm acı acı.

Maxim merdivenlerden indi. "Neler oluyor?" Babasını görünce telaşla baktı. "Babam neden burada?"

"Brandon nasıl?" Onun yerine ben sordum.

"Derin uykuda. Az önce kontrol ettim." Maxim'in gözleri hepimizin arasında gidip geliyordu. "Neler oluyor?"

"Gel ve partiye katıl," diye teklif ettim alaycı bir tavırla. "Belki bir iki şey öğrenirsin. Bugün çok şey öğrendiğimden eminim. Ama eğer her şeyi biliyorsan, lütfen yatağına git. Belki de buradaki tek cahil benimdir."

Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz yanlış olduğunu hissettim. Maxim'in gözleri acıyla parladı. Adımlarım duraksadı. Bu çok boktandı ve bunu biliyordum. Maxim'le yüzleşmek için döndüm.

"Üzgünüm Maxim," diye mırıldandım, elimi koluna koyarak.

"Endişelenme Livy. Sanırım ailemiz bunu hak etti." Elimi okşadı ve gözleri başımın üzerinde gezindi. Bakışlarını takip ettim ve ikimize de öfkelenen Alexander'la karşılaştım.

"Çek elini karımın üzerinden kardeşim," diye dişlerini sıktı.

Şok olmuş bir halde iri gözlerle ona baktım. Maxim hızla uzaklaştı, elim onun üzerinden yanıma düştü.

Sonunda aklım ve mantığım geri geldi. Çılgınca Alexander'a doğru yürüdüm ve parmağımla sert göğsünü işaret ettim. "Sakın bana Neandertal gibi davranmaya kalkma Alexander. Yeter artık. Duydun mu beni!"

Bakışları parmağımın defalarca dürttüğü göğsüne kaydı ve dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Sadece bana dokunduğun sürece karıcığım."

Elim sanki yanmış gibi geri çekildi.

"Sen delisin," diye mırıldandım, bakışlarımız kilitlenmişti; mavi gözleri içimi yakıyordu. Belki o aklını kaçırmıştı; belki de ben. Artık neyin normal olduğunu bilmiyordum. Bunu sindirmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Hepsine bir göz attım ve hızlıca, "Bunları değiştirmek için bir dakikaya ihtiyacım var," dedim. giysiler."

Üçü de başını salladı ve ben de aceleyle merdivenleri çıktım. Sadece bir Kendimi ve zihnimi toparlamak için bir dakika. Brandon'ın odasının önünden geçerken içeriye bir göz attım ve mışıl mışıl uyuduğunu gördüm. Uyurken yüzünde bir gülümseme vardı ve bana mutlu rüyalarını anlatıyordu.

Burada mutluydu. Alexander'ı, Maxim'i ve büyükbabalarını seviyordu. Onlar da onu seviyordu, bunu inkar edemezdim.

Ağır bir iç çekişle yatak odama doğru ilerledim ve kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz kapıya yaslanıp gözlerimi kapattım.

Pişmanlık, kayıp ve keder acı tadındaydı. Annemin geçmişinde bu kadar çok sır olduğunu hayal bile edemezdim. Alexander hepsini biliyordu; beni gördüğü andan itibaren tanımış olmalıydı.

Keşke bir şey söyleseydi... herhangi bir şey. Bugünden önce, bir geleceğimiz olmasını ummaya başlamıştım. Ama şimdi, nasıl umut edebilirdim ki? Bana babasının bir kadın için ailesini yok ettiğini söyledi. Annem için olduğunu biliyordu. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. O zaman neden benimle evlensin ki?

Elimi kaldırıp göğsümü ovuşturdum. Görünüşe göre bugün bütün gün bunu yapmıştım. Callen beni mihrapta terk ettiğinde hissettiğim acı bunun yanında hiçbir şeydi. Bununla kıyaslandığında acıyı düşünemezdim bile.

Ama bu... bu acı içimi parçalıyordu.

Elbisenin fermuarını açınca yumuşak kumaş aşağıya düştü ve ayaklarımın dibinde birikti. Elbisenin içinden çıktım, ayakkabılarımı tekmeledim ve elbisemi aramaya koyuldum.

Kıyafetler. Kot pantolonumu giydim, uzun kollu pembe bir üst ve pembe bir ayakkabı ile eşleştirdim.

Aynadaki yansımamı yakaladığımda, dış görünüşüme hayret ettim. Çünkü içim karmakarışıktı. Kalbim annem, kız kardeşim, kocam, onun ailesi... bizim için kan ağlıyordu. Herhangi birimizin bunu yarasız atlatması için bir mucize gerekirdi. Hepimiz kendi görünmez yaralarımızı taşıyorduk ve görünüşe göre hepsi annem ve Alexander'ın babasıyla başlamıştı.

Gözlerim İskender'in daha önce boynuma taktığı kolyeye takıldı. Gözlerimi kapattığımda dudaklarını hâlâ boynumda hissedebiliyordum. Şimdiye kadar dikkat etmemiştim ama çok güzeldi, zengin bir gözyaşı damlası zümrütle süslenmişti. Pahalı görünüyordu. Hızlıca klipsini açtım, çıkardım ve makyaj masasının üzerine koydum.

Tekrar aşağıya indim. Bütün adamlar hâlâ onları bıraktığım yerdeydi, lobi ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Son basamağı inerken, Alexander bana doğru yürüdü.

"Liberty, konuşmamız gerek." Sesi güçlüydü.

Alexander inanılmaz derecede güçlüydü; küçük yaştan beri öyle olmak zorundaydı çünkü babası ve annem onun gençliğini çalmıştı. Ona hayrandım,

Her ne kadar hilekârlığı acı verse de. Etrafındaki herkes için koruyucu ve güçlüydü. Şu anda benim aksime; içim titriyormuş gibi hissediyordum.

"Konuşuyoruz Alexander," diye cevap verdim sakın bir sesle, içimde kaynayan duyguların aksine. "Ailenin bana her şeyi anlatmasını istiyorum. Artık sır yok."

Çenesi sıkıştı ve yüzüne dokunmamak için ellerimi yumruk yapmak zorunda kaldım.

"Hadi siz ikiniz," diye araya girdi babası ve ben de Alexander'a sırtımı dönerek çalışma odasına girdim.

Herkes etrafına oturdu ve ben de son sandalyeye oturdum.

"Kahretsin, hepimizin bir arada oturduğunu hiç hatırlamıyorum," dedi Maxim. "Livy, insanları bir araya getirme konusunda kesinlikle çok iyisin."

Ona kaşımı kaldırdım. Sanırım bu boktan duruma bakmanın bir yolu da buydu.

Alexander şöminenin yanındaki yerini aldı ve şömineye yaslandı, sonra hepimiz sessizce oturduk. Neyi beklediğimizden bile emin değildim.

Alexander sessizliği bozarak, "Sorularını sor, karıcığım," dedi.

Artık beni adımla çağırıyor. Artık onun için sadece bir unvan mıyım?

Çok fazla sorum vardı. O kadar çok sır vardı ki, nereden başlayacağımı ya da kiminle başlayacağımı bilemiyordum. Sadece bu işi bitirmem gerekiyordu.

Alexander'ın bakışlarıyla karşılaştım. "Onun yayıncılık şirketini aldın mı?" "Evet." Zerre kadar pişmanlık duymadım.

"Neden?" diye sordum. İş önemsizdi ama sahip olduğu tek şeydi. "Değerli değildi ya da çok para etmiyordu. Neden?"

"Caldwell ailesi hakkında bir haber yayınlayacaktı," diye sertçe cevap verdi, soğuk tavrı geri gelmişti. "Ailemizi bu kadar kötü bir duruma sürüklemesine izin veremezdim. tekrar kir."

Zerre kadar pişmanlık yok! Bu acımasız adam karşısında ağzım açık kaldı. Bu kadar zalim ve acımasızken onu nasıl sevebilirdim?

Ayağa kalktım, bu adamı istediğim için, onu sevdiğim için kendimden nefret ediyordum.

"Annemin nasıl öldüğünü biliyor musun?" Sesim bir fısıltı gibiydi, kalbimin her atışı göğsümde acıya neden oluyordu. Odada Caldwell'in tüm adamları vardı ama ben sadece birine odaklanmıştım. "Onu banyoda yerde, kendi kanıyla dolu bir havuzun içinde buldum. Kendini öldürmüştü. O günden iki hafta önce onu terk ettim..." kelimeler boğazımda düğümlendi. Onu terk ettim. Evet, bu her şeyi özetliyordu... Onu *terk ettim*.

Onu. Onun yanında olmalıydım. Tanımadığım bir babaya bu kadar kafayı takmak yerine Alexander Caldwell'in yayıncılık şirketini elinden almasına karşı diş diş mücadele etmeliydim. "O şirket onun hayatıydı. Sende çok şey var. Neden, Alexander?"

Karşımda metanetli, özür dilemeyen, soğuk bir insan duruyordu. "Cevap ver bana, lanet olası!" Onun söylediğini duymaya, açıklamaya ihtiyacım vardı. I bu kadarını hak ediyordu.

"En son bir skandal olduğunda," diye başladı, "Maxim küçük bir çocuktur. Onu koruyabildim ve işi geri getirdik ve aile ismi yavaş yavaş toparlandı. Bu sefer, bunu ilk elden yaşayacaktı. Ve büyükbabam bu yaşta bunu tekrar yaşayamazdı."

Arkamdan bir nefes sesi yankılandı ama bakışlarımı bu adamdan ayıramadım. Annemin beni tüm sırlardan ve korkunç geçmişimden koruduğu gibi o da küçük kardeşini koruyordu. Bunu neredeyse anlayabiliyordum ama şimdi bu durum geri kalanımız için çok daha kötü bir hal almıştı. Bunu anlayabiliyordum ama affedebileceğimden emin değilim.

"Ah, Alexander," diye fısıldadım usulca, omuzlarındaki tüm ağır

yükten pişmanlık duyarak. Ve bunun büyük bir kısmı ailemden kaynaklanıyordu. Çok acımasız ama bir o kadar da koruyucu olabiliyordu. Bir aileden daha azını bekleyemezdim.

genç yaşımdan beri ailesini koruyan bir adam. Bu onun DNA'sına işlemiş.

Onu sevmeme şaşmamalı, diye fısıldadı zihnim. Ailesini çok önemsiyor ve onu şiddetle koruyordu.

Avucumu alnıma koydum. Ailesini mahveden kadının kızını asla sevmeyecekti. Sadece gitmek ve tüm bunları unutmak istiyordum. Keşke hiçbirini öğrenmeseydim ve annemin bana anlattığı bu tüketen sevgiyi hiç öğrenmeseydim.

Belki de beni uyarmaya çalışıyordu? Çünkü bu çok acı veriyordu.

"Liberty," diye konuştu babası, gözlerim yavaşça ona kaydı. Ben yapmadım

hiçbirini görmek istemedim. Hepsi bana Alexander'ı hatırlatıyordu. Söylenen her kelime, kocamla aramdaki kılıcı daha da keskinleştiren daha fazla sırrı ortaya çıkardı. "Sana her şeyi anlatmadım."

"Elbette daha fazlası olacaktı," diye alay ettim teslimiyetle. Bu gece bu yalanlar evi yanıyordu.

"Annemi seviyordum ama ikimiz de evliydik," diye söze başladı.

"Umurumda değildi. O... bizim bir ilişkimiz vardı. Birkaç yıl boyunca. Hamile kaldı ve ben ailemi terk etmeye hazırdım, sadece onu istiyordum."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım şok içinde. "Eğer bana babam olduğunu söylersen yemin ederim kendimi kaybederim. Aman Tanrım... Bu kadarı da fazla!"

"Hayır, hayır," diye beni temin etti. "Bebegi kaybetti."

En kötü türden bir rahatlama olmasına rağmen rahatlayarak nefes verdim.

"Henry'den ayrılma konusunda kararsızdım. Yuva yıkan biri olma fikrinden hoşlanmıyordum ama gerçek şu ki, ben onsuz bir ölüydim. Sadece onun yanında canlanıyordum. Bunu çok uzun süre düşündü. Henry şiddet nöbetlerinden birine girdi ve ona çok sert vurdu. Bebeğini kaybetti." Derin bir nefes aldı,

Gözleri uzak ve hüzünlü. "Depresyona girdi, ikimiz de evli olduğumuz için bunu hak ettiğine inandı. Artık beni görmek istemiyordu. Gittikçe daha da derine battım, kendimi rahatlatmak için viskiye daha fazla yöneldim.

Unut onu. Hiçbir şey işe yaramadı. Ben alkolün içinde boğulurken, o Henry ile olan evliliğinde kötü muameleye maruz kaldı. Bütün bir yıl geçti ve o Beni gör. Henry giderek şiddete başvurmaya başladı. Onu takip ettim ve hastane ziyaretleri sıklaştı. Kırık kol, kırık bilek, morarmış göz." Durdu ve ben nefesimi tuttum, kalbimin her atışı onun için acıyordu.

Keşke annem için daha iyisini yapabilseydim. O çok daha iyisini, çok daha fazlasını hak ediyordu.

"Çevremden onun hamile olduğunu duydum. Sevdığım bir kadının başka bir adamın çocuğunu taşımasını kıskandım. Bu yüzden daha çok içtim. Zaten iyi bir baba değildim, Lily sürekli takıntımdı. Onu istiyordum, hayatım ona aitti, birlikte çocuklarımız olmalıydı ama ona sahip olamıyordum. Sonra bir gece Lily beni aradı. Uzun zamandır beni aramamıştı.

ve telefonlarıma cevap vermeyi reddetti. Histerik bir haldeydi ve bana ihtiyacı olduğu için mutlu bir şekilde yanına koştum."

Durdu ve gözleri bana kaydı. "Ona çok benziyorsun, sesin bile. Gözlerimi kapatsam, o olduğuna yemin edebilirim. Bu bir lütuf ve lanet."

"Çok özür dilerim." Bir tutam saçı yüzümden uzaklaştırırken ellerim titredi. Gözlerinde o kadar büyük bir acı vardı ki, kalbim ona gitti.

"Senin kokun hariç," diye devam etti. "Şakayık kokuyordu." Başımı sallayarak onayladım. Bu oydu. "Her şeyi bilmek istediğine emin misin? Geri dönüşü yok."

Şimdiye kadar öğrendiğim her şeyi keşke bilmeseydim diye düşündüm. Ama keşif yolunda artık duramayacak kadar ilerlemiştim. Tekrar oturdum, gözlerim Alexander'ın babasına dikilmişti.

"Evet, eminim."

"Bu kısmı sadece annen ve ben biliyorduk. Ona ulaştığımda güzel yüzü morarmıştı, kolu kırılmıştı ve topallıyordu. Elbisesine kan bulaşmıştı. O kadar çok kan görünce kalbimin durduğunu hatırlıyorum. Öleceğinden korkmuştum, çünkü bir insanın bu kadar çok kan kaybederek hayatta kalmasına imkân yoktu. Ama bu onun kanı değildi. Henry'nin kanıydı. Henry öfkelenmişti ve o da doğmamış bebeğini kurtarmak için ona karşılık vermişti."

Tutmaya çalıştığım bir inilti kaçtı ve elimi ağzıma bastırdım. Gözlerimden yaşlar süzüldü ve bir nehir gibi yüzümden aşağı aktı. Nefes almak neredeyse imkânsızdı.

"Neden?" Tıkandım. "Eğer o... eğer o -" Kelimeleri çıkaramadım.

"Tecavüz ettiyse?" diye sordu. Babamın anneme tecavüz ettiğini duyunca odada keskin bir nefes sesi duyuldu ve utanç içimde kabardı. "Öğrendiğimde ben de aynı soruyu sordum. Kaybettiği bebeği olduğunu, onu geri alma şansı olduğunu söyledi. O sadece ve sadece onundu."

"Tanrım," diye fısıldadı Maxim, unuttuğu ailesini geri getirerek. "Herkes onu senin öldürdüğünü düşündü. Hapiste, mahkemede geçirdiğin onca ay..."

Başını salladı. "Bundan hoşlanmadı. Onu suçu üstlenmeme izin vermeye ikna edebilmemin tek nedeni hamileliği idi. Evrak işlerini ben ayarladım, İsim değişikliği, her şey, böylece yeni bir başlangıç yapabilecekti. Bunu hak etmişti, buna ihtiyacı vardı. En iyi avukatları tuttum ve suçlamalardan kurtuldum ama insanlar istediklerine inandılar. Sen doğduğunda, eski Lily'nin geri geldiğini görmeye başladım. Benim için her şeye değerdi. Ama suçluluk duygusu onu yavaş yavaş öldürüyordu. Henry'nin ona yaptıkları görünmez bir iz bırakmıştı. Geçen her yılla birlikte, Adımı temize çıkarmak istiyordu ve senin iyiliğin için onu bu işi bırakmaya tekrar ikna etmem gerekecekti."

"Ona geçmişi ve babamın kim olduğunu sorup durdum." Sesim çatallaştı, utançtan ağırlaştı. "Ama neden senin adını lekeleyecekti?"

Başını iki yana salladı. "Eğer Lily'yi iyi tanıyorsam, ki onu da kendimi tanıdığım kadar iyi tanıdığımı inanıyorum, o gün olanları yayınlayacaktı. Adımı temizlemek için, lekelemek için değil."

Annemin büyük, nazik bir kalbi vardı. Sevdiği adamın işlediği suçun sorumluluğunu taşımasının onu ne kadar rahatsız ettiğini hayal bile edemezdim.

"Neden Smith?" Annem her şeyin Smith soyadıyla başladığını söyledi. "Annem bana geçmişiyle ilgili tek ipucunu söyledi. Her şeyin Smith ile başladığını söyledi."

Babası pencerenin dışındaki karanlığa baktı. "Birlikteyken kullandığımız son isimdi."

Her şeyi tüketen aşkının başladığı ve bittiği yerd. Onu bu kadar çok sevip de annemle ilgili bu kadar çok ipucunu nasıl kaçırmış olabilirdim?

Gözlerim Alexander'a, uzun zamandır bu yükü taşıyan, şiddetle koruyucu, acımasız kocama gitti. O bu ailenin temel taşı olmuştu. Şimdi bildiğim her şeyi bilerek onu izlemek zordu. Benim ailem onun ailesine çok fazla kalp ağrısı getirmişti. Önceleri onu affedemeyeceğimi düşünüyordum ama onun affına ihtiyacı olan bendim. Benimle aynı odada bulunmaya bile nasıl dayanabiliyordu? Babasından ve annemden bu kadar nefret ediyorsa neden benimle evlendi? İntikam için miydi?

"Teşekkür ederim," diye yutkundum ve babasına dönüp baktım. Gitmem gerekiyordu. Burada kalamazdım. Geçmişin tüm hayaletleri etrafımızda dönüyor, beni yutmakla tehdit ediyordu. Umutsuzluğa kapılmanın eşiğindeydim ama güçlü kalmam gerekiyordu. Brandon için.

Tekrar ayağa kalktım, kapıya doğru ilerlerken adımlarım ağırlaştı. "Nereye gidiyorsun?" Alexander'ın sesi beni durdurdu.

Kalbim çok ağırlaştı, yorgunluk her gözeneğimden süzüldü. "Brandon'ı alıp gidiyorum."

"Hayır."

Kalbim içten içe kanarken kafamı kapıya vurmak istedim. Alexander'dan vazgeçmek yaptığım en zor şeylerden biri olacaktı ama başka yolu yoktu.

Güçlü kalmam gerekiyordu. "Artık bunu seninle yapamam Alexander. Her şey bitti."

"Lanet olsun," diye bağırdı. "Brandon'ın ortak velayetine sahip olduğumuzu unutma. Sen burada kalıyorsun. Burası senin evin; burası onun evi."

"Hayır. Burası *senin* evin Alexander." Onu reddetme sırası bendeydi. İçten içe ölüyordum ama kalmaya dayanamıyordum. Eğer kalırsam onu sevecek ve her geçen gün ona daha çok ihtiyaç duyacaktım. Bana kızacak ve sonunda beni terk edecekti. Babamı ve annemi yaptıklarından dolayı hor görüyordu. Bizim

Geçmişim yeterince mahvetmişti. Benden geriye kalanları kurtarmalıyım. "Burası benim evim değil. Bir anlaşmamız vardı. Sen istediğini aldın. Ben istediğimin sadece yüzde ellisini aldım. Ortak velayet konusunda ısrar etmek istiyorsan, tamam. Ama bu gece onu alıp gidiyorum. Sakın beni durdurmaya kalkma."

Çalışma odasından çıkıp kalbimi ve ruhumu geride bırakarak Brandon'ın odasına doğru yürüdüm.

CHAPTER FIFTY-TWO

OceanofPDF.com

A Her kirli sır açığa çıktıkça karımın canı daha çok yanıyordu. Gözyaşları güzel gözlerinden yüzüne dökülene kadar parlıyordu ve karnına bir yumruk gibi iniyordu. Onu korumak, kollamak istedim.

tüm kalp acısından. Ailelerimizin korkunç geçmişinden korunmalıydı. Onu daha iyi korumalıyım. Mutlu olmayı hak ediyordu; onu mutlu etmeliydim.

Çalışma odamdan ve hayatımdan çıkıp gidişini izlerken öfke, korku ve çaresizlik beni tüketti.

Arkasına bile bakmadan beni nasıl terk edebilirdi? Kısa bir süre içinde o ve Brandon benim tüm dünyam olmuştu. Onlar benim için önemliydi. hayatımdan daha fazla. Onsuz olma düşüncesi bile dayanılmazdı. Sanki biri göğsüme bir bıçak saplamış gibiydi. Böyle hissetmiş olmalıyım, çünkü kalbimin kanadığına yemin edebilirim. Ruhum ona olan ihtiyacımdan titriyordu ve o daha odadan çıkmamıştı bile.

Bunun olmasına asla izin veremezdim. Kapıya doğru yürüdüm, tek amacım Liberty'ye ulaşmak ve onun bir yere gitmesini engellemekti.

Onsuz yaşayamazdım. O benim özümdü, kalp atışımdı. Onsuz bir hayat kasvetli bir varoluş olurdu. Tıpkı babamın Zambağı olmadan olduğu gibi, ben de bir kabuk adam olurdum.

"Nereye gidiyorsun, Alexander?" Babamın sesi bana ulaştı. "Onun gitmesini engelleyeceğim."

Babamın eli omzumdaydı ve ben onu sıktım. "Oğlum, bırak onu ve kendini toparla."

"Hayır," diye bağırdım babama. Geçen her saniye benden biraz daha uzaklaşıyordu.

"Alexander," diye uyardı büyükbabamın sesi. "Çok zorlarsan onu kaybedersin."

"Siktir et, o benim karım. O bana ait." Bunu biliyordu ama kabul etmeyi reddediyordu. "O bunu biliyor." O benim oksijenim, her şeyimdi.

Babamın eli omzumda sıkılaştı, beni geride tuttu ve yumruğumu sıkıp duvarı yumruklarken Liberty'yi kaybetmenin tüm öfkesi ve korkusu içimde yandı. Eğer bırakmazsa, sıradaki o olacaktı. O ne yaptı? Biliyor musun? Yıllardır ortalıkta yoktu. Babamı kendimden uzaklaştırmaya çalışırken Maxim arkamdan yaklaştı ve beni geri çekti.

"Kes şunu Alexander. Kendine çeki düzen vermezsen bu öfkenle karının ve Brandon'ın ödünü koparacaksın." Maxim haklıydı ama onu görmeye, gözümün önünde ve kollarımda olmasına ihtiyacım vardı. Onu sertçe ittim, benimle boy ölçüşemezdi. Kalacağını bilmem gerekiyordu. Bize bir şans vermesi için ona yalvarmalıyım; birlikte iyiydik. Daha da iyi olabilirdik.

"Alexander," babam son bir saat içinde benim adımları tüm hayatından daha çok anmıştı. "Kendin söyledin, ortak velayet sende. O gidemez. Onu biraz rahat bırak ve bir plan yap. Onu üzerinden atmak değil Onu omuzlarından tutup bir kuleye hapsetmek gibi bir plan değil, onu sevdiğinizi görmesini sağlayacak bir plan."

Kahretsin, evet onu seviyordum. Bunu göremiyor muydu? Onun için çıldırıyordum, zekâsını, gülüşünü, kıvılcımını, meydan okuyuşunu, ruhunu, her şeyini seviyordum. Ona yeni anılar, mutluluk, tüm sevgimi vermek istiyordum... ihtiyacı olan her şeyi ve her şeyi. Onun için her şeyi yapardım.

Her zerremi tüketti.

CHAPTER FIFTY-THREE

OceanofPDF.com

I

Brandon'ı yatağından kaldırdım, neredeyse hiç kıpırdamadı.

Merdivenlerden indiğimde Maxim, babası ve büyükbabası lobideydi. Daha çıkmamıştım bile ama şimdiden içimde bir ölü hissettim. I

doğru şeyi yapıyordum ama bu doğru gelmiyordu. Alexander'ın kollarını etrafımda hissetmek istiyordum. Tıpkı kâbus gördüğümde yaptığı gibi bana sarılmasını istiyordum. Tanrım, tüm o çirkin geçmişi silmek istiyordum ama yapamıyordum. Daha fazla zarar görmeden buradan gitmeliydim.

"Taksiye binerim," dedim onlara.

"Hayır," diye itiraz etti büyükbabası. "Söz verdiğim gibi şoförüne ikimizi de eve bırakmasını söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim." Konuşmak acı veriyordu.

Bu sabah uyandığımda Alexander'la aramda kaç tane hayaletin dolaştığını asla tahmin edemezdim. Gözlerim kocamı bir kez daha görebilmek umuduyla lobide gezindi. Tam bir bunalımdaydım. Öğleden sonra onu öldürmek ve terk etmek istemiştim. Şimdi ise bir bir an için.

Maxim ve babasına döndüm, Brandon kollarımdaydı.

"Yani bu küçük adam benim torunum mu?" Alexander'ın babası usulca fısıldadı ve anlaşılmayı mühürledi. Onu sonsuza dek sevecektim. Elini usulca başının üzerine koydu.

"Bana en iyi amcanın ben olduğumu söyledi," dedi Maxim'in sesi boğuk çıkmıştı. "Onunla görüşmeye devam etmek istiyorum."

Başımı salladım. Brandon'ın bana olduğu kadar onlara da ihtiyacı vardı. Onları da seviyordu. Bunu ondan asla alamazdım. Benim de onlara ihtiyacım vardı. Benim için önemli hale gelmişlerdi.

"Tekrar teşekkür ederim," diye yumuşak bir sesle konuştum. "Her şey için." Alexander'ın babasıyla gözlerimi kilitledim. "Annemle ilgilediğin için teşekkür ederim."

Başını hafifçe eğdi ve ben de onlara arkamı dönmek zorunda kaldım ya da dökülmek üzere olan gözyaşlarımı görmelerini göze aldım. Kalbimin tıpkı annemi kaybettiğim günkü gibi acıdığına yemin edebilirdim. Herkesi kaybetmeye devam ettim.

Kapıyı kapatıp hepsini arkamda bırakır bırakmaz, tuttuğum gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya başladı. Alexander'ın büyükbabası beni bekliyordu ve Brandon'ı tutarken gözyaşlarımı silmek için uğraştım. Ağlamak anlamsızdı.

Benim için arabanın kapısını açtı ve ben de koltuğa kaydım. Alexander'ı göreceğime dair aptalca bir umutla camdan dışarı baktım ama orada değildi. Birkaç hafta içinde hayatıma, ruhuma ve kalbime yerleşmişti. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

"Ailemizin bir parçası olmaktan vazgeçme. Alexander'dan da vazgeçme." Sesi beni ürküttü.

"Bay Caldwell -"

Sözümü kesti. "Şimdiden Bay Caldwell'e mi döndük? Lütfen bana Büyükbaba deyin."

"Tamam." Çok yorulmuştum. Bugün en hafif tabirle iyi bir gün değildi.

"Sen ve Alexander birbiriniz için iyisiniz."

"Bunca şeyden sonra bunu nasıl söyleyebiliyorsun?" diye mırıldandım sefilce. "Bu bir felaketti, en başından beri kıyamete doğru gidiyordu -"

"Onu seviyor musun?" Sorusuyla sözümü kesti. Açıktı, çok açıktı.

"O kadar basit değil." Alexander'la hiçbir şey basit değildi.

"Benim yaşıma geldiğinizde, aslında bu kadar basit olduğunu öğreniyorsunuz. Torunumu seviyor musun, Liberty?"

Onu o kadar çok seviyordum ki canım yanıyordu. Zorba tavırlarıyla beni delirttiğinde, koruyucu bir pislik gibi davrandığında ya da soğuk bakışlarıyla bana baktığında bile.

Dürüst olup olmamayı tartışırken dudağımı çiğnedim. Ona yalan söylemeliydim. Daha fazla kalp ağrısına ihtiyacım yoktu. Ve onu sevip sevmediğimin gerçekten bir önemi yoktu. Artık aramızda o kadar çok şey vardı ki. Annemin babasıyla olan geçmişi, annemin yayıncılık şirketi, Callen'la her ne yapıyorsa, tüm o yalanlar ve aldatmacalar. Artık neyin gerçek olduğundan emin değildim.

"Onu sevip sevmememin bir önemi yok," dedim sonunda ona.

"Canım, önemli olan tek şey bu. Lütfen açık fikirli ol ve
"Bana, kurduğumuz aileden vazgeçmeyeceğine söz ver."

"Tamam," diye mırıldandım onu yatıştırmak için.

"Güzel," diye yanıtladı memnun bir şekilde. "Senden tek istediğim açık fikirli olman. Eğer torunumu tanıyorsam, ki onu çok iyi tanıyorum, senin için gelecek ve istediğini elde edene kadar vazgeçmeyecektir."

Nedir bu? Birinin bana bunu açıklamasını istiyorum, diye düşündüm kendi kendime.

"Şoförün sizi nereye götürmesini istediniz?" diye sordu.

"Layla'yı arayayım." Umarım hâlâ uyanıktır. Şimdi onun arkadaşlığına ihtiyacım vardı. Telefon numarasını çevirdim ve çalmasına izin verdim. Tam uyuduğundan ve cevap vermeyeceğinden emin olduğum anda telefonu açtı.

"Merhaba," sesi uykuluydu. "Layla, benim."

"Her şey yolunda mı?" Sesi telaşlıydı, yatağında bir kıpırtı duydum.

"Evet. Yalnız mısın?" Eğer bir erkeği varsa onun evine gitmek istemedim.

Orada. Brandon'ın alnına nazık bir öpücük kondurdum. Lena oğlunu böyle bir felakete sürüklediğim için beni döverdi.

"Evet, yalnızım."

"Brandon ve ben senin evinde kalabilir miyiz?" "Kesinlikle. İyi olduğuna emin misin?"

"Evet. Yirmi dakika içinde orada olacağız. O zaman görüşürüz."

Telefonu kapattım ve Alexander'ın büyükbabasına adresi verdim. Eski evime de gidebilirdim ama bir arkadaş'a ihtiyacım vardı. Layla'ya sahip olmak ve tüm bu baba işini çözmek, birlikte katlanabilirdik.

Brandon kollarımda kıpırdandı, başını kaldırdı.

"Nereye gidiyoruz Livy?" Sesi uykuluydu. "Bir süre Layla'yla kalacağız."

"Alexander da geliyor mu?" Brandon'ın uykulu sesi umut doluydu.

"Hayır, bu sefer değil," diye fısıldadım. "O gerçekten çok meşgul işe. Uyumaya devam et."

"Peki ya Maxim?" diye sordu, uykuya dalarken.

"Evet, onu birkaç gün içinde göreceğiz." Onları seviyordu ve onlar ailesinin bir parçasıydı.

Şoför Layla'nın evinin önünde durana kadar yolun geri kalanını sessizce gittik.

"Liberty," Alexander'ın büyükbabasının sesi alçaktı ve arabadan inmeden önce beni durdurdu. "Oğlumun ve annenin mutlu olmalarını dilemediğim tek bir gün bile yok. Kendi mutluluğunun olasılığını bir kenara atma. İnsanlar hata yapar. Önemli olan affetmektir."

Arabadan indiğimde, "Yarın seni yayınevinde göreceğiz miyim?" diye sordu.

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum," diye mırıldandım. "Beni artık orada istemene bile şaşırdım."

"İstiyorum."

"Alexander ve Maxim böyle hissetmeyebilir."

Kıkırdadı, gerçekten kıkırdadı. "Canım, sen bizim ailemizin bir parçasısın.

Artık senden asla vazgeçmeyecekler."

Kaşlarımı çatarak ne demek istediğini merak ettim. Hayır demeliydim. Ona tüm bağlarımı koparmak istediğimi söylemeliydim ama doğrusu söylemedim. İyi hissettirdi.

ailenin bir parçası olmak. Sadece başımı salladım ve o da ekledi, "Seni alması için bir araba göndereceğim."

CHAPTER FIFTY-FOUR

OceanofPDF.com

I Alexander'ın avukatından, Alexander'a veya Brandon'a haber vermeden ülkeyi veya şehri terk etmemem gerektiğini bildiren bir e-posta almam yirmi dört saatten az sürdü.

önce avukatları.

İçimde önce öfke yükseldi, hemen ardından ezici bir üzüntü geldi. Gülünç bir yanımda onun peşimden gelmesini, beni istediğini, Brandon'la beni sonsuza dek hayatında görmek istediğini söylemesini ya da en azından beni aramasını istiyordu. Ama o bunların hiçbirini yapmadı. Minnettar olmalıydım ama hayal kırıklığına uğramıştım. Ama o zaman ne bekliyordum ki? Kalmamı istedi ve ben hayır dedim. Evet, kesinlikle bir terapist gitmeliyim.

Tanrım, onu çok seviyordum. Bir adam beni nasıl bu kadar çileden çıkarabilir ve aynı zamanda onu sevmemi sağlayabilirdi?

Her şeyi kabullenemiyordum. Sanki tüm dünyam tek bir günde yıkılmış ve yanmış gibiydi. Annem, babam tarafından olabilecek en kötü şekilde istismar edildi. Babamı öldürdü ama suçu Alexander'ın babası üstlendi. Kocam, anneme olan saplantısı yüzünden onları terk ettiği için babasından yıllarca nefret etti. Aile işleriyle ilgilenmek ve lekeli bir soyadına katlanmak gibi ağır bir sorumluluğu omuzlarında taşımak için çok gençti. Ve ben onu seviyordum.

Evet, kesinlikle iyi bir terapist gitmeliyim.

"Neden deli bir kadın gibi boşluğa bakıyorsun?" Kız kardeş olsun ya da olmasın, Layla hala bir baş belası olmayı ve beni çıldırtmayı başarıyordu.

Son yirmi dört saat içinde beni pek çok kez düşüncelerimin içinde kaybolurken yakaladı. Nedenini biliyordu ama bunu yüksek sesle söylememi istiyordu. Söyleyemedim.

Çünkü o zaman geri dönüşü yokmuş gibi hissedecektim.

"Alexander'ın avukatı bir e-posta gönderdi," diye cevap verdim.

"Ne?" Çılgılığı başımı ağrıttı. Fazla uyuyamamıştım. "Evet, ama önemli bir şey değil," dedim ona, şimdiden söylediğime pişman olmuştum
Hiçbir şey.

"Gerçekten mi?" Bana şüpheyile baktı, söylediğim tek kelimeye bile inanmamıştı. "Evet."

Buna şaşırmamalıydım. Ne de olsa Alexander şirketini yönetmeye ve ailevi ve kişisel tüm işlerle ilgilenmeye alışkındı. Brandon söz konusu olduğunda ve bu evlilik sona erdiğinde ailesinin varlıklarının korunmasını sağlayacaktır.

Sözüne sadık kalan Alexander'ın büyükbabası bir araba gönderdi. Brandon kreşe gitti, ben de sabah yayınevine gittim, ta ki Maxim öğle yemeğinden sonra beni eve gönderene kadar. Berbat göründüğümü söyledi. Tanrı biliyordu ki
Cehennem gibi.

"Benim gözetimimde hastalanmayacaksın," diyerek beni nazikçe arabaya bindirdi ve şoföre beni eve götürmesini söyledi. Ona kimsenin gözetiminde olmadığımı ve kimseyi ilgilendirmedığımı söylemek istedim ama o kapıyı kapattı ve bilerek gülümsedi. O anda bana ağabeyini o kadar çok hatırlattı ki ağlayacak gibi oldum.

İşte buradaydım. Günün ortasında, Layla'nın evinde, boşluğa baktığım için inceleniyordum. Uyumaya çalışmanın bir anlamı yoktu, Alexander olmadan uyuyamazdım.

"Her şeyi yapmasına izin mi vereceksin?" Layla'nın sorusu bir an için kafamı karıştırdı ama sonra hatırladım. Evet, avukatından gelen e-postadan bahsediyorduk.

Omzumu silktim. "Hayır, ama bugün bununla uğraşmayacağım."

Her şeyden sonra, mesafemi korumam daha iyiydi. Onun dokunuşunu, kokusunu, arzuyla yanan mavi bakışlarını unutmak için zamana ihtiyacım vardı.

Alexander'ı tanıdığım için, karşılık vermek beni daha da üzmekten ya da kızdırmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Belki kızmak daha iyiydi ama bugün buna hiç enerjim yoktu. Bu yüzden yanıtlımı hak etmediğine karar vererek e-postayı görmezden geldim.

Yardım resepsiyonundan birkaç gün sonra Alexander'ın büyükbabası annemin ailesini, yani benim büyükannemle büyükbabamı yayınevine getirdi. Şaşırmamalıydım, büyükbabası bana sürekli

Buckingham Sarayı fiyaskosundan beri onlarla resmi olarak tanışıyordum. Onları ofisime getirdiğinde hepimiz birbirimize baktık, birbirimizi izlerken sessiz saniyeler akıp gidiyordu.

"Liberty," dedi büyükannemin sesi titreyerek, "Ben Lily'nin annesi, senin büyükannenim." Hüzünlü ela gözlerinde yaşlar parlıyordu ve annemin ona ve onun annesine benzediğine dair sözlerini hatırladım. "Muhtemelen bizimle hiçbir şey yapmak istemediğini biliyorum ama umarım-"

Sesi kesildi ve dudaklarından küçük bir hıçkırık kaçtı. Kocası, büyükbabam, kolunu ona doladı ve onu kendine çekti. Sadece bu küçük jest bile onların iyi ve şefkatli insanlar olduğunu kanıtlıyordu.

"Hep seninle tanışmak istemişimdir," dedim usulca ve ikisinin de gözleri bana kaydı. "Birbirimizi tanıyabilirsek çok sevinirim."

Büyükannemden bir inilti yükseldi ama hemen kendini toparladı. "Evet... evet, bunu biz de çok isteriz. Ve oğlunuzu da."

Gözlerim Alexander'ın büyükbabasına gitti. Onlara ailemizin durumu hakkında bilgi vermiş olmalıydı, ancak tam olarak ne kadarını anlattığını merak ediyordum. Gerçi bunun pek bir önemi yoktu, değil mi?

"Brandon... evet, sizinle tanışmayı çok ister. Aslında o benim yeğenim." Kısık bir sesle açıkladım. "Annem, kız kardeşim Lena'yı küçükken evlat edinmişti."

"O bizim torunumuzun torunu ve onu aynı şekilde seveceğiz," dedi büyükbabam gözleri parlarken boğuk bir sesle.

"Evet, öyle yapacağız," diye sevindi büyükannem. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyoruz." Bu kadar basit bir şeydi ve hepsini mutlu etmişti. Ben de mutlu hissetmek istedim,

Büyükanne ve büyükbabam olacağını düşündüğümde duyduğum heyecanı hissediyordum.

Artık sadece Alexander'ı istiyordum. Bir aile olacağımıza dair verdiği sözü yerine getirmesini istiyordum. Brandon her gün onu soruyordu ve ben de ona bahaneler uydurmak için kendimi paralıyordum. Onu bu kadar özlediğini görmek de beni üzüyordu.

"O mutlu bir çocuk," dedim onlara, düşüncelerimi bir kenara iterek. "Ve yeni insanlarla tanışmayı seviyor."

Alexander'ın büyükbabası, sesi biraz kısık bir şekilde, "Bunu doğrulayabilirim," diye araya girdi. Görünüşe göre ikimiz de duygusal bir karmaşa içindeydik. "O harika bir çocuk ve Liberty'yi seviyor."

"Ve Alexander," kelimeler ben düşünmeden ağzımdan çıkmıştı ama doğrudu. "Amcasını ve Büyükbabası Caldwell'i seviyor." O Boğazını temizledi ve gözlerinin de parladığına yemin ettim. Annemin ailesine bakarak, "O da seni sevecek," diye ekledim.

İkisi de sevgiyle gülümsedi. Yavaşça yürüdü, biz birbirimizi izlerken narin bedeni benden sadece birkaç adım ötede durdu.

Eli bana doğru uzandı ama yanağımdan birkaç santim ötede durdu, titriyordu. Sanki bana dokunmaktan korkuyormuş gibiydi. Avucunu nazikçe tuttum ve yanağıma bastırdım.

"Bizim Lily'ye çok benziyorsun." Sesi iniltiye dönüşmüştü. "Teşekkür ederim." Bana ne için teşekkür ettiğini merak ederek gözlerine baktım, sonra ekledi. "Bizden nefret etmediğin için."

Onlardan nefret edemezdim. Geçmişte bundan çok vardı ve acıdan başka bir şey getirmiyordu.

"Hayır," diye fısıldadım ve şimdi sesim tüm duygulara boğulmuştu. "Artık nefret yok."

Sonra birbirimize sarıldık ve o da bana sarıldı. Tıpkı annem gibi şakayık kokuyordu.

Günler aynı anda hem uçup gidiyor hem de süresiz olarak uzuyordu. İki hafta geçti ve ben bu süre boyunca Layla'da kaldım. Ne zaman kendi evime gitmekten bahsetsem beni kalmaya ikna ediyordu, bu da işe yarıyordu çünkü her geçen gün kendimi daha bitkin hissediyordum. Mantıklı bile gelmiyordu.

Geceler zordu. Alexander'ı acıyla özliyordum. Sıcaklığını, uyurken beni saran kollarını, kokusunu özledim. Onunla geçirdiğim kısa zamanın böyle bir etki yaratması nasıl mümkün olabilirdi? Callen'la yıllarca çıkmıştım ve etkisi hiçbir yerde bu kadar sert olmamıştı.

İşe yorgun argın gidiyordum. Gecelerimi dönüp durarak, ona ihtiyaç duyarak geçirdim. Uyurken onun kolları bir güvenlik battaniyesine dönüşmüştü ve onsuz derin bir uyku çekemiyordum. Uyandığımda ona uzanmaya çalışıyordum ama yanımda boş bir yer buluyordum. Sonra Layla'nın evinde olduğumu hatırlardım. Ve kafamdaki çarklar dönmeye başlardı... birlikte geçirdiğimiz tüm anları, her öpücüğü, her dokunuşu, söylenen her kelimeyi yeniden gözden geçirirdim.

Çalışmak beni sadece geçici olarak rahatlatıyordu. El yazmalarında kaybolmaktan, sevdiğim şeyi yapmaktan zevk alıyordum ama bu bile Alexander'ı unutmama yardımcı olmuyordu. Callen'da işe yaramıştı; şimdi neden yaramıyordu?

Alexander olmadan çalışamazdım. Lena ve annem buna çok sevinirdi. Bağımsız Liberty Rain Smith... hayır, artık Smith değil, Liberty Rain Caldwell... birine ihtiyacı vardı. Aldığım her nefeste Alexander benim oksijenimdi. Beni izleyen bakışlarını özledim. O soğuk mavi gözlerin yanan kömürlere dönüştüğünü görmeyi özledim. Ateşli dokunuşunu özledim.

"Tanrım, Livy," diye bağırdı Layla mutfığa girdiğimde, o ve Brandon çikolatalı kurabiye yiyorlardı. "Pek iyi görünmüyorsun."

Bilmiyor muydum? Ölüm gibi solgundum, gözlerim morarmıştı, sanki aylardır uyumamış gibiydim ama ilk kez bütün gece uyudum. Tamamen bitkin hissediyordum.

"Hastalandığını mı düşünüyorsun?" Layla'nın sesi endişeli bir sese dönüştü.

"Hayır, sanmıyorum," diye mırıldandım. "Sadece kendimi çok yorgun hissediyorum." "Doktorumu arayacağım. Gidip bir kontrolden geçmelisin."

"Hayır, ben iyiyim. Sadece biraz uykuya ihtiyacım var." Sanki hiçbir şey söylememişim gibiydi. Layla doktorunu aradı. Sürekli yorgun hissettiğim için Brandon'a tonlarca yardım etmesine rağmen gerçekten tam bir baş belasıydı.

"Livy," Brandon'ın sesi dikkatimi çekti. "Seninle doktora gelmemi ister misin? Böylece korkmazsın?"

Küçük adamıma kıkırdamak zorunda kaldım. "Hayır, sorun değil. Ben giderim. Yine de teklifin için teşekkürler."

Tombul kollarını bana dolayarak içimi sıcacık ve yumuşacık yaptı. Kucaklamasına karşılık verdim, onun nezaketinden dolayı gözlerim yaşardı.

Aman Tanrım! Şimdi ben de mutlu olduğumda ağlamaya mı başlayacağım?

Neyim var benim?

"Tamam, randevunu aldın." Layla gözlerimi Brandon'dan kaldırmamı sağladı.

"İşe gitmem gerekiyor," diye mırıldandım nefesimin altında, burnumu çekerek. *Neden şu anda hiçkırta hiçkırta ağlamak istiyordum?*

"İlk gelen sizsiniz, o yüzden önce Caldwell'in şoförü sizi oraya götürsün. Randevundan sonra seni işe götürebilir." Gerekçesi mantıklıydı ama ben gitmek istemiyordum.

Tartışmak için ağzımı açtığımda sözümü kesti. "Brandon'ı kreşe götüreceğim. Eğer doktora gitmezsen Caldwell'leri arar ve seni ölümüne çalıştırdıkları için hastalandığını söylerim."

Alay ettim. "Bu şimdiye kadarki en aptalca tehdit."

"Livy, ölecek misin?" Brandon'ın sesi titriyordu ve ben Layla'ya ters ters baktım.

"Hayır, tabii ki hayır. Sadece bir ifadeydi," diye onu teselli ettim. "Kötü bir ifade."

"Endişelenme Brandon. Livy doktora gidecek ve doktor onu çok daha iyi hale getirecek."

Gözlerimi devirdim ama kararlıyım. Sanırım doktora gidecektim.

İki gün sonra, Layla'nın doktorunun gönderdiği sonuçlara baktım.

Sonuçlar

e-postayı beşinci kez okuyuşumdu, bir hata olduğundan emindim. Ama sonra, bir şekilde mantıklı geldi.

Aman Tanrım! Bu ihtiyacım olan son şeydi! Kahretsin! Kahretsin!

Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!

"Öğle yemeğine hazır mısın?" Maxim'in kafası Caldwell'in Yayıncılık evindeki ofisimin kapısından içeri baktı.

Bu yıl benim için hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Masama baktım, sadece bir

Etrafımda birkaç belge vardı. Burada neredeyse hiç kişisel eşya bulundurmuyordum. Bu ofiste sahip olduğum en kişisel şey Brandon'ın bana hediye ettiği baş harflerimin yazılı olduğu kalemdi. Burada hiç rahat edemedim. İşe yaramayacağını biliyordum.

"Livy, iyi misin?" Gözlerimi kaldırdım ve Maxim'in gözleriyle karşılaştım; bana Alexander'ı hatırlatan gözlerle. Her kalp atışımda onu özliyordum ve bu göğsümde sürekli bir sızıya dönüşüyordu. Artık başka biriyle asla mutlu olamayacağımı kesin olarak biliyordum.

Kafamda yavaş yavaş şekillenen planla kendimi salladım. "Evet, öğle yemeği için hazırım," diye gülümseyerek cevap verdim ve ayağa kalkıp Brandon'ın kalemini çantama tıktırdım.

Ne Maxim ne de büyükbabası İskender'den ya da olanlardan bahsetmedi, sanki aramızda konuşulmamış bir anlaşma varmış gibi. Onu sormak istedim ama her seferinde kendimi durdurdum. Ayrıca bir anlamı da yoktu. İkimiz de hayatımıza devam etmiştik. Düzeltiyorum, o hayatına devam etmişti; ben de devam etmeye çalışıyordum.

Maxim ve büyükbabasıyla yediğimiz bu öğle yemeği günlük rutinimiz haline gelmişti. Bazen babası da katılıyordu. İstemeye istemeye ben de katılıyordum ama bu Alexander'ı daha çok özlememe, onu daha çok istememe neden oluyordu. Beni almasını ve tüm varlığıyla sevmesini istiyordum. Çünkü ben de onu her şeyimle seviyordum. Kahretsin, her şeyi onunla yapmak istiyordum. Ama korku elimi uzatmamı engelledi. Ya da belki de gururumdu. Ve o gecedan beri bana ulaşmadı.

Sen de öyle, aptal. İnatçılığı bırak. Kafamın içindeki sesin bana mı, anneme mi yoksa Lena'ya mı ait olduğundan emin değildim.

Benim ailem onun ailesine o kadar çok acı çektirdi ki, bunun üstesinden nasıl geleceğimizden emin değildim. Ben mutlu bir çocukluk yaşarken, o

bunun acısını çekiyordu.

ailemizin skandalının sonuçlarının yükünü çekti. Babasının adı, annemin işlediği cinayetle sonsuza dek lekelenmişti.

Şakayıklarla dolu bir kamyon geçti ve bana annemi, Lena'yı, Larry'yi... kaybettiğim tüm insanları düşündürdü. Onu da kaybetmek istemiyordum. Onu kaybetmek istemiyordum. Ve onun da beni korumasını istedim. Geçen her günle birlikte onu daha az değil, daha çok özledim. İyileşiyor olmam gerekiyordu ama bunun yerine umutsuzluk içinde boğuluyordum. Onu bu şekilde nasıl unutabilirdim ki?

"Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?" Maxim'in sesiyle ona baktım. Burada Caldwell'in tüm erkekleriyle birlikteydim ama en önemli olan kişi burada değildi. "Ne düşünüyorsun Livy?"

Buna bir son vermeli, yeniden başlamalı, Caldwell ailesiyle bu kadar iç içe olmayan bir hayat kurmalıyım. Onları her gün görmek, bir yarayı deşmek ve kanamasına neden olmak gibiydi. Tüm geçmiş yıkıldığı anda onları kaybettim.

Hepsini hayatımda istiyordum ama Alexander olmadan değil. Onsuz devam edemeyeceğimi hissediyordum ama sonra annemi hatırlıyordum. O bir şekilde devam etti ve çok daha kötüsünü yaşadı ve mutluluğu ailemizdeki herkesten daha çok hak ediyordu.

Her gün Caldwell'lerle birlikte olamazdım, özellikle de koşullarımız değişmişken. Alexander'ın babasına baktım. O da hâlâ yakışıklı bir adamdı ama geride bırakamadığı geçmişi yüzünden lekelenmişti. Düşünmeyi bırakmamın zamanı gelmişti.

Sahte bir kabadayılık ve hissetmediğim bir mutlulukla onlara gülümsedim. "Üzgün değilim. Seninle bir şey hakkında konuşmak istiyordum."

"O da ne?" Maxim'in gözlerinde meraklı bir bakış vardı.

"Artık burada çalışamayacağıma karar verdim." Sesimde hissetmediğim bir hafiflik vardı. Üç çift mavi göz inançsızlığı, şoku ve hayal kırıklığını yansıtıyordu. "Sadece yeni bir şeye ihtiyacım var."

Büyükbabam hiçbir şey söylemedi ama hayal kırıklığına uğramış görünüyor ve bu beni çok kötü hissettirdi.

"Özür dilerim." Birden kendimi yanlış bir şey yapmış küçük bir kız gibi hissettim. Ve büyükbabam bana ne olduğunu anlamam gerekiyormuş gibi bakıyordu ama bana başarısız olmuşum gibi geliyordu. "Gerçekten üzgünüm," diye mırıldandım alçak sesle. "Sadece kalamam."

İyileşmeye, kendime ait bir hayat kurmaya ihtiyacım vardı.

"Gidemezsin," diye itiraz etti Maxim. "Büyükbaban bu şirketin yüzde ellisini sana hediye etti. Annenin şirketinin bir kısmı da buraya dahil.

Bundan vazgeçebilir misin?"

Kendi akıl sağlığım için bu işten uzaklaşmak zorundaydım. Bu adamlar her gün kocamı ve sahip olamadıklarımı hatırlatıyordu... Alexander ve ailesi Brandon'ın ve benim hayatımda olmasını istediğim tek şeydi ama bu asla olmayacaktı. Bu noktada benim için ya hep ya hiçti. Alexander'la ilişkimize geçmişten çok fazla hayalet musallat olmuştu ve artık o geçmişe takılıp kalmayı bırakmanın zamanı gelmişti. Onsuz ilerlemeye başlamalıyım, özellikle de son gelişmelerden sonra.

Onu ve olabilmeyi dilediğim aileyi düşündükçe gözlerim akmayan yaşlarla doldu. Elim göğsüme gitti ve orada alışmaya başladığım donuk acıyı ovuşturdu.

"Maxim, bu tüm vahiylerden önceydi. Bu benim şirketim değil. Hediyeyi asla kabul etmedim. Doğrusu, kulağa ne kadar tuhaf gelse de, annemin yayıncılık şirketi Caldwell'e ait."

"Peki ya sen? Sen nereye aitsin?" Tabii ki bunu soracak olan Büyükbaba'ydı.

İskender'e ait olmak ve bu ailenin bir parçası olmak istiyorum, diye bağırdı kalbim ve zihnim ama ikisini de görmezden geldim.

"Kaçıyorsun." Alexander'ın babasının suçlayıcı ses tonu başka bir şeyle karıştırılamazdı.

"Ben değilim!" Kocamın sürekli hatırlatıcısı olan bu adamları her gün izleyemezdim.

Bu adamlar Brandon'ın benden alınmaması için evlendiğimizi bilmiyorlar mıydı? Alexander ailesini bilgilendirmeye başlamalıydı. Onlara bu işe Brandon'ı elimde tutabilmek için başladığımızı söylemek benim işim değildi. Elbette, büyükbabasının hasta olduğu konusunda yalan söyledi. Yine de hiçbir mantıklı gelmedi.

"Dinle, Alexander ve ben bu evliliğe normal bir şekilde başlamadık," diye nazikçe açıklamaya çalıştım. "Tüm bunları sana açıklaması gereken kişi o olmalı, ben değil."

İstediğim ve ihtiyaç duyduğum her şeye dönüşeceğini asla tahmin edemezdim. O benim için doğru kişiydi; sonsuza dek benim için doğru kişi olacaktı.

"Livy, torunumun ne yaptığını biliyorum," diye açıkladı büyükbabası. "Herhangi biri için bu kadar ileri gitmezdi. Bu bir mazeret değil ama kaçamazsın. Ondan kaçamazsın."

Beni sonsuza dek İskender'e bağlayacak olan doktor sonuçlarını düşündüm. "Kaçmıyorum ama artık burada çalışmam."

Alexander'ın babası bana büyük oğlunu hatırlatan bir sakinlikle, "Evet, kaçıyorsun," dedi.

Ayağa kalktım, bu kadarı bana yetmişti. Kendimi bitkin hissediyordum, uykusuzluk beni huysuzlaştırıyordu.

"Dinleyin," diye başladım, hafifçe titreyen ellerimi saçlarımın arasından geçirerek. "Hepinizi gerçekten seviyorum... Yani, sizden hoşlanıyorum. Gerçekten seviyorum. Ama ne yapacağıma ve Brandon için en iyisinin ne olduğuna karar vermeliyim ve -"

Maxim sinir bozucu bir şekilde, "Alexander'la uğraşmamak için Brandon'ı günah keçisi olarak kullanıyorsun," diye suçladı.

"Ben değilim!" Neden sürekli kendimi savunuyormuşum gibi görünüyordu. "Ne istersen düşün. Bu benim hayatım! Her halükarda, ben gidiyorum."

Arkamı döndüm ve onlardan uzaklaştım. Tanrı yardımcım olsun. Onlardan uzaklaşmak istememiştim. Onlar Alexander'la olan son bağlantımdı ama onu unutmam için bu gerekiyordu.

"Livy, bekle," dedi Maxim'in sesi bana yetişerek. Onunla tartışacak havada olmadığım için yoluma devam ettim. "Livy, hadi ama. Kızma."

Aniden durdu, neredeyse bana çarpıyordu. "Kızgın değilim Maxim," diye sızlandım. "Yorgun ve huysuzum. Ben böyleyim. Zar zor uyuyorum. Daha fazla burada kalamam. Gitmem gerek."

"Senin ve Alexander'ın ortak bir yönünüz olduğu kesin," diye alay etti. "İkiniz de huysuzsunuz."

Gözlerim ona kaydı. Annemin babamı öldürdüğünü öğrendiğim gecedan beri ilk kez biri ondan bahsetmişti. Geçici bir düzenleme olması gerekse bile kocam hakkında bilgi kırıntıları bulmayı umarak bekledim.

"Caldwell Enterprise'dan neden kaçtığımı sanıyorsunuz?" diye kuru bir yorum yaptı. "Janet bile sürekli hasta olduğunu söylemeye başladı. Sen gittiğinden beri tam bir ayı oldu."

Neden? Sormak istedim. Beni özledi mi? Belki o da benim hissettiklerimin bir kısmını hissetmiştir?

Ama kelimeler dudaklarımın arkasında mühürlü kaldı. Gözlerimi dikmiş, karşımdaki bu adama neden aşık olmadığımı merak ediyordum. Biz çok daha fazlasıydık.

Alexander ve ben ateş ve buz gibiydik, yoksa ateş ve yakıt mıydı? Söndüremediğim, her şeyi tüketen bir alevdi.

Bu cehennem neden sönmüyordu?

"Benden nefret etmiyor musun?" Aniden sordum, resepsiyon gecesinden beri beni rahatsız ediyordu.

"Senden neden nefret edeyim ki?" Gerçekten şok olmuş görünüyordu.

"Baban annemin işlediği cinayetle suçlanıyordu. Duruşmasını beklerken hapiste zaman geçirdi. Oğullarını ihmal etti. annem yüzünden. Listem uzayıp gidebilir."

Bakışları dalgındı. Maxim'in neden bu kadar arkadaş canlısı ve nazik olmaya devam ettiğini gerçekten anlayamıyordum.

"Bunların hiçbirisiyle senin bir ilgin yok," diye konuştu sonunda. "Onlar kararlarını verdiler ve biz de onların seçimlerinin sonuçlarına katlandık. Biz hiçbir şeye sebep olmadık. Annen iyi bir insandı. Benim babam da öyle. Onlar sadece

biraz boktan şans. Bence tüm bu saçmalıklar için yeterince acı çektiler ve bedel ödediler." Durakladı, gözleri yüzümü arıyordu. "Livy, sen iyi bir insansın. Tanıştığımız andan itibaren senden hoşlandım. Sende bir kıvılcım var ve artık benim kız kardeşimsin. Seni sonsuza dek önemseyeceğim."

"Ama -"

"Ama diye bir şey yok. Ve Alexander sana sahip olduğunda daha katlanılabilir oluyor, bu yüzden bunun için de ek bir bonus alıyorsun."

Bununla alay ettim. Ben yanıdayken daha katlanılabilir olduğuna inanamıyordum. Aksine, muhtemelen onu daha çok sinirlendiriyordum.

"Onu anlamıyorum," diye mırıldandım.

Maxim, "Ya da belki de onu anlamınıza izin vermiyorsunuzdur," diyerek sözümün karşı çıktı.

"Bugün söylediğim her şeyi susturmaya kararlısın." O muzip, çocuksu haliyle gülümsedi. Maxim'le anlaşmak çok kolaydı, Alexander ise gergin ve bunaltıcıydı. Kalmak çok cazip geliyordu ama kararımı vermişim. Gitmek zorundaydım yoksa kalp kırıklığının her gün hatırlatılması beni öldürecekti.

Yirmi dakika sonra, Caldwell Yayıncılık'taki ofisimde elimde avucumda ne varsa topluyordum. Çıplak duvarlara bakıp ne olduğunu merak ediyordum.

Alexander şimdi ne yapıyordu? Son iki haftadır ne yapıyordu? Başka biriyle görüşüyor muydu?

Telefonumun sesi beni irkiltti. Yorgun bir şekilde arayanın kimliğine baktım ve dudaklarımdan ağır bir iç çekiş çıktı. Arayan Callen'dı. Onunla hemen konuşmak istemedim.

Şimdi. Şu anda kimseyle konuşmak istemiyordum. Bunun yerine, kendimi telefona cevap vermeye zorladım.

"Merhaba Callen." Kendi sesim kulaklarıma tuhaf geliyordu.

"Livy, kocan ne halt ediyor?" sesi telefonda öfkeli geliyordu.

Tanrım, kendimi yorgun hissediyordum. Callen'ın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunu anlayacak gücüm de yoktu.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Kocanız yayıncılık şirketimin yüzde seksen beş hissesini satın aldı." Birkaç küfür eklerken sesi öfkeliydi.

Dik oturdum, neler olup bittiğini anlayamamıştım. "Anlamıyorum."

"Şirketimi ele geçirdi Livy. Beni tamamen dışarı atmak istiyor."

"Neden yayıncılık şirketinizi ele geçirsin ki?" Kafam hâlâ çok karışıkta. "Satıyor musun?"

"Hayır, Livy. Saçma sapan teklifler yaparak herkesin arasından sıyrıldı ve hepsini satın aldı."

"Ne? Neden?"

"Bana anlatabileceğini umuyordum." Açıklama yaparken heyecanlandığını hissediyordum ama ne yapacağımı şaşırmıştım.

"Düğününüzden hemen sonra tüm gücüyle şirketimin peşine düştü. Son iki hafta boyunca acımasızca davrandı. William'ı, satmazsa kendisini ve ailesini yok edeceği vaadiyle tehdit etti. Tüm kredilerini satın aldı ve onları iflas ettirmeye hazırdı. Bunun William'ı ortak olarak seçtiğimde olanlar yüzünden olduğunu ve senin kızgın olduğunu düşündüm."

Tam o anda Callen'ın bunca yıldan sonra beni hâlâ hiç tanımadığını fark ettim.

"Callen, yayıncılık şirketini alacağımı düşünmene inanamıyorum. Yaptığın şey aşağılık bir hareketti ama şirketini asla zorla almam."

Hat kesildi ve kapattığını sandım. Telefona baktım ve hala hatta olduğunu gösteren bir ışık yandı.

"Özür dilerim," diyerek sonunda sessizliği bozdu, sesi pişmanlık doluydu. "Ne düşüneceğimi bilemiyorum."

Alexander'ın Callen'ın şirketinin peşine düşmesi mantıklı gelmiyordu. Ne planlıyordu?

"Bana Caldwell'in geçmişini yayınlamaktan ve ailesinin insanlara unutturmak için çok dikkatli davrandığı tüm pislikleri ortaya çıkarmaktan başka seçenek bırakmıyor" diye tehdit etti.

Tüm yanlış gerçeklere sahip olacaktı. Caldwell'in bunun acısını çekmesine izin veremezdim. "Bu çok boktan Callen. Ve tamamen yanlış bir yaklaşım."

şirketinizi kurtarmaya çalışıyorsunuz."

"Daha iyi çalışacak fikirleriniz varsa, paylaşın." Şu anda Callen'dan gerçekten hoşlanmıyordum. Sesi tam bir pislik gibi geliyordu.

"Eğer ailesini tehdit edersen, her şeyini kaybedersin. Alexander senin ve ailenin peşine düşer." Kocamı bunun gerçek olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum.

gerçeği. Ailesini acımasızca korurdu ve onu suçlayabileceğimi söyleyemezdin.

"O zaman onunla sen konuş," diye önerdi, sesi umut doluydu. Ona bunun bir faydası olmayacağını söylemek istedim ama daha söze girmeden "Sen onun karısısın. Bu şirketi daha önce kurtardın. Belki yine kurtarabilirsin."

Ağır bir iç geçirdim. Bu kez onun şirketini kurtaramazdım. İsteyip istemediğimi bile bilmiyordum ama Alexander hakkındaki her şeyi ve evliliğimin sahte olduğunu ortaya çıkarmadan bunu ona nasıl söyleyeceğimi de bilmiyordum. Ve bu hikâyenin en küçüğüydü.

"Burada öylece oturup her şeyi almasına izin vermeyeceğim. Onunla savaşmak zorundayım," diye öfkeyle tükürdü ama sesinde hafif bir çaresizlik tonu da vardı.

"Tamam," diye gönülsüzce kabul ettim. "Onunla konuşacağım."

"Teşekkür ederim," diye rahatlayarak nefes verdi, sanki şirketini kurtarmışım gibi davranıyordu. "Size ne kadar teşekkür etsem azdır."

Hayal kırıklığına uğrayacaktı ama bunu ona söylemek istemedim. En azından ona deneme nezaketini göstermekten zarar gelmezdi. Telefonu kapattım, adres defterimi açtım ve ekrana baktım. Aklım, telefon numarasını adres defterime girdiği güne gitti. Kız kardeşim ve en iyi arkadaşım için ağlarken bana sarılan soğuk mavi gözlü adam. Bir şeye ihtiyacım olduğunda onu arayabilmem için numarasını telefonuna eklemişti. Callen'a yardım etmesi için onu arayacağımı ve şirketini yalnız bırakacağımı hiç düşünmemiştim.

"Yemin ederim yukarıda biri bana gülüyor," diye mırıldandım kendi kendime arama düğmesine basarken.

Muhtemelen cevap bile vermeyecektir.

"Alo," diye Alexander'ın sesi geldi ve telefonu kapattım.

"Kahretsin." Telefonu yerden alırken sakarlığıma küfrettim. "Alo, benim." Kendimden emin görünmek istiyordum ama sesim Titrek. Belki de sesimi tanımamıştı, ben de hemen ekledim. "Özgürlük."

"Evet, biliyorum." Sesi soğuk ve sakindi, benimkinin tam tersiydi. Ama kalbim hala hızlı atıyor, ellerim titriyordu. Bu adam benim felaketim olacaktı.

Beni başka bir erkek için mahvetti çünkü asla başka bir erkeğe bakıp onu bu adamla kıyaslayamazdım.

Sessiz saniyeler uzadı. İşimi kolaylaştırmayacak ve sohbeti devam ettirmeyecek gibi görünüyordu. Önceden de çok konuşkan biri değildi.

"Ahm, seninle konuşmak istiyordum." *Cidden!* Daha iyi bir cümle bulamadım. "Callen aradı. Yayın şirketinin hisselerini satın alacağını söyledi."

Onay için bekledim ama hiçbir şey gelmedi. Sanırım bu işi hiç de kolaylaştırmayacaktı. Tedirginliğim yavaş yavaş artmaya başladı ve aptalca bir şey söylemediğimden emin olmak için derin bir nefes almak zorunda kaldım.

"Şirketini rahat bırakmanı istiyor." Şimdi kendime kızmaya başlamıştım. Yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu işe karışmakla bile aptallık etmiştim. Yani ona ne diyecektim ki... hisselerini geri mi verecektim? *Evet, doğru!*

"Aslında, boş ver-"

Sözümü kesti. "Ofisime gelin ve Callen'ın şirketini geri alabilmesinin uygun yollarını tartışalım."

"Şimdi mi?" Şaşkınlıkla sordum. Gerçekten de Callen'a şirketini geri vermeye razı mıydı?

"Evet."

"Callen'ın ofisinize gelmesi daha mantıklı olmaz mı?" Onu görmekten korkuyordum. Kollarına düşüp beni sevmesi için yalvarabilirdim. "İkiniz şartları konuşabilirsiniz."

"Hayır." Başka bir şey değil, sadece hayır.

"En azından açıklayamaz mısın?" Sinirlerim tepeme çıkmıştı. "Evet. Hayır. Yani, gerçekten mi? Neden gelmem gerekiyor?"

"Callen'ın şirketteki son yüzde on beş hissesini de kaybetmesini istemiyorsan, gel ve benimle şartları konuş," dedi sakince. "Bu yeterli mi? kelimeler?"

Ona cevap verecek kadar kendime gelmem bir iki saniye sürdü. "Tam bir ahmaksın," diye mırıldandım. "Peki, bir taksi tutup geleceğim. Nereye?"

"Ofisim." Ve hat kesildi.

Alexander'ın ofisine giden taksideki yirmi dakika en uzun süreydi. hayatımın dakikaları. Bu saçmalığı neden kabul ettim ki? Callen'a yardım etmeye çalışmadan da yeterince sorunum vardı. Yardımımı hak ettiğinden bile emin değildim. Koca adam pantolonunu giyip Alexander'la konuşup bu sorunu çözmeliydi.

doğrudan beni aramak yerine. Yakında eski kocam olacak eski erkek arkadaşşıma yardım ediyordum. Eğer bu garip değilse, ne garipti bilmiyorum.

Doğruca Alexander Caldwell'i ilk gördüğüm asansöre doğru yürüdüm ve omurgamdan aşağı hafif bir ürperti geçti. Eğer akıllı olsaydım, arkamı döner ve giderdim. Onun bir anısı bile böyle bir etki yarattıysa, mahvolmuştum.

Tanrım, sonumuzun nereye varacağını bilseydim, belki de o gün geri döner ve giderdim. Belki de şimdi bu durumda olmazdık. Midem düğüm düğüm, onun katına bastım ve asansör yukarı çıkarken sinirlerim uçurumun kenarında sallanıyordu.

Asansör açılır açılmaz ofisine doğru ilerledim ve yolda Janet'in yanından geçtim.

"Liberty," diye rahatlamış bir gülümsemeye karşıladı beni, sesinde tedirginlik vardı. "İyi ki buradasın, çünkü ben gidiyorum. Kocan bir mağara adamı gibi davranıyor. Ona yine hasta olduğumu söyle."

Maxim, Janet'in hasta olduğunu söylerken abartmıyor gibiydi. Çok gergindim. Gülümseyemedim.

"İyi misin?" Sesi tedirginlikten endişeye dönüştü.

"Ah, evet," diye karşılık verdim hemen. Ona iki hafta sonra kocamı göreceğim için gergin olduğumu söyleyemezdim.

Alexander'ın ofisinden gelen bağırırları duydum ve kaşlarımı kaldırarak Janet'a baktım.

"İçeride kim var?" Ona sordum.

"Telefonda konuşuyor. Haftalardır herkese bağırıp duruyor," diye yakındı. "Böyle devam ederse emekli olacağım. Onun için çok yaşıyım. ruh halleri."

Onu tamamen anlayarak başımı salladım.

"Evine git," dedim ona usulca. "İyi akşamlar."

Ofisinin kapısına doğru yürüdüm ve kapıyı çaldım. Cevabı hemen geldi. "Girin."

İçeri girdim ve gözlerim Alexander'a takıldığı anda tüm nefesim kesildi. Tıpkı onunla tanıştığım o ilk günkü gibi beynim çalışmayı durdurdu. Bakışlarımız buluştu ve o mavi gözler beni hâlâ o günkü gibi etkilemeye devam ediyordu. Aslında daha da güçlüydü çünkü artık onun gözlerinin tutku anında ne kadar karardığını biliyordum. Yönetici masasının arkasında oturuyordu. bakışları benimkine sıkıcı.

Konuşmak için ağzımı açtım ama hâlâ telefonda olduğunu fark ederek durdum. Konuşmasını bitirdi ve ben beklemeye başladım. Gözleri

ifadesiz. Bu işi kolaylaştırmayacağını biliyordum. "Merhaba Alexander."

Yorgun görünüyordu, yüzünde kirli sakalının gölgesi vardı. Her zamanki temiz traşlı çene çizgisiyle büyük bir tezat oluşturunuyordu. Yanına gitmek, ona dokunmak için yanıp tutuşuyordum. Bunun yerine kımıldamadan durdum, bekledim.

"Merhaba, karıcığım." Her bir zerrem ona duyduğum ihtiyaçla titrerken, Alexander masasının arkasında sakin ve endişesiz bir şekilde oturuyor, krallığını yöneten bir kral gibi görünüyordu.

Bunu neden yapıyordum? Kendime tekrar sordum.

"Gel ve otur." Sesinde bir emir vardı. Orada hiçbir şey değişmedi.

Yavaşça sekreteriyken her zaman oturduğum sandalyeye doğru yürüdüm ama beni durdurdu.

"Hayır, orada değil," dedi. Gözlerimi soru sorarcasına ona kaldırdım. "Sandalye kırık mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"İşte." Önündeki masanın üzerinde bir yeri okşadı. "Buraya otur, karıcığım." "Ben burada iyiyim," diye karşılık verdim. Artık onun için çalışmıyordum.

artık bana ne yapacağımı söyleyemezdi.

"Lütfen Livy," diye ekledi ve sesi yumuşak bir yalvarış gibiydi. Alexander Caldwell yalvarmadı. Dudaklarında adım yumuşak bir okşayış gibiydi. Bakışlarımı ona kilitledim ve gözleri beni hem korkutan hem de heyecanlandıran bir şeyle yanıyordu.

Aynen böyle, bacaklarım ona doğru hareket etmeye başladı. Ona bu kadar yakın olmanın heyecanından mı yoksa aynı nedenden dolayı korkudan mı olduğundan emin olmasam da kalbim hızla çarpmaya başladı. Klitorisim zonklıyor, kalçalarımın arasındaki ağrı kocama doğru attığım her adımda daha da şiddetleniyordu. Bu arada

Masasına yaslanıp yüzümü ona döndüğümde külotum sıırılsıklam olmuştu.

Sertçe yutkundum.

"Şimdi ne olacak?" Sorunun kulağa meydan okuyan, meydan okuyucu gelmesini istemiştim.

Onun yerine sesim titrerken nabzım hızlandı.

Eli boynuma uzandı, parmakları nabzımın üzerinde hafifçe gezindi.

"Nabzın hızlı atıyor."

Lanet olsun bu adama! Dikkatli gözleri her hareketimi, her nefes alışımı izliyordu. Bana eziyet etmekten, kendimi zayıf hissettirmekten zevk aldığına yemin edebilirim.

"Callen için buradayım," diye mırıldandım.

Gözleri donuklaştı ve eli boynumun etrafında kıvrıldı. Baskıyı hiç artırmadı, sanki beni boğup boğmamayı tartışıyormuş gibi tüm eli boynumda duruyordu. Hasta olmalıydım çünkü eline doğru eğilmek ve onu daha fazla hissetmek istiyordum.

"Kendi karısını, zavallı kışını kurtarmaya ikna edemedi mi?" Sesi soğuktu, bu sözleri söylerken dudakları neredeyse zalim bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Avuçlarımı Alexander'ın geniş ve sert göğsüne dayadım.

"Kes şunu, Alexander."

Karşımdaki bu adam zalim ve acımasızdı ama aynı zamanda nazik ve koruyucu da olabiliyordu. Fransa'da geçirdiğimiz geceleri ve günleri, Lena'nın cenazesinden sonra beni nasıl teselli ettiğini, mahkeme günü Brandon'ı nasıl teselli ettiğini düşündüm. Ama aynı zamanda onunla evlenmem için beni manipüle etti. Ve ailem onun çok fazla üzülmesine neden oldu. Ne kadar istemiş olursam olayım, birbirimiz için iyi değildik. Belki de gerçekten çok iyi bir terapist ihtiyacım vardı?

Güçlü kalp atışlarını avucumun altında hissedebiliyordum. Bu muhteşem adam benim kocamdı ve aldığım her nefeste onu istiyordum ama o benim için kapalı bir kitaptı.

"Onun arkadaşlığına ihtiyacın yok." Sesim yumuşaktı. Eli hâlâ üzerimdeydi, dokunuşunun altında hızla eriyordum. "Neden isteyesin ki?"

"Bu konuyu daha fazla takip etmeyeceğim," sesi yumuşaktı ve sözleri karşısında iç çektim. "Üç şartla."

"Evet mi?" Tabii ki pazarlık yapacaktı! "Sen ve Brandon geri geleceksiniz."

Şaşkınlıkla nefesimi tutamadım. Bu beklenmedik bir şeydi. "Neden?"

"Bu benim şartlarımdan biri."

"Tamam," diye mırıldandım. Bu adam benim için sonsuza dek bir muamma olarak kalacaktı. "Diğer ikisi ne?" Merakla sormadan edemedim.

"Ne zaman istersem bana boyun eğeceksin." Bir eli hâlâ boynumdayken diğer eli dizime dolandı. Kalçalarımın arasında yoğun bir ihtiyaç titreşirken nefesim kesildi. Ona en çok ihtiyaç duyduğum yerde onu hissedebilmek için elini daha yukarı kaldırmasını istedim.

Zihnim darmadağın olmuştu. Kocam beni seks bağımlısı yapmış olmalıydı çünkü aklım İskender'in vücuduma neler yapacağına ve her dakikasından nasıl zevk alacağıma dair kötücül görüntülerle doluydu.

"Bu ne anlama geliyor?" Vücudum ona duyduğum ihtiyaçla zonklarken nefes nefese bir sesle sordum. Bedenimle düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. Bu

Bana olabilecek en kötü şekilde ihanet ediyorsun.

"Yani, karıcığım..." Eli yavaşça kalçamda geziniyor, tenimi yakıyordu, "eğer şu anda seni bu masanın üzerine yatırmak istersem, bana izin vereceksin."

Dudaklarımı yaladım, kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu. Şimdi bir kelime daha etse ve amıma dokunsa orgazm olacağımdan emindim. Bunu yapmasını istiyordum... Bunu yapmasını arzuluyordum.

Mantığımı geri kazanmaya ihtiyacım vardı. Akıl sağlığını geri kazanmalıydım.

"Peki ya üçüncü koşul?" Aslında kendimden etkilenmişim. Üçüncü bir koşul olduğunu hatırladım.

"Callen McLeod ile tüm iletişimini kes." Sesi sertti. "Sana bir daha ulaşmayacak. Eğer ulaşırsa, anlaşma iptal olur."

"Ne?" Şok içinde söyledim. "Bu nasıl bir durum?"

"Bunlar benim koşullarım, Liberty." Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı, ellerini bedenimden çekti ve anında kaybettiğime pişman oldum. "Al ya da bırak."

"O şirketi neden istiyorsun ki?" Elleri tenimde olmadığı için artık düşünmek çok daha kolaydı.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Bu tam bir saçmalık ve sen de bunu biliyorsun." Öfkem yavaşça içeri süzüldü

küçümseyen tavrı yüzünden. "Bu üç koşulu kabul etmem isteniyorsa nedenini bilmem gerekir."

"İsteddiğini elde ediyorsun."

Ona deliymiş gibi baktım.

"Delirdin mi sen?" Öfkeyle tükürdüm. "Bundan kesinlikle hiçbir şey elde edemiyorum."

"Ne olacak?" diye sordu onun yerine. "Bunun için harcayacak bütün günüm yok."

Bu çok saçmaydı. Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu. Neden kendimi bu duruma sokuyorum? Bu adamların hiçbiri bu saçmalığa değmezdi.

"Biliyor musun, bu saçmalığa ihtiyacım yok," diyerek gitmeye yeltendim ama ellerini belime koyarak beni yerimde tuttu. "Aslında buraya senin kışını ve Caldwell'in adını kurtarmaya geldim, Callen'ı değil."

Vücudum onun dokunuşuyla erirken o sakinleşti ve tutuşu sıkılaştı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu sesinde bir şaşkınlıkla.

Vücudumun onun dokunuşuna verdiği tepki karşısında telaşa

kapılarak kıpırdanmaya çalıştım. "Bırak beni, Alexander. Bu saçmalıktan bıktım artık."

Daha kelimeler ağzımdan çıkmadan, ağzı benimkinin üzerindeydi. Dudakları dudaklarımı ezdi. Öpücük acımasız, tutkulu ve çaresizdi. Dili ağzımın içine daldı. Öpücüğü, kokusu ve dokunuşu son iki haftadır özlediğim bir aşinalıktı.

Kafanı bir arada tut. İkimiz de soluk soluğa kaldığımız için onu sertçe ittim.

"Hayır," dedim ona nefes nefese bir sesle. "Bunu bana yapmaya devam edemezsin."

Beni açlıkla izledi, benim ona olan ihtiyacımı yansıttı. Ama bu artık yeterli değildi. Yeterince iyi değildi.

"Callen ve yayıneviyle anlaşmanızın ne olduğunu anlamam gerekiyor," diye sordum, içim erirken sesimin sert çıkmasından etkilenmişim. "Onun lanet yayınevinin bana musallat olmasından bıktım usandım."

"O şirkette size hisse borcu var," cevabında herhangi bir duygu yoktu. Bu adam beni bir saniye önce nasıl bu kadar tutkuyla öpebilir ve bir saniye sonra nasıl bu kadar hareketsiz kalabilir?

"Onları istemiyorum."

"Yine de onları alacaksın," diye inatla karşılık verdi.

Lena ve annem bana hep inatçı derlerdi. Ama Alexander'ın inatçılığı benimkini milyonlarla aştı.

"Annemin şirketinin peşine böyle mi düştün?" Anneme şirketi sattırmanın o olduğunu öğrendiğim andan beri aklımda bu soru vardı.

Saniyeler geçti ve sessizlik uzadı. Gözlerindeki bakışı çözemiyordum ama anlamam gerekiyordu.

"Lütfen Alexander," diye yalvardım ona usulca. "Bilmek istiyorum. Eğer zerre kadar umurundaysa, lütfen söyle bana. Bunu tek başına yaşamak zorunda kaldığını bilmek beni öldürüyor."

İrkildi ve yüzünde kısa bir anlık pişmanlık ifadesi belirdi kontrol altına almadan önce. Neden duygularını ve hislerini benimle paylaşmayı reddediyordu? Canının acıyıp acımadığını, ailemiz yüzünden benden nefret edip etmediğini bilmek istiyordum ama tüm sorularım boğazımda düğümleniyordu.

Parmakları kulağımın arkasındaki bir tutam saç nazikçe sıkıştırdı ve sonra büyük avucu yanağımı kavradı. Dokunuşu arzuladığım sıcaklıktaydı. Rahatlaması için ona doğru eğilmekten kendimi alamadım.

"Tanrım, seni çok özledim." Sesinde yumuşak bir çaresizlik vardı ama bunun anneme yaptıklarından mı yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığını ayırt edemiyordum.

Benim onu özlediğim kadar o da beni özliyor muydu? Kalbim ve ruhum onun için acıyordu ama ondan daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Birbirimizi sessizce izledik, sonra nihayet tekrar konuştu. "Hayır, önce onunla konuşmaya gittim."

Dudaklarımdan bir nefes koptu. "Sen mi söyledin? O ne dedi? Sen ne dedin?"

Parmakları boynumda gezinerek vücudumu ürpertti. Ama konuşmamız gereken bazı şeyler vardı. O hayaletlerin gitmesi gerekiyordu.

"Ölmeden yaklaşık üç ay önceydi." Sözünü kesmek istemedim. Annemi kötü niyetle satmaya zorlamamıştı, sadece sevdiklerini koruyordu. Ama ne olduğunu bilmem gerekiyordu. Bunu neden yaptığını biliyordum ve ailesini koruma ihtiyacını anlayabiliyordum. "Ofisine gittim ve Caldwell's ile ilgili herhangi bir şeyi yayınlamayı yeniden düşünmesini istedim. Ona herkesin hayatına devam ettiğini ve bunu geçmişte bırakmamız gerektiğini söyledim." Derin bir nefes aldı ve burnunu sıktı. Yorgun görüldüğünü fark ettim. Belki o da iyi uyuyamıyordu? "Bana yapamayacağını söyledi. Yanlışını düzeltene kadar geçmişte bırakıp yoluna devam edecekti. Bunun ölen kocası için doğru olanı yapmak istediği anlamına geldiğini düşünmüştüm. Babam için doğru olanı yapmak istediğini fark etmemiştim."

Başımı salladım. Muhtemelen ben de aynı şekilde anlardım. Tanrım, ne büyük bir karmaşa! Çok fazla acı, çok uzun yıllar süren yalnızlık... Babası ve annem birlikte olmalıydılar, sonsuza dek mutlu olmayı hak ediyorlardı.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim." Sonsuza dek mutlu olmak istiyordum. Benim onu sevdiğim gibi onun da beni sevmesini istiyordum.

Öne doğru eğildi ve eli bacağımda gezinirken alnını alnıma bastırdı. Gözlerinin derin maviliği beni boğuyordu.

"Reddettiğinde, şirketteki tüm hesaplarını ve borçlarını satın aldım, sonra da onu satmaya zorladım." Sesinde pişmanlık duydum.

Kollarımı ona doladım. Alexander korumacıydı ama aynı zamanda adildi.

Ailesini var olmayan bir tehditten koruduğunu öğrenmek onun için zordu. Ama büyük ihtimalle Glasgow ailesini koruyordu.

"Muhtemelen ailesini bir skandaldan kurtarmışsındır," diye mırıldandım, o istemese de teselli etmeye çalıştım.

Geçmiş görmek çok kötüydü. Annemin, ailesinin adını daha fazla lekelemek yerine temizlemek istediğini bilmiyordu ve ben de annemin

geçmişiyse mücadele ediyordu. Ona sorup durduğum tüm o soruları düşünmek beni öldürüyordu, her biri onun ruhunda bir başka yara açıyordu. Tüm bunlar olurken o beni başına gelen tüm çirkinliklerden koruyordu.

"Livy, tüm o kirli çamaşırları öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm." Sözleri ve sıcaklığı özlemini çektiğim bir teselliydi.

"Ben de," diye mırıldandım, sonra devam ettim. "Callen'ın yayıncılık işiyle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum," dedim ona kararlı bir şekilde.

"Yani bu benim üç şartımı kabul ettiğin anlamına mı geliyor?" Alexander müzakere moduna geri dönmüştü.

"Deli misin sen?" Ondan uzaklaşırken kocamın akıl sağlığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

"Evet," diye cevap verdi tereddüt etmeden.

Sonra beni tekrar öpücüğün içine çekti. Ama bu sefer yavaş ve tadını çıkararak bir öpücüktü. Onu itmem gerekirdi, bunun yerine ona her şeyimi verdim. Her saniye ona duyduğum ihtiyaç daha da artıyor ve öpüşmemiz daha aç bir hal alıyordu.

Sert vücudu bana doğru bastırdı, arkamdaki masa protesto edencesine gıcırdıyordu. Tüm düşüncelerim uçup gitti ve ellerim onu daha yakın tutmak için çaresizce gömleğini yumrukladı. Ellerimi saçlarının arasına kaydardım ve tadına baktım. Aramızda yanan bu çılgın arzu benim bağımlılığımı. Düğmelerini yırtarken Tüm vücudu ona duyduğu ihtiyaçla titriyordu.

Öpüşmeyi kesti ve yüzünü boynuma gömdü, dudakları tenimi tattı, ısırdı, emdi. Hayatım pahasına ona tutundum, duracağından korkuyordum. Ağzı göğüslerime doğru yol aldı, kumaşın arasından meme ucumu nazikçe ısırdı ve sırtım ona doğru eğildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Elbisemi başımın üzerinden çekti, sütyenimi yırttı ve şişmiş meme uçlarımı emmeye ve ısırmağa başladı. Elini kabaca külotumun içine soktu ve bu his karşısında nefesim kesildi.

"Alexander," diye bağırdım.

Parmaklarının amıma girdiğini hissettim ve erimeye başladım. Parmakları hızlı ve akıcı bir şekilde içime girip çıkıyordu. Zaman durdu ve zevk dalgaları vücuduma yayıldı. Kollarında titriyordum ve o beni son titreyişimde gördü. Bu yeterli değildi, daha fazlasını istiyordum.

Kemerini çekiştirdim, çılgınca çekiştirdim. Dudakları tekrar benimkileri ele geçirdi ve ben ona karşı bir oyuncak bebekten başka bir şey değildim, bana vermek istediği her şeyi alıyordum. Kalçalarım açıldı ve onun kaya gibi sert sikini hissettim.

girişime doğru itti. Kalın başını şişmiş seksimde yukarı aşağı okşadı.

"Benim," diye dudaklarıma karşı hırladı, sonra içime daldı.

Nefesimi kesti. Bedenim onu hatırladı, onu karşıladı. İniltisini duydum ve kalçalarımı onun etrafında sıktım, ellerim sert poposunda onu teşvik ediyordu.

Aleti acımasızca içime girdi, masası ağırlığımızın altında sızlanıyordu. Bu daha önce hiç hissetmediğim bir şehvet ve coşkuydu. Saldırısına devam ederken kollarımı sıkıca ona doladım.

Doruğa ulaştım ve bu en iyi türden bir patlama gibiydi. Tüm vücudum kontrolsüzce titredi, amım onun horozunun etrafında sıkıldı ve bana katılırken içime döküldü.

Bana sarıldı, dudaklarımız buluştu ve bu öpücük derin, yumuşaktı. Gözlerimi onun yumuşaklığına dikiyorum. Onu kendime yakın tutmak için sıkıca sarıldım. Şu anda kendimi çok savunmasız hissediyordum, beni sonsuza dek sevmesi için ona yalvarmak istiyordum. Tek istediğim, tek ihtiyacım oydu.

Acı sadece kalbini, bedenini ve ruhunu tüketirse buna değer Livy.

Bu gerçekleştiğinde, hiç kimsenin ve hiçbir şeyin önemi kalmayacaktır.

Tamamen onun olmuştum. Ama o tamamen benim miydi?

CHAPTERFIFTY-FIVE

OceanofPDF.com

Sonunda kollarımdaydı. Ofisimin kapısında belirdiğinde kıpırdamadan durmak zorundaydım yoksa ona doğru koşup kollarımla sarma riskini göze alacaktım. Solgun ve yorgun görünüyordu, güzel gözleri morarmıştı.

Üzerindeki yorgunluğu görmek içimi burktu.

Onsuz geçen iki hafta cehennem gibiydi. Tek akıl sağlığım, büyükbabamın yayıncılık şirketine gitmeye devam ettiğini bilmektir. Her gün büyükbabamı, Maxim'i, hatta babamı arayıp beni sorup sormadığını, ne yaptığını soruyordum. Kulağa acınası geliyordu ama söz konusu o olduğunda hiç gurur duymuyordum. Onun hayatına devam etmesini düşünemezdim bile. Buna izin veremezdim. Biz birbirimize aittik.

Onu nasıl geri alacağımı planlamakla meşguldüm. Başlangıçta Callen'ın şirketinin sadece yüzde ellisini satın almayı ve hakkı olanı ona vermeyi planlıyordum. Eğer o kurtarmasaydı o piç kurusu o şirkete sahip olamazdı. Beni terk ettiğinde Callen hariç herkesi satın aldım.

Ona yardım etmek için onun yumuşak kalbine güvenmiştim. Beni ne kadar öfkelerirse de, o pisliğin onu tekrar arayacağına güveniyordum. Ve sonra, karımı bir daha ne arayacak ne de yanına gelecekti. Liberty'nin Callen'ı değil Caldwell ismini kurtardığını söylediği sözleri düşündüm. Eğer durum buysa, dönüştüğümüz aileyi önemsiyordu. Belki bunu o da istiyordu.

Sunduğu rahatlığı içime çektim. Lily Smith'in niyetinin ailemin adını temize çıkarmak olduğunu öğrendikten sonra pişmanlığım içime işledi. O noktada, karımla aramda kalıcı olabilecek bir kama koyduğum çok açıktı. Ama savaşımadan teslim olmayı reddettim. Onu ve Brandon'ı ne kadar çok sevdiğimi gösterecektim. Belki de o benim

Ailemi tekrar bir araya getirdim ama o benim için kilit bir parçaydı. O olmadan hiçbir şeyin önemi yoktu.

Başı boynumun kıvrımında, vücudu kollarımdaydı. Nefes alış verişı yavaş yavaş azalırken kendimi huzurlu hissettim. İhtiyacım olan tek şey oydu.

O ve Brandon benim tüm hayatımdı.

"Benimle İskoçya'ya gel," diye mırıldandım kulağına. "Lütfen. Sen ve Brandon."

Cevap vermesi birkaç saniye sürdü. Bana saatler gibi geldi. "Tamam."

Neredeyse kabul ettiğine inanamayacaktım.

Bu konuda hevesli olmaktan çok istifa etti. Onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek istedim ama kendimi tuttum. Bunun yerine ona gösterecek, bunu ona kanıtlayacaktım. Planım harekete geçmişti. Sadece işe yaramasını umuyordum.

OceanofPDF.com

CHAPTER FIFTY-SIX

OceanofPDF.com

F On beş saat sonra Brandon ve ben Alexander'la birlikte arabadaydık ve İskoçya'ya doğru yola çıkmıştık. Burada doğru şeyi yaptığımı umuyordum. Hâlâ yapmamız gereken şeyler vardı.

tartışırız. Belki bu ikimize de konuşma ve her şeyi ortaya dökme fırsatı verirdi. İçimde büyüyen başka bir hayatla birbirimize bağlanacağımız için bunun yapılması gerekiyordu.

Onun koşullarını asla kabul etmedim, ancak arzularımıza boyun eğdiğim için bunu bir kabul olarak alıp almadığımı merak ettim. Ben sadece onun dokunuşu altında istekli bir kuklaydım.

Bizi Layla'nın evinden aldı. Alexander tek kelime etmedi, sadece arabayı bizim için açarken başını salladı. Brandon onu görür görmez kollarına koştı. Alexander onu havaya kaldırdı ve gerçekten onu özlemiş gibi görünüyordu. Boğazımdaki yumru kalınlaştı.

Layla'ya döndüm ve ayrılmadan önce ona sarıldım. Endişeli bir şekilde bana bakıp duruyordu. Ona kocamın beynimi resmen siktiğini itiraf etmek istemiyordum ve beni inanılmaz yüksekliklere çıkardıktan ve sonra hayatındaki en önemli kişiymişim gibi beni öptükten sonra her şeyi kabul edebilirdim.

Layla Alexander'a ters ters baktı ve tükürdü, "Onlarla ilgilensen iyi olur ve onun bol bol dinlenmesine izin ver. Kendini iyi hissetmiyor. Dinlenmeye ihtiyacı var."

İçten içe inledim. Neden böyle bir şey söylemişti ki?

Alexander'ın endişe dolu gözleri beni süzdü ve Layla'ya, "Dinlendiğinden emin olacağım," dedi.

"Bana ihtiyacın olursa ara," dedi Layla onuncu kez sarılırken.

Be

n. Başımı salladım, Alexander'a tek bir kelime bile etmeden arabaya bindim. O da

Hemen arkamdan geliyordu ve ondan yayılan sıcaklığı ve gücü hissedebiliyordum. Bedenim ve kalbim onu istiyordu.

Callen'a hayır demeli ve ona yardım etmeyi reddetmeliydim. Şimdi daha da büyük bir karmaşanın içine giriyordum. Çıkmam gerekiyordu, daha derine inmem değil. Sonra kendime ne olursa olsun Alexander'a kalıcı olarak bağlı olduğumu hatırlattım. Bu hafta sonunu bir fırsat olarak değerlendirmeli ve ileriye dönük yolumuz hakkında onunla konuşmalıyım.

"Liberty," diye seslendi Brandon bana ve ben de dikkatimi ona yönelttim. "Evet, tatlım."

"Sorumu duydun mu?" diye sordu, iri gözleri yüzümü arıyordu. "Özür dilerim tatlım," diye usulca özür diledim. "Bir şey düşünüyordum Başka. Soruyu tekrar edebilir misiniz?"

"Üzgün müsün?" diye sordu. Soru bu muydu yoksa sadece ruh halimi mi not ediyordu emin değildim.

"Hayır, hiç de değil," diye yalan söyledim, küçük vaftiz çocuğumun çok anlayışlı olmadığını umarak. "Alexander bize bir ev aldığını söyledi. Ne tür bir ev?"

"Beğendin mi?" diye sordu heyecanla, kelimenin tam anlamıyla koltuğunda zıplayarak. "Alexander bu evi beğenmezsen başka bir ev bulabileceğini söyledi."

Çevremden Alexander'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim ama onu görmezden geldim.

"Benim için fark etmez," diye yanıtladım Brandon'ı, heyecanına gülümseyerek. "Sen ve ben birlikte olduğumuz sürece."

"Ve Alexander," diye ekledi hemen ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Hmmm," ne kabul etmeye ne de reddetmeye zorlayamıyordum, bu yüzden bağlayıcı olmayan bir cevapla yetindim. Büyük ve mutlu bir aileyi her şeyden çok istiyordum.

Ama Alexander beni sevdiğine dair hiçbir şey söylemedi.

Odağımı pencereden dışarı çevirdim, Londra'nın sokakları geride kaldı ve annemin evinden ayrıldığımdan beri ilk kez evimde olmayı özledim. Nemli yaz günlerini ve çocukluk evimi çevreleyen dağları özledim. İlkbahar ve sonbaharın kokusu Batı Maryland'deki küçük kasabamızda en sevdiğim zamanlardı. Adı da çok uygundu, Middletown. Biri doğuda,

diğeri batıda iki dağın arasında uzanan vadide yer alan küçük bir kasabaydı.

Neden hayat yine bu kadar basit olamıyor?

Annemi düşündüm. Bir keresinde bana bir kalbin sadece bir kez verildiğini söylemişti. Neredeyse en sevdiği şarkı "Whiskey Lullaby" kadar trajikti. Şimdi nihayet anlam kazanmıştı. Onca yıl geçmesine rağmen hâlâ Alexander'ın babasına aşığı. Beni bekleyen şey bu muydu? Bu düşünce bende ağlama isteği uyandırdı. Ama bugünlerde her şey ağlama isteği uyandırıyor.

Annemin beni büyüttüğü küçük kasabayı düşündüm. Herkesi. herkesi tanıyordu; sıkı sıkıya bağlı bir topluluktu. Brandon'la birlikte toparlanıp gitmek cazip geliyordu. Çocuk yetiştirmek için mükemmel bir yer olurdu, annesinin ve benim büyüdüğümüz yer olduğundan bahsetmiyorum bile. Yeniden başlayabileceğim bir yer olabilirdi. Ama bir yandan da kaçmak gibi geliyordu. Belki de Maxim haklıydı. Kaçıyordum.

Çok mutlu görünen Brandon'a baktım. Burası onun eviydi ve anne ve babasını kaybettikten sonra, onu yerinden etmek ve hayatını yeniden değiştirmek çok acımasızca olurdu. Yine de bir şeyler yapmalıydım, Londra'da ya da Caldwell'lerin çevresinde kalmak zor olacaktı.

Caldwell ailesinin yanında kalmaktan başka seçeneğin yok. Bu senin olduğu kadar onun da çocuğu.

Alexander'a baktım ve gözlerini üzerimde buldum. Gözlerimiz buluştu ve kalbim küt küt atmaya başladı. Beni bu şekilde etkilememeliydi. I Ona zayıf bir gülümseme verdim, sonra Brandon Alexander'la süper kahraman oyuncakları hakkında sohbet ederken dikkatimi tekrar yanımdan geçen sokaklara çevirdim, gözaltındakiler arasındaki gerginlikten habersiz.

Özel bir uçakla iki saat ve otuz dakikalık bir yolculuktan sonra İskoçya'nın en kuzey bölgelerinden biri olan Wick'teydik.

Büyük araziye yanaştığımızda Brandon'ın haykırışı tam da benim düşüncelerimi yansıtıyordu.

"Burası bir kale!"

Alexander ve ben tüm bu süre boyunca hiç konuşmadık. Ara sıra bana doğru attığı bakışlarını yakalıyordum ama elimi uzatmayı reddediyordum. Yeterince onun için çaresizlikten kaynaklanan kararlar.

Araba durdu ve Brandon şoförün bize kapıyı açmasını bekleyemedi. Kapıyı açtı ve hızla dışarı çıktı, büyük avlunun etrafında koştu, zıpladı ve ciyakladı.

"Beğendin mi Liberty?" Brandon'ın heyecanı bulaşıcıydı. Arabadan indiğimde ona doğru yürüdüm.

"Evet," diye gülümseyerek cevap verdim. "Oldukça büyülü."

"Beğendiğine sevindim, Liberty," Alexander'ın derin sesi tam arkamdaydı ve arkamı döndüm, şehvetle kararmış gözleriyle karşılaştım ve ona olan ihtiyacım içimi titretti. "Çünkü bu benim sana düğün hediye."

"Bizi medeniyetten uzak bir kaleye mi tıkmaya çalışıyorsun? Alexander mı?" Kuru bir şekilde karşılık verdim. Alaycılık ve meydan okuma elimde kalan tek savunmaydı.

"Eğer seni benimle tutmak için bu gerekiyorsa." Cevabı beni şok etti. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini merak ederek bakışlarına karşılık verdim.

"Ona sarılmalı ve öpmelisin Liberty," diye araya girdi Brandon ve beni Alexander'a doğru itti. "Ve teşekkür etmelisin. Annem hep böyle derdi."

Alexander'ın yüzü benden birkaç santim uzaktaydı, tanıdık parfümü ciğerlerime giriyor, ona duyduğum ihtiyaç ve beklentiyle titrememe neden oluyordu.

Lanet olsun bu bedenime.

Ayak parmaklarımın ucunda ayağa kalktım ve onu yanağından usulca öptüm, kalbim çılgınca atarken bunu duyabildiğinden emindim.

"Teşekkür ederim." Sesim fısıltı gibiydi. Ofisteki buluşmamızdan sonra eve gidip tıraş olmuş olmalıydı. Neredeyse sakalının gölgesini özleyecektim.

Kolu bana dolandı, vücudumu sert kaslarına bastırdı ve dudakları dudaklarımı aradı. Bedenim kendi iradesiyle öpücüğüne karşılık verdi.

Brandon "Yaşasın" diye tezahürat yaptı ve ikimiz de aniden durduk. Bir an için her şey ve herkes unutulmuştu ama tekrar gerçekliğe dönmüştük.

"Teşekkür ederim," diye tekrarladım. "Ama bunu yapmamalıydın."

"O zaman düğün hediyesi olarak sana ne almalıydım?" diye sordu, kolu hâlâ beni kendisine yakın tutuyordu.

"Dürüstlük," diye üzülerek cevap verdim ve Brandon'ın elini tutup düğün hediye doğru yürürken kendimi ondan uzaklaşmaya zorladım.

Kalbimin sahibiydi. Neden ben onunkine sahip olamadım?

CHAPTER FIFTY-SEVEN

OceanofPDF.com

I Liberty ve Brandon'ın el ele kaleye girişini izledim. Liberty arkasını dönmeye zahmet etmedi ama Brandon bakışlarıyla beni aradı. Ona göz kırptım ve yüzüme bir gülümseme yayıldı. o yüz.

Bu ikisi benim ailemdi. Kardeşimi ve büyükbabamı severdim. Tüm gerçeği öğrendikten sonra babama saygı duymaya başladım. Ne de olsa ona borçluydum. Liberty'yi hayatıma soktu. Sonunda onu anlayabilmemin ve affedebilmemin sebebi oydu. Ama tüm bu sevgi Liberty ve ailemiz için hissettiklerimin yanında devede kulak bile değildi. Brandon'ın büyüyüp bir erkek olduğunu görmek için yanımda olmasını, karımla daha çok çocuk sahibi olmayı, hepsini Liberty ile birlikte istiyordum.

Onlardan ayrılmak ve bu mülk alımıyla ilgili son evrak işlerini halletmek için aceleyle şehre inmek zorundaydım. Ona tüm dürüstlüğümlü gösterecektim ve Liberty ile birçok yeni anı biriktirmeye niyetliydim.

SONUNDA ŞEHİRDEN DÖNMÜŞTÜM. KALEYE DOĞRU YÜRÜRKEN.

Brandon'ın yanında ne bir personel ne de Liberty vardı. Kütüphaneyi, yatak odalarını, oturma odalarını aradım, hiçbir yerde bulamadım. Koridorda dururken, etrafımdaki ölüm sessizliğinde, uzaklardan gelen bir kahkaha duydum ve sesi takip ettim.

Yaklaştıkça Liberty ve Brandon'ın sesleri arka plandaki yumuşak müzikle birlikte daha da yakınımnda yankılanıyordu. Ve sonra onları gördüm.

Liberty ocağın başında durmuş yemek pişirirken, telefonu pencere kenarında müzik çalarken müzikle hafifçe sallanıyordu. Brandon onun küçük yardımcısı oluyordu.

"Bu şarkıyı daha önce hiç duymamıştım Livy." Brandon ona tuz uzatıyordu. "Bu bir country şarkısı," diye açıkladı Livy usulca gülümserken. "Ben biraz
Bu yüzden belki müzik beni neşelendirir diye düşündüm."

"İşe yaradı mı?" Ona baktı. "Yine hastalanacak mısın?" "Hayır, iyiyim bebeğim." Hastalandı mı? Solgun ve yorgun görünüyordu.

"İyi misin?"

İskoçya gezisi boyunca yorgunluğuyla savaşıyor gibiydi. Onunla bir doktora görünmesi hakkında konuşurdum.

"Şimdi daha iyi misin?" Brandon Liberty için çok endişeleniyordu. Hayatında çok fazla değişiklik olmuştu. Liberty ve ben kendimizi toparlamalı ve bu sorunu çözmeliydik.

"Evet, çok. Sadece o tavuğu sevmedim. Akşam yemeği için yumurta yapmamızın nedeni de bu."

Ne? Bunu düşünmeye bile cesaret edemedim. *Acaba...* Düşüncemi bitirmeye korkuyordum.

"Neden evi özölüyorsun Livy?" Brandon'ın sorusu Livy'nin başını ona çevirmesine neden oldu.

Derin bir iç çekti. "Bilmiyorum dostum. Annemi ve senin anneni, içinde büyüdüğümüz küçük evimizi özölüyorum." Liberty pencereden dışarı baktı, gözlerinde hüzünlü bir ifade vardı. "Orayı gerçekten çok severdim."

"Burayı sevmiyor musun? Ben bu kaleyi seviyorum."

Ona cevap verirken gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Evet, oldukça havalı."

"Alexander'ı sevmiyor musun?" Cevabını merakla bekledim. Burada durup onları o küçük anlarında izlemem yanlıştı. Kendimi röntgenci gibi hissediyordum ama karımı, ben etraftayken beni uzak tutan çekingenliği ve duvarları olmadan bir an olsun görmek istiyordum.

"Aman Tanrım, neden bu kadar soru soruyorsun bebeğim?"

"Layla, Alexander yüzünden üzgün olduğunu söyledi." Brandon o kadar meraklı biriydi ki kıkırdamamı engellemek zorunda kaldım. "Onun için neden üzöllesin ki? Onu seviyorum ve üzgün değilim."

Liberty nefesinin altında bir şeyler mırıldandı, sonra bıkkınlıkla ekledi. "Layla gerçekten çok fazla konuşuyor."

iPhone'undaki şarkı melodisi değişti ve dondu kaldı. Bir gitarın hafif melodileri çalıyordu ve onu durduran şeyin ne olduğunu merak ettim. Telefonuna baktı,

Brandon ve ocaktaki yumurtalar unutulmuştı. Daha ilk mısradaki hangi şarkı olduğunu anlamıştım. Annesinin "Whiskey Lullaby" şarkısıydı.

Saniyeler dakikaları kovaladı ama Liberty o anın içinde kıpırdamadan durdu, geçmişinin anılarında kayboldu ve ben onun için her şeyi daha iyi hale getirebilmeyi diledim. Kalbim güçlü, güzel karım ve onun çektiği tüm acılar için acıyordu.

"Livy, neden ağlıyorsun?" İçeri girdiğimde Brandon'ın sesi beni telaşlandırdı. Liberty hareketsiz duruyordu, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve gözleri parlıyordu, daha fazlası da dökülmek üzereydi. Brandon'ın gözleri benimkilerle buluştu ve içlerinde çok fazla endişe vardı.

"Sorun yok dostum," dedim, onu rahatlatmaya çalışarak. Hemen ocağı kapattım ve kollarımı ona doladım. Hıçkırıklarını tutmaya çalışırken vücudu titriyordu.

"Shhhh, buradayım." Arkasını döndü ve yüzünü göğsüme gömdü, Hıçkırıklarını tutmaya çalışırken vücudu titriyordu. Keşke onun tüm üzüntüsünü ve kederini alabilseydim. Bunu onun için daha iyi hale getirmek için her şeyimi verirdim.

"Alexander, Livy'yi iyileştirebilir misin?" Gözleri Liberty ve benim aramda gidip gelirken Brandon'ın sesi umut doluydu.

"Ben iyiyim. İyiyim." Liberty bana doğru itti, sesi kısıktı ve burnu hafifçe tıkalıydı.

"Konuşmalıyız, Liberty." Bunu düzeltmemizin zamanı gelmişti.

"Şimdi olmaz. Yemekten sonra," diye yalvardı. Yorgun görünüyordu, ayakları yerden kesilmeye hazırdı. En iyi zamanlama olmayabilirdi.

"Tamam," diye kabul ettim. "Sen otur. Brandon ve ben akşam yemeğini hazırlayacağız ve sonrasında ona banyo yaptıracağım."

Oturduğunda yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi ve gerçekten ne kadar yorgun olduğunu anladım. Brandon yemek boyunca mutlu bir şekilde sohbet etti ve ben de karımın bakışlarımı kaçıran güzel ela gözleriyle solgun yüzünü izlerken onu eğlendirdim.

Zar zor yedi ve Brandon yemeği bitirdiğinde, hepsini temizlemek için ayağa kalktı.

"Livy," morarmış ela gözleri sonunda benimkilerle buluştu. "Bırak kalsın. Personel sabah yapabilir."

"Onlara hafta sonu izni verdim," diye mırıldandı devam ederken.

"O zaman Brandon ve ben yaparız." Tabağını aldım ve onu mutfaktan dışarı ittim. "Neden gidip uzanıp dinlenmiyorsun? Ayakların yerden kesilecekmiş gibi görünüyorsun."

"Tamam," diye mırıldandı usulca. "Sadece birazcık."

Brandon'la birlikte temizledik ve sonra ona banyo yaptırdım. Daha doğrusu, daha önce hiç yapmadığım için bana bir çocuğa banyo yaptırmak için ne yapmam gerektiğini anlattı. Tüm bu süre boyunca, karımı kontrol etmeye gidene kadar her saat bir umut ışığı büyüdü.

Brandon yatağına yatmıştı ve ben daha odasından çıkmadan uyumuştum. Bu rahatlık karşısında gülümsemekten kendimi alamadım. Liberty'yi kontrol etmeye gittim ve onu bizim için seçtiğim odada bulamayacağımı neredeyse tahmin ediyordum. Onu orada bulmam bile ne kadar bitkin hissettiğinin bir kanıtıydı. Karımı uyurken izledim, kıvrılmıştı, solgun teni yastığın üzerine yayılmış koyu renk saçlarına karşı daha da belirgindi, zayıf görünüyordu. Yüzünün altında koyu gölgeler vardı. Gözlerime baktı ve bugün onu masama nasıl yasladığımı hatırladım. Ofisime geldiğinde yorgun görünüyordu ama kör arzum yüzünden bunu görememiştim.

Onu aldığıma pişman oldum desem yalan olur ama daha düşünceli davranmadığım için pişman oldum. Parmağımı yüzünün pürüzsüz teninde gezdirdim ve başı güneşe doğru açılan bir çiçek gibi hafifçe ona doğru kaydı.

Gözleri dalgalanarak açıldı ve gözlerimiz buluştu. Dudaklarına küçük bir gülümseme geldi, sonra sanki onları açık tutmak çok zormuş gibi tekrar kapattı.

"Beni bırakma," diye mırıldandı ve ne dediğini zar zor anladım.

Asla, karıcığım.

Giysilerimi çıkardım ve karımın arkasına geçerek kollarımı ona doladım. Onu kendime doğru çektim, sırtı bana doğru kızardı ve beni terk ettiğinden beri ilk kez uyku geldi.

Kollarımda kıpırdandı ve ben uykuya dalarken başının arkasını öptüm. Sonraki sözleri beni dondurdu. "Callen, hayır."

CHAPTER FIFTY-EIGHT

OceanofPDF.com

Iertesesi gün yalnız uyandım. Alexander'ın yatakta benimle uyuduğunu mu yoksa gerçekten orada olduğunu mu hayal ettiğimden emin değildim. Ama onu içim acıyarak özledim.

Giyindim ve Brandon'ın odasına gittim. Daha yeni uyanmıştı, biz de hızlıca günümüzü planladık. Alexander'ı beklemenin bir anlamı yoktu. Neden gelmemizi istediğini kim bilebilirdi ki?

Brandon ve ben kahvaltı ettikten sonra sırt çantamıza biraz yiyecek koyduk.

Mükemmel bir piknik noktası bulmak için İskoçya ormanlarında yürüyüşe çıkmaya karar verdik. Burada geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarabiliriz.

Muhteşem ormanda yürürken Brandon neşeli ve heyecanlı bir şekilde konuşuyordu. Bense hayatımdaki her şey alt üst olmuş gibi hissediyordum. Alexander'la göz göze geldiğimiz andan itibaren hayatım kontrolden çıkmıştı. Artık hangi kararın kötü, hangisinin iyi olduğunu kestiremiyordum. Brandon'a baktım ve bana içimi yumuşatan geniş bir gülümseme verdi.

Kahretsin, hormonlarım bana karşı çalışıyordu. Ama Brandon'ın iyi bir karar verdiğinden emindim. Elimi hafifçe karnımın alt kısmına koydum ve kalbim sevgiyle kabardı. Doktorun notuna hâlâ inanamıyordum. Alexander'ın bebeğini doğuruyordum. Gerçekten şaşırmamalıyım. Bir sürü seks yaptık, bir sürü korunmasız seks.

Lena, keşke burada benimle olsaydın. Layla'ya hâlâ söylememiştim. Onun çığlık çığlığa tepkisiyle uğraşmak istemedim. Tanrım, ne karmaşa ama.

Ormanda yürüyüş yapmanın iyi bir yanı da bana düşünmek için bolca zaman vermesiydi. Doktor ultrason için tekrar gelmemi istedi. Alexander'a söylemenin bir yolunu bulmalıyım. İçimde kötü bir his vardı.

bebeğe karşı aşırı sahiplenici davranırdı. Bunun nasıl sonuçlanacağı beni endişelendirdi.

Kendimi toparlamak için sekiz ayım vardı. Yapabilirdim ve hiçbir şey beni durduramazdı. Annem daha kötüsünü yaşadı ve başardı. Benim güzel annem. Alexander'ın babasına olan aşkıyla başlamıştı ve çocuğumuzla sona erecek gibi görünüyordu. Beni sevmese bile, belki hepimiz hayatımıza devam edebilir ve birbirimize karşı medeni olabilirdik. Brandon ve bu bebek benim tek odak noktam olacaktı. Benim için başka bir erkek olmayacaktı.

Sonunda mükemmel noktayı bulana kadar birkaç saat yürüdük. Görür görmez karşımdaki güzellik karşısında dehşete kapıldım. Nefes kesiciydi, kayalıkların kıyısına çarpan koyu dalgalar, yeşil yaylalar ve göz alabildiğine uzanan deniz kıyısı. Kayalıkların yanında battaniyemizi serip piknik yaptığımız geniş bir açıklık vardı.

Bana altı hafta kadar önce Alexander'la balayında yaptığımız pikniği hatırlattı ama çok şey değişmişti. Ben değişmişim, tüm sırlar ortaya çıkmıştı ve geriye kalan tek şey yolundaki enkazdı.

Ve yeni bir hayat.

"Bu çok güzel." Brandon ve ben bakışlarımızı paylaştık. Yükseklikten çok korktuğu için uçurumun kenarından uzakta duruyorduk ve şimdi buna seviniyordum. Gözlerimi manzaradan alamıyordum. "Burası cennetin dünyayla buluştuğu yer olmalı," diye mırıldandım kendi kendime

Ekim ayının ortalarıydı ve havadaki serinliği şimdiden hissedebiliyordum. Açıklıkta koşturan ama kayalıklardan uzak duran Brandon'a baktım. Kayalıklardan uzak durduğu için burada oynamak daha güvenliydi.

Oturdum ve bizim için sandviçler çıkardım. Ona soğuk hindili sandviçini burnumu kırıştırarak uzattım. Kokuyu pek hazmedemiyordum. Neyse ki afiyetle yedi. Onu sessizce izledim, Lena'yla Güney Dağı'nın ormanlarında saatlerce oynadığımız günleri hatırladım. Bana Lena'yı o kadar çok hatırlatıyordu ki, dalgın gözleri, kibarlığı. Keşke burada olsaydı da onunla konuşabilseydim, ne yapmam gerektiği konusunda tavsiyelerini alabilseydim. Hoşuma gitse de gitmese de bana gerçekçi bir bakış açısı sunmakta hep başarılı olmuştur. Muhtemelen oğlunu ve kendimi böyle bir karmaşanın içine soktuğum için beni azarlardı.

Bunu da hatalar listeme eklerdim, ona söyledim.

SAAT GECENİN ONUNU ÇOKTAN GEÇMİŞTİ. BRANDON YATAĞINDA MIŞIL MIŞIL UYUYORDU,

Alexander'ı bütün gün görmemiştik. Yorgun hissediyordum ama onunla gerçekten konuşmak istiyordum. Ona haberleri vermek ve her şeyi olurluna bırakmak istiyordum. Bu bir yere gitmeyecekti. Brandon ve ben döndüğümüzde akşam yemeği yedik ve ona hızlı bir banyo yaptırdım. Yediden önce mışıl mışıl uyuyordu, bu da bana güzel, uzun bir banyo yapmak ve güzel ve rahat pijamalarımı giymek için bolca zaman verdi.

Kalede dolaşım. Kendimi yalnız ve soğuk hissettim.

"Düğün hediyem," diye alay ettim kendi kendime. Bana düğün hediyesi olarak bunu almasına neyin sebep olduğunu asla anlayamayacaktım. Bu lanet adamın kaç tane şatoya ihtiyacı vardı ki? Tek istediğim o ve onun sevgisiydi... ailemiz.

Ateşin çıkırdadığı kütüphaneye giden yolu buldum. Küçük, gizli bir köşede sıcak ve soğuk içeceklerin bulunduğu bir istasyon vardı. Kendime bir fincan sıcak çay yaptım, iPhone'uma müzik yükledim ve merakla etrafa göz attım.

Yatağa gitmeliydim; uzun bir gündü ve hem zihinsel hem de fiziksel olarak çok yorgundum. Bunun yerine, iPhone'umdan gelen müzik melodilerini dinledim, kitaplara göz attım, zihnim huzursuzdu, İskender'e vermem gereken haberler konusunda gergindim.

Raflarda duran kitapları okudum. Burada Mary Shelley'nin *Frankenstein*'inden Tolstoy'un *Anna*'sına kadar her türden geniş bir çeşitlilik vardı.

Karenina'dan Jane Austen'a eski moda, deri ciltli bir baskı. Kitabı elime aldım ve kanepeye oturup çayımı yudumlayarak kitabı okumaya başladım, etrafımdaki sessizlik neredeyse ürkütücüydü.

Çayımı bitirdikten sonra yakındaki masaya koydum ve üzerime bir battaniye çektim, kitaba dalmışım ki kalenin içinde yankılanan bir gümbürtü beni yerimden sıçrattı.

"Korkunç bir şey," diye fısıldadım kendi kendime.

Etrafıma bir battaniye sararak başımı kütüphaneden karanlık koridora uzattım ve Alexander'ın başını ovuşturduğunu gördüm.

Sanki beni hissetmiş gibi gözleri benimkilerle buluştu. "İyi misin?" diye sordum.

"Biri kanlı avizeyi aşağıda bırakmış," diye homurdandı alnını tutarak.

"Bence başından beri daha alçaktı," diyerek patronluk taslamamaya çalıştım. Bana doğru bir bakış fırlattı ama tek kelime etmedi, alnını ovuşturdu.

"Gel buraya. Karanlıkta seni zar zor görebiliyorum." İyi olduğundan emin olmak istedim.

Kütüphaneye girmesine izin vermek için kenara çekildim ve alkol kokusunu aldım. Kapıyı arkamızdan kapatırken, kalbimi kaybetmeme neden olacak bir gülümsemeyle geriye doğru baktı, eğer zaten kaybetmemiş olsaydım.

"Bizi içeri mi kilitleyeceksin?" Soru gibi değil, daha çok bir öneri gibi gelmişti.

"Saçmalama Alexander," diye karşılık verdim. "Şöminenin sıcaklığını burada tutmak istiyorum."

"Seni sıcak tutabilirim," diye şaka yaptı, sanki aramızda gergin bir ilişki yokmuş gibi rahatlamıştı.

Vücudum bunu onaylasa da, kaşlarımı kaldırarak soğukkanlı davrandım. "Bu cümle gerçekten işine yarıyor mu?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti, dudaklarında hâlâ rahat bir gülümseme vardı. "Daha önce hiç kullanmadım."

Onu inceledim; kesinlikle rahatlamıştı... onu hiç görmediğim kadar rahatlamıştı, bu da muhtemelen alkolün bir sonucuydu.

"Buraya gel Livy." Sesi saf baştan çıkarıcıydı ve ayaklarım kendi isteğiyle hareket ederken bile kendime bunun iyi bir hareket olmadığını söyledim. "Derimin altına girdin," diye mırıldandı, gözleri aç bir şekilde beni izliyordu.

"Sarhoş musun sen?"

"Hayır," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Ama öyle olmalıyım. Seni ve Callen McLeod'a olan hayranlığını unutmanın tek yolu bu olabilir."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Şu haline bak, karıcığım," diye mırıldandı. "Benim yanımda mutsuz oluyorsun."

Belki sen de ailemizi benim kadar istersin diye düşünmüştüm. Sırf Callen'ı ve şirketini kurtarmak için bunu yapmaya istekli olmalısın. Yoksa neden kendini böyle bir sefaletle sokasın ki?"

"Onu kurtarmak istemiyorum," dedim ona. *Ne gevezelik ediyordu ki?*

"O zaman bunu neden yapmak istiyorsun? Yarısı senin olması gereken ama olmayan bir şirketi kurtarmak için."

Daha iyi bilmesem kışkırdığını düşünebilirdim.

"Sarhoş olmalısın," diye mırıldandım.

Beni belimden yakaladı ve kendine doğru çekti. "Sarhoş olmak istiyorum. Tıpkı babamın olduğu gibi. Alkolün içinde boğulmak istiyorum, böylece

Takıntılı. Bunun için hayatımın büyük bölümünde babamdan nefret ettim ve burada da bunu yapıyorum. Annen için her şeyden vazgeçti."

Sözleri karşısında solgunlaştım.

Başından beri mahkumdum, kalbim kanıyordu. Şimdi ona çocuğunu taşıdığımı nasıl söyleyecektim?

Bir şey söylemek istedim ama sesim çıkmadı, kelimeler boğazımda düğümlendi. Elimi kaldırdım, avucumu yanağına koydum. Yanağıma tek bir damla gözyaşı düştü. Onu çok seviyordum, o benim kalp atışım, oksijenim, her şeyimdi.

Alnını benimkine yasladı. "Yine de sonunda anlayabiliyorum. Babamın takıntısını, acısını, annene olan ihtiyacını. Çünkü sen benim için bunların hepsi oldun."

Gözlerim onun derin mavi bakışlarına takıldı, yüzümün her yerinde şok vardı.

"Sensiz yaşayamam amına koyayım," diye inledi. "Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibiyim ve beni sadece sen doyurabilirsin. Callen'ı öldürebilirim, sırf onu aklından çıkarmak için. Onu çıplak ellerimle boğmak istiyorum, böylece onu bir daha asla istemeyeceksin."

"Ben -"

"Onu savunmayı bırak," diye öfkeyle tükürdü. "O gece resepsiyondan önce seni telefonda konuşurken duydum. Ve dün gece de ona seslendin." Ağzıma sert bir öpücük kondurdu ve ben de ona izin vererek öpücüğüne karşılık verdim. Durduğunda ikimiz de nefes almaya çalıştık, alnı benimkine yaslanmıştı.

Devam ettiğiinde sesi yumuşak bir iniltiydi. "Sen iyi bir kadınsın Livy. Onu sevmene rağmen o gece ailemin yüzünü kurtardın. Çok gurur duydum."

Umut göğsümde kabardı. Beklentiyle ürperdim. İki elimi birden tuttum ve yüzünü kendime yaklaştırdım.

"Alexander -"

"Gitmene izin vermeliyim ama yapamam. Eğer mecbur kalırsam, onu unutana kadar seni bir yere kapatırım."

"Neden bana daha önce söylemedin?" Bu yeni umuttan çok korkuyordum.

İçimde. Onu çaresizlikle seviyordum, umudu bulup tekrar kaybetmekten korkuyordum. "Alexander, tanıştığımızda neden bana babandan ve annemden bahsetmedin? Neden evlilik planları, yalanlar, numara?"

"Seni ilk gördüğümde yirmi iki yaşındaydın... zar zor," diye mırıldandı, elleri yüzümü tutuyordu, dudakları bana yakındı. "O zamanlar

Annenin apartmanından arkadaşlarıyla çıkarken, gülerken, genç ve kaygısızken. Seni bir daha görürsem ne yapacağımı bilemezdim. Sonra sekreterim olmak için şirketime geldin. Hayatımda ilk kez bir şeyden pişmanlık duydum. Seni o asansörün önünde, güzel ağzın hafif açık bana bakarken gördüğümde, anneni şirketini satmaya zorladığım için pişman oldum. Çünkü bu benim yarattığım ilk engeldi. Babam ve annenle olan her şey üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Ama annenin şirketine doğrudan ben sebep oldum.

bunun olmasını sağladı. Ve sonra ailemin adını temize çıkarmaya çalıştığını öğrendim! Anlıyor musunuz?"

"Ne çok yalan söylüyorsun," diye fısıldadım üzüntüyle.

"Evet ve her geçen gün seni daha çok istedim. Her ne pahasına olursa olsun. Gözlerimi sana diktiğim andan itibaren, başka kimse yoktu."

"Ama senin randevuların vardı -"

"Dikkat dağıttılar ve fena halde başarısız oldular. Onlara hiç dokunmadım." "Neden bana çıkma teklif etmedin? Bu normal olurdu

yol."

Acı acı güldü. "Bizimle ilgili herhangi bir şey normal miydi?" Haklı olduğu bir nokta vardı. "Sana çıkma teklif etseydim evet der miydin?"

Başlangıcımızı ve onunla ilgili tüm şikâyetlerimi, tüm tedirginliklerimi düşündüm. "Muhtemelen hayır," diye itiraf ettim.

"Lanet olası suçluluk duygusu içimi kemiriyordu," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "I

Annene ne olduğunu öğrenirsen benden daha çok nefret edeceğini biliyordum. Seni benimle evlenmeye zorlarsam. Ne yaptığımı öğreneceğin bir zaman gelirse, en azından bana bağlanmış olacaktın. Ben soğuk ve hesapçı bir piçim. Her ne pahasına olursa olsun seni istedim ama bunların çoğunun yükünü sen çektin, ben değil."

Eğildim ve dudaklarımı nazıkçe onunkilerin üzerine koydum. İskoç viskisi ve onun, İskender'imın tadı vardı.

"Kocacığım," diye hafifçe dudağını ısırdım. "Callen'ı sevmiyorum. Hiç sevmedim." Mavi bakışlarını bana çevirdi, şaşırmış bir halde beni izliyordu.

"Resepsiyon gecesi telefonda onu sevdiğini mi söylüyordun?" Yüzünde umudu gördüm ve ilk kez kendini soğuk maskesinin arkasına saklamamıştı.

"Layla ile konuşuyordum," dedim ona. "O günün erken saatlerinde onun üvey kardeşim olduğunu öğrendim."

"Dün gece uykunda Callen'a seslenmişsin."

"Caldwell'in gemişı hakkında bir hikâye yayınlamakla ve bizi pisliğe bulamakla tehdit etti," diyerek bana inanmasını umdum. "Seninle şirketi hakkında konuşmaya çalışmamın tek nedeni buydu."

Gözlerimizi kilitledik, bir mucize ummanın ötesinde. Annem haklıydı, Alexander her şeyimi tüketmişti ve benim için asla başka biri olmayacaktı. Bir daha asla.

"Benimle dans eder misin?" Sesim cılızdı, reddedilme korkusuyla hafifçe titriyordum. Kolları beni sardı ve daha da yakınıma çekti. Vücutlarımız birbirine yapıştı.

"Siri," diye sesimi düzelttim, "You Make It Easy'yi al."

Yumuşak bir müzik çalmaya başladı. Gözlerimi kapatarak kollarımı kocamın boynuna doladım, başımı göğsüne yasladım ve onun güçlü kalp atışlarını dinledim. Müzik eşliğinde sallanırken, kapalı göz kapaklarımın arkasından gözlerim yaşardı, göğsüm sevgiyle kabardı. Onun tanıdık, eşsiz kokusu tüm duyularımı ele geçirdi. Ben onun için yaratılmıştım, o da benim için. O benim evimdi.

"Alexander, sen benim bugünüm ve geleceğimsin," diye fısıldadım usulca, gözlerim hâlâ kapalıyken. "Seni seviyorum. Senin için hissettiklerimin yanında herkes ve her şey solup gidiyor. Seni o kadar çok seviyorum ki canım acıyor. Seni istiyorum, her şeyini. Sinirli, sinir bozucu özelliklerini bile. Sensiz uyumaktan nefret ediyorum. I Seni görememekten nefret ediyorum. Seninle konuşamamaktan nefret ediyorum."

İkimiz de durduk ve ben o güzel yüze baktım. Kendimi tutmayı bırakmanın zamanı gelmişti. "Callen'la birlikte gururum incindi. Annemi kaybettikten sonra bir şekilde yardım etti. Ama asla kalbime sahip olmadı. Asla kalbimi tüketmedi.

tüm varlığım senin gibi. Tüm kalbim sende. Lütfen beni terk etme."

Dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı ve beni nefessiz bıraktı.

"Tekrar söyle," diye mırıldandı dudaklarıma, sesi sert bir fısıltıya dönüşmüştü. "Seni seviyorum kocacığım. Sadece seni," diye tekrarladım usulca.

Kalbim onun yakınlığı karşısında çılgınca çarpıyor ve ona söylemem gereken bir sonraki sözleri düşünüyordum. "Alexander, artık sır yok."

"Artık sır yok," diye söz verdi, ağzı benimkinin üzerindeydi, beni öyle bir tutkuyla yutuyordu ki neredeyse ona söylemem gereken bir sırrı daha unutuyordum.

"Bekle," diyerek elimle onu nazikçe dürttüm. "Sana bir şey daha söylemem gerekiyor."

"Evet?" Kulak mememi ısırmaya devam etti.

"Ben hamileyim. Görünüşe göre çok fazla korunmasız seks yapmışız." Tepkisini bekledim ve kocamın yüzüne en büyük, en mutlu gülümseme yayıldı.

"Beni asla bırakma Livy," diye yalvardı beni öpücük yağmuruna tutarken. "Seni seviyorum. Sen benim için yaratılmışsın, ben de senin için yaratılmışım."

Karşı konulmaz duygular karşısında gözlerim yaşardı ve sertçe yutkundum. "Kahretsin, hormonlar," diye mırıldandım gözyaşlarım akarken ve o onları öperek kuruturken.

"Bu kadar geç saatte dışarıda ne yapıyordun?"

"Bu mülk alımını ve güvenini devretmek için belgeleri imzalamaya gittim.

Brandon ve senin için fonlar sadece senin adına olacaktı," dedi sanki bu son derece mantıklı bir açıklamaymış gibi. "Sonra da seni ve Callen'ı bir şişe viskinin içinde unutmaya çalıştım. Beni terk edeceğinden emindim."

"İhtiyacım olan tek şey sensin," diye mırıldandım usulca. "Bu şatoya ya da vakıf fonlarına ihtiyacım yok. Sen neredeyse ben de orada olmak istiyorum. Brandon da öyle. Senden bahsetmediği tek bir gün bile olmadı."

"Burası bizim küçük köşemiz olabilir." Sesi derindi. "Sadece biz ve çocuklarımız için." İri eli yavaşça yüzüme uzandı, avucunu yanağıma dayadı ve ben onun sıcak dokunuşuna doğru eğildim. "Sensiz yaşayamam. Seni seviyorum, Liberty Rain Caldwell. Sensiz bir hayat yaşamaya değmez."

Cevap vermek yerine dudaklarımı ağzına yapıştırdım; alkolün ve onun tadı sarhoş ediciydi. Kan dolaşımda çiğ bir ihtiyaç dolaşıyordu, aklım başımdan gitmişti. Öpücüğü çiğ, muhtaç ve arzuladığım her şeydi; önceki tüm öfke ve hayal kırıklığı onun dokunuşuyla uçup gitti. Kollarımı boynuna doladığımda, dili öpücüğü derinleştirmek için araya girdi.

Ona açıklayamadığım bir yoğunlukla ihtiyacım vardı. Beni kendine çekti, öpücüğü ağzımı kasıp kavurdu, her şey ve herkes unutuldu. Sadece onu hissediyordum, tadına bakıyordum ve tek istediğim oydu.

Sonunda öpüşmeyi kestiğinde yüzünü boynuma gömdü, dudakları oradaki hassas derinin tadına baktı, ısırıldı ve emdi.

"Sana ihtiyacım var Livy." Sesi hırıltılıydı. "Beni asla terk etmeyeceğine söz ver."

"Asla." Ona tutunurken verdiğim sözü tutmaya niyetliydim.

Gömleğimi başımın üzerinden çekti, acele hareketle dikişleri gıcırdadı. Ağzı göğsümün yolunu buldu, meme ucumu içine aldı.

Ağızına aldı, emdi ve ısırđı ve dudaklarımdan yüksek sesli bir inilti kaçtı. Elini kabaca külotumun içine kaydıldı ve dokunuşuyla nefesim kesildi.

"Alexander..." Gözlerimiz kilitlendi, kalbim çılgınca atıyordu. "Benim de sana ihtiyacım var."

Parmaklarının içimde kaydıldığını hissettim, yumuşak eti sertçe sıktı ve çözüldüm. Parmakları içime ustalıkla girip çıkarken ben de kalçalarımı onun ritmine uyarak trans halinde kıvırdım. Zevk dalgaları tüm vücuduma yayıldı ve sertçe boşaldım, ona sarıldım, kayam olarak ona tutundum.

Külotumun ve pijama pantolonumun kemerlerinden tutup bacaklarımdan aşağı çekerken o ayakkabılarını tekmeledi ve ben de çılgınca onun kıyafetlerini çıkardım. Başını eğdi ve dudakları benimkileri derin bir öpücüğe boğdı. Benim

Kalçalarım aralandı ve onun taş gibi sert aletinin içime girdiğini hissettim. Şehvet beni ele geçirmişti ve o anda Alexander Caldwell'in bana verdiği bu his dışında hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin önemi yoktu. Onu kovalamam gerekiyordu. Her şeyi hissetmem gerekiyordu. İçime sertçe giriyordu, beni ayakta tutan tek şey güçlü kollarıydı, her sert itişin tadını çıkarırken kollarım boynuna sıkıca sarılmıştı.

"Seni seviyorum." Sesi sert bir nefes gibiydi. "Siktir, Livy. Benimle gel."

Tekrar doruğa ulaştım, bir patlama tüm vücudumu sarstı, tüm varlığım kontrolsüzce titredi ve bana katılırken onu uçurumun kenarına getirdi. İkimiz de inledik, homurdandık ve nefeslerimizi yakalamak için savaştık. Onunla aramızdaki bu kimya her neyse inanılmaz, bağımlılık yapıcı ve kesinlikle ilahi bir şeydi.

Dudaklarım ağızını bulmak için yüzünde gezindi ve onu derinden öptüm. Öpücüğüme karşılık verirken kolları bana sıkıca sarıldı.

"Tüm sevgim ve hayranlığım sana ait Alexander," diye mırıldandım ve bana karşılık olarak verdiği gülümseme beni ona yeniden aşık etti.

Ne önce ne de sonra hiç kimse kocamla kıyaslanamazdı. Kalbim sonsuza kadar onundu ve onunki de sonsuza kadar benim. O benim evimdi.

EPILOGUE

OceanofPDF.com

A Caldwell erkekleri, kız kardeşim ve Brandon'la, yani tüm ailemle birlikte aile odasında idi. Merdivenlerden inerken kendimi bir tekne kadar büyük hissediyordum ama yine de hepsinin sesini duymak kalbimi

Harika. Bu aile benim evimdi. Mutluluktan patlayabileceğimi düşündüm... ya da üçüzleri taşımaktan.

Son basamaktan inerken bir kramp hissettim ve bacaklarımdan aşağı su fışkırdı. Şok içinde aşağıya baktım.

Az önce düşündüğüm şey mi oldu?

Ya öyle ya da altıma işedim. Sallana sallana aile odasına gittim.

"İşte kız kardeşim," diye haykırdı Maxim, geniş bir gülümsemeyle bana doğru yürüdü ve sonra aniden durdu. "Neyin var Livy?"

Kocamın gözlerini aradım. Güçlü adımlarıyla bana doğru yaklaşmaya başlamıştı bile.

"Sanırım suyum geldi," dedim gergin bir şekilde. "Ya öyle ya da altıma işedim." Ne kadar utanç verici. "Bu çok fazla bilgi oldu, değil mi?"

Layla gözlerini devirerek, "Kesinlikle Livy," diye cevap verdi.

"Emin misin?" Alexander üzerimdeydi, karnımı hissediyordu.

"Sadece fışkırdı," diye mırıldandım. "Sanırım öyle. Bilmiyorum. Daha önce hiç suyum gelmemişti." Arkamdan merdivenlerin dibine baktım. "Şu dağınıklığa bak. Temizlemem lazım."

"Hayır, yapmayacaksın," diye emretti Alexander. "Hastaneye gidiyoruz." Panik anlarında soğukkanlılığını korumayı Alexander'a bırakırken Sanki bir istilanın ortasındaymışız gibi herkes eşyalarını toplayarak etrafta koşuşturuyordu.

Bir bakıma öyleydik, kendi kendime kıkırdadım. Üçüzler tarafından istila ediliyorduk.

"Alexander ve ben hastaneye yalnız gidebilir miyiz?" Onların keyfini kaçırmak istemiyordum ama bebekleri dışarı iterken tüm erkeklerin beni izlemesini de istemiyordum. Hâlâ üçüzlerimiz olacağına inanamıyordum. Ölesiye korkuyordum. "Brandon hepimize göz kulak olabilir. Değil mi dostum?"

Brandon genişçe gülümsedi. "Evet Livy. Hepsine ben bakarım. Daha sonra bebekler geldiğinde ziyarete geliriz. En iyi ağabey ben olacağım."

Küçük adamıma gülümsedim. Alexander, Brandon ve ben bu konu hakkında konuşmuştuk ve Brandon bebekler doğana kadar Caldwell erkeklerini doğum odasından uzak tutma görevinden dolayı heyecanlıydı.

"Tamam," dedi Alexander'ın babası bana nadir gülümsemelerinden biriyle. "Brandon'ın bizi izlemesine izin vereceğiz. Ama torunlarım doğar doğmaz bize haber ver."

"Yapacağız," diye söz verdi Alexander. Hepsi bizi öptü ve tam olarak bir yolculuğa çıkmadığımız için bu biraz komik geldi. Onları birkaç saat sonra görecektik.

Umarım, okuduğum o kabus gibi doğumlardan birini yaşamam.

"İTİYOR MUSUN?" ALEXANDER SORDU VE BEN DE ONA TERS TERS BAKTIM. BİZ Üç numaralı bebeği doğurmaya çalışıyordum ve gücümün sonuna gelmiştim.

"Evet, ıkmıyorum," diye homurdandım.

"Neredeyse geldik canım. Ikmaya devam edelim," diyerek doktor beni cesaretlendirmeye devam etti. Son altı saattir bunu duyuyordum. Artık ona inanmıyordum. *Peki bu biz de neyin nesiydi?* Son baktığımda benden başka kimse ıkmıyordu.

Artık bunu yapamazdım. "Bunu içeride bırakabilir miyiz?" Yalvardım, yorgunluk vücudumun her kemiğine işlemişti.

Doktor sanki çok komik bir şaka yapmışım gibi kıkırdadı ama ben şaka yapmıyordum. Çok ciddiydim.

Alexander beni terli alnımdan öptü. "Bunu yapabilirsin, aşkım." Elimi elinin içinde tutarak beni cesaretlendirmeye devam etti. "Sadece elimi sık ve

it. Şimdiye kadar harikaydın."

Ağlamaya başladım. "Başka bebek istemiyorum."

Dudaklarıma karşı mırıldandı, tatlı sözler ve cesaretlendirme. Ne dediğini takip edemiyordum çünkü başka bir kasılmayla birlikte omurgama dayanılmaz bir ağrı saplandı.

"İkın, ıkın, ıkın," diye bağırdı doktor ve ben de denileni yaparken Alexander'ın elini sıktım. Sonra yüksek sesle bir ağlama sesi duyuldu ve diğer iki bebeğime katıldı.

"Erkek mi?" Vücudum titredi ama bebeğimi görmek için doğrulmaya çalıştım. Bebeğim

Hemşireler ve doktor inanılmaz bir verimlilikle etrafta dolaşıyordu.

Üçüzlerimiz olacağını biliyorduk ama cinsiyetlerini öğrenmek istemiyorduk.

"Bir kız." Alexander onu kollarıma bırakırken gülümsedi. "O çok güzel, aşkım."

Gözlerimde mutluluk gözyaşları birikti. Bir hemşire tüm sevinç yumaklarımızı getirdi ve Alexander yanımda olacak şekilde etrafıma yerleştirdi.

"Evet, hepsi çok güzel," diye mırıldandım her birine yumuşak öpücükler kondururken. "Benim küçük Lily'm, Lena'm ve Liam'im."

Doktor ve hemşireler tüm kontrollerini, dürtmelerini ve temizliklerini yaptıktan sonra nihayet büyüyen ailemize yeni katılanların tadını çıkarmamız için yanımızdan ayrıldılar. Gözlerim mutluluk gözyaşlarıyla doluydu, onları tutmaya çalışıyordum. Çok mutluydum.

"Beni sevdiğin için teşekkür ederim Livy." Alexander'ın sözleri kulağıma fısıldanıyordu. Dudaklarımı ona doğru kaldırdım.

"Seni seviyorum kocacığım."

Kapı aniden açıldı ama ikimiz de geri çekilmedik, alnım onunkine yaslandı.

"Siz ikiniz dikkat etseniz iyi olur yoksa daha çok bebeğiniz olacak," diye alay etti Layla.

Gülümsemekten kendimi alamadım.

"Livy," Brandon yanımıza geldi ve bize katılabilmesi için kalçamdaki bir noktaya vurdu. "Erkek ya da kız kardeşim var mı?"

"İki kız kardeşin ve bir erkek kardeşin var," diye mırıldandım.

Kahretsin, yine ağlayacaktım.

"Büyükbaba, Baba, Kardeş," diye anons etti Alexander. "Lily, Lena ve Liam Caldwell ile tanışın."

Babasının gözleri benimkilerle buluştu. Kelimelere gerek yoktu. Bu isim onun için de benim için olduğu kadar anlamlıydı. Annem ve Lena

sonsuzu dek bizimle olacaktı.

Sevdiğim adamla ve büyük ailemizle hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

SON

OceanofPDF.com

A K N O W L E D G M E N T S

Tüm bu yolculuk boyunca beni yapıcı geri bildirimlerle, zorluklarla destekleyen ve şüphelerim olduğunda bana baskı yapan harika bir grup insana teşekkür etmek için bir dakikanızı ayırmak istedim.

Lütfen aşağıdaki listenin her şeyi kapsamadığını ve atladığım birileri varsa, bunun kesinlikle kasıtlı olmadığını unutmayın.

İlk taslaklarımın, ikinci ve beşinci taslaklarımın, fikir fedailerimin ve diğer her şeyin okuyucuları!

Susan C. H
Jessica F.
Christine S.

Tüm sayısız zorluk için **MW Editing**'e teşekkür ederiz.

Biçimlendirme **Kassie Morse** tarafından yapılmıştır.

Kitap Kapağı Tasarımı **Avdal Designs** tarafından yapılmıştır.

Teşekkür ederim, siz olmadan yapamazdım!

Eva Kazananlar

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.